

विश्वासीहरूका निम्ति लेखिएको
पवित्र बाइबलको टिप्पणी

यूहन्नाको सुसमाचारको टिप्पणी

विलियम म्याक डोनाल्ड

Title of the English Original:

Believer's Bible Commentary by William MacDonald

Indian Publisher of the English Original:

**Authentic Media, Medchal Road, Suchitra Junction,
Secunderabad – 500 067, India**

ISBN of the English Original: ISBN 9789381905593

Copyright of the English Original: © 1995 by Christian
Mission in Many Lands, Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Copyright of the Nepali translation: © 2018 by Christian
Mission in Many Lands, , Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Publisher of the Nepali translation:

जीवन मार्ग प्रकाशन

पी.ओ. बक्स नं. २३

पी.ओ. कालिम्पोङ्ग - ७३४३०१

दार्जीलिङ्ग, पश्चिम बंगाल

भारत

अनुवादक: श्री मोहन राई र श्री थोमस काउफ्मन

Printed at:

यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तकको भूमिका

‘संसारको सर्वश्रेष्ठ पुस्तक ।’

आर. टि. रबर्टसन्

क) नयाँ नियमको कानुनमा त्यस पुस्तकको अद्वितीय स्थान

(टिका: ‘कानुन’ भन्नाले मण्डलीको मान्यता पाएका पवित्र बाइबलका पुस्तकहरूको सूचि बुझिन्छ)

प्रेरित यूहन्ना हामीलाई बताउँछन्, कि उनको सुसमाचारको पुस्तक लेखनुको उद्देश्य सुसमाचार प्रचार गर्नु हो: यूहन्ना २०:३१ पदका शब्दमा भन्ने हो भने ‘*तिमीहरूले विश्वास गर्न सक*’। हामी बितेको शताब्दीलाई मात्र विचार गर्नु भन्ने मण्डलीका विश्वासीहरूले प्रेरित यूहन्नाको पूर्व-योजनाअनुसार लाखौंलाख यूहन्नाको सुसमाचारका पुस्तिकाहरू वितरण गरेर यसको उद्देश्यप्रति आज्ञाकारी रहे ।

तर बाइबलका सबै पुस्तकहरूमध्ये यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक-चाहिँ प्रायः परिपक्व र भक्त विश्वासीहरूको सबैभन्दा मन पराएको अतिप्रिय पुस्तक हो । प्रेरित यूहन्ना आफ्नो पुस्तकमा प्रभु येशूको जीवनका मुख्य बुँदाहरू पेश गर्दैन्, तर त्यसमा लामा प्रवचनका खण्डहरू पनि हालेका छन्, र आफू प्रेरित भएको नाताले आफ्नो मनन-चिन्तन पनि समावेश गरेका छन् - एउटा यस्ता प्रेरितको रूपमा, जो जवानी अवस्थादेखि, अँ, गालीलमा रहेका शुरुका वर्षहरूदेखि लिएर धेरै उमेर खाएको समयसम्म, अर्थात् एशिया प्रान्तमा रहेका दिनहरूसम्म प्रभु येशूको साथमा हिँडेका थिए । उनको सुसमाचारमा नयाँ नियमको

सबभन्दा प्रख्यात बाइबलको पद यूहन्ना ३:१६ पद हो । यस पदलाई मार्टिन् लुथरले 'सङ्क्षिप्त सुसमाचार' भन्ने नाम दिए ।

यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक नयाँ नियमको एकमात्र पुस्तक भएको भए पनि जीवनभरि त्यसको अध्ययन गर्न र त्यसभित्र लेखिएका कुराहरू मनन गर्नका निम्ति त्यसको वचनरूपी खुराक र त्यसको दूध पनि प्रशस्त हुनेथियो ।

२) त्यस पुस्तकको लेखक को हुन् ?

बितेका १५० वर्षमा यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक लेख्ने लेखकको विषयमा धेरै वादविवादहरू चले; प्रेरित यूहन्नाले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको ईश्वरत्वको विषयमा गवाही दिएको यस वादविवादको मुख्य कारण हो, त्यसमा कुनै शङ्का छैन । त्यस मिथ्या हमलाले के प्रमाणित गर्न खोज्यो भने यूहन्नाको सुसमाचार प्रेरित यूहन्नाजस्तै प्रत्यक्ष साक्षीले रचेको रचना होइन, तर पचास वा सय वर्षपछि जिएका कुनै अज्ञात धार्मिक महात्मा लेखेको पुस्तक हुनुपर्छ अरे । यसैले यूहन्नाले गरेको बयानचाहिँ प्रभु येशू को हुनुहुन्थ्यो, साथै उहाँले भन्नुभएको र गर्नुभएको खास वर्णन होइन, तर प्रभुको मण्डलीका विश्वासीहरूले उहाँको विषयमा सोचेको वृत्तान्त मात्र हो अरे ।

कुरा साँचो हो, लेखकको सम्बन्धमा त्यस पुस्तकमा हामी कुनै खास नाम पाउँदैनौं; तर पनि यो सुसमाचारको पुस्तक यी बाहजनामध्ये एक - यही प्रेरित यूहन्नाले लेखेको पुस्तक हो भन्ने कुरा विश्वास गर्ने धेरै असल-असल कारणहरू छन् ।

आलेक्सन्द्रियाको क्लेमेन्टले प्रेरित यूहन्नाको विषयमा निम्न कुरा बताए: प्रेरित यूहन्नाको लामो जीवनको अन्ततिरको कुरा हो - उनका आत्मीय मित्रहरूले एफेससमा उनीकहाँ आएर उनलाई सहदर्शी दृष्टिकोणले लेखेका तीनवटा सुसमाचारका पुस्तकहरूबाहेक अझ एउटा अतिरिक्त सुसमाचारको पुस्तक लेख्ने विन्ती गरे । पवित्र आत्माको प्रेरणामा उनले एउटा 'आत्मिक' सुसमाचार लेखे । अरू सुसमाचारका पुस्तक आत्मिक नभएका होइनन् । यसो भन्न खोजिएको होइन, तर प्रेरित

यूहनाले प्रभु येशूका वचनहरूमा विशेष जोड दिएको र उहाँले देखाउनुभएका चिन्हहरूमा गहिरा-गहिरा अर्थ लगाएको हुनाले उनले लेखेको सुसमाचारले 'आत्मिक सुसमाचार' भन्ने नाम पायो ।

बाहिरी प्रमाणहरू: इस्वी संवत् १७० सालतिर लेख्ने एन्टिओकको थेओफिलसचाहिँ पहिलो लेखकको रूपमा चिनिएका छन्, जसले यूहनाको सुसमाचार प्रेरित यूहनाले लेखेको पुस्तक हो भनी भनेका थिए । तर तिनीभन्दा पहिले इग्नाटियुस, जुस्टिन मार्टर, टटियान्, मुराटोरी कानुनले आदि पनि यस कुराको सङ्केत गरेर त्यस पुस्तकबाट उद्धृत गरे ।

इरेनेयस् पोलिकार्पका चेला थिए, जुन पोलिकार्प प्रेरित यूहनाका चेला थिए । यसरी तिनी प्रभु येशूबाट शुरु भएको चेलापनको चक्रको तेस्रो र अन्तिम अङ्ग भए । इरेनेयससम्मको समयले इसाई मतको शुरु भएको समयदेखि दोस्रो शताब्दीको अन्तसम्मको समय सम्मिलित गर्छ । त्यही इरेनेयस्ले यूहनाको सुसमाचारको पुस्तकबाट धेरै खण्डहरू उद्धृत गरेका छन्, अनि यो पुस्तक लेख्ने लेखक प्रेरित यूहना हुन् र मण्डलीमा यो कुरा सदृढ भइसक्यो भन्ने कुरा बताएका छन् । इरेनेयसदेखि यता अन्य गवाहीहरूमध्ये आलेक्सन्द्रियाको क्लेमेन्ट र टेट्टिलियान् हुन्, जसले यो सुसमाचारको पुस्तकको लेखक प्रेरित यूहना हुन् भन्ने कुरा पुष्टि गरे ।

यूहना २१ अध्यायका अन्तिम शब्दहरू एफेससका एल्डरहरूबाट लेखिएको सम्भव छ, जुन एल्डरहरूले पहिलो शताब्दीको अन्ततिर जिउने विश्वासीहरूलाई यूहनाको सुसमाचारको पुस्तक ग्रहण गर्ने प्रोत्साहन दिए । यूहना २१:२० पदमा 'येशूले प्रेम गर्नुभएको चेला' र २१:२४ पदमा जुन चेलाको बारेमा बताइएको छ, त्यो एउटै व्यक्ति हो । त्यस कुराले यही प्रेरित यूहनालाई सङ्केत गरेको हो । अहिलेसम्म सबैले कुरा यसरी बुझेका छन् ।

यूहनाको सुसमाचारको पुस्तक दोस्रो शताब्दीको अन्ततिर लेखियो भन्ने कुरा पहिले प्रायः सबै इसाई उदारवादीहरूले शिक्षा दिन्थे । तर त्यसपछि १९२० सालमा मिस्र देशमा यूहनाको सुसमाचारको अठार अध्यायको टुक्रा भेट्टाइयो । त्यसलाई पप्यरुस ५२ भनिन्छ, जसको मिति

निष्पक्ष प्रणालीद्वारा जाँचपुछ गरेपछि दोस्रो शताब्दीको शुरुतिर, इस्वी संवत् १२५ सालको हो भनी टोकिएको छ। यसको टुक्र आलेक्सन्द्रिया-जस्तै राजधानीमा होइन, तर कुनै प्रान्तको गाउँमा पाइएको कुराले यूहन्नाको पुस्तकको लेखे मिति पहिलो शताब्दीको अन्ततिर भएको पुष्टि गर्छ, जसरी परम्पराले पनि बताएको छ। यस प्रकारको अनुमान् विश्वस्त छ। किनभने विचार गर्नुहोस्, त्यस पुस्तकलाई एफेससदेखि मिस्र देशको दक्षिण प्रान्तमा पुग्न केही समय लागेको हुनुपर्छ। यूहन्ना पाँच अध्यायको अर्को टुक्र पनि पाइयो, जसको नाम एगेरटोन् पप्युरुस २ भनिन्छ, जसको मिति दोस्रो शताब्दीको शुरुको हो। यसले पनि प्रेरित यूहन्नाले आफ्नो जीवनकालमा यो सुसमाचारको पुस्तक लेखेको कुरा पुष्टि गर्छ।

भित्री प्रमाणहरू: बिशप वेष्टकोटले, जो अङ्ग्लिकन् चर्चका एक विद्वान् थिए, उन्नाइसौं शताब्दीको अन्ततिर 'संकेन्द्रित चक्रहरू' भन्ने तरिका अजाएर प्रेरित यूहन्ना नै यूहन्नाको सुसमाचारका लेखक हुन् भन्ने कुरा आफ्नो तर्कद्वारा प्रमाणित गर्न सके। उनको त्यस तर्कको सार यस प्रकारको छ: **क)** यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक लेखे मानिस यहूदी हुनुपर्छ; किनकि त्यो पुस्तक लेखे शैली र भाषा त्यस्तै छ। लेखकचाहिँ यहूदीहरूका रीति र विधिहरूसित सुपरिचित व्यक्ति भएको हुनुपर्छ, जसले पुरानो नियमका भूमिकाहरू जान्दछन् र आफ्नो सुसमाचार लेख्दा तीमाथि विचार पुर्याएका छन्। **ख)** तिनी यहूदी मात्र नभएर इस्त्राएल देशमा जितने मानिस भएको हुनुपर्छ (यूहन्ना १:२८, २:१ र ११, ४:४६, ११:१८ र ५४ अनि २१:१-२ पद हेर्नुहोला)। तिनले यरूशलेम र त्यहाँको मन्दिर राम्ररी जान्दथिए (यूहन्ना ५:२, ९:७, १८:१, १९:१३, १७, २० र ४१, साथै २:१४-१६, ८:२० र १०:२२ पद पनि हेर्नुहोला)। **ग)** तिनी आफूले लेखेका कुराहरू देखेर लेखे प्रत्यक्ष साक्षी भएको हुनुपर्छ; किनभने तिनले ठाउँ र मानिसहरू, समय र रीतिहरूको बारेमा विस्तृत वर्णनहरू दिएका छन् (यूहन्ना ४:४६, ५:१४, ६:५९, १२:२१, १३:१, १४:५ र ८, १८:६ र १९:३१)। **घ)** तिनी प्रेरित भएको हुनुपर्छ; किनकि तिनी प्रभुका चेलाहरूको घनिष्ठ भुन्ड र प्रभु येशूको विषयमा आन्तरिक ज्ञान भएका देखिन्छ (यूहन्ना ६:१९, ६:६०-६१,

१२:१६, १३:२२ र २८ अनि १६:१९)। छ) लेखकले अरू सबै प्रेरितहरूका सठीक नामहरू लिएका छन्, तर आफ्नो नामचाहिँ लिएका छैनन्; यसैले १३:२३, १९:२६, २०:२ अनि २१:७ र २० पदमा उल्लेख गरिएको अनामक व्यक्तिचाहिँ प्रेरित यूहन्ना हुन् भन्ने अनुमान गरिन्छ। यी कुराहरूबाहेक अझ तीन महत्त्वपूर्ण खण्डहरू छन्, जसले लेखकचाहिँ प्रत्यक्ष साक्षी हुन् भन्ने कुरा पुष्टि गर्छन्। यी खण्ड यूहन्ना १:१४, १९:३५ र २१:२४ हुन्; यिनलाई यस दृष्टिकोणले पढेर विचार पुस्चाउनुहोला।

३) त्यस पुस्तकको लेखे मिति के हो ?

इरेनेयसको स्पष्ट भनाइ छ: प्रेरित यूहन्ना यो सुसमाचारको पुस्तक लेखे लेखक हुन्। उनले बताएअनुसार यूहन्नाले एफेससमा आएर यो सुसमाचारको पुस्तक लेखे। यसर्थ तिनले लेखे मिति इस्वी संवत् ६९-७० सालतिर पार्नु ठीक होला; किनभने त्यस समयमा प्रेरित यूहन्ना त्यहाँ आइपुगेका थिए। यूहन्नाले यरूशलेम नाश भएको विवरण दिएका छैनन्, यसैले शायद त्यो घटना घटेको थिएन। यसैले यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तकचाहिँ त्यस डरलाग्दो घटनाको अघि लेखिएको देखिन्छ।

कति उदारवादी विद्वान्हरूले यूहन्नाको सुसमाचार लेखे मिति ४५-६६ सालभित्र पार्न खोजेका छन्, र यूहन्नाको सुसमाचार र मृत सागरमा भेट्टाइएका पुस्तकका चर्मपत्रहरूको बीचमा सम्बन्ध जोड्न चाहेका छन्। तर यो असम्भव देखिन्छ; किनकि इसाई संरक्षी दलकाहरूले प्रायः पुस्तकहरूका लेखे मितिहरू अगाडि सार्छन् भने अरूले चाहिँ मितिहरू पछाडि पार्छन्। यस सम्बन्धमा शुरुको मण्डलीको परम्पराले पछाडिको मिति स्वीकार गरेको छ।

यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक लेखे मिति पहिलो शताब्दीको अन्ततिर पार्नलाई निक्कै दृढ कारणहरू छन्। यसैकारण प्रायः सबै विद्वान्हरू इरेनेयस, आलेक्सान्द्रियाको क्लेमेन्ट र जेरोमसँग मिल्छन्, जसले भनेका छन्: यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक यी चार सुसमाचारका पुस्तकहरूमा अरू तीन सुसमाचारको पुस्तकको पछि लेखिएको अन्तिम पुस्तक हो; किनभने त्यसमा लेखिएको कुरा मत्ती, मर्कूस र लूकाको

सुसमाचारमा लेखिएका कुराहरूमाथि निर्माण भएको र थपिएको देखिन्छ। यूहन्नाको सुसमाचारमा यरूशलेमको सर्वनाशको बारेमा केही पनि नलेखिएको कारण त्यसको लेखे मिति हुन सक्छ, किनभने त्यस घटना बितेको १५-२० वर्षपछि त्यो पुस्तक लेखिएको थियो होला, जब त्यस घटनाको धक्कारूपी प्रभाव घटेर गएको थियो। इरेनेयसले लेखेका छन्, कि प्रेरित यूहन्ना सम्राट त्राजन्को शासनकालसम्म जीवित रहे, जुन सम्राटले इस्वी संवत् ९८ सालमा आफ्नो शासन शुरु गरेका हुन्। यसैले यिनले शासन चलाएको यही वर्षको केही समय अघाडि यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक लेखे मिति पार्न ठीक होला। आफ्नो सुसमाचारको पुस्तकका कति ठाउँमा यूहन्नाले 'यहूदीहरू' भनेर इस्त्राएलीहरूलाई सम्बोधन गरेका छन्; यसबाट के बुझिन्छ कि त्यो पुस्तक त्यति बेला लेखियो, जब इसाई विश्वासको विरुद्धमा यहूदीहरूको प्रतिरोध बढेर गएको र क्रूर सतावटमा परिणत भइसकेको थियो। जुन सतावट पहिलो शताब्दीको अन्ततिर यस्तो भएको हो।

हामी यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तक लेखे मिति तोकेर भन्न नसके ता पनि त्यसको मिति इस्वी संवत् ८५-९५ सालभित्र पारेर हामीले बेठीक गरेका छैनौं होला।

४) त्यस पुस्तकको सन्दर्भ र विषयवस्तु के थियो ?

प्रेरित यूहन्नाले आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक प्रभु येशूले गर्नुभएका सातओटा अचम्मका कामरूपी चिन्हहरूमाथि निर्धारण गरेका छन्। ती अचम्मका कामहरूको हरेकको उद्देश्यचाहिँ प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा देखाउनु र प्रमाणित गर्नु हो। **क)** गालीलको कानामा प्रभु येशूले विवाहको भोजमा पानी दाखमद्यमा परिणत गर्नुभयो (यूहन्ना २:१-९)। **ख)** प्रभु येशूले राजकर्मचारीको छोरालाई निको पार्नुभयो (यूहन्ना ४:४६-५४)। **ग)** प्रभु येशूले बेथेस्दा नामक दहमा अठतीस वर्ष-देखिको रोगीलाई निको पार्नुभयो (यूहन्ना ५:१-९)। **घ)** प्रभु येशूले पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभयो (यूहन्ना ६:१-१४)। **ङ)** आँधी-बेहरीमा परेका आफ्ना चेलाहरूलाई बचाउन प्रभु येशू गालीलको समुद्रको पानीमाथि-माथि हिँड्नुभयो (यूहन्ना ६:१६-२१)। **च)** प्रभु येशूले

जन्मदेखि अन्धा भएको मानिसलाई निको पार्नुभयो (यूहन्ना ९:१-७) ।
छ) प्रभु येशूले लाजरलाई मरेको अवस्थाबाट बौराएर उठाउनुभयो
(यूहन्ना ११:१-४४) । यी अचम्मका कामहरू उहाँले सबै मानिसहरूको
सामु गर्नुभयो; यी चिन्हहरूबाहेक उहाँले अझ आठौं चिन्ह पनि
देखाइदिनुभयो, जुन चिन्ह उहाँले आफ्नो पुनरुत्थान भएपछि आफ्ना
चेलाहरूको सामु देखाउनुभयो अर्थात् उनीहरूले कसरी उहाँको आदेशमा
अचम्म प्रकारले माछाको थुप्रो पक्रे (यूहन्ना २१:१-१४) ।

श्री चार्ल्स आर. एड्म्यान्ले के भनेका छन् भने 'अरू जुनै पनि
परिचित पुस्तकले भन्दा यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तकले बढी मात्रामा
मानिसहरूलाई प्रभु येशूको पछि लाग्ने तुल्याएको छ, अनगिन्ती
विश्वासीहरूलाई प्रभुको विश्वासयोग्य सेवा गर्ने प्रेरणा दिएको छ र
विद्वान्हरूलाई ठूला-ठूला समस्याहरू दिएको छ ।'

प्रभु येशूको सेवकाइको 'कालक्रम' यूहन्नाको सुसमाचारको
पुस्तकमाथि आधारित बनाइएको छ । अरू तीन सुसमाचारका पुस्तकहरू
हेर्दा प्रभु येशूको सेवकाइको अवधि एक वर्ष मात्र भएको देखिन्छ । तर
यूहन्नाको सुसमाचारमा यहूदीहरूका वार्षिक चाडहरूको सन्दर्भबाट
हामीलाई थाहा लाग्छ, कि उहाँको सेवकाइ लगभग तीन वर्ष भएको
हुनुपर्छ । पहिलो निस्तार चाड (यूहन्ना २:१२-१३), अनि ५:१ पदमा जुन
'यहूदीहरूको एउटा चाड' भनिएको छ, त्यो कि त 'निस्तार चाड' कि ता
'पुरिम' भएको हुनुपर्छ । त्यसपछि दोस्रो (वा तेस्रो) निस्तार चाड यूहन्ना
६:४ पदमा बताइएको छ । तब ७:२ पदमा 'यहूदीहरूको भुपडी चाड',
१०:२२ पदमा 'समर्पण चाड' र १२:१ पदमा अन्तिम 'निस्तार चाड' छ ।

प्रेरित यूहन्नाले सबै ठाउँमा ठीक-ठीक समय बताएका छन् । अरू
तीनजना सुसमाचारका लेखकहरूले कति पल्ट मोटामोटी सम्बन्ध मात्र
उल्लेख गरेका छन् भने यूहन्नाले ४:५२ पदमा 'सातौं घडी', २:१ पदमा
'तेस्रो दिन', ११:६ पदमा 'दुई दिन' र १२:१ पदमा 'छ दिन' भनेर सटीक
समय बताएका छन् ।

यूहन्नाका तीन पत्रहरूलाई छोडेर यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तकमा
चलाइएका शब्दहरू र त्यसको शैली अतुल्य छन् । त्यसका वाक्यहरू

छोटा र सरल छन्। वाक्यहरू ग्रीक भाषामा लेखिएका, तर तिनमा व्यक्त गरिएका विचारहरू हिब्रू मानिसका हुन्। प्रायः यसो भन्न सकिन्छः जब वाक्य छोटो, भन्नु छोटो छ, तब सत्यता त्यति नै गहकिलो, अभ् गहकिलो हुन्छ। अरू सुसमाचारका पुस्तकको तुलनामा यूहन्नाको सुसमाचारमा कम्ती शब्दहरू प्रयोग गरेर लेखिएको छ, तर ती शब्द र वचनहरूका अर्थहरू अति गहिरा छन्। निम्न मुख्य शब्दहरू कति पल्ट प्रयोग गरिएका छन्, सो तपाईंले याद गर्नुहोलाः पिता (११८ पल्ट), विश्वास र विश्वास गर्नु (१०० पल्ट), संसार (७८ पल्ट), साक्षी र साक्षी दिनु (४७ पल्ट), प्रेम (४५ पल्ट), जीवन (३७ पल्ट) र ज्योति (२४ पल्ट)।

यूहन्नाको सुसमाचारमा अङ्क सात र त्यसको बहुगुण प्रमुख छ र धेरै पल्ट पाइन्छ। पवित्र शास्त्रभरि नै अङ्क सातको अर्थचाहिँ सिद्धता र पूर्णता हो; उत्पत्ति २:१-३ पदको खण्ड यसको उदाहरण हो। यूहन्नाको सुसमाचारमा पवित्र आत्माले प्रभु येशूमा परमेश्वरको प्रकाश सिद्ध गर्नु- भएको र भरिपूर्ण पार्नु भएको छ; यसैकारण त्यस पुस्तकमा अङ्क सात बुट्टीरूपी रचनाभै धेरै पल्ट देखा पर्दछ।

प्रभु येशूले सात पल्ट 'म नै हुँ' भन्नु भएको कुरा धेरैले जान्दछन्ः क) 'जीवनको रोटी म नै हुँ' (यूहन्ना ६:३५, ४१, ४८ र ५१)। ख) 'संसारको ज्योति म नै हुँ' (यूहन्ना ८:१२ र ९:५)। ग) 'ढोका म नै हुँ' (यूहन्ना १०:७ र ९)। घ) 'असल गोठाला म नै हुँ' (यूहन्ना १०:११ र १४)। ङ) 'पुनरुत्थान र जीवन म नै हुँ' (यूहन्ना ११:२५)। च) 'बाटो, सत्य र जीवन म नै हुँ' (यूहन्ना १४:६)। छ) 'साँचो दाखको बोट म नै हुँ' (यूहन्ना १५:१ र ५)। तर अभ् सात पल्ट प्रभु येशूले 'म हुँ' भन्नु भएको छ, जुन पदहरू त्यति परिचित छैनन्; किनकि तिनमा कुनै विधेय दिइएको छैन, तर सरल वक्तव्यहरू मात्र छन्, जस्तै ४:२६, ६:२०, ८:२४, ८:२८, ८:५८, १३:१९, १८:५ र १८:८)। अन्तिम पदमा दुई पल्ट 'म हुँ' छ।

छ अध्यायमा जहाँ रोटी/रोटीहरू भन्ने शब्दहरू मिलेर एक्काइस पल्ट पाइन्छ, अर्थात् तीन पल्ट सात। जीवनको रोटीको सन्देशमा सात पल्ट

‘स्वर्गबाटको रोटी’ भन्ने वाक्य पाइन्छ, अनि त्योजस्तो ‘स्वर्गबाट ओर्लेर आएको रोटी’ भन्ने वाक्य पनि सात पल्ट प्रयोग गरिएको छ ।

प्रेरित यूहन्नाले त्यो सुसमाचारको पुस्तक किन लेखे ? त्यसको लेखे उद्देश्य के हो ? हामीले शुरुमा बताएअनुसार त्यसको उद्देश्य यस प्रकारको छ: त्यसका पाठकहरूले येशू नै परमेश्वरको पुत्र ‘ख्रीष्ट’ हुनुहुन्छ भनी विश्वास गर्न सकून् र विश्वास गरेर उहाँको नाममा तिनीहरूले जीवन पाऊन् (यहून्ना २०:३१) ।

रूपरेखा:

- १) यूहन्ना १:१-१८: प्रस्तावना: परमेश्वरको पुत्रको पहिलो आगमन
- २) यूहन्ना १:१९-४:५४: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको पहिलो वर्ष
- ३) यूहन्ना ५: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको दोस्रो वर्ष
- ४) यूहन्ना ६: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको तेस्रो वर्ष: गालीलमा
- ५) यूहन्ना ७:१-१०:३९: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको तेस्रो वर्ष: यरूशलेममा
- ६) यूहन्ना १०:४०-११:५७: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको तेस्रो वर्ष: यर्दनपारि पेरैअमा
- ७) यूहन्ना १२-१७: आफ्ना चेलाहरूका निम्ति परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइ
- ८) यूहन्ना १८-१९: परमेश्वरको पुत्रको कष्ट र मृत्यु
- ९) यूहन्ना २०: परमेश्वरको पुत्रको विजय
- १०) यूहन्ना २१: उपसंहार: बौरिउठ्नुभएको परमेश्वरको पुत्र आफ्ना चेलाहरूसित

१) यूहन्ना १:१-१८ : प्रस्तावना: परमेश्वरका पुत्रको पहिलो आगमन

प्रेरित यूहन्नाले वचनको विषयमा बताउँदै आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक लेख्न शुरु गरेका छन्। तर त्यस वचनलाई प्रस्तुत गर्दै उनले शुरु-शुरुमा त्यो वचन के हो अथवा को हुनुहुन्छ, सो खुलस्त पारेर बताएका छैनन्। वचन भन्नाले आपसमा कुराकानी गरेको हाम्रो बोलीको एक अंश बुझिन्छ। तर प्रेरित यूहन्ना कसैको बोलीवचनको विषयमा लेख्दैनन्; उनी एकजना व्यक्तिको विषयमा लेख्दछन्। ती व्यक्ति प्रभु येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ; उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ। परमेश्वर हामी मानिसहरूलाई जे भन्न चाहनुहुन्छ, त्यो सबै कुरा उहाँले भनिसक्नुभएको छ, प्रभु येशूमार्फत; किनकि येशू ख्रीष्ट यस संसारमा आउनुभएको हो। परमेश्वर कस्तो हुनुहुन्छ? ख्रीष्ट येशूले हामीलाई परमेश्वरको सिद्ध प्रकाश दिनुभएको छ। मानिसप्रति परमेश्वरको प्रेम कति ठूलो छ? हाम्रा निम्ति क्रूसमा मरेर नै प्रभु येशूले यो ईश्वरीय प्रेम हामीलाई देखाइदिनुभयो। यसैले मानिसहरूका निम्ति प्रभु येशूचाहिँ परमेश्वरको जीवित वचन हुनुहुन्छ। परमेश्वर बोल्नुभएको छ; उहाँले आफ्नो मनको विचार वक्त गर्नुभएकै छ, ख्रीष्ट येशूमा र उहाँद्वारा नै।

क) यूहन्ना १:१-५ : अनादिकालदेखि 'वचन' हुनुहुन्छ;
अनि कालचक्रभिन्न पनि 'वचन' उत्रनुभएको।

यूहन्ना १:१: 'शुरुमा वचन हुनुहुन्थ्यो।' वचन नामक व्यक्तिको शुरुआत नै छैन। उहाँ अनादिकालदेखि हुनुहुन्छ। मानिसले भियाएसम्म कल्पना गरेर बितेको समयमा, जतिसक्दो उहिलेको समयमा फर्केर जाओस्, तर त्यसभन्दा अघि पनि प्रभु येशू हुनुहुन्थ्यो। कसैले उहाँलाई कहिल्यै सृष्टि गर्नुपरेन। उहाँको शुरु नै छैन। (यसैले यूहन्नाको

सुसमाचारमा प्रभु येशूको वंशावली राखिएको छैन; किनभने उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ। त्यस सुसमाचारको पुस्तकले उहाँलाई यही रूपमा प्रस्तुत गर्छ। यसकारण यहाँ उहाँको वंशावलीका निम्ति कुनै ठाउँ रहेन।) 'अनि वचन परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो।' यसर्थ प्रभु येशूसँग परमेश्वर पितादेखि छुट्टै एउटा सुनिश्चित व्यक्तित्व छ भन्ने बुझिन्छ। उहाँ परमेश्वरको परिकल्पना मात्र हुनुहुन्न। उहाँ परमेश्वरको सङ्कल्प मात्र हुनुहुन्न। उहाँ परमेश्वरको धमिलो, अस्पष्ट नमुना पनि हुनुहुन्न। होइन, उहाँ परमेश्वरसँग हुनुहुन्थ्यो, एउटा वास्तविक व्यक्तिको रूपमा। 'वचन परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो।' उहाँ परमेश्वरको साथमा रहनुहुन्थ्यो, र उहाँ परमेश्वर स्वयम् हुनुहुन्थ्यो।

पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको शिक्षाअनुसार परमेश्वर एउटै हुनुहुन्छ; परमेश्वरको ईश्वरत्वअन्तर्गत पिता परमेश्वर, पुत्र परमेश्वर र पवित्र आत्मा परमेश्वर हुनुहुन्छ अर्थात् तीन व्यक्ति एक ईश्वर। यहाँ, यस पदमा यी तीन ईश्वरीय व्यक्तिमध्ये दुईजनाको कुरा गरिएको छ: पिता परमेश्वर र पुत्र परमेश्वर। यूहन्नाले लेखेको सुसमाचारको पुस्तकमा प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा धेरै पल्ट सफासँग व्यक्त गरिएको छ; त्यसको पहिलो पल्ट यही हो। येशू देवता हुनुहुन्छ भन्न पुग्दैन। उहाँ ईश्वरसरह हुनुहुन्थ्यो भन्न मिल्दैन। उहाँमा ईश्वरीय गुण छ भन्न पर्याप्त हुँदैन। प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ। पवित्र बाइबलको शिक्षा यो हो।

यूहन्ना १:२: यो पद पढ्दाखेरि जुन कुरा कसैलाई अघि भनिएको कुरा दोहोरिएको जस्तो लाग्छ, त्यो कुरा वास्तवमा यस्तो होइन। प्रभु येशूको व्यक्तित्वको वा उहाँको ईश्वरत्वको विषयमा कुनै सवाल उठेमा यस पदको जवाफ यस प्रकारको छ: न उहाँको व्यक्तित्वको शुरुआत, न उहाँको ईश्वरत्वको शुरुआत हुन्छ। जब प्रभु येशूले बेतलेहेममा जन्म लिनुभयो, त्यतिखेर उहाँको व्यक्तित्वको शुरुआत भएको होइन। प्रभु येशू आफ्नो पुनरुत्थानपछि ईश्वर हुनुभयो भन्ने कुरा पनि सत्य होइन, जसरी अचेल कतिले भन्छन्। अनादिकालदेखि नै प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो र उहाँ अनन्तकालसम्म परमेश्वर भइरहनुहुनेछ।

यूहन्ना १:३: 'सबै कुराहरू उहाँद्वारा हुन आए ।' उहाँ एउटा सृष्टिको थोक हुनुहुन्न; उहाँ सबै थोकहरूका सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ । सबै थोकहरू भन्नाले मानिस र पशुप्राणीहरू सबै, अनि ग्रह-नक्षत्रहरू र स्वर्गदूतहरू, अं, देख-अदेख भएका सबै कुराहरू बुझिन्छ । 'अनि हुन आएका कुरा-हरूमध्ये एउटै पनि उहाँविना हुन आएन ।' एउटा कुरा पनि छोडिएको छैन यहाँ । के सृष्टि गरिएको कुनै थोक छ? तब त्यो थोक उहाँले नै बनाउनुभएको हो । निस्सन्देह सृष्टिकर्ता हर हिसाबले आफूले बनाउनु-भएका सबै थोकहरूभन्दा श्रेष्ठ हुनुहुन्छ । प्रभु येशू उही सर्वश्रेष्ठ सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ । सृष्टि गर्ने काममा पिता, पुत्र र पवित्र आत्माको हात छ । परमेश्वर पिता: 'शुरुमा परमेश्वरले आकाश र पृथ्वी सृष्टि गर्नुभयो' (उत्पत्ति १:१) । पवित्र आत्मा: 'परमेश्वरको आत्मा पानीको सतहमाथि घुम्नुहुन्थ्यो' (उत्पत्ति १:२) । येशू ख्रीष्टको विषयमा यसो लेखिएको छ: 'सबै कुराहरू उहाँद्वारा र उहाँकै निम्ति सृष्टि गरिएका हुन्' (कलस्सी १:१६^ब) ।

यूहन्ना १:४: 'उहाँमा जीवन थियो ।' उहाँसँग जीवन थियो भन्न यस वाक्यको अर्थ होइन; किनकि उहाँ ता जीवनको स्रोत हुनुहुन्थ्यो र हुनुहुन्छ । उहाँ शारीरिक जीवन र आत्मिक जीवन - दुवै जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ । जब हामीले यस संसारमा जन्म लियौं, तब हामीले एउटा शारीरिक जीवन पायौं; अनि जब हामी नयाँ गरी जन्मन्छौं, तब हामीले एउटा आत्मिक जीवन प्राप्त गर्छौं । यी दुवै जीवनहरू प्रभु येशूबाट आउँछन् ।

'अनि त्यो जीवन मानिसहरूको ज्योति थियो ।' उहाँ जसले हामीलाई जीवन दिनुभयो, उहाँ मानिसहरूको ज्योति पनि हुनुहुन्छ । यसर्थ मानिसलाई चाहिने सबै मार्गदर्शन र निर्देशनहरू उहाँबाट आउँछन् । आफ्नो अस्तित्व हुनु एउटा कुरा हो, तर जीवनको उद्देश्य जान्न अर्को कुरा हो । हामीले जिउन जान्नपर्छ; हामीले स्वर्ग जाने बाटो जान्नपर्छ । हामीलाई जीवन दिनुहुनेले नै हामीलाई जीवनको बाटोमा ज्योति पनि दिनुहुन्छ ।

यूहन्नाको सुसमाचारको पहिलो अध्यायमा हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टलाई सातवटा उदेक-उदेक नामहरू दिइएका छन् । यूहन्ना १:१ र १४ पदमा

उहाँलाई वचन भनिएको छ; यूहन्ना १:५ र ७ पदमा उहाँलाई ज्योति कहलिएको छ। त्यसपछि यूहन्ना १:२९ र ३६ परमेश्वरको शुभा, यूहन्ना १:३४ र ४९ पदमा परमेश्वरका पुत्र, यूहन्ना १:४१ पदमा उहाँलाई मसीह अर्थात् ख्रीष्टको उपाधि दिइएको छ। अन्तमा, यूहन्ना १:४९ पदमा उहाँलाई इस्राएलका राजा र यूहन्ना १:५१ पदमा मानिसका पुत्र भनिएको छ। पहिला चारवटा नामहरू, जो दुई-दुईपल्ट उल्लेख गरिएका छन्, उहाँका विश्वव्यापक, विश्वविख्यात् उपाधि हुन् भने अन्तिम तीनवटा नामहरूचाहिँ, जो यहाँ, यस अध्यायमा एक-एकपल्ट मात्र उल्लेख गरिएका छन्, इस्राएली जातिसित सम्बन्धित उहाँका उपाधि हुन्। उहिलेदेखि अर्थात् अब्राहामको पालोदेखि नै इस्राएली जाति परमेश्वरको प्रजा भएको हो।

यूहन्ना १:५: 'अनि त्यो ज्योति अन्धकारमा चम्कन्छ।' यस संसारमा पापको प्रवेश भएको छ; यसैले मानिसको मन पनि अँध्यारो भएको छ। सारा संसार अन्धकारमा डुबेको छ। मानिस परमेश्वरलाई चिन्दैन। मानिस परमेश्वरलाई चिन्ने इच्छा समेत गर्दैन। यस प्रकारको आत्मिक अन्धकारमा प्रभु येशू आउनुभयो। उहाँ अँध्यारो जगत्मा चम्किरहनुहुने एकमात्र ज्योति हुनुहुन्छ।

'अनि अन्धकारले त्यसलाई बुझ्न सकेन।' यस वाक्यको अर्थ दुईवटा हुन सक्छन्। एक, प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभयो, तर मानिसको आत्मिक अन्धोपना यति धेरै थियो, कि तिनीहरूले उहाँलाई ठमाउन सकेनन्। प्रभु येशू को हुनुहुन्छ, अनि उहाँ किन आउनुभयो, सो कुरा तिनीहरूले बुझेनन्। दोस्रो अर्थमा, 'अन्धकार त्यसमाथि विजयी भएन।' मानिसहरूको आत्मिक अन्धकार जति किन नहोस्, त्यस अन्धकारले साँचो ज्योति प्रभु येशूलाई विरोध गरेर वा इन्कार गरेर पनि उहाँलाई चम्कनदेखि रोक्न सकेन।

ख) यूहन्ना १:६-८: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको सेवकाइ

यूहन्ना १:६: यस पदमा कुरा गरिएको यूहन्नाचाहिँ त्यस सुसमाचारको पुस्तक लेखे प्रेरित यूहन्ना होइन, तर बप्तिस्मा दिने यूहन्ना

हुन् । बप्तिस्मा दिने यूहन्ना परमेश्वरबाट पठाइएका थिए । तिनी प्रभु येशूको अग्रदूत थिए । ख्रीष्ट आउँदै हुनुहुन्छ भन्ने घोषणा र सूचना दिनु नै तिनको काम थियो । पश्चात्तापको बप्तिस्माको प्रचार गरेर तिनले मानिसहरूलाई ख्रीष्टलाई स्वागत गर्न तयार पारे ।

यूहन्ना १:७ : यूहन्ना साक्षीको रूपमा आए । प्रभु येशू संसारको ज्योति हुनुहुन्छ भन्ने गवाही दिँदै तिनले साँचो ज्योतिको विषयमा मानिसहरूलाई विश्वास दिलाए, यस हेतुले कि सबै मानिसहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरून् ।

यूहन्ना १:८ : बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले मानिसहरूलाई आफ्नो पछि खिँचेका भए तिनले आफ्नो जिम्मेवारी पूरा गर्नेथिएनन्; अँ, तिनी अविश्वासयोग्य ठहरिनेथिए । तिनले मानिसहरूलाई प्रभु येशूकहाँ डोस्‍याए, आफूकहाँ होइन ।

ग) यूहन्ना १:९-१८ : परमेश्वरका पुत्रको पहिलो आगमन

यूहन्ना १:९ : 'साँचो ज्योति उहाँ हुनुहुन्थ्यो ।' युगयुगमा प्रभु येशूभन्दा अघि-पछि धेरै मानिसहरू आए-गए, जसले स्वामी र मुक्तिदाता हुँ भन्ने कुरा दाबी गरे । तर जसको विषयमा बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले गवाही दिए, उहाँचाहिँ साँचो ज्योति हुनुहुन्थ्यो । साँचो ज्योति भन्नाले सबैभन्दा उत्तम त्यो वास्तविक ज्योति बुझिन्छ । यस पदको अर्को अनुवाद यस्तो छ: 'साँचो ज्योति उहाँ हुनुहुन्थ्यो, जसले यस संसारमा आएर हरेक मानिसलाई उज्यालो दिनुहुन्छ ।' यस अनुवादले 'यस संसारमा आउने' शब्दहरू संसारको हरेक मानिससित जोड्दैन, तर यस संसारमा आउने साँचो ज्योतिमा लगाइदिएको छ । किनकि यस संसारमा साँचो ज्योतिको आगमनद्वारा हरेक मानिसलाई ज्योति मिलेको छ । हरेक मानिसले आफ्नो मनमा ख्रीष्टको विषयमा आन्तरिक ज्ञान पाएको यसको मतलब होइन । यसको अर्थ सबै मानिसहरूले कुनै न कुनै समयमा प्रभु येशूको विषयमा सुनेका छन् भन्ने पनि होइन । तर यस भनाइको खास मतलब यही हो: त्यो ज्योति सबै जातिका मानिसहरूमाथि चम्कन्छ, चाहे तिनीहरूको कुल, भाषा, वर्ण जेसुकै होस् । सबै मानिसहरूमाथि चम्केको अर्थ प्रभु येशूले

मानिसहरूलाई तिनीहरूको वास्तविक स्वभाव र अवस्था देखाइदिनुहुन्छ पनि हो। प्रभु येशू सिद्ध मानिस भई यस संसारमा आउनुभयो। उहाँको तुलनामा अरू मानिसहरू कति असिद्ध, कति अपूर्ण रहेछन्। घरको कुनै कोठा अँध्यारो छ भने, पलड, टेबुल, कुर्सी र चौकीमा भएको धूलो-मैलो देखिँदैन। तर त्यस कोठामा कसैले बत्ती बाल्यो भने, त्यस कोठाको अवस्था छर्लङ्ग देखिन्छ। ठीक त्यस्तै साँचो ज्योति चम्किँदाखेरि मानिस-मानिसको वास्तविक अवस्था प्रकट हुन्छ।

यूहन्ना १:१०: 'उहाँ संसारमा हुनुहुन्थ्यो।' बेतलेहेममा प्रभु येशूको जन्म भयो। त्यस समयदेखि उहाँको स्वर्गारोहणको दिनसम्म उहाँ हाम्रो यही संसारमा हुनुहुन्थ्यो, जसमा हामी अहिले बाँचिरहेका छौं। सारा संसारका सृष्टिकर्ता उहाँ नै हुनुहुन्छ; उहाँ त्यसका एकमात्र मालिक हुनुहुन्छ। तर मानिसहरूले उहाँमा के देखे? आफ्नो सृष्टिकर्तालाई चिन्नु कहाँ हो र? तिनीहरूको विचारमा, उहाँ त तिनीहरूजस्तो एउटा मानिस मात्र हुनुहुन्थ्यो। यसैले उहाँसित तिनीहरूको व्यवहार पनि त्यस्तै थियो। तिनीहरूले उहाँलाई परदेशी र विदेशी सम्भेर उहाँलाई बाहिर निकाले।

यूहन्ना १:११: 'उहाँ आफ्नैकहाँ आउनुभयो।' आफ्नै भन्नाले आफ्नो सम्पत्ति वा आफ्नो अधिकारक्षेत्र बुझिन्छ। यसैले जब उहाँ यस संसारमा आउनुभयो, तब उहाँ अरू कसैको सम्पत्ति र जग्गाजमिनमाथि खुट्टा टेक्नुभएन। होइन नि! पृथ्वी उहाँको हातको काम हो; यसैले यस धरतीमा जहाँ गए-जहाँ रहे पनि, जहीँतहीँ उहाँ आफ्नै जग्गामा हुनुहुन्थ्यो। 'उहाँका आफ्नैले चाहिँ उहाँलाई ग्रहण गरेनन्।' उहाँका आफ्नैले भनेकोमा हामीले उहाँका मानिसहरू बुझ्नुपर्छ। एक प्रकारले, उहाँका मानिसहरू मानव-जातिका सबै मानिसहरू हुन्। अनि संसारका अधिक मानिसहरूले उहाँलाई इन्कार गरेको कुरा सत्य हो। अर्को प्रकारले, यहूदीहरू उहाँका मानिसहरू थिए; किनकि परमप्रभु परमेश्वरले उहिलेदेखि नै उनीहरूलाई आफ्नो प्रजाको रूपमा छान्नुभएको थियो। जब प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभयो, त्यस बेला यहूदीहरूकहाँ उहाँले आफूलाई मसीहको रूपमा प्रस्तुत गर्नुभयो, तर उनीहरूले उहाँलाई ग्रहण गर्न चाहेनन्।

यूहन्ना १:१२: यहूदीहरूले उहाँलाई ग्रहण गरेनन्; यसैकारण उहाँ त्यस समयदेखि उसो आफूलाई सबै जातिका मानिसहरूकहाँ मुक्तिदाताको रूपमा प्रस्तुत गर्दै हुनुहुन्छ। अनि जतिले उहाँलाई ग्रहण गर्छन्, उहाँले तिनीहरूलाई परमेश्वरको सन्तान हुने अधिकार वा हक दिनुहुन्छ।

यस पदले परमेश्वरको सन्तान कसरी होइन्छ, सो सफासँग सिकाउँछ। धर्मकर्म गरेर परमेश्वरको सन्तान हुने होइन, कुनै इसाई मण्डलीको सदस्य बनेर पनि होइन। परमेश्वरको सन्तान हुने हक मानिसको परिश्रमको फल, उसको सकभर कोशिशको प्रतिफल पनि होइन। तर परमेश्वरको सन्तान हुनलाई हामीले प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्नुपर्छ। उहाँको नाममाथि विश्वास गरेर उहाँलाई ग्रहण गरिन्छ।

यूहन्ना १:१३: शरीरको हिसाबले कुरा गरे भने पनि जन्मेर सन्तान होइन्छ। ठीक त्यस्तै परमेश्वरको छोराछोरी हुनलाई हाम्रो 'दोस्रो' जन्म हुनुपर्छ। यस दोस्रो जन्मलाई नयाँ गरी जन्मनु, प्रभुलाई पाउनु, प्रभुकहाँ फर्कनु र मुक्ति पाउनु पनि भनिन्छ। यस पदअनुसार तीनवटा तरिकाहरू छन्, जसद्वारा नयाँ जन्म पाउन सकिँदैन। त्यसपछि यस पदले हामीलाई नयाँ जन्म कसरी पाइन्छ, त्यसको एकमात्र उपाय बताउँछ। अनि नयाँ जन्म कुन पाराले पाउन सकिँदैन? प्रथम: 'रगतबाट होइन।' यसको अर्थ 'रगतको नाताले होइन' हो। इसाई बुवाआमा हुने कुनै छोराछोरी यस प्रकारको नाताले साँचो इसाई हुनै सक्दैन। मुक्ति बुवाआमाबाट रगतद्वारा छोराछोरीहरूमा सर्ने कुरा होइन। दोस्रो: 'शरीरको इच्छाबाट होइन।' अरू शब्दमा भन्न हो भने, मानिसको स्वभावमा त्यो नयाँ जन्म पैदा गर्ने शक्ति नै छैन। मानिसले मुक्ति पाउने इच्छा राख्नुपर्छ, नत्रता उसले मुक्ति पाउँदैन। तर केवल इच्छा हुँदैमा कोही मानिस पनि मुक्ति पाउँदैन। तेस्रो: 'मानिसको इच्छाबाट होइन।' कसैले पनि अरू कुनै मानिसलाई मुक्ति दिलाउन सक्दैन। उदाहरणको लागि, एकजना सुसमाचार-प्रचारकले कुनै मानिसमा उसले मुक्ति पाओस् भनेर खूब चासो लिन्छन्, तरैपनि तिनले उसमा त्यो अलौकिक जन्म उत्पन्न गर्न सक्दैनन्। तब त्यो नयाँ जन्म कसरी हुन सक्छ? यसको उत्तर हामी यस पदका यी शब्दहरूमा पाउँछौं: 'तर परमेश्वरबाट।' मानिसमा नयाँ जन्म पैदा गर्ने शक्ति परमेश्वरको हो।

अरू कुनै व्यक्ति वा अरू कुनै चीजमा यो नयाँ जन्म दिने शक्ति हुँदै होइन ।

यूहन्ना १:१४: 'वचन शरीर हुनुभयो ।' बेतलेहेम गाउँमा एउटा गाईको गोठमा जन्मनुभएको र एउटा ढुङ्गमा सुत्नुभएको ती बालकचाहिँ त्यो दिव्य वचन हुनुहुन्थ्यो । उहाँको अस्तित्व अधिदेखि नै थियो । उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो, जो सदैव परमेश्वर पितासँग हुनुहुन्थ्यो, स्वर्गमा । तर अबचाहिँ उहाँ यस धरतीमा मानिसको चोला लिएर आउनुभयो । उहाँको इच्छा यस्तो थियो । उहाँले हाम्रो बीचमा वास गर्नुभयो । उहाँ थोरै समयका निमित्त मात्र देखा पर्नुभएन, नत्र यो कुरा कसैले उहाँ चुकेर आउनुभयो भनेर गलत सम्झन सक्नेथियो । परमेश्वर यस धरतीमा आउनुभयो, र मानिस भएर हामी मानिसहरूको बीचमा जिउनुभयो । वास गर्नु भनेको छाउनी हाल्नु वा पाल टाँग्नु हो । उहाँको शरीर त्यो तम्बू थियो, जसमा उहाँ तेत्तीस वर्षसम्म मानिसहरूको बीचमा रहनुभयो ।

'अनि हामीले उहाँको महिमा देख्यौं ।' पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा महिमा भन्नासाथ प्रायः जसो त्यो महिमित तेज बुझिन्छ, जुन उज्ज्वल र चम्किलो तेज परमेश्वरको उपस्थिति हुँदा देखा परेको थियो । अनि महिमा भन्नाले परमेश्वरको सिद्ध रूप र उहाँको सर्वश्रेष्ठता बुझिन्छ । प्रभु येशूले यस संसारमा रहनुजेल आफ्नो महिमामाथि एउटा घुम्टो हाल्नुभएको थियो । तर उहाँको महिमा दुई प्रकारले प्रकट भयो । एक, उहाँको नैतिक महिमा प्रकट भयो, जुन महिमाको तेज हामी उहाँको सिद्ध नैतिक जीवन र उहाँको पापरहित चरित्रमा देख्दछौं; किनभने उहाँको जीवनमा कुनै दोष, कुनै कलङ्क वा कुनै खोट नै छैन । आफ्ना सबै चालमा उहाँ निर्दोष र सिद्ध हुनुहुन्थ्यो । कुनचाहिँ सद्गुण छ होला, जो हामीले उहाँको जीवनमा पाउँदैनौं? सबै सद्गुणहरू खूब सुन्दर ढङ्गले सजाइएका रत्नहरूभैं उहाँमा चम्किरहेका छन् । तर एक समयमा उहाँको स्वर्गीय महिमा प्रत्यक्ष रूपमा भलक्क भल्केको थियो, त्यस पहाडमा जहाँ उहाँको रूप परिवर्तन भएको थियो (मत्ती १७:१-२) । त्यस बेला प्रभु येशूका चेला पत्रुस, याकूब र यूहन्नाले उहाँको चेहरा सूर्यभैं चम्किरहेको र उहाँका

वस्त्रहरू अति सेतो ज्योतिजस्तो टल्किरहेको देखे । यसरी नै ती तीनजना प्रेरितहरूले प्रभु येशूको महिमाको त्यस फलकको पूर्वदृश्य पाए, जुन महिमा लिएर उहाँ यस पृथ्वीमा फर्केर आउनुहुनेछ, र यस संसारमा एक हजार वर्षका निम्ति आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ ।

तर जब प्रेरित यूहन्ना 'हामीले उहाँको महिमा देख्यौं' भनी भन्छन्, तब निस्सन्देह, उनले प्रभु येशूको नैतिक चरित्रको कुरा गरेका छन् । अरू प्रेरितहरूको साथमा उनले सबभन्दा ठूलो आश्चर्यकर्म देख्न पाए; किनभने उनीहरूले हर दृष्टिकोणले र हर हिसाबले सिद्ध हुनुभएको व्यक्तिको जीवन नियाल्न पाए । हुन सक्छ, यसो भन्दाखेरि उनले त्यस पहाडमा प्रभुको रूप परिवर्तन भएको घटनामा पनि नजर लगाएर यसो भनेका छन् । जुन महिमा ती चेलाहरूले प्रभु येशूको जीवनमा देखे, त्यस महिमामा उनीहरूले वास्तवमा परमेश्वरका पुत्रको महिमा देखे । येशू ख्रीष्टचाहिँ परमेश्वर पिताका एकमात्र जन्माइनुभएको पुत्र हुनुहुन्छ । उहाँ परमेश्वरका अद्वितीय पुत्र हुनुहुन्छ । परमेश्वरका अरू छोराहरू छन्; तर उहाँजस्तो अरू कुनै परमेश्वरको पुत्र हुँदैन । हो, सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरू परमेश्वरका छोराछोरीहरू हुन् । यो त ठिककै हो । तर प्रभु येशू परमेश्वरका एकमात्र पुत्र हुनुहुन्छ । उहाँको त्यस उच्च दर्जामा अरू कोही आउनै सक्दैन । परमेश्वरका पुत्र हुनुभएको हुनाले उहाँ परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ ।

मुक्तिदाता प्रभु अनुग्रह र सत्यताले पूर्ण हुनुहुन्छ । अनुग्रहले पूर्ण भनेको उहाँ दयाको सागर हुनुभएकोले उहाँमा अरू मानिसहरूप्रति सदा निगाह थियो । तर उहाँ सत्यताले पूर्ण पनि हुनुहुन्थ्यो । यसर्थ उहाँ बिलकुल सच्चा, इमानदारी र धर्मी हुनुहुन्थ्यो । कहिल्यै उहाँले कसैको पापलाई बेवास्ता गर्नुभएन, त्यसको ढाकछोप गर्नुभएन; कहिल्यै उहाँले खराबीको पक्ष लिनुभएन र कुनै दुष्ट कुराको अनुमोदन गर्नुभयो । हर प्रकारले दयावान् हुनु र हर प्रकारले धर्मी रहनु - ती दुवै सदगुणहरू परमेश्वरमा मात्र मिलेर बस्छन् ।

यूहन्ना १:१५: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले येशूचाहिँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने गवाही दिए । प्रभु येशूले आफ्नो सेवकाइ शुरु गर्नुभन्दा अघि

यूहन्नाले मानिसहरूलाई उहाँको विषयमा गवाही दिइरहेका थिए। अनि जब प्रभु येशू देखा पर्नुभयो, तब यूहन्नाले यसो भने: 'मैले अघिबाट तपाईंहरूलाई बताइरहेका मानिस उहाँ नै हुनुहुन्छ।' प्रभु येशू जन्म र सेवकाइको अवधिको सम्बन्धमा यूहन्नाभन्दा पछि आउनुभएको हो। यूहन्ना छ महिनामा प्रभु येशूभन्दा जेठा थिए। यूहन्नाले प्रचार गरेको र बप्तिस्मा दिएको केही समयपछि प्रभु येशू इस्राएलका मानिसहरूकहाँ प्रकट हुनुभयो। तर कुन कुरामा प्रभु येशू यूहन्नाभन्दा पहिलो हुनुभयो? उहाँ यूहन्नाभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो। उहाँ आदर पाउनुमा पनि यूहन्नाभन्दा बढी योग्य हुनुहुन्थ्यो; किनभने उहाँ यूहन्नाभन्दा अघि हुनुहुन्थ्यो। उहाँ अनादिकालदेखि हुनुहुन्थ्यो। उहाँ सनातन परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १:१६: प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नेहरू सबैले उहाँको परिपूर्णताबाट लगातार रसदपानीरूपी आत्मिक आशिषहरू पाउँछन्। उहाँको भण्डाररूपी परिपूर्णता यति विशाल छ, कि उहाँले विश्वभरि पुस्तापुस्तौंमा जिउने देश-विदेशका सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई निरन्तर अनुग्रह दिन सक्नुहुन्छ। 'अनुग्रहमाथि अनुग्रह' भनेको प्रशस्त अनुग्रह हो। अनि अनुग्रह भन्नाले परमेश्वरको निगाह बुझिन्छ, जुन निगाह उहाँ उदारचित्तले आफ्ना प्रेमी छोराछोरीहरूमाथि बर्साउनुहुन्छ।

यूहन्ना १:१७: यहाँ, यस पदमा प्रेरित यूहन्नाले नयाँ नियमको समय पुरानो नियमको समयसित तुलना गरेका छन्। व्यवस्था मोशाद्वारा दिइयो। त्यस व्यवस्थामा परमेश्वरको अनुग्रहको प्रदर्शन नै छैन। व्यवस्थाले मानिसहरूलाई परमेश्वरका आज्ञाहरूप्रति आज्ञाकारी हुने आदेश दिएको थियो, र तिनीहरूले आज्ञाकारी हुन सकेनन् भने त्यसले तिनीहरूलाई मृत्युदण्डको योग्य ठहराएको थियो। मोशाको व्यवस्थाले मानिसहरूलाई सठीक कुरा के हो, सो सिकाउँथ्यो, तर तिनीहरूलाई त्यो सठीक आज्ञा पूरा गर्ने शक्ति दिँदैनथियो। त्यो व्यवस्था किन दिइयो त? त्यसले मानिसहरूलाई तिनीहरूको पापी अवस्था देखाउन सक्छ; तर त्यसले कुनै पापी मानिसलाई बचाउन सक्दैन।

'तर अनुग्रह र सत्यताचाहिँ येशू ख्रीष्टद्वारा आए।' प्रभु येशू यस संसारका मानिसहरूको न्याय गर्न आउनुभएन, तर उहाँ पापीहरूलाई

खोज्न र बचाउन आउनुभएको हो । जो मानिस अयोग्य छन्, जुन मानिसहरूले आफूलाई बचाउन सक्दैनन्, जो मानिसहरू परमेश्वरका शत्रु हुन्, तिनीहरूका निम्ति उहाँ आउनुभयो । यसलाई अनुग्रह भनिन्छ । संसारका निकृष्ट मानिसहरूका निम्ति स्वर्गका उत्कृष्ट परमेश्वरका पुत्रलाई दिनु नै अनुग्रह हो ।

प्रभु येशूको साथमा अनुग्रह आयो, साथै सत्यता पनि आयो । उहाँले आफ्नो विषयमा 'सत्य म नै हुँ' भनेर भन्नभयो । उहाँको वचन वा उहाँका कामहरूको बारेमा कुरा गर्ने हो भने, उहाँ आफ्ना सबै वचन र कामहरूमा सय प्रतिशत सच्चा, इमानदार र विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ । मानिसहरूलाई अनुग्रह देखाउन सक्ने भनेर उहाँले कहिल्यै सत्यतालाई छोड्नुहुन्नथियो । उहाँले पापी मानिसहरूलाई प्रेम गर्नुहुन्छ, तर त्यसो गरेर उहाँले तिनीहरूका पापहरूलाई माया गर्नुपर्दैन नि । पापको ज्याला मृत्यु हो भन्ने कुरा उहाँ जान्नुहुन्थ्यो; अनि यही कारण उहाँ क्रूसमा मर्नुभयो । हाम्रा निम्ति उहाँ हामीले भोग्नुपर्ने मृत्युदण्ड सहनुभएको हुनाले उहाँ अब हामीलाई अनुपम कृपा देखाउन सक्नुहुन्छ । उहाँले हाम्रो आत्मा बचाउनुहुन्छ र हामीलाई स्वर्गमा घर दिनुहुन्छ ।

यूहन्ना १:१८: 'परमेश्वरलाई कुनै मानिसले कहिल्यै देखेको छैन ।' परमेश्वर आत्मा हुनुहुन्छ । परमेश्वर अदृश्य हुनुहुन्छ । परमेश्वरको शरीर छैन । पुरानो नियमको समयमा उहाँ मानिसहरूकहाँ देखा पर्नुभएको थियो । त्यसो गर्दा उहाँले परमप्रभुका दूतको रूप वा मानिसको रूप धारण गर्नुभएको थियो । तर ती दिव्य दर्शनहरूले परमेश्वरको वास्तविक रूप प्रकट गरेनन् । ती दृश्यहरूद्वारा उहाँ आफ्ना मानिसहरूसँग बोल्न चाहनुहुन्थ्यो; ती दृश्यहरूको महत्त्व अल्पकालिक थियो ।

प्रभु येशूचाहिँ परमेश्वरका एकमात्र जन्माइनुभएका पुत्र^{१)} हुनुहुन्छ । उहाँ परमेश्वरका अद्वितीय पुत्र हुनुहुन्छ । उहाँजस्तो अरू कुनै परमेश्वरको पुत्र नै छैन । उहाँले परमेश्वर पिताको छातीमा सधैंका निम्ति सबैभन्दा नजिकको स्थान पाउनुभएको छ । यस संसारमा हुनुहुँदा पनि प्रभु येशू सदैव पिताको छातीमा अडेसिनुभएको थियो । उहाँ परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्थ्यो । उहाँ परमेश्वरसँग एक हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वर कस्तो हुनुहुन्छ ?

परमधन्य प्रभु येशूले उहाँलाई पूरा रूपले प्रकट गर्नुभयो । परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् ! मानिसहरूले प्रभु येशूलाई देखे; तिनीहरूले परमेश्वरलाई देखे । येशूमा तिनीहरूले परमेश्वर बोल्नुभएको सुने । येशूमा तिनीहरूले परमेश्वरको प्रेम र ममताको स्पर्श अनुभव गर्न सके । हामी मानिसहरूप्रति परमेश्वरको मनसाय के हो ? ख्रीष्ट येशूद्वारा परमेश्वरको अभिप्राय र उहाँको शुभेच्छा प्रकट भएको हो । प्रभु येशूले यो पूर्ण रूपले बताउनु- भएको छ ।

२) यूहन्ना १:१९-४:५४: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको पहिलो वर्ष

क) यूहन्ना १:१९-३४: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको गवाही

यूहन्ना १:१९: मसीह राजाको आगमन नजिक भएको हुनाले यूहन्ना नाम भएका एकजना मानिसद्वारा यहूदी जातिलाई आफ्ना पापहरूको पश्चात्ताप गर्ने प्रचार भइरहेको खबर यरूशलेममा आइपुग्यो । तब तिनीहरूले पूजाहारी र लेवीहरूको एक टोली तिनीकहाँ पठाए; किनकि यी यूहन्ना को हुन्, सो तिनीहरूले जान्न चाहेका थिए । पूजाहारीहरू भन्नाले यरूशलेमको मन्दिरमा मुख्य-मुख्य सबै सेवा-कार्यहरू पूरा गर्ने याजक बुझिन्छ भने लेवीहरू मन्दिरका मामुली सेवाका कामहरू पूरा गर्ने सेवकहरू थिए । तिनीहरूले यूहन्नालाई सोधे: 'तिमी को हो ? के तिमी त्यो मसीह हो, जसको बाटो हामी धेरै समय अघिदेखि हेरिरहेका छौं ?'

यूहन्ना १:२०: यूहन्नाको स्थानमा अरू मानिसहरू हुँदा हुन् ता तिनीहरूले सुनाम कमाउने यो सुनौलो मौका छोपेर 'म ख्रीष्ट हुँ' भनेर दाबी गर्नेथिए होलान् । तर यूहन्नाचाहिँ एक विश्वासयोग्य साक्षी थिए । 'मचाहिँ ख्रीष्ट होइन' भनेर उनले सफासँग आफ्नो विषयमा गवाही दिए ।

यूहन्ना १:२१-२२: यहूदीहरूले ख्रीष्टको आगमन हुनुभन्दा अघि भविष्यवक्ता एलिया यस संसारमा फर्केर आउनेछन् भन्ने आशा गरेका थिए (मलाकी ४:५) । यसैले तिनीहरूले यूहन्ना ख्रीष्ट होइनन् भन्ने शायद उनी भविष्यवक्ता एलिया हुन् कि भन्ने अड्कल काटे । तर यस प्रश्नको बारेमा कुनै शङ्का उठ्न नदिएर यूहन्नाले 'म एलिया होइनँ' भन्ने स्पष्ट जवाफ दिए । व्यवस्था १८:१५ पदमा मोशाले यस्तो भने: 'परमप्रभु तिम्रा परमेश्वरले तिम्रै बीचबाट, तिम्रै दाजुभाइहरूबाट मजस्तै एउटा भविष्यवक्ता तिम्रा निम्ति खडा गर्नुहुनेछ; तिम्रीहरूले तिनकै कुरा ध्यानसित सुन्न !' ती यहूदीहरूले यो भविष्यवाणी याद गरे; यसैले तिनी-हरूको विचारमा, यूहन्नाचाहिँ मोशाले भनेका ती भविष्यवक्ता हुन सक्थे । तर यूहन्नाले फेरि पनि यो कुरा इन्कार गरे । त्यो प्रतिनिधि टोली यरूशलेममा फर्कन लागेको थियो; तर कुनै खास उत्तर नपाईकन तिनीहरूले फर्कन मानेनन् । यसकारण अर्को प्रश्न सोधेर तिनीहरूले यूहन्नालाई आफ्नो विषयमा भन्ने करमा पारे ।

यूहन्ना १:२३: तब उनले भने: 'मचाहिँ उजाड़स्थानमा कराउनेको आवाज हुँ ।' यसरी यशैया ४०:३ पद उद्धृत गर्दै उनले तिनीहरूलाई जवाफ दिए । त्यस पदमा बताइएको छ, कि ख्रीष्टको आगमन हुनुभन्दा अघि एकजना अग्रदूत आउनेछन्, जसले ख्रीष्ट आउँदै हुनुहुन्छ भन्ने घोषणा गर्नेछन् । अरू शब्दहरूमा भन्ने हो भने, यूहन्नाले 'यशैयाले भविष्यवाणी गरेको त्यो अग्रदूत म नै हुँ' भन्ने कुरा स्वीकार गरे । यूहन्ना त्यो आवाज थिए भने इस्राएली जातिचाहिँ त्यो उजाड़स्थान थियो । यहूदी मानिसहरू मरुभूमिसित बराबर सुक्खा/शुष्क र बाँभो/उजाड़ थिए; किनकि तिनीहरूले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको विरोधमा पाप गरेर उहाँलाई त्यागेका थिए । यूहन्ना एउटा आवाज थिए, बस यति । उनले आफूलाई एक महान् व्यक्ति सम्भेनन्, र 'मेरो इज्जत र मेरो सम्मान हुनुपर्छ' भन्नेजस्तो व्यवहार गरेनन् । उनी एउटा आवाज थिए, जुन आवाज देख्न सकिँदैनथियो, केवल सुन्न सकिन्थ्यो । ख्रीष्टचाहिँ परमेश्वरको वचन हुनुहुन्थ्यो; अनि यूहन्नाचाहिँ उक्त वचनको आवाज थिए । वचनलाई एउटा आवाज चाहिन्छ, जसले वचन सुनाउँछ । अनि आवाजलाई एउटा

वचन चाहिन्छ, नत्र त्यो आवाज अर्थहीन हुन्छ। यूहन्नारूपी आवाजभन्दा प्रभु येशूरूपी वचन कता हो कता महान् हुनुहुन्छ। तर को जान्दछ, शायद यूहन्नाको जस्तो उहाँका निम्ति आवाज बन्ने हाप्रो सौभाग्य पनि आइसकेको छ कि ?

‘परमप्रभुका निम्ति बाटो सोभो पार !’ भन्ने यूहन्नाको सन्देश थियो। अरू शब्दमा भन्ने हो भने, ‘मसीह राजा आउँदै हुनुहुन्छ; यसैले तिमीहरूले आफ्नो जीवनबाट उहाँलाई स्वागत गर्नदेखि बाधा पार्ने हरेक कुरा हटाइदेओ ! आफ्ना पापहरूको पश्चात्ताप गर ! तब उहाँ तिमीहरूकहाँ आउनुहुनेछ र इस्राएलका राजा भएर तिमीहरूमाथि राज्य गर्नुहुनेछ ।’

यूहन्ना १:२४-२५: फरिसीहरूचाहिँ यहुदीहरूको कट्टरपन्थी भुन्डका मानिसहरू थिए। तिनीहरू आफूसँग व्यवस्थाको विषयमा विशिष्ट ज्ञान छ भन्ने दाबी गर्थे। तिनीहरूमा पुरानो नियमका आदेशहरूमध्ये सानाभन्दा साना धर्मविधिहरू पनि पालन गरेको घमण्ड थियो। तर वास्तवमा तिनीहरूमध्ये धेरैजना कपटी थिए। यी देखावटीहरू आफूलाई धर्मी भइटोपल्थे, जब तिनीहरू पापैपापले भरिएको जीवन जिउँथे। ख्रीष्ट, एलिया वा अन्य कुनै भविष्यवक्ता नभई ती नगण्य यूहन्नाले किन, कुन अधिकारमा बप्तिस्मा दिँदैछन्, सो कुरा यी फरिसीहरूले जान्न चाहे।

यूहन्ना १:२६-२७: यस प्रश्नको जवाफ दिँदै यूहन्नाले भने: ‘म पानीमा बप्तिस्मा दिन्छु ... ।’ यस उत्तरबाट ‘म केही पनि होइनँ; मलाई महत्त्वपूर्ण व्यक्ति नसम्भ !’ भन्ने उनको इच्छा देखिन्छ। मानिसहरूलाई ख्रीष्टका निम्ति तयार पार्नु उनको काम थियो। उनको प्रचार सुन्ने मानिसहरूमध्ये जसजसले आफ्ना पापहरूको पश्चात्ताप गर्थे, तिनीहरूलाई उनले पानीमा बप्तिस्मा दिन्थे। बप्तिस्मा केवल एउटा बाहिरी चिन्ह थियो, जसले बप्तिस्मा लिनेहरूको मनको परिवर्तनलाई सङ्केत गर्छ।

यूहन्नाले अझ यसो भने: ‘तिमीहरूको बीचमा एकजना खडा हुनुहुन्छ, जसलाई तिमीहरू चिन्दैनौं ।’ यो कुरा यूहन्नाले येशूको विषयमा भने। साँच्चै ती फरिसीहरूले उहाँलाई चिन्दैनथिए, यद्यपि येशू नै ती मसीह हुनुहुन्थ्यो, जसको बाटो यहुदीहरूले उहिलेदेखि हेरिरहेका थिए।

यूहन्नाले ती फरिसीहरूलाई यसो भन्न खोजे: 'मलाई ठूलो मानिस नसम्भ! तिमीहरूले ध्यान दिनुपर्ने मानिस प्रभु येशू हुनुहुन्छ। तर तिमीहरूले उहाँलाई अभि पनि चिनेका छैनौ। तिमीहरूले उहाँलाई नै चिन्नपछि।' विशिष्ट, प्रतिष्ठावान्, योग्य व्यक्ति येशू नै हुनुहुन्छ। उहाँ बप्तिस्मा दिने यूहन्नाभन्दा पछि आउनुभयो, तर मानिसहरूले उहाँलाई नै सबै प्रशंसा र सबभन्दा प्रथम, सबभन्दा उच्च स्थान दिनुपर्छ। मालिकका जुत्ताको फिता खोल्ने काम दासदासीको काम थियो। तर ख्रीष्टका निम्ति योजस्तो दीनहीन सेवा गर्न पनि यूहन्नाले आफूलाई योग्य ठानेनन्।

यूहन्ना १:२८: बेथबारा भन्ने ठाउँ कहाँ थियो, सो आजसम्म पत्ता भएको छैन। तर हामीलाई थाहै छ, कि उक्त ठाउँ यर्दन नदीको पारिपट्टि थियो। कतिले यस ठाउँको नाम बेथानी पढ्छन्। तब बेथानी दुईवटा हुनुपर्छ; किनभने यरूशलेमनेर भएको बेथानी यो हुन सक्दैन।

यूहन्ना १:२९: यरूशलेमबाट फरिसीहरूको तर्फबाट आएको त्यो टोली फर्केको भोलिपल्ट यस्तो भयो: यूहन्नाले आफ्ना आँखा उठाएर येशूलाई आफूकहाँ आइरहनुभएको देखे। तब यस रोमहर्षक क्षणमा एकाएक बढो उत्साहित भएका यूहन्नाले चिच्याएर भने: 'हेर, संसारको पाप उठाई लैजाने परमेश्वरको थुमा!' यहूदीहरूले थुमा अर्थात् भेडाको पाठोलाई चाहिँ बलि चढाउने गर्थे। परमप्रभु परमेश्वरले आफ्नो प्रजालाई तिमीहरूले भेडाको पाठो लिएर पापबलिको रूपमा बलि गर्नु र त्यसको रगत छर्कनु भनेर सिकाउनुभएको थियो। यसर्थ एउटा पापी मानिसको सट्टामा एउटा भेडाको पाठा मारिनुपर्थ्यो र त्यस मानिसका पापहरूको प्रायश्चित्तका निम्ति त्यस पाठाको रगत बहाइनुपर्थ्यो।

तर वास्तवमा, पुरानो नियमको समयमा बलि गरिएका पाठाहरूको रगतले पापको हरण गर्न सक्दैनथियो। ती बलिको रूपमा चढाइएका पाठाहरूचाहिँ पछि आउने वास्तविक कुराको चित्रण वा पछि हुने कुराको छायारूपी प्रतीक मात्र थिए; किनभने एक दिन परमेश्वर आफूले त्यो यथार्थ, साँचो पाठोको प्रबन्ध गर्नुहुनेछ, जुन पाठाले साँच्ची नै पापहरू उठाई लैजानेछ। यहूदी भक्तजनहरूले वर्षौंदेखि उही पाठाको प्रतीक्षा गरिरहेका थिए। अनि अबचाहिँ त्यो समय पूरा भयो; अब त परमेश्वरको

थुमा आइपुगनुभएको थियो। बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले जयजयकारको साथ परमेश्वरको थुमाको आगमनको घोषणा गरे।

प्रभु येशूले संसारको पाप उठाई लैजानुहुनेछ भन्ने घोषणा गर्दा यूहन्नाले भन्न चाहेको मतलब यो होइन, कि येशूको बलिदानको कारणले संसारभरिका सबै मानिसहरूका जम्मै पापहरू त्यत्तिकै क्षमा हुन्छन्। हुन त, ख्रीष्ट येशूको मृत्यु सारा संसारका मानिसहरूका पापहरूका निम्ति दाम चुकाउन सक्ने महान् बलिदान त थियो; तर वास्तवमा, प्रभु येशूलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नेहरूका पापहरू मात्र क्षमा हुन्छन्।

यस पदबाट श्री जे. सी. जोन्सले ख्रीष्टको प्रायश्चित्तरूपी बलिदानको सर्वश्रेष्ठता यसो भन्दै सुस्पष्ट पारेका छन्:

- (क) प्रायश्चित्तको बलिको गुणस्तरको सर्वश्रेष्ठता: यहूदी धर्म-अन्तर्गत जुन बलिदानहरू परमप्रभुका निम्ति चढाइन्थे, ती बलिदानहरूको तुलनामा ख्रीष्टको बलिदान कता हो कता महान् हो; किनकि यता विवेकहीन पशुहरू बलिदान हुन्थे भने उता परमेश्वरको पुत्र बलि हुनुभयो। ख्रीष्ट येशू त्यो प्रायश्चित्तको बलि हुनुहुन्छ।
- (ख) प्रायश्चित्तको कामको क्षमताको सर्वश्रेष्ठता: यहूदीधर्मका बलिहरूले हरेक वर्ष पापहरूको सम्भना गराउँथे भने ख्रीष्ट येशूको बलिदानले पापहरू सदाका निम्ति उठाएर लग्यो। उहाँले आफ्नो बलिदानद्वारा पापलाई हटाइदिनुभयो (हिब्रू ९:२६)।
- (ग) प्रायश्चित्तको व्याप्तिको सर्वश्रेष्ठता: यहूदीधर्मका बलिहरूले एउटा जातिका मानिसहरूलाई मात्र लाभ दिन्थे भने ख्रीष्ट येशूको बलिदान सबै जातिका मानिसहरूका निम्ति लाभदायक हुन्छ; किनकि त्यसले संसारको पाप उठाएर लगेको छ।²⁾

यूहन्ना १:३०-३१: यूहन्नाले आफूभन्दा महान् कोही एकजनाको शुभ आगमनका निम्ति बाटो तयार पारिरहेको कुरा मानिसहरूलाई बुझाउनुमा अथक परिश्रम गरिरहे। प्रभु येशू कुन हिसाबले यूहन्नाभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो? परमेश्वर मानिसभन्दा जति महान् हुनुहुन्छ, प्रभु येशू त्यत्तिकै यूहन्नाभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो। यूहन्ना येशूभन्दा केही महिना

अगाडि जन्मेका थिए, तर प्रभु येशूचाहिँ अनादिकालदेखि हुनुहुन्थ्यो । 'मैले उहाँलाई चिन्दिनथेँ' भन्नुको तात्पर्य उनले अघि प्रभु येशूलाई कहिल्यै देखेनन् भन्ने होइन । यूहन्ना र येशू एक-अर्काको भतिजा परेका हुनाले यूहन्नाले येशूलाई किन नचिन्नु ? उनले उहाँलाई राम्ररी चिन्थे । तर येशूको बप्तिस्मा नभएसम्म उनले आफ्ना भतिजालाई मसीहको रूपमा चिनेका थिएनन् । प्रभु येशूका निम्ति बाटो तयार गर्ने कामको जिम्मा यूहन्नाको थियो, साथै उहाँ आइसक्नुभएपछि उनले इस्त्राएली जातिका मानिसहरूलाई ख्रीष्ट उही हुनुहुन्छ भन्ने परिचय दिनु थियो । यही उद्देश्यले यूहन्नाले मानिसहरूलाई पानीको बप्तिस्मा दिए, र यसरी नै उनले मानिसहरूलाई ख्रीष्टको आगमनका निम्ति तयार पारे । आफ्नो पछि चेलाहरूलाई तान्नु उनले बप्तिस्मा दिएको मतलब अलिकति पनि थिएन ।

यूहन्ना १:३२: यस पदले हामीलाई त्यस क्षणमा फर्काएर लान्छ, जुन क्षणमा यूहन्नाले येशूलाई यर्दन नदीमा बप्तिस्मा दिए । जब प्रभु येशू पानीबाट निस्केर आउनुभयो, तब परमेश्वरको आत्मा ढुकुरभैं स्वर्गबाट ओर्लदै आउनुभयो र उहाँमाथि बस्नुभयो (मत्ती ३:१६) । अब त्यो सुसमाचारको पुस्तक लेख्ने लेखकले यसको अर्थ खोल्छन् ।

यूहन्ना १:३३: परमेश्वरले यूहन्नालाई यो कुरा प्रकट गर्नुभएको थियो, कि मसीह आउँदै हुनुहुन्छ, र मसीह आइसक्नुभएपछि पवित्र आत्मा उहाँमाथि ओर्लनुहुनेछ र उहाँमाथि बस्नुहुनेछ । ठीक यही कुरा येशूको जीवनमा पूरा भयो । यसैबाट पवित्र आत्माले बप्तिस्मा दिनुहुने उहाँ हुनुहुँदो रहेछ भन्ने यूहन्नाले छर्लङ्ग बुझे । पवित्र आत्मा एकजना व्यक्ति हुनुहुन्छ । त्रीएक परमेश्वर अर्थात् तीन व्यक्ति एक ईश्वरमध्ये पवित्र आत्मा तेस्रो व्यक्ति हुनुहुन्छ । पवित्र आत्मा पिता परमेश्वर र पुत्र परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ ।

यूहन्नाले पानीमा बप्तिस्मा दिन्थे भने प्रभु येशूले चाहिँ पवित्र आत्माले बप्तिस्मा दिनुहुनेछ । पेन्टेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्माको बप्तिस्मा पूरा भयो (प्रेरित १:५, २:४ र ३८) । त्यस दिन पवित्र आत्मा स्वर्गबाट ओर्लेर आउनुभयो, र त्यस समयदेखि उहाँ हरेक विश्वासीको शरीरमा वास गर्नुहुन्छ । पवित्र आत्माको बप्तिस्माद्वारा हरेक ख्रीष्ट-

विश्वासी ख्रीष्टको देहरूपी मण्डलीमा गाँभिन्छ र उही ख्रीष्टको शरीरको एक अङ्ग बन्छ (१ कोरिन्थी १२:१३) ।

यूहन्ना १:३४: येशूको बप्तिस्मा हुँदाखेरि जे घटना घटेको थियो र यूहन्नाले जे देखेका थिए, त्यस घटनाको आधारमा यूहन्नाले समर्थक गवाही दिए: 'नासरतका येशूचाहिँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ, जसको यस संसारमा आउनुहुने आगमनको विषयमा विभिन्न भविष्यवाणीहरू भएका थिए।' ख्रीष्ट येशूलाई परमेश्वरका पुत्र भन्नुको अर्थ उहाँ पुत्र परमेश्वर हुनुहुन्छ ।

ख) यूहन्ना १:३५-४२: अन्द्रियास, यूहन्ना र पत्रुसको बोलावट

यूहन्ना १:३५-३६: भोलिपल्ट अर्थात् बयान गर्दै गरेको तेस्रो दिनमा यूहन्ना आफ्ना दुईजना चेलाहरूसँग थिए । यी दुईजनाले यूहन्नाले गरेको प्रचार सुने र उनले येशूको विषयमा भनेको कुरामाथि विश्वास गरेका थिए । तर त्यस दिनसम्म उनीहरूले प्रभु येशूलाई व्यक्तिगत रूपले भेटेका थिएनन् । अबचाहिँ यूहन्नाले 'परमेश्वरको थुमालाई हेर!' भन्दै प्रभु येशूको विषयमा खुल्लमखुल्ला गवाही दिएको तिनीहरूले सुन्दैथिए । अघिल्लो दिनमा उनले प्रभु येशूको परिचय दिँदै दुईवटा कुरामा जोड दिएका थिए । एक, 'परमेश्वरका थुमा' भनेर प्रभु येशू को हुनुहुन्छ, सो स्पष्ट पारेका थिए भने दुई, 'जसले संसारको पाप उठाई लैजानुहुन्छ' भनेर उनले उहाँको कामको परिचय दिएका थिए । तर अहिलेचाहिँ उनले प्रभु येशूमाथि हाम्रो ध्यान खिँच खोजे । यूहन्नाको सन्देश छोटो, बुझ्नुमा सरल थियो । त्यसमा न उनको स्वार्थ थियो, न आफू-केन्द्रित थियो । यूहन्नाको सन्देश मुक्तिदाता प्रभुको बारेमा र उहाँको बारेमा मात्र थियो ।

यूहन्ना १:३७: यूहन्नाको विश्वासयोग्य प्रचारको फल के थियो ? उनले आफ्ना चेलाहरूमध्ये दुईजनालाई गुमाइपठाए । तर यी दुईजनालाई प्रभु येशूको पछि लागेका देखेर उनी रमाए । अनि हाम्रो विषयमा कसो ? के हामीले आफ्ना इष्टमित्रहरूका निम्ति साँचो गरी फिक्री गरिरहेका छौं ? तब यस सम्बन्धमा हामी बुझौं: तिनीहरूले हाम्रै सहनी गरिबस्नुभन्दा तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूलाई पछ्याएकोमा अत्यन्त लाभ हुन्छ ।

यूहना १:३८: हाम्रा मुक्तिदाता प्रभुले आफूलाई पछ्याउनेहरू को-को हुन्, सो कुरा जान्नमा सधैं खूब चासो राख्नुहुन्छ। यहाँ, यस पदमा हामीले उहाँको चासो यसैमा देख्छौं: उहाँ पछिल्लिर फर्कनुभयो र यूहनाका यी दुईजना चेलाहरूलाई पछि-पछि आइरहेका देख्नुभयो। उहाँले उनीहरूलाई सोध्नुभयो: 'तिमीहरू के खोज्दछौं?' उहाँले यस प्रश्नको उत्तर अघिबाट जान्नुभएको थियो; किनकि उहाँ सबै कुराहरू जान्नुहुन्छ। तर उनीहरूले आफ्नो इच्छा आफ्नै शब्दहरूले प्रकट गर्नु भन्ने उहाँको चाहना थियो। उनीहरूले यस्तो जवाफ दिए: 'रब्बी, तपाईं कहाँ बस्दै हुनुहुन्छ?' प्रभुसँग समय बिताएर उहाँलाई जिन्ने मौका पाउनु उनीहरूको इच्छा थियो। उहाँलाई एक खेप भेटेकोमा उनीहरू सन्तुष्ट थिएनन्। उहाँसँग सङ्गति गर्ने उनीहरूको तिर्सना थियो। 'रब्बी' हिब्रू भाषाको शब्द हो, जसको अर्थ 'मेरा स्वामी', वा 'मेरा गुरुज्यू' नै हो, तर जसको अक्षरशः अर्थ 'मेरा महात्मा' वा 'मेरा महापुरुष' हो।

यूहना १:३९: उहाँले उनीहरूलाई भन्नुभयो: 'आओ, र हेर!' मुक्तिदाता प्रभुलाई चिन्ने साँचो रुचि राख्ने कोही पनि कहिल्यै अस्वीकार गरिंदैन। प्रभु येशूले उनीहरूलाई आफू बस्नुभएको ठाउँमा लैजाउनु-भयो। उहाँको डेरा कस्तो थियो होला? हाम्रो कल्पनामा, हामी उहाँलाई एउटा साधारण चिटिक्क घरमा बस्नुभएको देख्छौं। तब हाम्रा निवासहरू किन यति दामी-दामी छन्?

उनीहरू आएर उहाँ बस्नुभएको ठाउँ देखे। उनीहरू त्यो दिन उहाँसँगै रहे; किनभने समय दस बजे भएको थियो। उनीहरूको कत्रो आदर! संसारका सृष्टिकर्तासँग एक रात बिताउन पाउने कत्रो सौभाग्य!! येशूमा आफ्नो मसीहलाई चिन्नुमा उनीहरू यहूदी जातिका मानिसहरूमध्ये प्रथम थिए।

'दस बजे भएको थियो'; यसमा दुईवटा अर्थ लाग्न सक्छ: कि त बिहानको दस बजे कि त दिउँसो चार बजे; किनकि यहूदीहरूको समय र रोमीहरूको समय फरक हुन्थ्यो। यस कुरामा बिहानको दस बजे हाम्रो रोजाइ हो।

यूहन्ना १:४०: यी दुईजनामा एकजना अन्द्रियास थिए । तिनका भाइ शिमोन पत्रुसलाई सबैले राम्ररी चिन्छन् । तर चाखलाग्दो कुरा के हो भने, अन्द्रियास प्रभु येशूलाई भेट्टाउनुमा प्रथम थिए, पत्रुस होइन ।

यी दुईजना चेलाहरूमा एकजना अन्द्रियास थिए; तर दोस्रो व्यक्तिको नाम दिइएको छैन । तर प्रायः सबै बाइबलका विद्वान्हरूले तिनी त्यस सुसमाचारको पुस्तक लेखे लेखक यूहन्ना हुनुपर्छ भन्ने धारणा अजाउँछन् । तिनीहरूको विचारमा, लेखक यूहन्नाले आफ्नो नाम लेखेनन्; किनकि तिनी विनम्र व्यक्ति थिए ।

यूहन्ना १:४१: कुनै मानिसले प्रभु येशूलाई भेट्टाएको छ भने ऊ आफ्ना आफन्तहरूले पनि उहाँलाई भेट्टाऊन् भन्ने चाहना गर्छ । मुक्तिको अनुभव कसरी आफूसँग मात्र राख्ने? असम्भव!! हतार-हतार अन्द्रियासले पहिले आफ्ना भाइ शिमोनलाई भेटे । तिनीसँग एउटा रोमहर्षक समाचार थियो: 'हामीले मसीहलाई भेट्टाएका छौं!' कति अद्भुत समाचार थियो यो । कम्तीमा चार हजार वर्ष भइसक्यो, मानिसहरूले ख्रीष्टको बाटो हेरिरहेको । मसीह वा ख्रीष्टको अर्थ 'परमेश्वरका अभिषिक्त जन' हो । अनि अहिले शिमोनले आफ्ना दाजु अन्द्रियासको मुखबाट तीनछक पर्ने खबर सुन्दैथिए: अहो, प्रतिज्ञा गरिनुभएको मसीह आइपुगनुभएको रहेछ! बाफरेबाफ, तिनी र तिनका दाजु कस्तो ऐतिहासिक क्षणमा जिउन पाएका!? अन्द्रियासको खबर कति सरक, कति छोटो, तर कति प्रभावकारी थियो: 'हामीले मसीहलाई भेट्टाएका छौं।' यी शब्दद्वारा परमेश्वरले शिमोन पत्रुसको मनलाई जित्नुभयो । हामी ठूला प्रचारक हुनुपर्दैन; हामी निपुण, पोख्त वक्ताहरू हुनुपर्दैन, र पनि परमेश्वरले हामीलाई प्रयोग गर्न सक्नुहुँदो रहेछ । हामीले साधारण शब्दहरू चलाएर मानिसहरूलाई प्रभु येशूको विषयमा बताउनु-पर्छ, बस त्यतिले काफी भयो । अरू बाँकी काम परमेश्वर आफूले गर्नुहुन्छ ।

यूहन्ना १:४२: अन्द्रियासले आफ्ना भाइ शिमोनलाई ठीक ठाउँमा ल्याए, सठीक व्यक्तिकहाँ ल्याइपुर्‍याए । तिनले उनलाई कुनै गिर्जाघरमा लगेनन्, न कुनै इसाई मतमा हालिदिए, न ता कुनै फादर वा पाद्रीकहाँ

पुस्त्र्याए । 'तिनले उनलाई येशूकहाँ ल्याए ।' तिनले कस्तो महत्त्वपूर्ण कदम चाले । अन्द्रियासबाट काम शुरु भयो; तिनले प्रभु येशूमा चासो राखे; त्यसपछि तिनीद्वारा शिमोन प्रभुकहाँ आए, र प्रभु येशूले उनलाई मानिसहरूको निपुण जलाहारी तुल्याउनुभयो; शिमोन पत्रुसले चाहिँ प्रभु येशूका प्रेरितहरूमा मुख्य स्थान पाए । ठिककै छ, पत्रुस आफ्ना दाजुभन्दा ख्यातिप्राप्त भए; त्यसो भए पनि, निस्सन्देह अन्द्रियास पत्रुसको इनाममा सहभागी हुनेछन्; किनभने अन्द्रियासले शिमोन पत्रुसलाई प्रभु येशूकहाँ ल्याएका थिए ।

शिमोन पत्रुसको नाम प्रभुलाई नभनी उहाँले कसरी जान्नुभयो ? अभिमानको अस्थिर स्वभावको विषयमा प्रभुलाई पूरा ज्ञान थियो । अन्तमा, शिमोनको स्वभावमा बदलाउ आउनेछ भन्ने कुरा उहाँ जान्नुहुन्थ्यो । पछि शिमोन पत्रुस चट्टानजस्तो स्थिर भए । यी सबै कुराहरू प्रभु येशूले कसरी जान्नुभयो ? उहाँ परमेश्वर हुनुभएको कारणले उहाँले सबै कुराहरू जान्नुभएको हो । शिमोनको नाम बदलियो; तिनको नाम केफास भयो । केफास अरामी भाषाको शब्द हो, जसको अर्थ पत्थर हो । पत्रुसचाहिँ खूब दरिलो भए, विशेष गरी प्रभु येशूको स्वर्गारोहणपछि र पवित्र आत्मा ओर्लनुभएको दिनदेखि उसो ।

ग) यूहन्ना १:४३-५१: फिलिप र नथनएलको बोलावट

यूहन्ना १:४३: यस अध्यायमा वर्णन गरेको चौथो दिन हो यो । श्री बेशले के कुरा याद गरेका छन् भने, पहिलो दिन हामी बप्तिस्मा दिने यूहन्नालाई मात्र देख्यौं (यूहन्ना १:१५-२८) । दोस्रो दिनमा हामी यूहन्ना र प्रभु येशूलाई देख्यौं (यूहन्ना १:२९-३४) । त्यसपछि तेस्रो दिनमा हामी प्रभु येशू र यूहन्नालाई देख्यौं (यूहन्ना १:३५-४२); अनि चौथो दिनमा हामी प्रभु येशूलाई मात्र देख्यौं (यूहन्ना १:४३-५१) ।

प्रभु येशू त्यहाँदेखि उत्तरपट्टि हिँड्दै गालील प्रान्त/प्रदेशमा जानुभयो । गालीलमा आईकन उहाँले फिलिपलाई भेटाउनुभयो; उहाँले तिनलाई उहाँको अनुयायी हुने बोलावट दिनुभयो । 'मलाई पछ्याऊ !' यी शब्दहरू महान् शब्द हुन्; किनभने यी शब्दहरू बोल्ने व्यक्ति महान्

हुनुहुन्छ, र यी शब्दहरूद्वारा फिलिपले ठूलो सौभाग्य पाए। मुक्तिदाता प्रभु अझ पनि यी सरल र अर्थपूर्ण शब्दहरू प्रयोग गरेर हरेक ठाउँका सबै मानिसहरूलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १:४४: बेथसैदाचाहिँ गालील तालको किनारमा अवस्थित थियो। यस संसारका नगरहरूमा बेथसैदाले जस्तो सम्मान कुनचाहिँ शहरले पाएको छ त? प्रभु येशूले त्यही गाउँमा केही शक्तिशाली आश्चर्यकर्महरू गर्नुभयो (लूका १०:१३)। बेथसैदा फिलिप, अन्द्रियास र पत्रुसको गाउँ थियो। तर त्यस गाउँका मानिसहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई इन्कार गरे। यसकारण त्यो गाउँ नाश भयो, यहाँसम्म कि त्यसको जग्गा कहाँ थियो, सो पत्ता छैन।

यूहन्ना १:४५: फिलिपले भर्खरै पाएको त्यो आनन्द आफूसँग राख्न चाहेनन्; तिनले त्यो आनन्द अरू कसैसँग बाँट्न खोजे। यसैले तिनी गए, र नथनएललाई भेट्टाए। जसले प्रभुलाई भर्खरै पाएका छन्, तिनीहरू आत्माहरू जित्नुमा निपुण हुन्छन्। तिनको सन्देश सरल थियो; त्यसमा तिनले खास कुरा मात्र भने। तिनले नथनएललाई यति मात्र भने: 'मैले मसीहलाई भेट्टाएको छु। उहाँको विषयमा मोशाले व्यवस्थामा लेखेका थिए; उहाँको विषयमा भविष्यवक्ताहरूले भविष्यवाणी गरेका थिए। उहाँ यूसुफका छोरा नासरतका येशू हुनुहुन्छ।' येशूचाहिँ यूसुफका छोरा हुनुहुन्छ भनेर फिलिपले एउटा गल्ती गरिपठाए; किनभने प्रभु येशूकी आमा मरियम थिइन्, जसले उहाँलाई कन्या अवस्थामा धारण गरिन्। तर यूसुफ शरीरअनुसार प्रभु येशूका बुवा थिएनन्। हुन त, पछिबाट यूसुफले बालक येशूलाई आफ्ना धर्मपुत्र तुल्याए; तिनी कानुनअनुसार उहाँका वैध बुवा त भए। तर यूसुफचाहिँ उहाँको खास बुवा थिएनन्।

यस सम्बन्धमा श्री जेम्स एस. स्टूर्वर्टको टिप्पणी यस प्रकारको छ: 'शुरुमै पूर्ण विकसित भएको विश्वास खोज्नु ख्रीष्ट येशूको तरिका नै होइन। उहाँका चेला हुन चाहनेहरूको विश्वासको स्वीकार केही मात्रामा अधूरो भएको खण्डमा उहाँले तिनीहरूलाई कहिल्यै अस्वीकार गर्नुभएन; अनि यो निश्चित छ: आज पनि उहाँ कसैलाई अस्वीकार गर्नुहुन्न। प्रभु येशू विश्वासमा आफ्ना भाइहरू पर्नेहरूको नजिक रहनुहुन्छ; उहाँ तिनी-

हरूसित नारेर एउटा जुवामनि आउनुहुन्छ। उहाँ तिनीहरूलाई जुनसुकै समयमा र जुनसुकै हालतमा पनि आफूसित लीन भएर टाँसिरहने आग्रह गर्नुहुन्छ। उहाँमाथि तिनीहरूको सानो-ठूलो जेजस्तो विश्वास भए तापनि उहाँ तिनीहरूलाई स्वीकार गर्नुहुन्छ। शुरुमा यो यथेष्ट छ। अनि त्यस शुरुको कमजोर अवस्थादेखि उहाँ आफ्ना सङ्गीहरूलाई अगाडि बढाउँदै लानुहुन्छ। उहाँले पहिलो चेला-दललाई जसरी अगुवाइ गर्नुहुन्थ्यो, ठीक त्यस्तै उहाँ अहिले पनि उहाँका चेलाहरूलाई कदम-कदममा डोस्नुहुन्छ। उहाँ उनीहरूलाई कहाँसम्म डोस्नुपर्ने लाउनुहुन्छ? उहाँ उनीहरूलाई आफ्नो भित्री आत्मीयता र रहस्यमय पहिचानसम्म, अँ, चेलापनाको चरमसीमारूपी महिमित अनुभवसम्म ल्याइपुस्नुहुन्छ।³⁾

यूहन्ना १:४६: नथनएलसँग एउटा समस्या थियो। नासरतचाहिँ एउटा तुच्छ ठानिएको शहर थियो। तिनका निम्ति नासरतजस्तो नालायक ठाउँबाट खीष्ट आउनु असम्भव देखिन्थ्यो। आफ्नो मनबाट उठेको प्रश्न तिनले यसरी व्यक्त गरे: 'के नासरतबाट कुनै असल कुरा आउन सक्छ र?' फिलिपले तिनीसँग बहस गरेनन्। यस्ता आपत्तिहरू तर्क गरेर हल गर्नुभन्दा त्यस्तो आपत्ति जनाउने व्यक्तिलाई सीधै प्रभु येशूकहाँ लानु र उहाँसित व्यक्तिगत परिचय दिलाउनु फिलिपलाई सठीक उपाय लाग्यो। अनि हामीमध्ये जतिले अरू मानिसहरूलाई खीष्टका निम्ति जित्न चाहेका छन्, तिनीहरू सबैले सिक्नुपर्ने उत्तम पाठ यहाँ छ। अरूसित वादविवाद किन गर्ने? तिनीहरूसित बहस गर्ने के काम? यस्तो अवस्थामा फिलिपको उदाहरण अज्जाएर 'आएर हेर्नुहोस्' भन्ने आग्रह गरे न्यायसँगत र समुचित होला।

यूहन्ना १:४७: यस पदअनुसार प्रभु येशू सर्वज्ञानी र अन्तर्यामी हुनुहुन्छ। त्यस बेलासम्म नथनएलसँग उहाँको भेट कहिल्यै भएको थिएन। कुनै चिनापर्चीविना उहाँले नथनएलको विषयमा भन्नुभयो: 'हेर, साँच्चै एकजना इस्राएली, जसमा कुनै छलकपट छैन।' याकूबको छली स्वभाव प्रख्यात् छ। तर वंशअनुसार नथनएल याकूबबाट आएको एक इस्राएली थिए, तर तिनमा याकूबको छली स्वभाव अलिकति पनि थिएन।

यूहन्ना १:४८: नथनएल छक्क परे; किनकि अपरिचित येशूले तिनीसंग तिनलाई पहिल्यैदेखि चिनेजस्तो बोल्नुभएको छ। यो अचम्म लाग्ने कुरा हो; किनभने तिनी नेभाराको रूखमनि बसेको बेलामा कसैले तिनलाई देखेको थिएन। हुन सक्छ, नहुन पनि सक्छ, त्यस रूखका भुइँसम्म लच्छिएका हाँगाहरू र तिनका भ्याम्म परेका पातहरूले तिनलाई ओभ्रेल पारेका थिए होलान्। तर प्रभु येशूले तिनलाई तिनी अरूको दृष्टिबाट लुकिएको अवस्थामा पनि देख्नुभयो।

यूहन्ना १:४९: मानिसका आँखाले तिनलाई देख्न नसकेको अवस्थामा प्रभु येशूले तिनलाई देख्नुभएको शक्तिको प्रभावले नथनएललाई विश्वास दिलाएको थियो; अथवा यो पनि सम्भव छ, कि तिनलाई माथिबाट अलौकिक ज्ञान दिइएको हुनाले तिनले अब जान्दथिए, कि प्रभु येशूचाहिँ परमेश्वरका पुत्र, इस्राएलका राजा हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १:५०: प्रभु येशूले नथनएललाई दुईवटा प्रमाणहरू दिएर आफू मसीह हुनुभएको कुरा देखाउनुभयो। उहाँले नथनएलको छलरहित स्वभावको बयान गर्नुभयो, र उहाँले नथनएललाई अरू कसैले तिनलाई देख्न नसक्ने अवस्थामा देख्नुभयो। तिनलाई विश्वास दिलाउने यी दुई कुराहरूले गर्दा तिनले विश्वास गरे। तर तिनका निम्ति प्रभुको यो प्रतिज्ञा छ: अबचाहिँ तिनले यीभन्दा ठूला-ठूला कुराहरू देखेछन्।

यूहन्ना १:५१: 'साँचो, साँचो म तिमीहरूलाई भन्दछु, ...' (अक्षरशः 'आमेन, आमेन'⁴⁾)। जब प्रभु येशूले कुनै अति महत्त्वपूर्ण कुरा भन्न लाग्नुभएको थियो, तब उहाँले उक्त शब्दहरू प्रयोग गर्नुभयो। अनि यहाँ उहाँले यी शब्दहरू चलाउनुभयो। यसैले यहाँ उहाँद्वारा एउटा अति महत्त्वपूर्ण कुरा पेश गरिन्छ। उहाँले नथनएललाई, अनि हामीलाई पनि, भविष्यमा हुने आउने समयको नक्सा खिच्नुभएको छ। त्यस बेला उहाँ यस संसारमा फर्केर आउनुहुनेछ, र सारा संसारमाथि राज्य गर्नुहुनेछ। त्यति बेला मात्र तुच्छ ठानिएको नासरतबाट आउनुभएको ती सिकर्मीका छोरा वास्तवमा परमेश्वरका पुत्र र इस्राएलका राजा हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा संसारका मानिसहरूले चाल पाउनेछन्। त्यस शुभ दिनमा स्वर्ग खोलिनेछ र परमेश्वरको निगाह मसीह राजामाथि रहिरहनेछ, जसले यरूशलेमदेखि संसारमाथिको आफ्नो राज्य चलाउनुहुनेछ।

हुन सक्छ, याकूबको जीवन-कथामा, विशेष गरी भस्वाडको सपनामा नथनएल ध्यान मग्न थिए होलान् (उत्पत्ति २८:१२)। जुन सिँढीमा स्वर्गदूतहरू उक्लिरहेका र ओर्लिरहेका छन्, त्यो सिँढीचाहिँ प्रभु येशूलाई चित्रण गर्छ; किनभने स्वर्ग पुग्दाउने एकमात्र बाटोरूपी प्रवेशकर्ता उहाँ हुनुहुन्छ। अबदेखि उसो परमेश्वरका दूतहरू मानिसका पुत्रमार्फत माथि-तल ओहोरदोहोर गर्दै उक्लिनेछन् र ओर्लिनेछन्। स्वर्गदूतहरू परमेश्वरका सेवकहरू हुन्, जो आगाका ज्वालाहरू हानिएभैं उहाँको सेवामा निस्कन्छन् र आउजाउ गर्छन्। जुन बेला प्रभु येशू यस संसारमा राजा भएर राज्य गर्नुहुनेछ, त्यस बेला ती स्वर्गदूतहरूले पृथ्वी र स्वर्गको बीचमा लगातार ओहोरदोहोर गर्नेछन् र उहाँको हुकुम मानेर उहाँकै सेवा गर्नेछन्।

प्रभु येशूले नथनएललाई भन्नुभएको तात्पर्य यस प्रकारको छ: अहिलेसम्म तिनले जे देखे, त्यो त मामुली कुरा भएको रहेछ, उहाँको अभिषेक अर्थात् उहाँको मसीहपनका ससाना प्रमाणहरू मात्र भएका रहेछन्। तर पछि आउने ख्रीष्टको राज्यमा तिनले प्रभु येशूलाई परमेश्वरका अभिषिक्त पुत्रको रूपमा पूरा प्रकट हुनुभएको देखेछन्। त्यस बेलामा सारा संसारका मानिसहरूले सर्वोत्तम व्यक्ति नासरतबाट आउनुभएको हो भन्ने कुरा जान्दछन्।

घ) यूहन्ना २:१-११: पहिलो चिन्ह: पानी दाखमद्यमा परिणत भएको

यूहन्ना २:१: 'तेस्रो दिनमा ...।' यहाँ, यस पदमा बताइएको तेस्रो दिनचाहिँ उहाँ गालीलमा आउनुभएको तेस्रो दिन हो। किनकि यूहन्ना १:४३ पदअनुसार उहाँ त्यस समय गालीलमा जानुभयो। काना भन्ने गाउँ खास कहाँ अवस्थित थियो, सो हालैमा जानिएको छैन; तर यूहन्ना २:१२ पदअनुसार काना कपर्नहुमको नजिक भएको र कपर्नहुमभन्दा उच्च ठाउँमा रहेको बुझिन्छ।

जे होस्, त्यस दिन कानामा एउटा विवाह थियो; अनि येशूकी आमा त्यहाँ थिइन्। चाखलाग्दो कुरा के हो भने, उहाँकी आमा मरियमलाई

चाहिँ 'येशूकी आमा' भनिएको छ। मुक्तिदाता प्रभुको नाम चलेको कारण उहाँ कन्या मरियमका सुपुत्र हुनुभएकोले होइन रहेछ, तर मरियमको ख्याति उनी प्रभु येशूकी आमा भएको फल हो रहेछ। पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा हामीले जहाँ हेरे पनि त्यसले सधैं आमा मरियमलाई होइन, तर प्रभु येशूलाई नै बढी सम्मान र प्रथम स्थान दिएको छ।

यूहन्ना २:२: येशू र उहाँका चेलाहरूले पनि त्यस विवाहमा निम्तो पाउनुभएको थियो। विवाहको आयोजकहरूले प्रभु येशूलाई निम्त्याएकोमा बुद्धिमानी काम गरे। अनि आज पनि मानिसहरूले प्रभु येशूलाई आफ्नो विवाहमा निम्त्याउनुचाहिँ बुद्धिमानी कुरा ठहरिन्छ। यस प्रकारको निम्तो कसले दिन सक्छ? दुलहा कस्तो हुनुपर्छ? दुलही कस्ती हुनुपर्छ? तिनीहरू दुवैजना प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने सच्चा ख्रीष्ट-विश्वासी हुनुपर्छ; तब तिनीहरूले प्रभु येशूलाई आफ्नो विवाहमा निम्तो दिन सक्छन्। विवाह गरेपछि पनि तिनीहरूले आफ्नो जीवन मुक्तिदाता प्रभुको हातमा समर्पण गरेर जिउनुपर्छ। अनि उहाँले तिनीहरूको घरमा सधैं रहिरहने रुचि राख्नु भन्ने तिनीहरूको इच्छा र चहना हुनुपर्छ। तिनीहरूको घरमा निरन्तर भइरहेको प्रभुको उपस्थिति तिनीहरूको विश्वास र तिनीहरूको निर्णयको फल हो।

यूहन्ना २:३: अनि त्यस विवाहमा खुवाइने दाखमद्य सकियो। येशूकी आमाले त्यो कुरा चाल पाइन्। तुरुन्तै तिनले त्यो समस्या आफ्ना छोरालाई बताइदिइन्। उहाँ अचम्म प्रकारले त्यो दाखमद्य जुटाउन सक्नुहुन्छ भन्ने विश्वास तिनमा भएको हुनुपर्छ। हुन सक्छ, उहाँले त्यस विवाहमा आएका पाहुनाहरूकहाँ आफूलाई परमेश्वरका पुत्र भनी प्रकट गरून् भन्ने तिनको चाहना थियो कि? पवित्र बाइबलमा दाखमद्य आनन्दको प्रतीक हो। जब येशूकी आमाले 'तिनीहरूसित दाखमद्य छैन' भनेर भनिन्, तब तिनले मुक्ति नपाएका मानिसहरूको अवस्था सठीक प्रकारले बयान गरिन्; किनभने अविश्वासीहरूको जीवनमा साँचो खुशी, स्थायी आनन्द नै छैन।

यूहन्ना २:४: प्रभु येशूले आफ्नी आमालाई जुन जवाफ दिनुभयो, त्यो जवाफ निक्कै रूखो, अँ, मिलनसार नभएको देखिन्छ। तर त्यो

जवाफ हामीलाई जस्तो लागेको छ, त्यस्तै कडा त्यो जवाफ नै होइन । प्रभुले प्रयोग गर्नुभएको 'हे नारी' भन्ने शब्द एउटा आदरको शब्द थियो, 'श्रीमती' वा 'महाशया' जस्तो । 'तपाईंसित मेरो के सरोकार छ र' भन्दैमा उहाँले एउटा कुरा स्पष्ट पार्न चाहनुभयो । उहाँ पिताबाट मिलेको आफ्नो सेवकाइमा फेरि कहिल्यै आफ्नी आमाको आदेशअनुसार होइन, तर सम्पूर्ण तवरले परमेश्वर पिताको स्वर्गीय आदेशअनुसार चल्नुहुन्छ । उहाँले स्वर्गका पिताको इच्छा पालन गर्नुपर्छ, आमाको इच्छा होइन । मरियमले आफ्ना छोराको महिमा होस् भन्ने इच्छा गरिन् । तर उहाँले तिनलाई 'मेरो महिमा हुने घडी अबै आएको छैन' भन्ने सम्झना दिलाउनुभयो । सर्वविजेता ख्रीष्टको रूपमा संसारमा देखा पर्नुभन्दा अघि उहाँ गलगथामा जानुपरेको थियो । पहिले उहाँ परमेश्वरको वेदीमाथि पापबलि हुनुपरेको थियो ।

यस विषयमा श्री जर्ज विलियम्सले यसो भनेका छन्: 'पवित्र बाइबलमा "तपाईंसित मेरो के काम/सरोकार छ र" भन्ने वाक्य निक्कै प्रयोग गरेको पाइन्छ । त्यसको खास अर्थ "तपाईं र मेरो बीचमा सम्बन्ध के छ?", जसको उत्तर "केही पनि छैन" हो । दाऊदले आफ्ना भतिजा सरूयाका छोराहरूको सम्बन्धमा दुईपल्ट त्यसो भनेका थिए । आत्मिक जीवनमा दाऊदसित तिनीहरूको केही हिस्सा थिएन, तिनीहरूको हिस्सा हुनु असम्भव थियो । दोस्रो राजाको पुस्तकको तीन अध्यायमा भविष्यवक्ता एलिशाले यी शब्द प्रयोग गरे, जब उनले आफू र अहाबका छोरा यहोरामको बीचमा कत्रो खाँद रहेको छ, सो कुरा स्पष्ट पार्न चाहेका थिए । तीन पल्ट दुष्ट आत्माहरूले यी शब्दहरू प्रभु येशूको सम्बन्धमा प्रयोग गरे; किनकि शैतानको ख्रीष्टसित कुनै हिस्सा छैन नै, नता शैतानसित ख्रीष्टको कुनै सम्बन्ध नै छ । अन्तिम पल्ट यी शब्दहरू त्यस बेला प्रयोगमा आए, जब प्रभु येशूले आफ्नी आमा मरियमलाई आफ्नो पापरहित ईश्वरीय स्वभाव र तिनको पापी स्वभावको खाँदरूपी भिन्नता स्पष्ट पार्नुभयो, साथै आफ्नो जीवनमा परमेश्वर पिताको मात्र बोल्ने अधिकार रहेको बताउनुभयो ।'⁵

यूहन्ना २:५: मरियमले उहाँले तिनलाई भन्नुभएको कुराको अर्थ बुझिहालिन्; यसैले तिनले त्यहाँका नोकरहरूलाई 'उहाँले तिमीहरूलाई जे भन्नुहुन्छ, त्यही गर' भन्ने निर्देशन दिइन्। तिनले 'मैले भनेको मान' भनेर भनिन्, र 'फलाना मानिसको कुरा मान' भनेर पनि भनिन्। प्रभु येशूतिर ओँल्याउँदै तिनले तिनीहरूलाई 'उहाँकै कुरा मान' भनिन्। प्रभु येशूको शिक्षा हामीलाई नयाँ नियममा दिइएको छ। त्यो अमूल्य पुस्तक पढ्दाखेरि हामीले सधैं मरियमका अन्तिम शब्दहरू याद गर्नुपर्छ: 'उहाँले तिमीहरूलाई जे भन्नुहुन्छ, त्यही गर!' किनभने यी शब्दहरू तिनले बोलेका शब्दहरूको अन्तिम विवरण हुन्।

यूहन्ना २:६: विवाह भइरहेको ठाउँमा बीस-तीस पाथी पानी अटाउने छवटा ढुङ्गाका ठूला-ठूला घ्याम्पाहरू थिए। त्यो पानी यहुदीहरूले आफ्नो विधिवत् शुद्धीकरणमा प्रयोग गर्थे। उदाहरणका निम्ति, जब कुनै मानिसले एउटा लाशलाई छोयो, तब ऊ अशुद्ध भयो; अनि ऊ तबसम्म अशुद्ध रहिरह्यो, जबसम्म उसले नियमित रीतिअनुसार आफूलाई शुद्ध पारेन। अनि त्यस्तो बेला त्यो पानी चलाइन्थ्यो।

यूहन्ना २:७: प्रभु येशूले 'ती पानीका घ्याम्पाहरू पानीले भर' भन्ने आदेश दिनुभयो। नोकरहरूले तुरुन्तै पानी भरे। याद गर्नुहोस्: प्रभु येशूले आश्चर्यकर्म गर्नुहुँदा प्रायः सधैं त्यस परिस्थितिमा पाइरहेका साधन-सामग्रीहरू प्रयोगमा ल्याउनुहुन्थ्यो। यहाँ मानिसहरूले ती पानीका घ्याम्पाहरूको प्रबन्ध गरे; अनि तिनीहरूले तिनलाई पानीले भरे। त्यसपछि मानिसको क्षमतादेखि बाहिरको काम उहाँले नै गर्नुभयो। उहाँले त्यो पानी दाखमद्यमा परिणत गर्नुभयो। अर्को कुरा याद गर्नुपर्छ: उहाँका चेलाहरूले होइन, तर त्यहाँ त्यस विवाहमा खटाइएका नोकरहरूले ती घ्याम्पाहरू पानीले भरे। छल गरेर उहाँले दाखमद्य बनाउनुभएको आरोप कसैले लाउन नपाओस् भन्ने हेतुले त्यसो गरिएको थियो। अनि पछिबाट दाखमद्य हालेर पानीमा फिटिएको आरोप नलागोस् भन्ने उद्देश्यले ती घ्याम्पाहरू मुखसम्मै पोखे गरी भरिएका थिए।

यूहन्ना २:८: त्यो आश्चर्यकर्म भइगयो। प्रभु येशूले ती नोकरहरूलाई 'अब उघाएर भोजका मुखियाकहाँ लैजाओ' भन्ने आज्ञा

दिनुभयो । यसबाट त्यो अचम्मको काम तत्कालै, क्षणभरमै भएको बुझिन्छ । पानी दाखमद्य बन्न समय लागेन; एकै भिमिकमा पानी दाखमद्य बनिहाल्यो । हामी यो कुरा कविको शब्दमा भनौं: 'आफ्ना सृष्टिकर्तालाई देखेर त्यो निर्जिव पानी लाजले रातो भइहाल्यो ।'

यूहन्ना २:९: विवाह-भोजका मुखियाचाहिँ त्यही मानिस थिए, जसले टेबुलदेखि लिएर खानेकुरा आदि सबै कुराहरूको प्रबन्ध गर्नुपर्‍यो । दाखमद्य बनेको पानी चाखासाथ ती मुखियालाई त्यो गजब लाग्यो । त्यो दाखमद्य कहाँबाट आएको थियो, सो कुरा तिनले जानेनन्, तर तिनले त्यो दाखमद्य खूबै राम्रो रहेछ भनेर त्यसको स्तरीय गुण तत्कालै थाह गरे । यसैकारण तिनले ढिलो नगरी दुलहालाई बोलाइपठाए ।

अचेल ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले दाखमद्यको विषयमा कस्तो प्रकारको दृष्टिकोण अपनाउनु ठीक होला ? कहिलेकाहीँ डाक्टरहरूले दाखमद्य औषधीको रूपमा सेवन गर्ने आदेश दिन्छन्, तब के ? त्यो ता नयाँ नियमको शिक्षाअनुसार बिलकुलै ठीक हो (१ तिमोथी ५:२३) । तर खाना खाने बेलामा वा प्रभुभोजमा दाखमद्य प्रयोग गर्नुमा इसाईहरू होशियार बस्नुपर्छ । सबै संस्कृतिहरूमा दाखमद्य चल्दैन । विशेष परिस्थितिमा दाखमद्य चलाउनु बेठीक हुन सक्छ । यस सम्बन्धमा हामीले सबैजनाको ख्याल राख्नुपर्छ; हामीले हर कुरामा परमेश्वरको महिमा खोज्नुपर्छ । सावधान ! दाखमद्य आफ्नो शारीरिक अभिलाषा पूरा गर्नुमा प्रयोग गरे त्यो कुरा छिटो पाप हुन जाला । रोमी १३:१३, गलाती ५:२१, एफेसी ५:५ र ५:१८ अनि १ पत्रस ४:३ पदमा मदपानको विरोधमा पवित्र शास्त्र बाइबलले हामीलाई किन चेताउनी दिन्छ त ? ठिक्कै छ, तपाईंले परमेश्वरका असल दानवरदानहरू इन्कार गर्न चाहनुहुन्न; तब सधैं सचेत रहनुहोस्, र १ कोरिन्थी ६:१२ पद पनि याद गर्नुहोला । आत्मसंयम नहुनुभएको दोष अर्थात् मात्तिनुभएको दोष तपाईंलाई कुनै कुराको सम्बन्धमा कहिल्यै नलागोस् ! अन्तमा, जुन कुराले अरू कसैलाई ठेस वा ठक्कर खुवाउँछ, त्यस कुरादेखि सबै पवित्र जनहरूले प्रेमको खातिर अलग बस्नुपर्छ (रोमी १४:२१) ।

यूहन्ना २:१०: भोजका मुखियाले हाम्रो ध्यान कुन कुरामा खिचेका छन् ? प्रभु येशूको काम गर्ने तरिका र संसारका मानिसहरूको तरिका कति

फरक छ? विचार गर्नुहोस्! विवाहमा पहिले, जब मानिसहरूले दाखमद्यको सेवन उपभोग गर्न सक्छन् अनि खाने र पिउने कुराहरूमा मीठो-नमीठो, असल र कमसल छुट्ट्याउन सक्छन्, त्यस बेला असल दाखमद्य टक्राइने चलन थियो। तर जब मानिसहरूले खाई-पिई गरिसक्छन्, तब तिनीहरूले आफूले पिइरहेको दाखमद्यको गुण-अवगुण ख्याल गर्न छोड्छन्। त्यस बेला कमसल दाखमद्य चलन थाल्थ्यो। तर यहाँ, यस विवाह-भोजमा चाहिँ सबभन्दा असल दाखमद्य अन्तमा खुवाइदिइयो। यस कुरामा हाम्रा निम्ति एउटा आत्मिक पाठ छ। संसारले मानिसहरूलाई शुरुमै सबभन्दा असल थोक दिने गर्छ। जवान-जवानीहरूका निम्ति तिनीहरूलाई सबभन्दा आकर्षक कुराहरू दिन्छु भन्ने त्यसका कबुल र प्रस्तावहरू छन्। तर संसारका फोस्रा मोजमज्जा र सुखविलाषाहरूमा आफ्नो जीवन बरबाद गरेपछि तिनीहरूको बुढेस-कालका निम्ति थिग्रिनीहरू मात्र बाँकी रहन्छन्। तर त्यसको ठीक विपरीत इसाई जीवन हो। इसाई जीवन जति अधि बढ्छ, त्यति नै बढ्ता आशिषित र बढी उत्तम हुँदै जान्छ। ख्रीष्ट येशूले सबैभन्दा असल 'दाखमद्य' अन्तसम्म राखेर दिनुहुन्छ। 'उपवास'पछि 'भोज' आउँछ।

परमेश्वरको वचनको यस खण्डले प्रत्यक्ष रूपले यहूदी जातिसित व्यवहार गर्छ। त्यस बेलाको यहूदीधर्मभित्र कुनै आनन्द नै थिएन। मानिसहरू व्यर्थका रीतिहरू र धार्मिक विधिहरूको चक्रमा परेर नियममाथि नियम पालन गर्थे, तर ती ईश्वरीय आनन्ददेखि बिरानाहरूको जीवन खल्लोको खल्लै थियो। यहाँ प्रभु येशूले तिनीहरूलाई उहाँमाथि विश्वास गर्ने शिक्षा दिनुभयो; किनभने उहाँले नै तिनीहरूको रसहीन, निराशले पूर्ण जीवन आनन्दको भरपूरीमा परिवर्तन गर्न सक्नुहुन्थ्यो। ख्रीष्टमा मात्र यहूदीधर्मका रीतिविधिरूपी शुद्धीकरणको पानी आनन्दरूपी वास्तविकताको 'दाखमद्य'मा परिणत हुन सम्भव छ।

यूहन्ना २:११: यस पदअनुसार यो चिन्ह 'चिन्हहरूको शुरु' थियो। यसर्थ येशूको बाल्यकालमा पनि उहाँद्वारा विभिन्न अचम्मका कामहरू भए भन्ने कुरा यस पदमा मूर्ख ठहरिएको छ, जस्तै पत्रुसको सुसमाचार नामक भूटो नकली समाचारको पुस्तकमा र अन्य धर्मग्रन्थ र किताबहरूमा यस्ता

कुराहरू लेखिएका पाइन्छ । तिनीहरूले प्रभु येशूले बाल्यावस्थामा के-के आश्चर्यकर्महरू गर्नुभएको देखाउँछन्, जो बिलकुल भूटा मात्र होइनन्, तर यी कुराद्वारा तिनीहरूले ईश्वरनिन्दा गरेको हामीलाई लाग्छ । यो कुरा पवित्र आत्मालाई थाहा थियो; यसैले 'चिन्हहरूको शुरु यो हो' भनेर उहाँले प्रभु येशूको बाल्यकालको रक्षा गर्दै प्रभुको बाल्यावस्थासम्म पनि उहाँको चरित्रमाथि कुनै कलङ्ग पर्न दिनुभएन ।

पानी दाखमद्यमा परिवर्तन गर्नुचाहिँ एउटा चिन्ह थियो । जुन आश्चर्यकर्ममा आत्मिक अर्थ हुन्छ, त्यो एउटा चिन्ह हो । यसैले अलौकिक शक्ति प्रयोग गरेर उहाँद्वारा जुन आत्मिक अर्थयुक्त काम गरिन्थ्यो, त्यो हो एउटा चिन्ह । अनि प्रभु येशूको जीवनमा जति चिन्हहरू भए, ती चिन्हहरूद्वारा उहाँले आफू ख्रीष्ट परमेश्वरका अभिषिक्त जन हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण दिनुभयो । कानाको विवाहमा देखाउनुभएको यस चिन्हद्वारा प्रभु येशूले आफ्नो महिमा प्रकट गर्नुभयो । यसरी उहाँले हामी मानिसहरूलाई देहधारी हुनुभएको परमेश्वर उहाँ आफै हुनुहुन्छ भन्ने प्रकाश दिनुभयो । अनि उहाँका चेलाहरूले उहाँमाथि विश्वास गरे । हुन त एक प्रकारले उनीहरूले अघि पनि उहाँमाथि विश्वास गरिरहेका थिए । तर अहिले यो चिन्ह देखेर उनीहरूको विश्वास दह्रो भयो, र उनीहरूले उहाँमाथि बढी भरोसा गर्न सके ।

यस विषयमा श्री सिन्ड्रिलन् जोन्सले यसो भनेका छन्: 'पानी रगतमा परिवर्तन गरेर मोशाले मिस्र देशमा आफ्नो पहिलो अचम्मको काम देखाएका थिए; त्यस आश्चर्यकर्ममा ठूलो विनाशक कारणतत्त्व देखिन्छ । तर प्रभु येशूको प्रथम चिन्हचाहिँ पानी दाखमद्यमा परिवर्तन गर्नु हो; यस अचम्मको कामको शमक कारणतत्त्व शान्ति थियो ।'^७

ङ) यूहन्ना २:१२-१७: परमेश्वरका पुत्रले मन्दिररूपी आफ्ना पिताको घरलाई बिलकुल सफा गर्नुभएको

यूहन्ना २:१२: मुक्तिदाता प्रभु कानाबाट हिँड्नुभयो र कपर्णहुममा भर्नुभयो; उहाँकी आमा, उहाँका भाइहरू र उहाँका चेलाहरू उहाँको साथमा थिए । केही दिन उहाँहरू कपर्णहुममा रहनुभयो; त्यसपछि प्रभु येशू यरूशलेम जानुभयो ।

यूहन्ना २:१३: यस बखतमा यरूशलेम शहरका मानिसहरूलाई उहाँले आफ्नो प्रथम गवाही दिनुभयो। उहाँको सेवकाइको यो खण्ड यूहन्ना ३:२१ पदसम्म जान्छ। प्रभु येशूले आफ्नो सेवकाइको शुरुमा र त्यसको अन्तमा निस्तार चाडको बेलामा यरूशलेमको मन्दिर शुद्ध पार्नुभयो (मत्ती २१:१२-१३, मार्कुस ११:१५-१८, लूका १९:४५-४६)। निस्तार चाड यहुदीहरूको एउटा वार्षिक चाड थियो। त्यस चाडको बेलामा इस्राएलीहरूले त्यो ऐतिहासिक समयको सम्भना गर्ने गर्थे, जुन समयमा परमप्रभु परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई मिस्र देशको दासत्वबाट छुटकारा दिनुभएको थियो। उहाँले तिनीहरूलाई लाल-समुद्रबाट पार सिनाईको उजाडस्थानमा ल्याउनुभएको थियो, र त्यहाँदेखि प्रतिज्ञा गरिएको देशमा ल्याइपुर्खाउनुभएको थियो। प्रस्थान १२ अध्यायमा त्यस निस्तारको पहिलो विवरण पाइन्छ। यहुदीको समय-तालिकाको अनुसार निस्तार चाड अति महत्त्वपूर्ण चाड थियो; यसैले नियमअनुसार प्रभु येशू यही समयमा अरू सबै भक्त यहुदी पुरुषहरूजस्तो यरूशलेम जानुभयो।

यूहन्ना २:१४: उहाँ मन्दिरमा आउनुभयो, र उहाँले परमप्रभुको भवनचाहिँ हटबजार भएको भेट्टाउनुभयो। मन्दिरमा गोरु, भेडा र ढुकुरहरूलाई बेचिन्थ्यो। सराफीहरूले पनि आफ्नो कामधन्धा चलाइरहेका थिए। ती पशुपक्षीहरू बलि-पशुको रूपमा बेचिन्थे। सराफीहरूले विदेशबाट आउने तीर्थयात्रीहरूबाट विदेशी मुद्रा यरूशलेममा चल्ती भएको मुद्रामा साट्ने गर्थे; यसरी नै सबैजनाले तिर्नुपर्ने मन्दिरको कर तिर्न सके। ती सराफीहरूले प्रायः टाढाबाट आउने यात्रीहरूलाई पैसा साट्ने बेलामा ठगथे भन्ने कुरा जान्नमा आएको छ।

यूहन्ना २:१५: ससाना डोरीहरू लिएर प्रभु येशूले एउटा कोरा बनाउनुभयो; तर उहाँले त्यो कोरा कसैलाई हिकाउनुभएको बयान बाइबलमा छैन। हुन सक्छ, उहाँले त्यो कोरा अधिकारको चिन्हको रूपमा आफ्नो हातमा लिनुभयो। त्यो कोरा उठाएर र हल्लाएर उहाँले सबै व्यापारीहरूलाई मन्दिरबाट बाहिर लखेटिदिनुभयो, र सराफीहरूका टेबलहरू पल्टाइदिनुभयो।

यूहन्ना २:१६: अनि ढुकुर बेचेहरूको हालत के भयो? गोरु वा भेडा किन नसक्ने गरिब यहुदीहरूले व्यवस्थाअनुसार दुईवटा ढुकुर

चढ़ाउन पाउँथे । उहाँले ती ढुकुर बेच्नेहरूलाई आज्ञा गर्नुभयो: 'यी चीजहरू यहाँबाट लैजाओ!' तिनीहरूले उहाँको पिताको घरलाई व्यापारको घर बनाउनु? कति अयोग्य कुरा!! हरेक पुस्तामा, परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई धर्मको नाममा उहाँका निम्ति गरिने कुनै सेवाकार्यबाट पैसा नकमाउने चेताउनी दिनुभयो, र दिनुहुन्छ । प्रभु येशूको यस कार्यमा के निष्ठुर, के अनुचित, हामी केही नराम्रो कुरा देख्न सक्दौं? उहाँको मन्दिर सफा पार्ने यस काममा प्रभुको पवित्रता र उहाँको धार्मिकता प्रकट गर्ने सङ्केत मात्र देख्छौं ।

यूहन्ना २:१७: उहाँका चेलाहरूले त्यो देखेर उनीहरूलाई भजन ६९:९ पदको सम्झना भयो । त्यस पदको भविष्यवाणीअनुसार मसीह आउनुहुनेछ, र उहाँ परमेश्वरको घरसम्बन्धी कुराहरूको जलनले विवश हुनुहुनेछ । अब उनीहरूले येशूमा त्यो जलन देखे, जो परमेश्वरको विशुद्ध उपासनाका निम्ति यति पवित्र उत्साहले तातिनुभयो । अबचाहिँ भजनका लेखकले जसको विषयमा उक्त कुरा भनेका थिए, ती व्यक्ति प्रभु येशू हुनुहुँदो रहेछ भन्ने उनीहरूले बुझे ।

यस ठाउँमा हामीले याद गर्नुपर्छ, कि ख्रीष्ट-विश्वासीको शरीरचाहिँ पवित्र आत्माको मन्दिर हो । यरूशलेमको मन्दिर सदा शुद्ध राख्नुपर्छ भन्ने विषयमा प्रभु येशूले जति फिक्री गर्नुभयो, ठीक त्यस्तै हामीले आ-आफ्नो शरीरको विषयमा चिन्ता गर्नुपर्छ । तब हामी आ-आफ्नो शरीर घरिघरि प्रभुको हातमा सुम्पौं! अवश्य नै उहाँले हाम्रो शरीरलाई सफा र शुद्ध पार्नुहुनेछ ।

च) यूहन्ना २:१८-२२: प्रभु येशूले आफ्नो मृत्यु र बौरिउठाइको विषयमा भविष्यवाणी गर्नुभएको

यूहन्ना २:१८: यहूदीहरूले दिव्य अधिकार पाएको प्रमाणको रूपमा सधैं कुनै चिन्ह वा कुनै आश्चर्यकर्म खोजिरहेका देखिन्छ । यहाँ तिनीहरूले भन्न खोजेको मतबल यस्तो थियो: 'हाम्रा निम्ति तपाईंले कुनै ठूलो शक्तिको काम गर्नुभयो भने हामी विश्वास गर्छौं ।' तर वास्तवमा, प्रभु येशू एक अचम्मको कामपछि अर्को अचम्मको काम गर्दै

आउनुभएको हो, तर उहाँप्रति तिनीहरूले आ-आफ्नो हृदय बन्द गरे, र भन्नु बढ्ता गरी थुनिराखे। यूहन्ना २:१८ पदमा तिनीहरूले उहाँको अधिकारको बारेमा उहाँलाई प्रश्न गरे; किनभने उहाँले ती व्यापारहरूलाई परमेश्वरको मन्दिरबाट लखेटिदिनुभयो। तिनीहरूले उहाँबाट एउटा चिन्ह मागे; उहाँले आफ्नो मसीही अधिकार चिन्हद्वारा पुष्टि गरिदिऊन् !

यूहन्ना २:१९: तिनीहरूको प्रश्नको उत्तरमा प्रभु येशूले आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानको विषयमा एउटा अद्भुत कुरा भन्नुभयो। उहाँले यस्तो भन्नुभयो: 'परमेश्वरको यो मन्दिर भत्काइदेओ! र म यसलाई तीन दिनभित्र खडा गर्नेछु।' ख्रीष्ट येशूको ईश्वरत्व खोज्नु हो भने, यहाँ, यस पदमा त्यो देखिन्छ; किनकि 'तीन दिनभित्र म त्यसलाई खडा गर्नेछु' भन्ने कुरा परमेश्वरले बाहेक अरू कसले भन्न सक्छ र?

यूहन्ना २:२०: ती यहूदी मानिसहरूले उहाँको यस भनाइको तात्पर्य बुझेनन्; किनभने तिनीहरूको मन आत्मिक सत्यतामा होइन, तर भौतिक कुराहरूमा लगाइएको थियो। तिनीहरूले केवल यरूशलेममा भएको, राजा हेरोदले बनाएको मन्दिर देख्न र त्यसको बारेमा विचार गर्न सके। त्यो मन्दिर बनाउन छयालीस वर्ष लागेको थियो। अनि त्यसलाई तीन दिनमा बनाउन सक्नुहुने मानिस को हुनुहोला? यो तिनीहरूको दिमागदेखि बाहिरको कुरा थियो।

यूहन्ना २:२१: तर प्रभु येशूले आफ्नो शरीररूपी मन्दिरको विषयमा यसो बोल्नुभएको थियो; किनभने उहाँको शरीरमा ईश्वरत्वको सारा परिपूर्णताले वास गरेको थियो। ती यहूदीहरू जसले यरूशलेमको मन्दिरलाई अशुद्ध पारेका थिए, तिनीहरूले नै केही वर्षभित्र उहाँलाई क्रूसमा भुन्ड्याएर मार्नेथिए।

यूहन्ना २:२२: प्रभु येशू मर्नुभएपछि 'जब उहाँ मरेकाहरूबाट बौरिउठ्नुभयो, तब उहाँका चेलाहरूले यो कुरा उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभएको थियो भनी सम्झे।' 'तीन दिनभित्र म बौरिउठ्नेछु' भन्ने उहाँको भविष्यवाणी उनीहरूका आँखाको सामु अक्षरशः पूरा भयो। यसकारण उनीहरूले पवित्र धर्मशास्त्र र येशूले बोल्नुभएको वचनमाथि विश्वास गरे।

हाम्रो जीवनमा कुरा पनि उस्तै-उस्तै छ। परमेश्वरको सत्यताका कति बुँदाहरू हामी बुझ्दैनौं। तब के गर्ने? यहाँ, यस खण्डबाट हामी के सिक्छौं भने, हामीले परमेश्वरको वचन आफ्नो हृदयमा साँचेर राख्नुपर्छ। केही समय बितेपछि प्रभुले हामीलाई त्यही कुराको अर्थ खुलस्त पार्नुहुन्छ, जुन कुरा आज हाम्रा निम्ति छिपिएको छ। यूहन्ना २:२२ पदमा उनीहरूले पवित्र धर्मशास्त्रमा विश्वास गरे भनी भनिएको छ। यसको अर्थ यस प्रकारको छ: उनीहरूले पुरानो नियममा मसीहको पुनरुत्थानको विषयमा गरिएका भविष्यवाणीहरू विश्वास गरे।

छ) यूहन्ना २:२३-२५: धेरै मानिसहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेको स्वीकार

यूहन्ना २:२३: निस्तार चाड हुने बेलामा यरूशलेममा हुनुहुँदा प्रभु येशूले गर्नुभएका चिन्हहरू देखेर धेरैजनाले उहाँको नाममा विश्वास गरे। ती विश्वास गर्ने मानिसहरूले विश्वासद्वारा आफ्नो जीवन प्रभु येशूको हातमा सम्प्रे भन्ने अर्थ यस वाक्यको मतबल नहुन पनि सक्छ। तिनीहरूले उहाँलाई मुखले स्वीकार गरे, बस यति। तर त्यस स्वीकारमा भित्री वास्तविकता थिएन। किनकि केवल बाहिरी तवरले तिनीहरू प्रभु येशूलाई पछ्याउन तयार भए। संसारमा आज पनि त्यस्तै भइरहेको छ। थुप्रै मानिसहरू 'हामी ख्रीष्टियान हौं' ता भन्ने गर्छन्, तर तिनीहरूमध्ये धेरैले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर नयाँ जन्म पाएका हुँदैनन्।

यूहन्ना २:२४: धेरै मानिसहरूले प्रभु येशूको नाममा विश्वास गरे तापनि उहाँले तिनीहरूमाथि विश्वास गर्नुभएन (ग्रीकमा त्यही शब्द प्रयोग गरिएको छ)। उहाँले आफूलाई तिनीहरूको भरोसामा छोड्नुभएन। उहाँलाई थाहा थियो, कि ती मानिसहरू उहाँकहाँ आउने कारण तिनीहरूको कुतूहलको फल थियो। तिनीहरूले केही उत्तेजक चीज अनुभव गर्न र कुनै तमाशा देख्न खोजिरहेका थिए। तर उहाँ सबै मानिसहरूलाई पूरा जान्नुहुन्छ। उहाँ तिनीहरूका मनका विचार र भावनाहरू समेत जान्नुहुन्छ। तिनीहरू किन उहाँकहाँ आए, यसमा तिनीहरूको खास कारण र उद्देश्य उहाँले जान्नुभएको थियो। तिनीहरूको

विश्वास साँचो विश्वास हो कि नकली विश्वास मात्र हो, सो कुरा उहाँलाई थाहा थियो ।

यूहन्ना २:२५: मानिसको हृदयको अवस्था कसले जान्दछ? प्रभु येशूले हरेक मानिसको हृदयभित्रको कुरा जान्नुहुन्छ । यसैले त्यसको बारेमा कसैले उहाँलाई सिकाउनु खाँचो थिएन । त्यस कुरामा प्रभुको ज्ञानको अभाव छैन । मानिसभित्र के छ? उहाँ यो जान्नुहुन्छ । मानिसले किन यस्तो-उस्तो व्यवहार गर्छ, सो पनि उहाँ जान्नुहुन्छ ।

ज) यूहन्ना ३:१-२१: प्रभु येशूले निकोदेमसलाई नयाँ जन्मको विषयमा शिक्षा दिनुभएको

यूहन्ना ३:१: यूहन्ना २:२३-२५ पदको खण्डमा जे कुरा धेरै मानिसहरूको विषयमा जे सत्य भएको थियो, त्यस कुरामा तिनीहरूको तुलनामा निकोदेमसचाहिँ कति भिन्न र विशिष्ट थिए । यरूशलेममा बसेका यहूदीहरूमध्ये धेरैले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्छु भन्ने स्वीकार गरे । तर तिनीहरूको विश्वास साँचो विश्वास होइन भन्ने कुरा प्रभु येशूले जान्नुभएको थियो । निकोदेमस त्यसमा भिन्न थिए । प्रभु येशूले तिनमा सत्यता जान्ने उत्कत इच्छा देख्नुभयो । अनि यूहन्ना ३:१ पद 'तर' बाट शुरु हुनुपर्नेथियो । 'तर' फरिसीहरूमा निकोदेमस नाम भएका एकजना मानिस थिए, जो यहूदीहरूका शासक थिए ।'

निकोदेमसचाहिँ आफ्ना मानिसहरूको बीचमा धर्म-शिक्षकको रूपमा चिनिन्थे । हुन सक्छ, प्रभुकहाँ आएर तिनले उहाँबाट यस उद्देश्यले केही सिक्न चाहे, कि प्रभुबाट सिकेपछि गएर तिनले यहूदीहरूलाई त्यो सिकेको कुरा सिकाउन खोजे होलान् ।

यूहन्ना ३:२: 'निकोदेमस राती येशूकहाँ आए ।' तिनी किन राती आए? पवित्र शास्त्र बाइबलले त्यो भन्दैन । तर 'कसैले मलाई येशूकहाँ गएको देख्छ कि' भन्ने डरले तिनले यसो गरेको हुनुपर्छ । किनभने अधिक यहूदीहरूले प्रभु येशूलाई ग्रहण गरेका थिएनन् । जे होस्, तिनी येशूकहाँ आए-आए । पहिले, निकोदेमसले येशूलाई परमेश्वरबाट पठाइनुभएको शिक्षकको रूपमा स्वीकार गरे; किनकि परमेश्वरको सहायताविना कसैले

पनि प्रभु येशूले गर्नुभएका अचम्मका कामहरू गर्न सक्दैनथियो । तर यति विद्वान् भएका निकोदेमसले आफ्नो ज्ञानले प्रभु येशूमा देहधारी हुनुभएको परमेश्वरलाई देख्न सकेनन् । आज धेरै मानिसहरू तिनीजस्ता छन् । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई महात्मा, महापुरुष, अद्भुत स्वामी, धर्मशिक्षक र अद्वितीय आदर्श चरित्रको रूपमा मानिलिन्छन् । तर यसो भन्नुमा निक्कै मसला नपुगेको देखिन्छ; किनभने प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना ३:३: शुरुमा, निकोदेमसले हालैमा भनेको कुरा र प्रभु येशूले जवाफ दिनुभएको कुराको बीचमा प्रसङ्गले मेल नखाएको लाग्ला; किनभने हाम्रा प्रभुले यसो भन्नुभयो: 'निकोदेमस, तपाईं केही शिक्षा पाउन मकहाँ आउनुभएको हो, जब तपाईंको खाँचो अर्को छ । किनकि तपाईं नयाँ गरी जन्मनुपर्छ । नयाँ जन्मबाट तपाईंले शुरु गर्नुपर्छ । माथिबाट तपाईंको जन्म हुनुपर्छ । नयाँ जन्मविना परमेश्वरको राज्य देख्नु असम्भव छ ।'

प्रभु येशूले आफ्ना यी अर्थपूर्ण शब्दहरूको सामु 'साँचो, साँचो म तिमीलाई भन्दछु, ...' (अक्षरशः 'आमेन, आमेन') भन्ने वाक्य हाल्नुभयो । अब प्रभु येशूले कुनै धेरै महत्त्वपूर्ण कुरा भन्न लाग्नुभएको छ भन्ने सचेतता र बोध हामीलाई यी गम्भीर शब्दहरूबाट दिइएको छ ।

निकोदेमस मसीहको बाटो हेरिरहेका एक यहूदी थिए । ती मसीहले इस्राएली जातिलाई रोमको दासत्वबाट छुटकारा दिनेछन् भन्ने आशा तिनले बोकेका थिए । किनकि त्यस बेला 'सारा संसार' रोमी साम्राज्यको अधीनस्त थियो । इस्राएलीहरू पनि रोमी सरकार र त्यसको नियम-कानूनअनुसार चलनुपरेको थियो । निकोदेमस त्यस सुनौलो युगको बाटो हेरिरहेका थिए, जब मसीहले यस पृथ्वीमा आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ । त्यस बेला यहूदी जाति संसारका सबै जातिहरूमा सर्वोच्च जाति हुनेछ । त्यस बेला यहूदीहरूका सबै शत्रुहरू नाश हुनेछन् । तर अब प्रभु येशूले निकोदेमसलाई के भन्नपर्छ भन्ने, परमेश्वरको राज्यभित्र पस्नलाई मानिसले पहिले नयाँ जन्म लिनुपर्छ ।

प्रथम जन्म शरीरको जन्म हो । शरीरमा जिउनलाई शरीरमा जन्मनुपर्छ । ठीक त्यस्तै आत्मिक जीवन पाउनलाई दोस्रो जन्मको खाँचो पर्छ । 'नयाँ गरी जन्मनु'लाई 'माथिबाट जन्मनु' पनि भनिन्छ । अर्को

शब्दमा भन्ने हो भने, ख्रीष्टको राज्यभित्र तिनीहरूले मात्र पस्न पाउनेछन्, जसको जीवन परिवर्तन भएको छ। उहाँको राज्य धार्मिकतामाथि स्थापित गरिएको राज्य हो; यसर्थ उहाँको राज्यको प्रजाचाहिँ एउटा धार्मिक प्रजा हुनुपर्छ। आफ्ना पापहरूमा जिउन चाहने र आफ्ना पापहरूमा लागि-पर्नेहरूमाथि उहाँ राज्य गर्न चाहनुहुन्न।

यूहन्ना ३:४: यस ठाउँमा हामी फेरि पनि के देख्छौं भने, प्रभु येशूका शब्दहरूको अर्थ मानिसहरूले भट्टै बुझ्दैनन्। निकोदेमसले प्रभुका शब्दहरूमा आत्मिक अर्थ देख्न सकेनन्, तर तिनलाई जस्ताका त्यस्तै, तिनका शाब्दिक अर्थमा लिए। पूरा बढेको प्रौढ कसरी फेरि पनि जन्म लिन सक्छ भन्ने कुरा तिनका निम्ति बुझ्न असम्भव थियो। तिनको विचारमा, शरीरको दृष्टिकोण र हिसाबले दोस्रो पल्ट आफ्नी आमाको गर्भमा पसेर जन्मनु अनौठो मात्र होइन, असम्भव नै देखिन्थ्यो।

निकोदेमस शारीरिक मानिस हुन्; अनि 'शारीरिक मानिसले परमेश्वरको आत्माका कुराहरू ग्रहण गर्दैन; किनभने ती कुराहरू उसका निम्ति मूर्खता हुन्; नता उसले ती कुराहरू जान्न सक्छ, किनकि ती कुराहरू आत्मिक रीतिले जाँचिन्छन्' (१ कोरिन्थी २:१४)।

यूहन्ना ३:५: प्रभु येशू नयाँ जन्मको कुरा बुझाउँदै जानुहुँदा निकोदेमसलाई अभ्र के भन्नुहुन्छ भने, परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश पाउनलाई तिनी पानी र आत्माबाट नयाँ गरी जन्मनुपर्छ। योचाहिँ परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश पाउने एकमात्र तरिका हो।

पानी र आत्माबाट जन्मनु भनेको के हो? यसद्वारा प्रभु येशूले के भन्न खोज्नुभएको हो? धेरैजना पानीको अर्थ वास्तविक पानी हुनुपर्छ भन्ने गर्छन् र यसको अर्थ पानीको बप्तिस्मामा जोड्छन्। तिनीहरूको विचारमा, प्रभु येशूले मुक्ति पाउनलाई पानीको बप्तिस्मा लिनुपर्छ भनेर भन्नभएको हो अरे। तर यस प्रकारको अर्थ र यस प्रकारको शिक्षाले पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलसँग मेल खाँदैन। परमेश्वरको वचनमा जहाँतहीं हामीले मुक्ति प्रभु येशूमाथि राखिएको विश्वासको फल हो भनी पढ्छौं। पानीको बप्तिस्मा तिनीहरूका निम्ति हो, जसले विश्वास गरेर मुक्ति पाइसकेका छन्। बप्तिस्मा मुक्ति पाउने माध्यम नै होइन।

कतिको सुभाउअनुसार यस पदमा कुरा गरिएको पानी परमेश्वरको वचन हुनुपर्छ। एफेसी ५:२५-२६ पदको खण्डमा परमेश्वरको वचनलाई स्नानको पानी भनिएको छ। १ पत्रुस १:२३ र याकूब १:१८ पदअनुसार नयाँ जन्मचाहिँ परमेश्वरको वचनद्वारा भएको हो। यसकारण यस पदमा पानीको अर्थ परमेश्वरको वचन हो भन्नु ठीक होला। किनभने परमेश्वरको पवित्र शास्त्र बाइबलविना कसैले मुक्ति पाउँदैन। पहिले पापी मानिसले परमेश्वरको वचनमा भएको सुसमाचारको सन्देश आत्मसात् गरेको हुनुपर्छ, नत्र उसले नयाँ जन्म पाउन सक्दैन।

तर यहाँ, यस पदमा त्यस पानीले पवित्र आत्मालाई सङ्केत गरेको हुन सक्छ। यूहन्ना ७:३८-३९ पदको खण्डमा प्रभु येशूले जिउँदो पानीका नदीहरूको कुरा गर्नुभएको छ। अनि त्यस खण्डमा स्पष्ट बताइएको छ, कि पवित्र आत्मा त्यो पानी हुनुहुन्छ। यूहन्ना सात अध्यायमा पवित्र आत्माचाहिँ पानीको अर्थ हुनुभएपछि यहाँ यूहन्ना तीन अध्यायमा पानीको अर्थ त्यही पवित्र आत्मा किन नहुने ?

तर यस प्रकारको अर्थ हामीले अजाउँछौं भने अर्को समस्या देखा पर्छ; किनभने प्रभु येशूले भन्नुभयो: 'साँचो, साँचो म तिमीलाई भन्दछु, कोही मानिस पानी र आत्माबाट जन्मेन भने ऊ परमेश्वरको राज्यभित्र पस्न सक्दैन।' यस पदमा पानीको अर्थ पवित्र आत्मा हुनु हो भने त आत्माको अर्थ के हुने ? यी दुईवटा शब्दहरूमा आत्मा भन्ने एउटै अर्थ लगाउनु कसरी ? तर यहाँ यस ठाउँमा पानी र आत्माको बीचको संयोजक 'र' भन्ने शब्दको अनुवाद 'अर्थात्' पनि हुन सक्छ। यसो गरेर यस पदको अनुवाद यस प्रकारको छ: 'साँचो, साँचो म तिमीलाई भन्दछु, कोही मानिस पानी अर्थात् आत्माबाट जन्मेन भने ऊ परमेश्वरको राज्यभित्र पस्न सक्दैन।' हाम्रो विश्वासअनुसार यस पदको सठीक अर्थ यही हो। शरीरमा जन्मेर मात्र पुग्दैन।^{७)} तर परमेश्वरको राज्यभित्र प्रवेश पाउनलाई एउटा आत्मिक जन्म चाहिन्छ। अनि जब कोही मानिस प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्छ, तब परमेश्वरको पवित्र आत्मा उसभित्र त्यो आत्मिक जन्म पैदा गर्नुहुन्छ। यस प्रकारको अर्थ यूहन्ना ३:६ र ८ पदले पुष्टि गर्छन्, जहाँ दुईपल्ट 'आत्माबाट जन्मिएको/जन्मेको' वाक्य पढ्न पाउँछौं।

यूहन्ना ३:६: उदाहरणका निम्ति मानिलिऔं, निकोदेमस कुनै न कुनै तरिकाले दोस्रो पल्ट आफ्नी आमाको गर्भमा पस्न सकेका भए र दोस्रो पल्ट जन्मेका भए यसो गरेर पनि तिनीभित्र भएको त्यस पापी स्वभावमा कुनै सुधार आउनेथिएन । ‘शरीरबाट जन्मेकोचाहिँ शरीर हो’ भन्ने वाक्यको अर्थ यस प्रकारको छ: मानिसका बुवाआमाले आफूजस्तै भएका छोराछोरीहरूलाई मात्र जन्माउँछन्, जसमा त्यो पापी स्वभावै छ, र त्यस पापी स्वभावले गर्दा तिनीहरूले आफूलाई बचाउन सक्दैनन् । यस विषयमा तिनीहरू असहाय छन् । आफ्नो शक्तिले मुक्ति पाउने जुनसुकै प्रयास निराशामा परिणत हुनेछ । तर ‘आत्माबाट जन्मेकोचाहिँ आत्मा हो ।’ जुन बेला कोही मानिस प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्छ, त्यस बेला त्यस मानिसको जीवनमा त्यो आत्मिक जन्म भइहाल्नेछ । पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा नयाँ जन्म पाएको मानिस एउटा नयाँ स्वभाव प्राप्त गर्छ । अब ऊ परमेश्वरको राज्यको योग्य बनेको छ ।

यूहन्ना ३:७: नयाँ जन्मको विषयमा प्रभु येशूले दिनुभएको शिक्षामा अचम्म किन मान्ने ? जुनसुकै मानिसले पनि नयाँ गरी जन्मनुपर्छ भन्ने कुरा निकोदेमसले बुझ्नुपरेको थियो, अनि हामीले पनि यो कुरा बुझ्नुपर्छ । मानिसको हातल कस्तो छ ? पापमा गिरेर मानिस पतित भएको छ । मानिसको पापी स्वभाव सुधार गर्नुदेखि बाहिरको हो । तब केचाहिँ गरेर त्यसको इलाज हुन्छ होला ? मानिसको उपचार नयाँ जन्ममै छ । परमेश्वरको राज्यको भागीदार हुनु हो भने हामी शुद्ध, पवित्र र आत्मिक हुनुपर्छ ।

यूहन्ना ३:८: प्रभु येशूले आफ्नो आदतअनुसार आत्मिक कुराको वास्तविकता बुझाउँदाखेरि प्रकृतिमा भएको कुरा प्रयोग गर्नुभयो । उहाँले निकोदेमलाई ‘हावा जहाँ चाहन्छ, त्यतै बहन्छ’ भन्ने कुरा याद दिलाउनुभयो । मानिसले हावाको आवाज ता सुन्छ, तर त्यो कहाँबाट आउँछ र कहाँ जान्छ, सो जान्दैन । नयाँ जन्म पनि यस प्रकारको हुन्छ । पहिले, त्यो नयाँ जन्म परमेश्वरको इच्छाअनुसारको काम हो, जसमाथि मानिसको कुनै नियन्त्रण गर्ने शक्ति छैन । त्यो कुरा मानिसको वशमा छैन । दोस्रो, नयाँ जन्म देखिँदैन । कसैको जीवनमा नयाँ जन्म भइरहेको बेलामा

बाहिरबाट केही देखिँदैन । तर जसको जीवनमा नयाँ जन्म भइसकेको हुन्छ, पछि उसको जीवनबाट त्यसका नतिजाहरू देखिन्छन् । मुक्ति पाएको मानिसको जीवनमा एउटा आत्मिक परिवर्तन आउँछ । जुन दुष्ट कुराहरू उसले माया गर्थ्यो, ती कुराहरू ऊ अब घृणा गर्छ । मुक्ति पाउन अगाडि उसले परमेश्वरका कुराहरू तुच्छ ठान्थ्यो भने अहिलेचाहिँ ऊ ती कुराहरू खूबै मन पराउँछ । तेस्रो, हावाको विषयमा सबै कुराहरू जान्न असम्भव छ; ठीक त्यस्तै नयाँ जन्म परमेश्वरको आत्माको अचम्मको काम हो, जसको विषयमा कुनै मानिसले पनि सबै कुराहरू जान्न सक्दैन । अन्तमा, हावाको गतिविधिको विषयमा अधिबाट केही भन्न सकिँदैन; अनि नयाँ जन्मको विषयमा पनि त्यस्तै हुन्छ । त्यो जन्म कहिले र कहाँ हुन्छ, सो भन्न सकिँदैन ।

यूहन्ना ३:९: निकोदेमसबाट छर्लङ्ग बुझिन्छ: एउटा शारीरिक मानिसको दिमागमा आत्मिक कुराहरू पस्दैनन् । अब पनि तिनी नयाँ जन्म एउटा प्राकृतिक कुरा वा एउटा शारीरिक घटना हुनुपर्छ भन्ने कुरामा अल्भिहरूका थिए । अब पनि तिनले त्यो नयाँ जन्म एउटा आत्मिक कुरा हो भन्ने ठाउँमा आइपुग्न सकेनन् । यसकारण तिनले येशूलाई सोधे: ‘यी कुराहरू कसरी हुन सक्छन्?’

यूहन्ना ३:१०: प्रभु येशूको उत्तरअनुसार निकोदेमस इस्राएलका शिक्षक भएको हुनाले तिनले यी कुराहरू अधिबाट बुझेको हुनुपर्थ्यो । पवित्र शास्त्रको पुरानो नियममा मसीह र उहाँको राज्यको विषयमा सफासँग शिक्षा दिइएको थियो: मसीह यस संसारमा फर्केर आउनुहुनेछ, र आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ । त्यस बेला उहाँ पहिले आफ्ना शत्रुहरूको न्याय गर्नुहुनेछ र सबै ठेसठक्करका कारणहरू नष्ट पार्नुहुनेछ । यसर्थ मसीहको राज्यमा तिनीहरूले मात्र प्रवेश पाउनेछन्, जसले आफ्ना पापहरू मानिलिएका र छोडिदिएका छन् ।

यूहन्ना ३:११: त्यसपछि प्रभु येशूले यतापट्टि आफ्नो अचूक र अकाट्य शिक्षा र उतापट्टि त्यस शिक्षाप्रति मानिसको अविश्वासमा जोड दिनुभयो । अनादिकालदेखि उहाँले त्यस शिक्षाको विश्वासयोग्यता जान्नुभएको थियो; किनभने उहाँले जे कुरा निश्चित रूपले जान्नुभएको

थियो र जे कुरा आफ्नै आँखाले देख्नुभएको थियो, त्यो कुरा मात्र सिकाउनुहुन्थ्यो। तर निकोदेमसलगायत तिनको पुस्ताका प्रायः सबै यहूदीहरूले उहाँको गवाही विश्वास गरेनन्, ग्रहण गरेनन्।

यूहन्ना ३:१२: यस पदमा प्रभु येशूले भन्नुभएका पृथ्वीका कुराहरू के-के हुन् त? ती कुराहरू उहाँको पृथ्वीको राज्यसित सम्बन्धित थिए। धर्मशास्त्रको पुरानो नियमको अध्ययन गर्ने विद्वान् भएका नाताले निकोदेमसलाई थाहा थियो, कि एक दिन मसीह आउनुहुनेछ र आफ्नो राज्य यस संसारमा स्थापित गर्नुहुनेछ। त्यो राज्य एउटा वास्तविक राज्य हुनेछ, जसको राजधानी यरूशलेम हुनेछ। तर निकोदेमले नबुझेको कुरा के थियो भने, तिनले परमेश्वरको राज्यभित्र प्रवेश गर्नलाई नयाँ जन्म पाएका हुनुपर्छ। अनि प्रभु येशूले भन्नुभएका स्वर्गका कुराहरू के-के हुन् त? अब पढिने खण्डमा प्रभुले त्यस सत्यताका बुँदाहरूको ज्ञान दिन लाग्नुभएको छ। अब त्यो अचम्मको तरिका बुझाइन्छ, जसद्वारा नयाँ जन्म प्राप्त गरिन्छ।

यूहन्ना ३:१३: स्वर्गका कुराहरूको सम्बन्धमा बोल्न सक्नुहुने एकमात्र योग्य व्यक्ति हुनुहुन्छ। किनभने उहाँ मात्र स्वर्गमा हुनुहुन्छ। प्रभु येशूलाई परमेश्वरबाट पठाइनुभएको गुरु ठान्नु पुग्दैन। तर उहाँ अनादि-कालदेखि परमेश्वर पितासँग जिउनुभएको एकमात्र पुत्र हुनुहुन्छ। उहाँ स्वर्गबाट ओर्लेर यस संसारमा आउनुभयो। स्वर्गमा कोही मानिस पनि उक्ली गएको छैन भनेको मतलब हनोक र एलियाजस्ता पुरानो नियमका पवित्र जनहरू स्वर्ग गएनन् भन्ने होइन। तर उनीहरू स्वर्ग लिए, जब प्रभु येशू आफ्नो शक्तिले उक्लेर स्वर्ग जानुभयो। यस वाक्यको अर्को अर्थ यस प्रकारको छ: उहाँले जस्तै अरू कुनै मानिसले लगातार परमेश्वरको उपस्थितिमा जान र रहन सक्ने प्रवेश पाएनन्। उहाँ स्वर्गबाट ओर्लेर यस संसारमा आउनुभएको हुनाले उहाँ परमेश्वरको वासस्थान स्वर्गमा किन जान नसक्ने? अरू कसैका निम्ति होइन, तर उहाँका निम्ति त्यो बाटो सधैं खुला रहेको थियो। प्रभु येशू यस पृथ्वीमाथि उभिनुभएको र निकोदेमससँग कुरा गरिरहनुभएको बेलामा पनि स्वर्गमा हुनुहुन्थ्यो। वचनले यस्तो भन्दछ। यो कसरी सम्भव थियो? प्रभु येशू परमेश्वर

हुनुभएको कारणले उहाँ एकै समयमा सबै ठाउँहरूमा उपस्थित हुन सक्नुहुन्थ्यो । उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । बाइबलका केही आधुनिक अनुवादहरूले 'जो स्वर्गमा छन्' भन्ने वाक्यांश हटाउँछन्, तर त्यस वाक्यले प्रायः सबै मूललिपिहरूमा चारैतिरबाट समर्थन पाएको छ । यसैले यो वाक्यांश धर्मशास्त्र बाइबलबाट हटाउनुहुँदैन, तर समावेश गर्नुपर्छ ।

यूहन्ना ३:१४: अबचाहिँ प्रभु येशूले निकोदेमसलाई स्वर्गीय ज्ञान दिन लाग्नुभएको थियो । नयाँ जन्म कसरी हुन्छ ? पहिले मानिसहरूका पापहरू हटाउनुपरेको थियो । यी पापहरूको दण्डरूपी दाम चुकाउनुपरेको थियो । आफ्ना पापहरू लिएर मानिसहरू स्वर्ग जान सक्दैन-सक्दैनन् । इतिहासको कुरा हो: उजाड़स्थानमा थुप्रै सर्पहरूले सबै इस्राएलीहरूलाई डसेका थिए । त्यति बेला मोशाले परमेश्वरको आज्ञानुसार एउटा खाँबामा एउटा पित्तलको सर्प भुन्ड्याएर उचाले (गन्ती २१:४-९) । ठीक त्यसरी नै मानिसका पुत्र पनि उचालिनुपर्छ । हामी इतिहास पल्टाऔं र त्यस क्षणमा फर्कीं, जब मिस्र देशबाट छुटकारा पाएपछि इस्राएलीहरूले कनान देशको यात्रा गर्दैथिए र उजाड़स्थानमा आइपुगेका थिए । कनान देशको यात्रा लम्पिएको हुनाले तिनीहरू अधीर भए, तिनीहरू हताश भए । तिनीहरूले परमप्रभु परमेश्वरको विरोधमा गनगन गरे । परमप्रभुले तिनीहरूको बीचमा अति विषालु सर्पहरू पठाउनुभयो । धेरै मानिसहरू मरे । पश्चात्ताप गर्नेहरूले परमप्रभुलाई पुकारे । तब परमप्रभुले मोशालाई एउटा पित्तले सर्प बनाउनु र खाँबामा भुन्ड्याउनु भन्ने आदेश दिनुभयो । सर्पहरूले डसेका इस्राएलीहरूमध्ये जजसले त्यो पित्तले सर्प हेरे, तिनीहरू सबैजना अचम्म प्रकारले निको भए ।

प्रभु येशूले पुरानो नियमको त्यो घटना लिएर नयाँ जन्मको कुरा बुझाउँदै हुनुहुन्थ्यो । चाहे पुरुषहरू, चाहे स्त्रीहरू, सबै मानिसहरू पापरूपी विषालु सर्पले डसिएका छन् । ईश्वरीय न्यायानुसार तिनीहरू अनन्त मृत्युदण्ड पाउनुका योग्य ठहरिएका हुन्छन् । त्यो पित्तलको सर्पचाहिँ प्रभु येशूलाई सङ्केत गर्ने चिन्ह वा चित्रण थियो । पवित्र बाइबलमा पित्तल परमेश्वरको न्यायलाई सङ्केत गर्ने थोक हो । प्रभु येशू पापरहित हुनुहुन्थ्यो । यसैले उहाँलाई दण्ड किन दिने ? उहाँ कुनै दण्डको

योग्य हुनुहुन्नथियो । तर उहाँले हाम्रो ठाउँ लिनुभयो; उहाँले हाम्रो सट्टामा हाम्रा निम्ति हामीले भोग्नुपर्ने सजाय भोग्नुभयो । अनि त्यस खाँबाको विषयमा के हो त ? त्यसले गलगथाको क्रूसको अर्थ दर्साउँछ । त्यस क्रूसमा प्रभु येशू उचालिनुभयो । अनि हाम्रो विषयमा चाहिँ ? जब हामी विश्वासको आँखाले क्रूसमा उचालिनुभएको येशूलाई हेर्छौं, तब हामी मुक्ति पाउँछौं ।

यूहन्ना ३:१५: पाप भनेको के हो, सो बारेमा केही पनि जान्दैन जात्रुहुने येशू हाम्रा निम्ति यस हेतुले पाप बन्नुभयो, कि उहाँमा हामी परमेश्वरको धार्मिकता बन्न पाऔं । हरेक जसले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्छ, उसले अनन्त जीवन पाउँछ । अनन्त जीवन परमेश्वरको अनुग्रहको दान हो, जो सितैमा दिइन्छ ।

यूहन्ना ३:१६: सम्पूर्ण पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा प्रायः सबैले जानेको, सबैभन्दा प्रख्यात पद यही हो; किनभने यसमा सरल भाषामा र स्पष्ट ढङ्गमा सुसमाचार व्यक्त गरिएको छ । प्रभु येशूले निकोदेमसलाई नयाँ जन्मको विषयमा सिकाउन खोज्नुभएको सार यस पदले दिन्छ । यस पदमा हामी के पढ्छौं त ? परमेश्वरले यस संसारलाई प्रेम गर्नुहुन्छ । संसार भन्नाले सबै मानिसहरू बुझिन्छ । परमेश्वरले मानिसहरूका पापहरू मन पराउनुहुन्न नै । उहाँले यस संसारको दुष्ट शासन-प्रशासनका प्रणालीमा प्रेम गर्ने कुनै कारण देख्नुहुन्न । तर उहाँको प्रेम मानिसहरूका निम्ति हो । उहाँ तिनीहरूमध्ये एकजनालाई नाश भएका चाहनुहुन्न ।

परमेश्वरको प्रेम कति ठूलो छ ? उहाँको प्रेमको दान त्यो बताउँछ; किनकि उहाँले आफ्ना एकमात्र जन्माइनुभएका पुत्रलाई दिनुभयो । प्रभु येशूलाई छोडेर परमेश्वरको अरू यस्तो पुत्र नै छैन । परमेश्वरको अपार प्रेमको व्यक्त हामी कसरी गरौं ? विद्रोही मानिस-जातिका पापीहरूका निम्ति आफ्ना अद्वितीय, अनुपम पुत्रलाई दिनु ? परमेश्वरलाई छोडेर कसले हामीलाई यस प्रकारको प्रगाढ़ प्रेमले प्रेम गर्ला ? सबै मानिसहरू मुक्ति पाउँछन् भन्ने कुरा यस पदले भनेको होइन । ख्रीष्ट येशूले तपाईंका निम्ति गर्नुभएको त्राणको काम तपाईंले ग्रहण गर्नुपर्छ; त्यसपछि परमेश्वरले तपाईंलाई अनन्त जीवन दिनुहुन्छ । यसकारण 'उहाँमाथि

विश्वास गर्ने कोही पनि नष्ट नहोस्' भन्ने वाक्य थपिएको छ। किनभने कोही पनि नाश हुनु आवश्यक छैन। सबै मानिसहरूका निम्ति मुक्तिको प्रबन्ध गरिएको छ। हरेक मानिसले प्रभु येशू ख्रीष्टलाई आफ्ना व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा अजाउनुपर्छ। जसले प्रभु येशूलाई यस प्रकारले ग्रहण गर्छन्, तिनीहरूसँग अनन्त जीवन हुन्छ; किनकि अनन्त जीवन तत्कालै हातलागी गरिन्छ।

यस सम्बन्धमा श्री एफ. डब्लू. बोरह्यामले यसो भनेका छन्: 'अहो, परमेश्वरले संसारलाई प्रेम गर्नुभएको त्यो प्रगाढ़ प्रेम ख्रीष्टको मण्डलीले बुझेका भए! तब त्यसले चैन पाउनेथिएन; त्यसले त्यस बेलासम्म थकाइ मार्नेथिएन, जबसम्म संसारका सबै राज्य ख्रीष्टका निम्ति जितेका हुँदैनन् र समुद्रका सबै टापुहरू उहाँका निम्ति हात पारेका हुँदैनन्।'१)

यूहन्ना ३:१७: मानिसहरूले सम्भेजस्तो परमेश्वर ती क्रूर र निर्दयी निरङ्कुश शासक हुनुहुन्न, जसले मानिसहरूमाथि आफ्नो क्रोध कहिले खन्याउन पाऊँ भनेर त्यसको मौका पर्खिरहेका छन्। मानिसहरूप्रति परमेश्वरको हृदय दयाले भरिएको छ। उहाँले मानिसहरूका निम्ति मुक्तिको प्रबन्ध गर्नलाई अति ठूलो मूल्य चुकाउनुभयो। संसारलाई दोषी ठहराउनका निम्ति उहाँले आफ्ना पुत्रलाई पठाउन सक्नुहुनेथियो, तर उहाँले त्यसो गर्नुभएन। संसारले मुक्ति पाओस् भन्ने उद्देश्यले उहाँले प्रभु येशूलाई हामीकहाँ पठाउनुभयो। अनि परमेश्वरको इच्छाअनुसार प्रभु येशूले दुःख भोग्नुभयो र आफ्नो रगत बगाउनुभयो; उहाँ क्रूसमा मर्नुभयो। प्रभु येशूले क्रूसमा पूरा गर्नुभएको त्राणको काम यति महान् र प्रभावशाली छ, कि सबै ठाउँका सबै मानिसहरू मुक्ति पाउन सक्छन्, तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण गरे भने।

यूहन्ना ३:१८: अबदेखि संसारका सबै मानिसहरू दुईवटा वर्णमा छुट्ट्याइएका छन्। मानिसहरू कि त ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्नेहरू हुन्छन्, कि ता उहाँमाथि विश्वास नगर्नेहरू हुन्छन्। परमेश्वरको पुत्रप्रति तपाईंको विचार र भावना के हो? तपाईंको अनन्त भाग्य यसैमा भर पर्छ। मुक्तिदाता प्रभुमाथि विश्वास राख्नुहोस्, तब तपाईं दोषी ठहरिनुहुन्न। उहाँमाथि विश्वास नगर्नुहुँदा तपाईं अधिबाट दोषी भइसक्नुभयो। प्रभु

येशूले त्राणको काम गरिसिद्ध्याउनुभयो । अब हरेक मानिसका निम्ति निर्णय गर्ने घडी आएको छ । के तपाईंले उहाँलाई अजाउनुभएको छ ? तपाईंले उहाँलाई आफ्ना प्रभु तुल्याउनुभएको छैन भने आज उहाँलाई ग्रहण गर्ने निर्णय गर्नुहोस् ! प्रभु येशूरूपी परमेश्वरको प्रेमको वरदान तपाईंले इन्कार गर्नुभयो भने तपाईं आफ्नो आत्माको विरोधमा ठूलो पाप गर्नुहुन्छ; किनभने परमेश्वरले प्रभु येशूमाथि विश्वास नगर्ने मानिस-हरूलाई दोषी ठहराउनुहुन्छ; उहाँका निम्ति अरू कुनै उपाय रहेन ।

प्रभु येशूको नाममाथि विश्वास गर्नु र उहाँमाथि विश्वास गर्नु एउटै कुरा हो; किनभने पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा व्यक्तिको नामले व्यक्तिको स्थान लिएको छ । यसकारण जसले प्रभु येशूको नाममाथि विश्वास गर्छ, उसले येशूमाथि विश्वास गरेको हुन्छ ।

यूहन्ना ३:१९: प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभएको त्यो ज्योति हुनुहुन्छ । उहाँ त्यो पापरहित निष्कलङ्क परमेश्वरको शुभा हुनुहुन्छ । उहाँ सारा संसारका मानिसहरूका पापहरूका निम्ति मर्नुभयो । तर के मानिसहरूले उहाँलाई उहाँले यसो गर्नुभएको हुनाले प्रेम गर्छन् त ? प्रेम के गर्थे र, तिनीहरूले उहाँलाई मनै पराउँदैनन् । प्रभु येशूलाई आफ्ना मुक्तिदाताको रूपमा अजाउनुभन्दा मानिसहरूले बरु आफ्ना पापहरू रुचाउँछन् । यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई इन्कार गर्छन् । कुनै घस्रने जन्तहरू छन्, जसले उज्यालो देखेर भाग्छन्; ठीक त्यस्तै दुष्ट मानिसहरू खीष्ट येशूको पवित्र उपस्थितिदेखि भाग्छन् ।

यूहन्ना ३:२०: जति मानिसहरूले पापलाई प्रेम गर्छन्, तिनीहरूले ज्योतिलाई घृणा गर्छन्; किनभने ज्योतिले तिनीहरूको पापी अवस्था प्रकट गर्छ । प्रभु येशू यस संसारमा हुनुभएको बेलामा पापी मानिसहरूले उहाँको उपस्थितिमा रहन सक्दैनथिए; किनकि उहाँको पवित्रताले तिनीहरूको बिग्रेको लाचारी अवस्था प्रकट गरिहाल्थ्यो । कुनै लट्टी वा दण्डी बाङ्गो छ । तर त्यो लट्टी, त्यो दण्डी बाङ्गो भएको केले देखाउने ? त्यसको छेउमा एउटा सीधा लट्टी राख्नुभयो भने, त्यस बाङ्गो लट्टीको बाङ्गोपन स्पष्ट देखिन्छ । सबैभन्दा सजिलो तरिका यो होला । प्रभु येशू सर्वसिद्ध मानिसको रूपमा यस संसारमा आउनुभयो । तब उहाँसित आफूलाई तुलना गर्दा हरेक मानिसको बाङ्गोपन देखा परिगयो ।

यूहन्ना ३:२१: परमेश्वरको सामु जो मानिस इमानदार छ, त्यो ज्योतिकहाँ आउँछ-आउँछ। ऊ ख्रीष्ट येशूकहाँ आउँछ; किनभने उसले आफ्नो अयोग्य, नालायक, पापी अवस्था महसुस गर्छ। अनि उसले मुक्तिदाता प्रभुमाथि भरोसा राख्छ। त्यसरी नै ख्रीष्ट येशूमाथि राखिएको विश्वासको कारणले उसको नयाँ जन्म भइहाल्छ।

भ) यूहन्ना ३:२२-३६: यहूदियामा बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको सेवकाइ

यूहन्ना ३:२२: यहाँसम्म यूहन्ना तीन अध्यायको पहिलो भागमा प्रभु येशूले यरूशलेममा गवाही दिनुभएको बयान गरिएको छ भने अबदेखि यस अध्यायको अन्तसम्म प्रेरित यूहन्नाले यहूदियामा प्रभु येशूको सेवकाइको वर्णन गरेका छन्। प्रभु येशू यहूदियामा किन रहनुभयो? निस्सन्देह, उहाँले त्यहाँ पनि मुक्तिको सुसमाचार प्रचार गर्नुभयो। मानिसहरू ज्योतिकहाँ आए, र तिनीहरूले उहाँको हातबाट बप्तिस्मा लिए। यस पदबाट प्रभु येशू आफैले बप्तिस्मा दिनुभएको कुरा बुझ्न सकिन्थ्यो भने यूहन्ना ४:२ पदले स्पष्ट पारेर के भन्छ भने, त्यो बप्तिस्मा दिने काम उहाँका चेलाहरूले गर्थे।

यूहन्ना ३:२३: यस पदमा बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको कुरा छ। तिनले अझ पनि यहूदियाको मुलुकमा पश्चात्तापको प्रचार गरिरहेका थिए र ती यहूदीहरूलाई बप्तिस्मा दिएका थिए, जसले आफ्ना पापहरूको पश्चात्ताप गरे। यसरी नै तिनीहरू मसीहको आगमनका निम्ति तयार भए। 'यूहन्नाले पनि सालीमको नजिक एनोनमा बप्तिस्मा दिइरहेका थिए; किनभने त्यहाँ धेरै पानी थियो।' यस वाक्यले यूहन्नाले डुब्कीको बप्तिस्मा दिएको पूरा प्रमाण ता पेश गर्न सक्दैन, तर 'त्यहाँ धेरै पानी थियो' भन्ने वाक्यांशले पक्का पनि त्यसका निम्ति प्रस्ताव राख्ने आधार दिन्छ। किनभने पानी छर्केर वा पानी खन्याएर तिनले बप्तिस्मा दिएका भए तिनलाई धेरै पानी किन आवश्यक परेको थियो? तिनलाई अवश्य धेरै पानी आवश्यक हुनेथिएन नै।

यूहन्ना ३:२४: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको सेवकाइ किन चलिरहेको र यहूदी भक्त जनहरू किन तिनीकहाँ धुइरो लाग्थे, त्यसको स्पष्टीकरण यस पदले दिन्छ। अब चाडै यूहन्ना भयालखानामा हालिनेथिए, अनि तिनको विश्वासयोग्य गवाहीको खातिर तिनको टाउको काटिनेथियो। तर त्यस दिनसम्म तिनले परिश्रमको साथ परमेश्वरबाट पाएको आफ्नो सेवकाइ पूरा गर्दैथिए।

यूहन्ना ३:२५: यूहन्नाका कतिपय चेलाहरूले शुद्ध हुने विषयमा यहूदीहरूसँग वादविवाद गरिरहेका रहेछन्। शुद्ध हुने विषय के थियो? हुन सक्छ, तिनीहरूले पानीको बप्तिस्माको सम्बन्धमा बहस गरे। तर्क यस प्रकारको थियो होला: यूहन्नाको बप्तिस्मा ठूलो कि येशूको बप्तिस्मा ठूलो? कुन बप्तिस्माचाहिँ ठूलो थियो? शायद यूहन्नाका ती चेलाहरूले मूर्ख र बेहोशी प्रकारले आफ्ना गुरुको पक्ष लिएर यूहन्नाको बप्तिस्माको महत्त्व जारी राखे। हुन सक्छ, ती फरिसीहरूले यूहन्नाका चेलाहरूको मनमा प्रभु येशूप्रति ईर्ष्याको भावना उठाउन खोजे होलान्; किनभने उहाँको लोकप्रियता बढिरहेको थियो।

यूहन्ना ३:२६: जे होस्। त्यसको विषयमा ठीक निचोडमा आउन नसक्ने ती चेलाहरू यूहन्नाकहाँ आए। तिनीहरूले तिनलाई प्रश्न गरे: 'गुरुज्यू, तपाईंको बप्तिस्मा ठूलो हो भने मानिसहरूले तपाईंलाई छोडेर येशूकहाँ किन जान्छन्?' 'यर्दनपारि जो तपाईंसँग हुनुहुन्थ्यो' भनेर तिनीहरूले येशूलाई सङ्केत गरे। बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले प्रभु येशूको विषयमा गवाही दिइरहेको कारणले तिनका कति चेलाहरूलगायत धेरै मानिसहरूले तिनको पछि लाग्न छोडे र येशूको पछि लाग्न थाले।

यूहन्ना ३:२७: तिनीहरूलाई जवाफ दिएका यूहन्नाका शब्दहरूको सन्दर्भ प्रभु येशू हुनुभयो भने त्यसको अर्थ यही थियो: मुक्तिदाता प्रभुको सफलताचाहिँ परमेश्वरको अनुमोदन हो। हुन सक्छ, यूहन्नाका यी शब्दहरूको सन्दर्भ तिनी आफै हुन्। तब तिनले भन्न चाहे: 'याद रहोस्! म ठूलो, म महान्, म महत्त्वपूर्ण हुँ भनेर कहिल्यै दाबी गरेर भनिनँ।' आफ्नो बप्तिस्मा येशूको बप्तिस्माभन्दा ठूलो हो भन्ने कुरा तिनले कहिल्यै भनेनन्। तिनले यहाँ सफासँग भने: 'मेरो आफ्नो भन्नु केही पनि छैन;

मसँग जे छ, त्यो सबै मैले स्वर्गबाट पाएको हुँ।' अनि यो कुरा हामी सबैको विषयमा साँचो हो। यसकारण घमण्डी हुने कारण हामी कसैमा नहुनुपर्ने, होइन र? तब मानिसहरूबाट इज्जत खोज्ने हाम्रा व्यर्थका प्रयासहरूको विषयमा के भयो?

यूहन्ना ३:२८: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले आफ्ना चेलाहरूलाई के याद दिलाए भने, 'मैले तिमीहरूलाई बारम्बार भनिरहेको थिएँ: म ख्रीष्ट होइनँ; तर ख्रीष्टको बाटो तयार पार्न उहाँको अघि-अघि पठाइएको व्यक्ति हुँ।' यसकारण यूहन्नाको पक्ष लिएर वादविवाद गर्नु के काम? अथवा यूहन्नाको नाममा गुटबन्दी र मतभेद किन गर्ने? यूहन्नामा के महत्त्व थियो? महत्त्व प्रभु येशूमा छ, जसलाई आफ्नो गवाहीमा औंलाएर तिनले सबै मानिसहरूलाई उहाँकहाँ डोस्न खोजिरहेका थिए।

यूहन्ना ३:२९: प्रभु येशू ख्रीष्ट दुलहा हुनुहुन्थ्यो। बप्तिस्मा दिने यूहन्नाचाहिँ दुलहाको साथी थिए, दुलहाको सेवा गर्ने अनुचर थिए। दुलही दुलहाको साथीको हुनु - असम्भव! दुलही सम्पूर्ण रूपले दुलहाको हुनुपर्छ। यसकारण मानिसहरूले यूहन्नालाई छोडेर येशूको पछि लागेर सठीक काम गरे। दुलही भन्नाले प्रभु येशूका समस्त चेलागण बुझिन्छ। पुरानो नियममा इस्राएल जातिलाई परमप्रभुकी पत्नी भनिएको छ। अनि नयाँ नियममा आएर दुलहीको सङ्केतात्मक अर्थ ख्रीष्टको मण्डली हो; यसैले ख्रीष्टको मण्डलीका सबै सदस्यसदस्याहरू उहाँकी दुलही हुन्। तर यहाँ, यस ठाउँमा दुलहीको अर्थ त्योभन्दा फराकिलो छ। मसीह देखा पर्नुभएपछि जजसले यूहन्नालाई छोडेर प्रभु येशूको पछि लाग्न थाले, तिनीहरूलाई यहाँ दुलही भनिएको छ। यहाँ दुलहीको अर्थ न इस्राएल जाति न प्रभुको मण्डली हो। यूहन्नाले आफ्ना चेलाहरूलाई गुमाउनु-परेकोमा बेखुशी थिएनन्। दुलहाको सौर सुनु तिनको परमआनन्द थियो। सबै मानिसहरूको ध्यान प्रभु येशूमाथि अडिएकोमा तिनी सन्तुष्ट थिए। मानिसहरूले ख्रीष्ट येशूको आदर र प्रशंसा गरेका देखेर तिनको आनन्द पूरा भएको थियो।

यूहन्ना ३:३०: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको सेवकाइको उद्देश्य के थियो? त्यसको सार अब यस पदमा पढ्नुहोस्! सबै पुरुष र स्त्रीहरूले

आफ्नो दृष्टि र ध्यान प्रभु येशूमाथि लगाइदिऊन् र उहाँको खास महत्त्व बुझून् भन्ने हेतुले तिनले अथक परिश्रम गरेका थिए। त्यसो गर्नालाई यूहन्नाले आफूलाई अगाडि होइन, तर सधैं पछाडि राख्नुपरेको थियो। ख्रीष्ट येशूका सेवक हुनु, तर आफ्ना निम्ति सम्मान र इज्जत खोज्नुचाहिँ विश्वासघात हो।

यस अध्यायअन्तर्गत तीन पल्ट 'पछि' भनिएको छ: पापी मानिसको नयाँ जन्म हुनुपर्छ (यूहन्ना ३:७)। मुक्तिदाता प्रभु उचालिनुपर्छ (यूहन्ना ३:१४)। अनि हामीचाहिँ घट्नुपर्छ (यूहन्ना ३:३०)।

यूहन्ना ३:३१: माथिबाट आउनुहुने प्रभु येशू हुनुहुन्छ। उहाँ सबैभन्दा माथि हुनुहुन्छ। यी शब्दले दुईवटा कुरा भन्न खोजेका छन्: माथिबाट आउनुहुनेचाहिँ स्वर्गबाट आउनुभएको हो; अनि सबैभन्दा माथि हुनुहुनेचाहिँ सर्वोच्च हुनुहुन्छ। बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले आफूलाई बयान गर्दा आफ्नो निम्न स्तर यस प्रकारले व्यक्त गरे: तिनी पृथ्वीबाटका थिए; तिनी पार्थिव थिए। तिनले पृथ्वीका कुराहरू बोल्थे। तिनको भनाइको अर्थ बुझ्नु सरल छ: तिनको जन्म दिने बुवाआमा मानिसहरू थिए। तिनी मानिस थिए। तिनको स्वर्गीय पद र अधिकार थिएन। यसकारण तिनले परमेश्वरका पुत्रको अधिकारसित बोल्न सकेनन्। तिनी प्रभु येशूको उच्च स्तरका थिएनन्; *'किनभने जोचाहिँ स्वर्गबाट आउनुहुन्छ, उहाँ सबैभन्दा महान् हुनुहुन्छ।'* ख्रीष्ट येशू सारा सृष्टिका एकमात्र सर्वोच्च मालिक हुनुहुन्छ। यसकारण मानिसहरूले उहाँको अग्रदूतलाई भन्दा उहाँलाई पछ्याउनु बिलकुल ठीक हो।

यूहन्ना ३:३२: प्रभु येशू बोल्नुहुँदा पूरा अधिकारसित बोल्नुहुन्थ्यो। उहाँ आफूले जे देख्नुभएको र जे सुन्नुभएको थियो, त्यो कुरा उहाँले मानिसहरूलाई सुनाउनुहुन्थ्यो। त्यसमा कुनै गल्ती गर्नु असम्भव थियो। त्यसमा कुनै छलकपट थिएन। तर अनौठो के छ भने, *'कसैले पनि उहाँको गवाही ग्रहण गर्दैन।'* 'कसैले पनि' भन्नाले कोही पनि बुझ्नुहुँदैन। त्यो त अति हुनेथियो। कुनै न कुनै व्यक्तिले प्रभु येशूलाई र उहाँको गवाही ग्रहण गरेका छन्। तर यहाँ यूहन्नाको नजर मानव-जातिमाथि परेको छ, अनि अधिक मानव-जातिले मुक्तिदाता प्रभुलाई र उहाँको शिक्षा ग्रहण

गर्देन, तर इन्कार गर्छ भन्ने कुरा तिनले भन्न चाहेको हो । प्रभु येशू स्वर्गबाट आउनुभएको हो; तर तुलनामा थोरै मानिसहरूले मात्र उहाँको कुरा सुन्न चाहे, र सुन्न चाहन्छन् ।

यूहन्ना ३:३३: जतिले प्रभु येशूका वचनहरू परमेश्वरको वचन भनी ग्रहण गरे, तिनीहरूको बयान यहाँ, यस पदले गर्छ । प्रभु येशूका वचनहरू ग्रहण गर्नेहरूले आफ्नो त्यस कार्यले परमेश्वर सच्चा हुनुहुन्छ भन्ने कुरा सत्य प्रमाणित गरे । आज पनि कुरा त्यस्तै छ: जुन मानिसहरूले सुसमाचारको वचन ग्रहण गर्छ, तिनीहरूले आफ्नो पक्ष र संसारको पक्ष लिन छोड्छन्; तिनीहरूले आफ्ना निम्ति परमेश्वरको पक्ष ग्रहण गरेका छन् । परमेश्वरले बोल्नुभएको कुरा सत्य हुनुपर्छ; तिनीहरूले त्यो बुझेका छन् । यस पदले प्रभु येशूको ईश्वरत्व सफासँग व्यक्त गरेको छ: जसले ख्रीष्ट येशूको गवाही ग्रहण गर्छ, उसले परमेश्वर सत्य हुनुहुन्छ भन्ने कुरा पुष्टि गरेको हुन्छ । भन्नको तात्पर्य: ख्रीष्ट येशूको गवाही परमेश्वरको गवाही हो, अनि ख्रीष्ट येशूलाई ग्रहण गर्नेले परमेश्वरलाई ग्रहण गर्छ ।

यूहन्ना ३:३४: प्रभु येशूचाहिँ परमेश्वरबाट पठाइनुभएको खास व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो । उहाँ परमेश्वरका वचनहरू बोल्नुहुन्थ्यो । ‘परमेश्वरले उहाँलाई आत्मा नापी-नापी दिनुहुन्न’ भनेर नै तिनले अघि भनेको कुरा अब सुदृढ पारेका छन् । ख्रीष्ट येशू परमेश्वरको अभिषिक्त जन हुनुहुन्थ्यो; परमेश्वरको पवित्र आत्माले उहाँलाई अभिषेक गर्नुभएको थियो । अरू कुनै व्यक्तिको विषयमा यसो भन्न सकिँदैन । अरू मानिसहरूले आफ्नो सेवकाइमा पवित्र आत्माबाट सहायता पाए । तर परमेश्वरका पुत्रको सेवकाइ शुरुदेखि अन्तसम्म पवित्र आत्माको भरपूरीमा गरिन्थ्यो । अरू कसैले त्यो दाबी गर्न सक्दैन । अगमवक्ताहरूले पनि परमेश्वरको प्रकाश त पाएका थिए, तर त्यो प्रकाश अधूरो वा आंशिक थियो । परमेश्वरको बुद्धि के हो ? परमेश्वरको हृदयभित्र के छ ? परमेश्वरको अपार प्रेम कति महान् छ ? पवित्र आत्माले ख्रीष्ट येशूमा र उहाँमार्फत यी कुराहरू प्रकट गर्नुभएको हो ।

यूहन्ना ३:३५: प्रेरित यूहन्नाले लेखेको त्यस सुसमाचारको पुस्तकमा सात पल्ट बताइएको छ, कि पिताले पुत्रलाई प्रेम गर्नुहुन्छ । यहाँ त्यसको

पहिलो पल्ट हो । पिताको प्रेमले के गर्छ ? पिता सबै कुराहरूको देखरेख पुत्रको हातमा सुम्पिदिनुहुन्छ । मुक्तिदाताको जिम्मामा सुम्पिएका कुराहरूमध्ये एक कुरा मानिसहरूको अन्तिम भाग्यको विषयमा निर्णय गर्नु हो । यसको अर्थ यूहन्ना ३:३६ पदले खोल्छ ।

यूहन्ना ३:३६: परमेश्वर पिताले ख्रीष्ट येशूलाई तिनीहरू सबैमाथि अधिकार दिनुभयो, जसले प्रभु येशूको नाममाथि विश्वास गर्छन् । तिनीहरूलाई अनन्त जीवन दिने अधिकार उहाँको हो । पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलभित्र मुक्ति कसरी पाइन्छ भन्ने कुरा स्पष्ट रूपले भन्ने पद यही हो । पुत्रमाथि विश्वास गरेर नै । यो पद पढ्दाखेरि हामीले याद गर्नुपर्छ: यी शब्दहरू परमेश्वर स्वयम्ले बोल्नुभएको हो । उहाँले ख्रीष्ट येशूमा हामीलाई अनन्त जीवनको कबुल गर्नुभएको छ । उहाँको यो कबुल-वचन कहिल्यै कुनै हालतमा पनि भङ्ग हुनै सक्दैन । परमेश्वरको वचन सफा र स्पष्ट छ: हरेक जसले उहाँका पुत्रमाथि विश्वास गर्छ, ऊसँग अनन्त जीवन हुन्छ । परमेश्वरको यो प्रतिज्ञा आफ्ना निम्ति ग्रहण गर्दा कुनै मानिस अन्धकारभित्र हाम फाल्दैन । जुन कुरा भूट हुनै सक्दैन, त्यो कुरा विश्वास गर्दा के गलत भयो ? परमेश्वरका पुत्रको आज्ञापालन नगर्दा 'मानिसले जीवन देखेछैन, तर परमेश्वरको क्रोध त्यसमाथि रहन्छ ।' हाम्रो अनन्त भाग्य कुन कुरामा निर्भर गर्छ ? यस पदले भनेअनुसार परमेश्वरका पुत्रसित हामी केकस्तो कारवाही गर्छौं, सब कुरा त्यसैमा भर पर्छ । परमेश्वरका पुत्र ग्रहण गर्नेलाई परमेश्वरले सितैमा एउटा दानको रूपमा अनन्त जीवन दिनुहुन्छ । परमेश्वरका पुत्रलाई इन्कार गर्ने मानिसले अनन्त जीवन कहिल्यै उपभोग गर्न पाउनेछैन । अनन्त जीवन पाउने कुरा छोडिदिऔं, त्यसले परमेश्वरको क्रोध पो अनुभव गर्नुपर्छ । अनि उहाँको त्यो क्रोध प्रभु येशूलाई इन्कार गर्ने सबैमाथि बसिसकेको छ; त्यो खनिनु मात्र बाँकी छ । त्यो क्रोध जुनै बेला पनि तिनीहरूमाथि आइपर्न सक्छ ।

हामीले याद गर्नुपर्ने एउटा कुरा रहेको छ: यस पदमा मोशाको व्यवस्था पालन गर्नुपर्छ, स्वर्ण-नियम पालन गर्नुपर्छ, मण्डली-सभामा जानुपर्छ, मण्डलीको सदस्य बन्नुपर्छ, सकेसम्म असल हुने प्रयास गर्नुपर्छ, धर्मकर्म गर्नुपर्छ वा स्वर्ग जाने बाटो आफूले खोजिनिकाल्नुपर्छ आदि कुरा केही पनि छैन ।

ज) यूहन्ना ४:१-३०: सामरी स्त्रीको मनको परिवर्तन

यूहन्ना ४:१-२: यूहन्नाले भन्दा त प्रभु येशूले नै बढी चेलाहरू बनाउँदै हुनुभएको र बप्तिस्मा दिनुभएको कुरा फरिसीहरूले सुने। त्यसबाट बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको लोकप्रियता घटेको तिनीहरूले बुझे। यही कुरा लिएर तिनीहरूले शायद यूहन्नाका चेलाहरू र येशूका चेलाहरूको बीचमा ईर्ष्या र अमेलको डढेलो सल्काउन खोजे होलान्। हुन त, प्रभु येशूले बप्तिस्मा दिनुहुन्नथियो; उहाँका चेलाहरूले बप्तिस्मा दिने गर्थे। तर जतिले उनीहरूको हातबाट बप्तिस्मा लिए, ती सबैजना प्रभु येशूका चेला वा अनुयायीहरू बने।

यूहन्ना ४:३: प्रभु येशूले यहूदिया छोड्नुभयो। उहाँ फेरि गालील जानुभयो। त्यसो गरेर उहाँले फरिसीहरूलाई अमेल र फूट छर्ने दाउपेच विफल तुल्याउनुभयो। तर यस पदमा महत्त्वपूर्ण अर्को कुरा पनि छ। यहूदिया यहूदीधर्मको मूलकेन्द्र थियो भने गालीलचाहिँ अन्यजातिहरूले भरिएको मुलुक थियो। यहूदी अगुवाजनहरूले येशूलाई र उहाँको गवाही तिरस्कार गर्न थालेको कुरा उहाँलाई महसुस भयो; यसकारण उहाँ अब मुक्तिको सुसमाचार लिएर अन्यजातिहरूकहाँ जाँदै हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना ४:४: यहूदियाबाट गालील जाने बाटो सामरिया भएर गएको थियो। तर यहूदीहरूमध्ये थोरै व्यक्तिहरूले सामरिया भएर जाने त्यो सीधा बाटो लिनथे। यहूदीहरूले सामरीहरूलाई हेला गरेका हुनाले गालील जानलाई तिनीहरूले पेरियाबाट एक चक्कर लाएर सामरियाको उत्तरपट्टिबाट गालीलमा पस्ने गर्थे। यसकारण, 'उहाँलाई सामरियाबाट भएर जानुपरेको थियो' भन्ने वाक्यको अर्थ अरू कुनै बाटो नभएर उहाँलाई त्यही बाटो लिन कर लागेको थियो भन्ने होइन। तर सामरियामा खाँचो परेको कुनै मानिस भएको हुनुपर्छ, जसको सहायता गर्न उहाँलाई आवश्यक परेको थियो।

यूहन्ना ४:५: यात्रा गर्दा-गर्दै सामरियाको मुलुकमा पसेपछि प्रभु येशू सुखार भन्ने ठाउँमा पुग्नुभयो। त्यस ठाउँको नजिक त्यो जमिन थियो, जुन जमिन उहिले याकूबले यूसुफलाई दिएका थिए (उत्पत्ति

४८:२२) । त्यस इलाकाभित्र अघि बढ्दै जानुभएको प्रभु येशूको मनमा बितेको समयमा यहाँ घटेका ऐतिहासिक घटनाहरूको सम्झना आइरहेको थियो होला ।

यूहन्ना ४:६: याकूबको इनार नामक कुवा त्यहाँ थियो । त्यो अति पुरानो इनार आजको दिनमा पनि देखा सकिन्छ । बाइबलका ऐतिहासिक घटनास्थलहरूमध्ये थोरैको वास्तविक स्थानको बारेमा त्यो यही हो भनेर निश्चयतापूर्वक भन्न सकिन्छ । तर याकूबको इनारचाहिँ जानिएको छ ।

मध्याह्न भएको थियो, यहूदीहरूको समय-तालिकाअनुसार हेर्नु हो भने । अथवा रोमीको समय-तालिकाअनुसार साँझको छ बजे बजेको थियो; अनि प्रभु येशू त्यस इनारमा आइपुग्नुभयो । उहाँ लामो यात्राले गर्दा थाक्नुभएको थियो । यसैले उहाँ इनारको छेउमा बस्नुभयो । प्रभु येशू परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो; तर उहाँ मानिस पनि हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वर हुनुभएको हुनाले उहाँ कहिल्यै थाक्नुहुन्न । तर मानिस हुनुभएको नाताले उहाँ थाक्नुभयो । के तपाईंलाई यो बुझ्नु गाह्रो परिरहेको छ ? यो कुरा हामीलाई पनि बुझ्नु गाह्रो छ । तर मरणशील मानिसको दिमागको सीमा यस्तै छ; यसैले मानिसको मस्तिष्कले प्रभु येशू ख्रीष्टको व्यक्तित्वको विषयमा सबै कुरा कदापि जान्दैन नि । परमेश्वर स्वर्ग छोडेर यस संसारमा आउने र मानिस भएर हामी मानिसहरूको बीचमा जिउन सक्ने रहस्य हाम्रो दिमागदेखि बाहिरको अपार कुरा हो ।

यूहन्ना ४:७: प्रभु येशू त्यस इनारको छेउमा बस्नुभएको बेलामा सुखार भन्ने ठाउँबाट एउटी स्त्री पानी भर्न आई । कति विद्वान्हरूले भनेअनुसार यी दुईजनाको भेटको समय दिउँसो बाह्र बजे भएको थियो भने त्यो ता स्त्रीहरूको पानी भर्ने समय नै थिएन; किनकि दिनको सबैभन्दा गर्मी समय यही घडी थियो । तर त्यो स्त्रीचाहिँ पापी थिई अर्थात् व्यभिचारिणी थिई । हुन सक्छ, लाजले गर्दा उसले त्यो अनौठो समय पानी भर्न रोजेकी थिई होली; किनकि त्यस बेला अरू कुनै स्त्रीले उसलाई इनारमा आएकी देखेछैन भन्ने कुरा उसले राम्ररी जानेकी थिई । तर यति बेला त्यो स्त्री पानी भर्न आउँछे भन्ने कुरा प्रभु येशूलाई थाहा थियो । उहाँले उसको आत्मिक खाँचो बुझ्नुभएको थियो । यसकारण उहाँले

उसलाई भेटेर उसलाई उसको पापले ग्रस्त जीवनबाट छुटकारा दिने निश्चय गर्नुभयो ।

यस खण्डमा हामीले आत्मा जित्ने काममा सबैभन्दा निपुण व्यक्तिले काम गरिरहनुभएको देख्दछौं । यसैले उहाँले अप्ठ्यारो भएको तरिका ध्यानसित अध्ययन गर्न हाम्रा निम्ति फाइदा छ । उहाँले त्यस स्त्रीलाई उसको आत्मिक खाँचो कसरी जान्न दिनुभयो ? अनि उहाँले उसको आत्मिक समस्या हल गर्नका निम्ति कुन उपाय देखाइदिनुभयो ? यो कुरा हामीले उहाँबाट सिक्नुपर्छ । उहाँले त्यस स्त्रीसँग सात पल्ट बोल्नुभयो; अनि त्यस स्त्रीले पनि सातै पल्ट बोली । छ पल्ट त्यसले प्रभुसँग र एक पल्ट त्यसले आफ्नो शहरका मानिसहरूसित बोली । को भन्न सक्छ, त्यस स्त्रीले प्रभुसँग जति पल्ट बोली, त्यति पल्ट आफ्नो गवाही दिनुभन्दा अघि हामीले प्रभुसित बोलेका भए आफ्नो शहरका मानिसहरूलाई आफ्नो गवाही दिँदा त्यस स्त्रीले जुन सफलता पाई, हामीले पनि आफ्नो गवाही दिँदा त्यही सफलता पाउनेथियौं कि के हो ? प्रभु येशूले त्यस स्त्रीसँग कुरा गर्न थाल्नुभयो । उहाँले त्यस स्त्रीबाट पानी माग्नुभयो । यात्राले गर्दा थकित हुनुभएको प्रभुले उसलाई भन्नुभयो: 'मलाई पानी पिउन देऊ !'

यूहन्ना ४:८: प्रभु येशूले त्यस स्त्रीबाट पानी किन माग्नुभयो ? मानिसको दृष्टिकोण लिँदा त्यसको कारण यस पदले बताउँछ; त्यस स्त्रीबाट पानी माग्ने कारण उहाँका चेलाहरू सुखार शहरमा खानेकुरा किन्न गएका रहेछ । अरू बेलामा भैं यसपालिको यात्रामा पनि चेलाहरू आफ्नो साथमा पानी उघाउने भाँडाहरू बोक्ने गर्थे; तर के गर्ने ? उनीहरूले ती भाँडाहरू प्रभुसँग छोडेनन्, तर साथमा लगेका थिए । यसो हेर्दा प्रभु येशूसँग त्यस इनारबाट पानी उघाउने भाँडा नभएको हुनाले उहाँले त्यस स्त्रीलाई विन्ती गर्नुभएको देखिन्छ ।

यूहन्ना ४:९: त्यस स्त्रीले एकै क्षणमा प्रभु येशू यहूदी हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा देखिहाली; तब उहाँ एउटी सामरी स्त्रीसँग कसरी कुरा गर्नुभएको ? अचम्म ! सामरी जातिका मानिसहरूले हामी याकूबको वंश हौं भन्ने दाबी गर्थे । तिनीहरूले आफूलाई खाँटी इस्राएली ठान्ने गर्थे । तर वास्तवमा, तिनीहरू एक ठिमाहा जाति थिए, आधा यहूदी र आधा

अन्यजाति । तिनीहरूको पूजाको प्रमुख थान गेरिजिम पहाड थियो । अनि समारियाको त्यो पहाडचाहिँ प्रभु येशूले त्यस स्त्रीसँग कुरा गरिरहनुभएको ठाउँदेखि छर्लङ्ग देखिन्थ्यो । यहूदीहरूले सामरीहरूलाई अछूती जाति सम्झन्थे । ठिमाहा ठानेर तिनीहरूले सामरीहरूलाई खूबै तुच्छ गर्थे, हेला गर्थे । यसकारण त्यस स्त्रीले प्रभु येशूलाई भनी: 'तपाईं यहूदी भएर पनि म एउटी सामरी स्त्रीबाट कसरी पानी पिउन माग्नुहुन्छ?' म ता सृष्टिकर्ता परमेश्वरसँग कुरा गरिरहेछु भन्ने कुरा त्यसलाई के थाहा? उहाँको प्रेम जाति-जातिको बीचका सबै तुच्छ भेदभावहरू नाघेर जान्छ ।

यूहन्ना ४:१०-११: प्रभु येशूले त्यस स्त्रीलाई विन्ती गरेर उसको मनमा चासो र कुतूहल जगाइदिनुभयो । अब आफ्नो विषयमा कुरा गर्नुभएको प्रभुले उसको जिज्ञासा अझ बढाइदिनुभयो । उहाँ परमेश्वर र मानिस हुनुहुन्छ, कसरी? उहाँ नै परमेश्वरको त्यो वरदान हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वरले उहाँलाई संसारका मुक्तिदाताको रूपमा दिनुभयो । उहाँ परमेश्वरका एकमात्र पुत्र हुनुहुन्थ्यो । तर उहाँ मानिस पनि हुनुहुन्थ्यो, त्यही मानिस, जो यात्राले गर्दा थकित हुनुभएको थियो र जसले उसबाट पानी माग्नुभयो । अरू शब्दहरूले भन्ने हो भने, मसँग कुरा गर्नुभएको मानिस देहधारी परमेश्वर हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा उसले जानेकी भए उसले उहाँसित माग्नेथिई, र उहाँले उसलाई जिउँदो पानी दिनुहुनेथियो । तर बिचरा! त्यस स्त्रीले प्रभुले दिने पानीलाई प्राकृतिक पानी सम्झी । उघाउने भाँडाविना प्रभुले त्यस्तो पानी कहाँबाट ल्याउने? त्यो ता उसका निम्ति असम्भव देखिन्थ्यो । उसले प्रभुलाई चिन्न सकिन, न ता उहाँका वचनहरू बुझ्न सकी ।

यूहन्ना ४:१२: आफ्ना पुर्खा याकूबको विषयमा सोच्दा उसको अलमल भन् बढ्यो । याकूबले समारियाकाहरूलाई त्यो इनार दिएका थिए । उहिले तिनी र तिनका छोराहरू त्यस इनारको पानी पिउने गर्थे; तिनका गाईवस्तुले पनि त्यसकै पानी पिएका थिए । अनि अब सयौं, सयकडौं वर्षपछि यहाँ एकजना थकित यात्री हुनुहुन्थ्यो, जसले याकूबको त्यस इनारको पानी पिउन माग्नुहुन्छ, जससँग याकूबको इनारको

पानीभन्दा राम्रो पानी हुन्छ । उहाँसँग त्योभन्दा उत्तम पानी छ भने उहाँ याकूबको इनारको पानी किन पिउन खोज्नुहुन्छ त ?

यूहन्ना ४:१३: अब प्रभु येशूले उसलाई याकूबको इनारको पानी र आफूले दिने त्यस पानीको बीचको भिन्नता यसरी देखाइदिनुभयो: प्राकृतिक 'पानीबाट पिउने हरेक मानिस फेरि तिर्खाउनेछ ।' निश्चय नै सामरी स्त्रीले यो कुरा बुझी । दिन प्रतिदिन शहरबाट निस्केर ऊ त्यस इनारमा पानी भर्न आउँथी । त्यसो भए पनि पानीको खाँचो भइरहन्थ्यो, त्यो खाँचो कहिल्यै पूरा हुन सकेन । यसमा संसारका सबै इनारहरू उस्तै-उस्तै छन् । मानिसहरू संसारका कुराहरूमा सुख देख्छन् र ती कुराहरूबाट सन्तुष्टि र तृप्ति पाउन खोज्छन् । तर ती कुराहरूले मानिसको हृदयको तिसना कहिल्यै मेट्न सक्दैनन्, जसरी सन्त अगुस्टिनले 'स्वीकार' नामक किताबमा लेखे: 'हे प्रभु, तपाईंले हामीलाई आफ्ना निम्ति सृष्टि गर्नुभयो; यसैले जबसम्म हाम्रो हृदय तपाईंमा विश्राम लिंदैन, विश्राम पाउँदैन, तबसम्म त्यो चञ्चल भइबस्नेछ ।'

यूहन्ना ४:१४: के तपाईंले प्रभु येशूले दिनुहुने पानीको तृप्त पार्ने क्षमता देख्नुभयो ? त्यसले पूरा रूपले तृप्त पार्छ, त्यसले साँचो तृप्ति दिन्छ । जसले ख्रीष्ट येशूरूपी इनारबाट उहाँको पानीरूपी कृपाहरू पिउँछ, ऊ फेरि कहिल्यै तिर्खाउनेछैन । उहाँको पानीरूपी आशिष र उपकारहरूले हाम्रो हृदयलाई भर्नु मात्र कहाँ हो र ? होइन, हाम्रो हृदय भरिएर पोखिन्छ । प्रभुका पानीरूपी आशिषहरू हाम्रो हृदयमा मूल फुटेको पानीभैं बगिरहने मुहान्जस्ता छन् । 'त्यो पानी ऊभित्र अनन्त जीवनसम्म उग्रिरहने पानीको मुहान बग्नेछ' भन्ने वाक्यको अर्थ ख्रीष्ट येशूले दिनुहुने पानीका आशिषहरू यस पृथ्वीमा बाँचुन्जेल मात्र पाइँदैनन्, तर ती आशिषहरू अनन्त-अनन्त-सम्म हाम्रै भइरहनेछन् । भिन्नता आकाश-पातालको छ । यता संसारले दिन सक्ने जम्मै कुराहरू छन्, जसले मानिसको हृदयलाई तृप्ति दिन सक्दैनन् । तर उता ख्रीष्ट येशूले दिनुहुने आशिषहरू छन्, जसले मानिसको हृदयलाई भर्नु मात्र होइन, तर ती आशिषहरू मानिसको हृदयभित्र सीमित रहन वा अटाउन सक्दैनन्, ती यति विशाल, यति महान्, यति ज्यादा हुन्छन् । ती पोखिन्छन्-पोखिन्छन् ।

विशाल संसारका यावत् थोकहरूले मेरो हृदयको चार भागको तीन भाग
पनि भर्न सकेका छैनन्;
यसैले मेरो हृदय अफ तृप्त भएकै छैन, त्यो अफ तृप्त हुन माग्छ ।
त्यो कोठारूपी मेरो सानो हृदय र त्यसका असीमित चाहनाहरू केले तृप्त
हुने त ?
जुनसुकै मानिसको हृदय किन नहोस्, त्यसलाई त्रीएक परमेश्वरले मात्र
तृप्त पार्नुहुनेछ; किनभने उहाँले मानिसलाई आफ्ना निम्ति बनाउनुभएको
हो ।

जर्ज हर्बर्ट

यस संसारका सुखहरू क्षणिक छन्; तर ख्रीष्ट येशूले दिनुहुने
सुखहरू अनन्तका छन्, र अनन्त-अनन्तसम्म हाम्रो जीवनभित्र बगि-
रहनेछन् ।

यूहन्ना ४:१५: त्यस अचम्मको पानीको बारेमा सुन्नासाथ त्यस स्त्रीले
त्यो पानी पाउन खोजी । तर के गर्ने ? अफ पनि उसले त्यस पानीलाई
प्राकृतिक पानी सम्झी । 'नता यहाँ पानी भर्न आऊँ' भनेको उसको त्यस
वाक्यबाट बुझिन्छ: दिनहुँ त्यस इनारमा आईकन पानी भर्न उसको इच्छा
थिएन । घरीघरी उसले त्यो गह्रौँ पानीले भरिएको गाग्रो आफ्नो टाउकोमा
हालेर शहरमा भएको आफ्नो घरसम्म बोक्न चाहिँदैनथिई । प्रभु येशूले
दिनुहुने पानी आत्मिक पानी हो भन्ने कुरा उसले अहिलेसम्म जानिन । तर
येशूले कुरा गर्नुभएको पानीले उहाँका सबै आशिषहरूलाई सङ्केत गर्छ;
प्रभु येशूका जम्मै आशिषहरू उहाँमाथि विश्वास गरेकोले हाम्रो जीवनभित्र
आउँछन् र तिनैले हाम्रो आत्मालाई तृप्त पार्छन् ।

यूहन्ना ४:१६: अनि अचानक त्यस कुराकानीमा प्रसङ्ग बदलिएको
छ । त्यस स्त्रीले त्यो पानी मागेकी मात्र भएको थियो, तब प्रभु येशूले
उसलाई 'जाऊ, आफ्ना पति बोलाऊ' भनेर आज्ञा गर्नुभयो । उहाँले त्यो
किन भन्नुभयो ? किनभने त्यस स्त्रीले मुक्ति पाउनुभन्दा अघि आफूलाई
पापी भएको महसुस गर्नुपर्थ्यो । ऊ पूरा पश्चात्तापी भई प्रभु येशूकहाँ
आउनुपर्छ; उसले आफ्नो पापको दोष र आफ्नो शर्म मानिलिनुपर्छ ।
उसको पापले ग्रस्त जीवनको विषयमा प्रभु येशूलाई सबै कुरा

जान्नुहुन्थ्यो । अबचाहिँ उहाँले उसलाई क्रमैसँग आफ्नो जीवनलाई नियालेर हेर्न लाउँदै हुनुहुन्थ्यो ।

जसले 'म पापमा हराएको छु' भन्ने कुरा जन्दछ, उसैले मात्र मुक्ति पाउन सक्छ । हुन त सबै मानिसहरू हराएका छन् । तर सबै मानिसहरू त्यो कुरा मानिलिन तयार छैनन् । मानिसहरूलाई ख्रीष्ट येशूका निम्ति जित्ने हाम्रो प्रयासमा हामीले पापको विषयमा बोल्नैपर्छ; त्यसको विषयमा नबोली हुँदैन । सबै मानिसहरू आफ्ना पाप र अपराधहरूमा मरेका छन्; तिनीहरूलाई एकजना मुक्तिदाताको खाँचो पर्छ; तिनीहरूले आफूलाई बचाउन सक्दैन-सक्दैनन्; तिनीहरूले आफ्ना पापको पश्चात्ताप गरे र उहाँमाथि विश्वास गरेमा उहाँले तिनीहरूलाई बचाउनुहुनेछ । मानिसहरूले यी कुराहरूको सामना गर्नेपर्छ; यी कुराहरू तिनीहरूको ध्यानमा आउनुपर्छ ।

यूहन्ना ४:१७: शुरुमा 'मेरो लोग्ने छैन' भनेर त्यस स्त्रीले कुरा टार्न खोजी । एक प्रकारले, कानुनी हिसाबले त्यो कुरा ठिक्कै पनि थियो । तर वास्तवमा, परमेश्वरको दृष्टिमा, ऊ त्यति बेला उसको लोग्ने नभएको एउटा पुरुषसँग बस्दैथिई; ऊ पापमा जिइरहेकी थिई । अनि उसले त्यो कुरा लुकाउन चाही ।

'त्यस स्त्रीले धर्मको कुरा गरी; उसले धर्मविज्ञानको कति विषय छलफल गरी । उसले अलिक व्यङ्ग्य पनि कसी, अनि प्रभुले भन्नुभएको कुरामा छक्क परेको बहाना पनि गरी । अनि उसले यी सब कुराहरू किन गरी ? ख्रीष्ट येशूले उसको वास्तविक अवस्था देख्न नपाऊन् भन्ने हेतुले उसले यसो गरी; किनकि ऊ एउटी भगुवा प्राणी थिई, जो जोडसित आफूदेखि भागिरहेकी थिई ।' स्क्रिपचर यूनियनको दैनिक टिप्पणी

प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो; यसकारण उहाँले त्यस स्त्रीका सबै कुराहरू जान्नुहुन्थ्यो । यसैले उहाँले उसलाई भन्नुभयो: 'तिम्रो लोग्ने छैन भनेर तिमिले ठिक्कै भनेकी छ्यौ ।' उसले अरू मानिसहरूलाई छल गर्न सक्ती होली; तर कसैले प्रभु येशूलाई छलन सक्दैन । उहाँले त्यस स्त्रीका सबै कुराहरू जान्नुहुन्थ्यो, र हाम्रो विषयमा पनि सबै कुराहरू जान्नुहुन्छ ।

यूहन्ना ४:१८: सबै कुराहरू जान्नुहुने प्रभु येशू कसैलाई शर्ममा पार्न आफ्नो ज्ञान कहिल्यै प्रयोग गर्नुहुन्न। उहाँ कसैका पाप र कमजोरीहरू उचित कारणविना कहिल्यै खुलस्त पार्नुहुन्न। तर यहाँ उहाँले गर्नुभएजस्तै उहाँ जहिले पनि आफ्नो ज्ञान मानिसलाई पापको बन्धनबाट छुटकारा दिनलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ। जब प्रभु येशूले त्यस स्त्रीलाई उसको बितेको जीवनको एक-एक कुरा बताउनुभयो, तब ऊ तीनछक परेकी थिई। किनभने त्यस बेलासम्म उसका पाँचजना लोग्नेहरू भइसकेका थिए; अनि हालैमा ऊसँग बसेको पुरुष पनि उसको लोग्ने थिएन।

यस पदको विषयमा अर्थ लगाउनेहरूको दुई मत छ। कति शिक्षकहरूले त्यस स्त्रीको जीवनमा कुनै अनैतिक कुरा देख्दैनन्। तिनीहरूको भनाइअनुसार त्यसका पाँच लोग्नेहरू कि त मरे कि त तिनीहरूले उसलाई छोडेका हुनुपर्छ। यसकारण यी पाँच लोग्नेहरूसितको सम्बन्धमा उसलाई कुनै दोष नहोला। कुरा त्यस्तो हो कि होइन? कसले जान्दछ? तर यस पदको अन्तिम खण्डबाट सफासँग बुझिन्छ: त्यो स्त्री व्यभिचारिणी थिई। 'जो अहिले तिमिसँग छन्, तिनी पनि तिम्रा पति नै होइनन्।' कसुर यहाँ छ। त्यो स्त्री पापी थिई; अनि जबसम्म ऊ त्यो कुरा मानिलिन तयार भइन, तबसम्म प्रभु येशूले उसलाई जिउँदो पानीरूपी आशिष दिन सक्नुहुन्नथियो।

यूहन्ना ४:१९: उसको सामु आफ्नो जीवनको यस्तो पर्दाफास भएको बेलामा ऊसँग बोल्नुभएको व्यक्ति साधारण मानिस होइनन् रहेछन्, तर विशिष्ट हुनुपर्दा रहेछन् भन्ने कुरा उसले छर्लङ्ग बुझी। तर येशूचाहिँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बुझ्न उसका निम्ति अझ बाँकी नै थियो। उहाँको विषयमा अनुमान लगाउँदा उसले उहाँ एक भविष्यवक्ता हुनुपर्छ भनेसम्म मात्र अड्कल काट्न सकी। अनि भविष्यवक्ता भन्नाले परमेश्वरको पक्षमा बोल्ने प्रवक्ता बुझिन्छ।

यूहन्ना ४:२०: मलाई लाग्छ, यतिखेर त्यो स्त्री आफ्ना पापहरूको विषयमा कायल भई। यसकारण उसले प्रभुलाई समुचित उपासना-स्थलको सम्बन्धमा एउटा प्रश्न सोधेर कुराको प्रसङ्ग बदल्न खोजी। 'हाम्रा पितापुर्खाहरूले यस पहाडमा पूजाआजा गरे' भन्दाखेरि उसले गेरिजिम

पहाडतिर औल्याएर यसो भनी होली । त्यसपछि उसले भन्दै जाँदा 'तर तपाईंहरू भन्नुहुन्छ, यरूशलेम पो त्यो ठाउँ हो, जहाँ मानिसहरूले उपासना गर्नुपर्छ' भनेर प्रभुलाई नचाहिँदो सम्झना दिलाई ।

यूहन्ना ४:२१: उसले भनेको कुरा प्रभु येशूले एकतिर पार्नुभएन, तर उसकै कुराको प्रसङ्ग उठाएर उहाँले उसको आत्मिक ज्ञान अझ बढाउन खोज्नुभयो । 'एउटा समय आउँछ, जब मानिसहरूले न गेरिजिम पहाडमा न यरूशलेममा परमेश्वरको उपासना गर्नेछन् ।' पुरानो नियमको समयमा परमेश्वरले निर्धारित गर्नुभएको शहर यरूशलेम थियो, जहाँ यहूदीहरूले उहाँको उपासना गर्नुपरेको थियो । अनि यरूशलेममा भएको मन्दिर परमेश्वरको वासस्थान थियो । यसैले यहूदी भक्त जनहरूले त्यहाँ आफ्ना भेटी, दान र बलिदानहरू ल्याउने गर्थे । तर सुसमाचारको युगमा अब त्यस्तो छैन । अब यस पृथ्वीमा कुनै यस्तो विशेष ठाउँ नै छैन, जहाँ मानिसहरू गएर परमेश्वरको उपासना गर्नुपर्छ । अब प्रभु येशू निम्न पदहरूमा अझ विस्तृत रूपले त्यसको अर्थ खुलस्त पार्नुहुन्छ ।

यूहन्ना ४:२२: जब प्रभु येशूले त्यस स्त्रीलाई 'तिमीहरू जसलाई चिन्दैनौं, उहाँको उपासना गर्छौं' भन्नुभयो, तब उहाँले सामरीहरूको उपासना गर्ने तरिकामा दोष भेटाउनुभएको र त्यसको गल्ती प्रकट गर्नुभएको हो । अचेलका धर्म-शिक्षकहरू कति फरक छन्, जसले 'सबै धर्महरू एउटै हुन्, सबै असल छन्' भन्छन्, 'आखिरमा सबै धर्महरू स्वर्गमा पुर्‍याउने अलग-अलग बाटा मात्र हुन्' भन्छन् । तर प्रभु येशूले त्यस सामरी स्त्रीलाई के भन्नुपरेको थियो भने, सामरी जातिका मानिसहरूले जुन तरिका, जुन धर्म अजाएर परमेश्वरको उपासना गर्दथिए, त्यस धर्मका निम्ति परमेश्वरले तिनीहरूलाई न प्राधिकार दिनुभएको थियो, न त्यसको सिफारिस गर्नुभएको थियो । सामरी जातिको उपासना गर्ने तरिका मानिसहरूले प्रतिपादन गरेको एउटा धर्म थियो, जुन धर्म परमेश्वरको वचन आधारित थिएन । यहूदीहरूको उपासनाचाहिँ त्यस्तो थिएन । परमेश्वरले संसारका सबै जातिहरूको बीचबाट तिनीहरूलाई नै आफ्नो निजी प्रजा हुनलाई छान्नुभएको थियो । अनि तिनीहरूले उहाँलाई कसरी उपासना गर्नुपर्छ, सो सम्बन्धमा उहाँले तिनीहरूलाई पूरा रूपले शिक्षा दिनुभएको थियो र सुस्पष्ट आदेशहरू दिनुभएको थियो ।

‘किनकि मुक्ति यहूदीहरूबाट आउँछ’ भनेर प्रभु येशूले के भन्न खोज्नुभयो? परमेश्वरले यहूदीहरूलाई छान्नुभयो, र तिनीहरू उहाँका सन्देशबाहकहरू हुन्। पवित्र धर्मशास्त्रका लेखहरू तिनीहरूलाई सुम्पिएका थिए। यहूदी जातिबाट मसीह आउनुभयो। उहाँ यहूदी आमाबाट जन्मनुभएको यहूदी मानिस हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना ४:२३: अनि अब मसीह आउनुभयो; यसकारण अबदेखि उसो संसारमा परमेश्वरको उपासना गर्न कुनै विशेष ठाउँ रहेन। अबचाहिँ प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नेहरूले जुनसुकै समयमा र जुनसुकै ठाउँमा परमेश्वरलाई उपासना गर्न सक्छन्। साँचो उपासना-आराधना यस प्रकारको छ: विश्वासद्वारा एउटा ख्रीष्ट-विश्वासी परमेश्वरको उपस्थितिमा पस्छ र त्यहाँ परमेश्वरलाई स्तुतिप्रशंसा चढाउँछ; त्यहाँ उसले परमेश्वरको उपासना गर्छ। शरीरमा त्यो ख्रीष्ट-विश्वासी आफ्नो कोठामा, एउटा गुफामा, भ्यालखानामा वा खेतबारीमा छ होला; तर उसको आत्मा विश्वासद्वारा स्वर्गीय पवित्रस्थानमा परमेश्वरको नजिक पुग्छ। प्रभु येशूले त्यस स्त्रीलाई भन्नुभयो, कि अबदेखि उसो परमेश्वर पिताको उपासना आत्मा र सत्यतामा हुनेछ र हुनुपर्छ।

यहूदीहरूले बाहिरी देखावटी ढङ्गले परमेश्वरलाई उपासना गरेका थिए र त्यो आराधना घटाउँदा-घटाउँदै त्यसलाई विभिन्न व्यर्थका रीतिथितिहरूमा परिणत गरेका थिए। तिनीहरूको विचारमा, जब तिनीहरूले व्यवस्थाका धर्म-विधिहरू अक्षरशः रूपले पालन गरेका थिए र कतिपय रीतिहरूबाट छिरेर गएका थिए, तब तिनीहरूले आफूलाई परमप्रभु परमेश्वरको उपासना गरेका ठान्थे। तर तिनीहरूको उपासना आत्मामा थिएन, अर्थात् बाहिरी आराधना मात्र थियो, भित्रबाट उठेको होइन। शरीरमा तिनीहरू परमेश्वरको सामु भुइँमा घोप्टो परेका थिए, तर परमेश्वरसँग तिनीहरूको हृदय ठीक थिएन। हुन सक्छ, तिनीहरूले गरिब-दुःखीहरूलाई थिचोमिचो गरे होलान्; हुन सक्छ, तिनीहरूले लेनदेनमा छली व्यवहार गरे होलान्, आदि।

यता, सामरी जातिको धर्म पनि गलत थियो; किनकि त्यो धर्म परमेश्वरको वचन आधारित धर्म नै थिएन। तिनीहरूले आफ्नो धर्म

आफूले स्थापित गरेका हुन्; तिनीहरूले अजाएका रीतिविधिहरू मानिस-हरूका रीतिविधिहरू थिए। तर परमेश्वरको उपासना आत्मा र सत्यतामा हुनुपर्छ। यसो भनेर प्रभु येशूले दुवै यहूदी र सामरीहरूलाई हप्काउनु-भयो, र तिनीहरूलाई खास गरी भन्नुभयो: मसीह आउनुभएको छ; यसकारण उहाँद्वारा सबै जातिका मानिसहरू परमेश्वरको नजिक जानु सम्भव भएको छ; अब सच्चाइसित र इमानदारीपूर्वक परमेश्वरको उपासना गर्न सकिन्छ। यो कुरा तपाईंले राम्ररी विचार गर्नुहोला: परमेश्वर पिताले यस्ताहरूलाई खोज्नुहुन्छ, जसले यसरी नै उहाँको उपासना गर्छन्। आफ्ना जनहरूबाट परमेश्वर पिताले आराधना पाउन खोज्नुहुन्छ। तब के? के उहाँले तपाईं र म, हामीबाट आफूले खोजिरहनुभएको कुरा पाउँदै हुनुहुन्छ?

यूहन्ना ४:२४: 'परमेश्वर आत्मा हुनुहुन्छ।' परमेश्वरको परिभाषा गर्नु हो भने उहाँको परिभाषा यही हो। उहाँ हामीजस्तो भूलचूक गरिरहने, सीमित ज्ञान र शक्ति भएको मानिस हुनुहुन्न। एकै समयमा उहाँ एउटै ठाउँमा सीमित रहनुहुन्न, उहाँ सर्वव्यापि हुनुहुन्छ; यसकारण एकै समयमा उहाँ सबै ठाउँहरूमा हुनुहुन्छ; तर उहाँ अदेख हुनुहुन्छ। उहाँ सर्वज्ञानी हुनुहुन्छ; उहाँ सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ। हर हिसाबले उहाँ सर्वसिद्ध हुनुहुन्छ। 'अनि उहाँको उपासना गर्नेहरूले आत्मामा र सत्यतामा उपासना गर्नुपर्छ।' परमेश्वरको आराधना गर्दा कुनै देखावटी हुनुहुँदैन, कुनै ढोंग हुनुहुँदैन। भित्र जीवन भ्रष्ट भएको मानिसका निम्ति बाहिर आफूलाई धर्मा देखाउने प्रदर्शनको के काम? नियमित रूपले केही धार्मिक रीतिविधिहरू पालन गरेका हुनाले हामीले परमेश्वरलाई खुशी तुल्याएको ठान्नुहुँदैन। ठीक छ, मानिलियौं हामीले मान्दै आएका रीतिविधिहरू परमेश्वरले दिनुभएका रीतिविधिहरू हुन्; यस्तो भए पनि उहाँको नजिक आउने मानिसको मन टुटेको, चूर्ण हुनुपर्छ; ऊ पूरा पश्चात्तापी र नम्र हुनुपर्छ। परमेश्वरको माग यही हो। यूहन्ना तीन अध्यायमा भेट्टाएका नभई नहुने '-पर्छ' भन्ने कुराहरूमा यहाँ यस अध्यायमा अभि दुईवटा नभई नहुने '-पर्छ' भन्ने कुराहरू थपिएका छन्: आत्मा जित्ने प्रभु येशू समारियाबाट भएर जानुपरेको थियो (यूहन्ना ४:४)। परमेश्वरका उपासकहरूले उहाँलाई आत्मा र सत्यतामा उपासना गर्नुपर्छ (यूहन्ना ४:२४)।

यूहन्ना ४:२५: त्यस सामरी स्त्रीले प्रभु येशूको कुरा ध्यानसित सन्दैथिई; तब भट्टै उसलाई मसीह आउनुहुने सम्झना भएको थियो। यो परमेश्वरको पवित्र आत्माको काम हो। उहाँले उसको हृदयमा मसीह आऊन् भन्ने चाहना जगाइदिनुभयो। मसीह आउनुभएपछि उहाँले सबै कुराहरू बताइदिनुहुनेछ भन्ने उसको विश्वास थियो। यो कुरा साँचो पनि हो। ख्रीष्ट येशू आउनुमा महान् उद्देश्यहरू थिए; यिनमा एउटा मुख्य काम हामीलाई सबै कुराहरू सिकाउनु पनि थियो। यसको बारेमा त्यस स्त्रीको बुझाइ एकदम ठीक थियो।

‘मसीह, जो ख्रीष्ट भनिनुहुन्छ’ भन्ने वाक्यांशले दुईवटा शब्दले एउटै कुरा भन्छ। ‘मसीह’ हिब्रू शब्द हो, जसको अर्थ ‘अभिषिक्त जन’ हो, अनि ‘ख्रीष्ट’को अर्थ पनि त्यही हो, ग्रीक भाषामा।

यूहन्ना ४:२६: ‘तिमीसँग बोल्ने म उही हुँ;’ यस वाक्यमा ‘उही’ भन्ने शब्द अनुवादकद्वारा थपिएको छ र मूल पण्डुलिपिमा पाइँदैन; अर्थ स्पष्ट पार्न त्यो शब्द लगाइएको हो। तर प्रभु येशूका यी शब्दहरूमा यिनको गहिरो अर्थ तब बुझिन्छ, जब त्यो ‘उही’ भन्ने शब्द हटाइन्छ; किनकि प्रभु येशूले यहाँ ‘म हुँ’ भन्ने जुन शब्द प्रयोग गर्नुभयो, त्यो शब्द पुरानो नियममा परमेश्वरले आफ्ना नामहरूमध्ये एउटाको रूपमा प्रयोग गर्नु-भएको थियो। वास्तवमा उहाँले ‘म हुँ भन्ने तिमिसँग बोल्दै हुनुहुन्छ’, भन्नभयो, जसको अर्थ ‘परमप्रभु परमेश्वर तिमिसँग बोल्दै हुनुहुन्छ’ हो। यहाँ प्रभुले त्यस स्त्रीलाई प्रकट गर्नुभएको अद्भुत सत्यता के थियो? ऊसँग बोल्नुहुनेचाहिँ उसले बाटो हेरिरहेको मसीह हुनुहुन्थ्यो, साथै उहाँ परमेश्वर स्वयम् हुनुहुन्थ्यो। पुरानो नियमको परमप्रभु परमेश्वर नयाँ नियमको येशू हुनुहुन्छ।

यूहन्ना ४:२७: सुखारबाट फर्किरहेका उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई त्यस स्त्रीसँग कुरा गरिरहनुभएको भेट्टाए। उनीहरू यस कुरामा छक्क परे; किनभने त्यो स्त्री सामरी थिई। हुन सक्छ, उनीहरूले त्यस स्त्रीमा एउटी पापी स्त्रीलाई देख्न सके होलान्। तर उनीहरूमध्ये कसैले पनि उहाँलाई ‘तपाईंले के खोज्नुभएको’ वा ‘तपाईंले त्योसँग किन कुरा गर्नुभएको’ सोधेनन्। कसैले सही भनेका थिए, जब तिनले यसो भने: ‘उहाँले त्यस

स्त्रीसँग बात मारिरहनुभएको कुरामा उदेक मात्र ? अनि आफ्नो विषयमा कसो ? प्रभु येशू उनीहरूसँग बोल्नुभएको कुरा त्यो छक्क पार्ने, त्यो उदेकको कुरा थियो ! !'

यूहन्ना ४:२८: त्यस स्त्रीले आफ्नो गाग्रो त्यहाँ छोडी । त्यस गाग्राले उसको जीवनमा ती कुराहरूलाई सङ्केत गर्छ, जुन कुराहरू लिएर उसले बितेको समयमा आफ्नो मनका गहन-गहन लालसा र तीव्र इच्छाहरू पूरा गर्न खोजेकी थिई । यी कुराहरूले फेल खाए । सब व्यर्थ भएको थियो । अब उसले प्रभु येशूलाई पाई । अब उसलाई यी कुराहरूको खाँचो परेन । उसको जीवनमा यी कुराहरूका निम्ति कुनै महत्त्व वा मतलब रहेन ।

हे प्रभु, मैले टुटेफुटे दहहरूबाट पानी पिउने कोशिश गरे;
तर हाय मलाई ! तिनको जम्मै पानी सुकिगएको रहेछ ।
जिब्रोले पानी ल्यापल्याप चाट्न म निहुरें, तर पानी मबाट भाग्यो ।
मैले विलाप गरे; तर त्यसले मलाई खिसी गर्‍यो; हीही गर्दै त्यो हाँस्यो ।

तर अहिलेचाहिँ मलाई अरु कुनै चीज चाहिँदैन;
ख्रीष्ट येशूले मलाई तृप्त पार्नुभएको छ ।
अब येशूको नाम बाहेक मेरा निम्ति अरु कुनै नाम छैन नै ।
हे प्रभु येशू ! प्रेम भने तपाईं, जीवन भने तपाईं, आनन्द भने तपाईं,
मेरो सर्वस्व तपाईं ! !

बी. ई.

त्यस स्त्रीले आफ्नो गाग्रो छोडिहाली; हतारसँग ऊ शहरमा गई । मुक्ति पाएको मानिस तुरुन्तै अरु मानिसहरूको विषयमा फिक्री गर्न थाल्छ; किनभने तिनीहरूलाई पनि जीवनको पानीको खाँचो पर्छ । यसको सम्बन्धमा श्री जे. हड्सन टेलरले भनेका छन्: 'कति मानिसहरू प्रेरितहरूको उत्तरवर्ती हुनलाई होडबाजी गर्छन्; तर मचाहिँ त्यस सामरी स्त्रीको उत्तरवर्ती हुन चाहन्छु । प्रेरितहरू खानेकुराहरूको पछि लाग्दै गरेको बेलामा त्यस स्त्रीको आत्मिक जोश कत्रो भएको ! हराएका आत्माहरूका निम्ति फिक्री गर्दै-गर्दा त्यसले आफ्नो गाग्रो बिर्सि ।'

यूहन्ना ४:२९-३०: त्यस स्त्रीले दिएको गवाही सरल ता पनि प्रभावशाली थियो । 'आओ, र यस्तो एकजना मानिसलाई हेर, जसले मैले

जे-जे गरें, ती सबै कुराहरू मलाई बताउनुभयो' भनेर उसले त्यस शहरका सबै बासिन्दाहरूलाई आह्वान गरी। 'के उहाँ मसीह हुनुहुन्न?' भनेर उसले उहाँको विषयमा ती मानिसहरूको मनमा तीव्र जिज्ञासा जगाइदिई। उसको मनमा उहाँ ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भन्ने विषयमा अलिकति शङ्का पनि थिएन; किनकि येशूले आफ्नै मुखले उसलाई 'म ख्रीष्ट हुँ' भनेर भन्नुभएको थियो। तर उसले उठाएको त्यस प्रश्नले तिनीहरूको मनमा आफू येशूकहाँ गएर त्यो कुरा आफ्नै निम्ति पत्ता लगाउने चासो पैदा गरी। निश्चय नै त्यस शहरका सबै मानिसहरूले त्यस स्त्रीलाई राम्ररी चिन्दिथिए; किनभने उसको पाप र शर्म सर्वविधित भएको थियो। अनि त्यही स्त्रीलाई आमजनताको सामु उभिएर खुला रूपले प्रभु येशू ख्रीष्टका निम्ति गवाही दिएको देख्दा तिनीहरू ताजुप माने होलान्। त्यस स्त्रीको गवाहीको प्रभाव हेर्नुहोस्! त्यस शहरका मानिसहरूले आफ्नो कामसाम सब छोडेर येशूकहाँ निस्केर गए। तिनीहरूले आफ्ना निम्ति पत्ता लगाउन लागेका थिए।

ट) यूहन्ना ४:३१-३८ : आफ्ना पिताको इच्छा पालन गर्नुमा पुत्र प्रसन्न हुनुभएको

यूहन्ना ४:३१: उहाँका चेलाहरूले खानेकुरा लिएर फर्केका थिए; उनीहरूले प्रभु येशूलाई खाना खाने आग्रह गरे। हालैमा के भइरहेको थियो, त्यस महत्त्वपूर्ण कुराको बारेमा उनीहरू पूरा अनजान थिए। त्यस ऐतिहासिक क्षणमा, जब सामरियाको एउटा शहरका मानिसहरूले महिमाका प्रभुको परिचय पाइरहेका थिए, उनीहरूको सोचाइ खानेकुरामा अडिगरेको थियो, र शरीरका निम्ति चाहिएको वस्तुभन्दा उच्च चढ्न सकेको थिएन।

यूहन्ना ४:३२: यता, प्रभु येशूले आत्माहरू जित्दै आफ्ना पिताका निम्ति उपासकहरू बनाउनुभएको थियो; त्यो कुरा उहाँका निम्ति पोषण दिने पोषक भोजन थियो। त्यसबाट पाउनुभएको आनन्दको तुलनामा शारीरिक भोजनमा उहाँले केही पनि देख्नुभएन। याद गर्नुहोस्! जीवनमा

हामी जुन कुराको पछि जान्छौं, त्यो कुरा प्राप्त गर्छौं। प्रभुका चेलाहरूको ध्यान खानेकुरामाथि थियो; अनि उनीहरूले सुखार शहरमा गएर खानेकुरा पाइहाले, र त्योसित फर्केर आए। अनि प्रभु येशूचाहिँ? उहाँको ध्यान हराएका आत्माहरूमाथि थियो। पुरुष र स्त्रीहरूलाई पापबाट बचाउनु र तिनीहरूलाई अनन्त जीवन दिने पानी खुवाउनु उहाँको सोख र अभिरुचि थियो। अनि जेमा उहाँको सोख र अभिरुचि थियो, त्यो कुरा उहाँले पाउनुभयो। अनि हाम्रो विषयमा कसो? कुन कुरामा हामी अभिरुचि राखेका छौं?

यूहन्ना ४:३३: उहाँका चेलाहरूको मन शारीरिक थियो, उनीहरूको दृष्टिकोण सांसारिक थियो; यसैले उनीहरूले प्रभु येशूका शब्दहरूको अर्थ बुझेनन्। आत्मिक सफलताबाट आउने आनन्द र सुखले केही समयका निम्ति मानिसहरूलाई तिनीहरूको शारीरिक खाँचोभन्दा माथि उचाल्न अनि खानेकुरा र पिउने कुराको ठाउँ ओगटेर ती कुराहरूसित बराबर पोषण दिन सक्छन् भन्ने अड्कल उनीहरूले काट्न सकेनन्। त्यो उनीहरूको सोचाइदेखि बाहिरको कुरा थियो। अनि यही कारणले कसैले प्रभु येशूलाई केही खानेकुरा ल्याएको हुनुपर्छ भन्ने निष्कर्षमा उनीहरू आइपुगे।

यूहन्ना ४:३४: प्रभु येशूले उनीहरूको ध्यान भौतिक, लौकिक कुरादेखि आत्मिक कुरापट्टि फर्काउन खोज्नुभयो। परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नु उहाँको भोजन थियो। जुनसुकै हालतमा पनि जुन कामका निम्ति परमेश्वरले उहाँलाई पठाउनुभयो, परमेश्वरको यो काम उहाँले पूरा गरि-छोड्नुपर्थ्यो; यो उहाँले आफ्नो भोजन सम्भन्नुभयो। प्रभु येशूले खाना खान छोड्नुभयो भन्ने अर्थ यस भनाइमा लगाउनुहुँदैन। तर आफ्नो शरीर पाल्ने र शरीरका निम्ति प्रबन्ध गरिबस्ने प्रभुको जीवनको उद्देश्य र लक्ष्य थिएन। उहाँले परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नुमा आफ्नो जीवनको अर्थ र त्यसमा खास महत्त्व देख्नुभयो।

यूहन्ना ४:३५: यस पदमा आएर, हुन सक्छ, उहाँका चेलाहरूले आउन लागेको फसल काट्ने समयको बारेमा चर्चा गरे होलान्। हुन सक्छ, यहूदीहरूको बीचमा 'कटनीसम्म चार महिना हुनु' प्रचलित उखान

थियो कि ? जे भए पनि, प्रभु येशूले फेरि पनि फसलजस्तै प्राकृतिक वस्तु लिएर एउटा आत्मिक पाठ सिकाउनुभयो: उहाँका चेलाहरूले बाली काट्ने समय अफ्नै निक्कै टाढै छ भन्ने कुरा सम्भनुहुँदैनथियो । परमेश्वरको काम हुँदै गयोस्, पहिले खानेकुरा र लाउने कुराहरूको पछि लागौं भन्ने खोजमा आफ्नो जीवन खर्च गर्नुहुँदैन, बरबाद पार्नुहुँदैन । उनीहरूको चेतना खोल्नु थियो; किनकि खेतबारीहरू कटनीका निम्ति पर्हेलै भइसकेका थिए । खेतबारीहरूले संसारलाई सङ्केत गर्छन् । प्रभु येशूले यी शब्दहरू बोल्नुभएको क्षणमा उहाँ कटनीका निम्ति तयार भएको एउटा आत्मिक खेतबारीमा उभिनुभएको थियो । त्यो खेतबारी त्यो सुखार शहर थियो, र बालीचाहिँ ती सामरी पुरुष र स्त्रीहरू थिए । प्रभुका चेलाहरूका निम्ति परमेश्वरको योजना यस प्रकारको थियो: उहाँका चेलाहरूका निम्ति उनीहरूको अगाडि फसल काट्ने एउटा महान् काम थियो, जसका निम्ति उनीहरूले लगनसाथ आफूलाई दिइहाल्नुपर्थ्यो र त्यसमा उनीहरूले अलिकति पनि ढिलो गर्नुहुँदैनथियो ।

अनि आज पनि प्रभु येशूले हामी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई यसो भन्दै हुनुहुन्छ: 'आफ्ना आँखाहरू उठाओ र खेतबारीहरूतिर हेर!' यस संसारका मानिसहरूका खाँचोहरूमाथि आफ्नो विचार पुऱ्याउनुहोस् ! तब प्रभु येशूले तपाईंको र मेरो हृदयमा हाम्रो वरिपरि भएका हराएका आत्माहरूका निम्ति कुनै बोझ हाल्न सक्नुहुन्छ । त्यसपछि हाम्रो जिम्मेवारी के हो भने, हामी उहाँका निम्ति निस्कनुपर्छ, हामी जानुपर्छ र बिटैबिटा पाकेका अन्नरूपी आत्माहरू भित्र्याउनुपर्छ ।

यूहन्ना ४:३६: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई त्यस कामको विषयमा बताउनुभयो, जुन कामका निम्ति उनीहरूले ईश्वरीय बोलावट पाएका थिए । उहाँले उनीहरूलाई फसल काट्ने खेताला हुन छात्रुभएको हो । त्यसका निम्ति उनीहरूले ज्याला पाउँछन्, यस संसारमा; तर उनीहरू अनन्त जीवनका निम्ति फल पनि बटुल्छन् । ख्रीष्ट येशूका निम्ति गरिने सेवाले वर्तमान समयमा धेरै प्रतिफलहरू दिलाउँछ । तर आउने युगमा, फसल काट्नेहरूको खास आनन्द स्वर्गमा ती आत्माहरू हुन्, जो उनीहरूले विश्वासयोग्यतासाथ ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गरेका हुनाले त्यहाँ हुन्छन् ।

यूहन्ना ४:३६ पदले फसल काट्ने काममा विश्वासयोग्य भएको मानिसले अनन्त जीवन कमाउन सक्छ भन्ने कुरा सिकाउँदैन; तर फसल काट्ने कामको फल अनन्तसम्म रहिरहनेछ भन्ने शिक्षा पो दिन्छ ।

स्वर्गमा बीउ छर्ने मानिस र फसल काट्ने मानिस सँगै रमाउनेछन् । भौतिक जगत्मा, पहिले बीउ छर्नलाई खनजोत गरेर बारी तयार गरिन्छ र त्यसपछि बीउ छरिन्छ । अनि फसल पाक्ने बेलामा पाकेको अन्नको कटनी गरिन्छ । ठीक त्यस्तै आत्मिक जगत्मा पनि छः पहिले सुसामाचार प्रचार गरिन्छ, त्यसपछि प्रचारको काम प्रार्थनाद्वारा सिँचुपर्छ । अनि जब कटनीको बेला आउँछ, तब त्यस आत्मा बटुल्ने काममा भाग लिनेहरू सबै एकसाथ रमाउनेछन् ।

यूहन्ना ४:३७: प्रभु येशूको दृष्टिमा त्यसरी नै 'एउटाले छर्छ, अर्काले कटनी गर्छ' भन्ने भनाइ पूरा हुन्छ । कतिपय ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले धेरै वर्षसम्म सुसामाचार प्रचार गरेर पनि धेरै फल देख्न पाउँदैनन् । अन्तमा अरूले तिनीहरूको परिश्रममा पसेर प्रभुका निम्ति धेरै आत्माहरू जितेर ल्याउँछन् । प्रभुको इच्छा यस्तै हो ।

यूहन्ना ४:३८: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई त्यहाँ पठाउँदै हुनुहुन्थ्यो, जहाँ अरूले जमिन तयार पारिसकेका थिए । पुरानो नियमको समयमा भविष्यवक्ताहरूले मसीह आउनुको साथै सुसामाचार प्रचार गर्ने युग शुरु हुनेछ भन्ने कुरा अघिबाट बताइसकेका थिए । अनि बप्तिस्मा दिने यूहन्ना प्रभु येशूको अग्रदूत भएर आए । तिनले पनि मानिसहरूका हृदयहरू तिनीहरूले प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्न सक्नु भन्ने हेतुले तयार पारे । हालैमा प्रभु येशू आफूले सामरियामा बीउ छर्नुभयो, र कटनी गर्नेहरूका निम्ति एउटा फसल तयार पार्नुभयो । अब उहाँका चेलाहरू फसलमा पस्नै लागेका थिए । उनीहरूले धेरै मानिसहरू ख्रीष्ट येशूकहाँ फर्केर आएका देखेछन् । यसो भए पनि उनीहरूलाई 'हामी अरू मानिसहरूको परिश्रममा पो पसेछौं' भन्ने कुरा बुभन्नु खाँचो थियो ।

एकैजनाको प्रभावमा प्रभुकहाँ फर्केका मानिसहरू थोरै छन् । अनि एकैजनाको परिश्रमले धेरै आत्माहरू बाँच्नु विरलै कुरा हो । मानिसहरूले मुक्ति पाउने हो भने त्यस काममा प्रायः धेरैजनाको हात हुन्छ । मुक्तिदाता

प्रभुलाई ग्रहण गर्ने प्रायः सबैजनाले प्रभुलाई ग्रहण गर्नुभन्दा अघि सुसमाचार धेरै पल्ट सुन्न पाउँछन् । यसकारण आत्मा बचाउने कामको अन्तिम चरम परेर कसैलाई खीष्ट येशूकहाँ डोस्चाउनुमा जुन भाइबहिनी सफल भएको छ, ऊ घमण्डले नफुलोस् ! किनभने यस उदेकको काममा परमेश्वरले उसैलाई एकमात्र हातहतियारको रूपमा प्रयोग गर्नुभएको छैन नि । ऊ ता अरूको परिश्रममा पसेको मात्र भयो ।

ठ) यूहन्ना ४:३९-४२: समारियाका धेरै मानिसहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरे

यूहन्ना ४:३९: त्यस सामरी स्त्रीको सरल र प्रभावशाली गवाहीको कारणले त्यस शहरका धेरै मानिसहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरे । उसले यति भनेकी थिई: 'मैले जे-जे गर्ने, ती सबै कुराहरू उहाँले मलाई बताइदिनुभयो ।' उसको गवाही छोटो भए पनि त्यसले अरू मानिसहरूलाई मुक्तिदाता प्रभुकहाँ ल्याउन सक्थो । यस कुराले हामी हरेकलाई साहस र उत्साह दिन्छ; उसको गवाहीजस्तै खीष्ट येशूका निम्ति हाम्रो गवाही पनि सरल, साहसी र साक्षात् हुनुपर्छ ।

यूहन्ना ४:४०: प्रभु येशूलाई कत्रो स्वागत दिइयो; त्यसमा ती सामरीहरू यहुदीहरूभन्दा कति फरक थिए । ती सामरीहरूले उहाँको गुणग्रहण गरे; तिनीहरूले उहाँलाई 'हामीसँग रहनुहोस्' भनेर बस्ने आग्रह गरे । प्रभु येशूले तिनीहरूको निम्तो स्वीकार गर्नुभयो र दुई दिन तिनीहरूसँग बस्नुभयो । जीवनका प्रभुलाई अतिथिसत्कार गर्न पाउनु र केवल दुई दिन मात्र भए पनि महिमाका प्रभुको सङ्गत पाउनु - सुखारका मानिसहरूको कत्रो सौभाग्य !

यूहन्ना ४:४१-४२: प्रभुकहाँ फर्केका मानिसहरूमध्ये प्रायः दुईजनाको एकै अनुभव हुँदैन । यहाँ कति मानिसहरूले त्यस स्त्रीको गवाहीको कारणले विश्वास गरे भने, अरू धेरैजनाले प्रभु येशूको वचनको कारणले विश्वास गरे । परमेश्वरले पापी मानिसहरूलाई आफूकहाँ फर्काएर ल्याउने काममा विभिन्न तरिका र उपायहरू अजाउनुहुन्छ ।

परमेश्वरकहाँ फर्कनलाई प्रभु येशूमाथि राखिएको विश्वास जरूरत पर्छ । त्यो नभई नहुने कुरा हो । ती सामरीहरूले मुक्तिदाता प्रभुको विषयमा कति सुस्पष्ट गवाही दिए, अचम्म ! तिनीहरूको मनमा प्रभु येशू संसारका मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा शङ्का भन्ने एउटा पनि थिएन । तिनीहरूको मुक्तिको निश्चयता त्यस स्त्रीको वचनमाथि होइन, तर प्रभु येशूकै वचनमाथि आधारित थियो । उहाँको वचन सुनेपछि र उहाँमाथि विश्वास गरेपछि तिनीहरूले उहाँ साँच्चै संसारका मुक्तिदाता 'ख्रीष्ट'¹⁰ हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा निश्चित रूपले जान्न सके । अरू कसैले होइन, पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई त्यो कुरा जान्ने तुल्याउनुभएको थियो । यहूदीहरूले मसीह हाप्रै मात्र हुनुहुन्छ भन्ने भूलधारणा अजाएका थिए, जब ती सामरीहरूले बुझे, कि प्रभु येशूको त्राणको कामका आशिष र उपकारहरू सारा संसारका निम्ति हुन् ।

इ) यूहन्ना ४:४३-५४: दोस्रो चिन्ह: राजकर्मचारीका छोरा निको भएको

यूहन्ना ४:४३-४४: प्रभु येशूले ती सामरीहरूसँग दुई दिन बस्नुभयो; त्यसपछि सामरियालाई छोडेर उहाँ त्यहाँदेखि उत्तरतिर पैदल-यात्रा गरेर गालील जानुभयो । यूहन्ना ४:४४ पदले एउटा समस्या सृजेको देखिन्छ । मुक्तिदाता प्रभु सामरियाबाट गालील जाने कारण 'आफ्नो देशमा भविष्यवक्ताको आदर हुँदैन' भनेर बताइएको छ, जब गालीलचाहिँ उहाँको देश थियो । उहाँ हुकिनुभएको-बढ्नुभएको नासरत शहर गालीलमा पर्थ्यो । यस पदको अर्थ हामीले कसरी बुझ्नुपर्छ त ? प्रभु येशू गालील जानुभयो, तर हुन सक्छ, उहाँ गालीलको नासरतमा होइन, गालीलको कुनै अन्य ठाउँमा जानुभयो । जे भए पनि, कुरा सत्य हो: मानिसको आदर आफ्नो ठाउँमा भन्दा अन्य ठाउँहरूमा बढी नै हुनेछ । प्रभुका आफन्त र इष्टमित्रहरूले आफ्नो दृष्टिमा उहाँलाई हाप्रै भाइ भनेर आफ्नै ठान्थे । यसैले होला, उहाँका आफ्नाहरूले प्रभु येशूलाई गर्नुपर्ने सम्मान र इज्जत दिन सकेनन् ।

यूहन्ना ४:४५: प्रभु येशू गालील फर्कर आउनुभयो; उहाँलाई स्वागत गरियो; किनभने गालीलीहरूले चाडको बेलामा उहाँले यरूशलेममा गर्नुभएका सबै अचम्मका कामहरू देखेका थिए। यी गालीलीहरू यहूदी थिए; किनकि तिनीहरू परमेश्वरको उपासना गर्न यरूशलेम गएका थिए, अनि त्यहाँ तिनीहरूले प्रभु येशूलाई देखेका थिए, र उहाँले गर्नुभएका कतिपय सामर्थ्यका कामहरू आफ्नै आँखाले देखेका थिए। अब तिनीहरूले गालीलमा उहाँलाई आफ्नो बीचमा स्वागत गरे। हुन त तिनीहरूले उहाँलाई परमेश्वरका पुत्रको रूपमा ग्रहण गरेनन्, तर तिनीहरूमा उहाँको विषयमा जान्ने जिज्ञासा बढेको थियो, किनभने उहाँ जहाँ-जहाँ जानुहुन्थ्यो, जहाँतहीं उहाँ चर्चाको विषयमा बन्नुभएको थियो।

यूहन्ना ४:४६: आफ्नो यस भ्रमणमा प्रभु येशू काना आउनुभएको यो उहाँको दोस्रो पल्ट हो। कानामा पहिले पल्ट आउनुहुँदा कति मानिसहरूले उहाँलाई विवाहमा पानीलाई दाखमद्य बनाउनुभएको देखेका थिए। अबचाहिँ तिनीहरूले उहाँको हातबाट फेरि पनि एउटा शक्तिको काम देख्न लागेका थिए, जसको प्रभाव कपर्नहुमसम्म पुग्नेथियो। किनभने एकजना राजकर्मचारी थिए, जसका छोरा कपर्नहुममा बिरामी थियो। यी राजकर्मचारी यहूदी थिए; यिनले राजा हेरोदको नोकरी गर्दथिए।

यूहन्ना ४:४७: प्रभु येशू भर्खरै यहूदियाबाट गालीलमा फर्केर आउनुभएको कुरा तिनले कतैबाट सुनेका थिए। ख्रीष्ट येशूमा निको पार्ने शक्ति छ भन्ने विश्वास लिएर तिनी सीधै उहाँकहाँ आए, र 'तल भरेर मेरा छोरालाई निको पारिदिनुहोस्' भनेर उहाँलाई विन्ती गरे। यस सम्बन्धमा तिनमा तिनका अरू देशवासीहरूमा भन्दा ठूलो विश्वास भएको देखिन्छ।

यूहन्ना ४:४८: जवाफमा प्रभु येशूले यी राजकर्मचारीलाई लगायत सबै यहूदीहरूलाई^{११} के भन्नुभयो भने, चिन्हहरू र अचम्मका कामहरू नदेखेसम्म तिनीहरूले कुनै प्रकारले पनि विश्वास गर्नेथिएनन्। यो तिनीहरूको जातीय अवगुण र कमजोरी थियो। सामान्य हिसाबले भन्न सकिन्छ, कि आश्चर्यकर्महरू देखेर प्रभुमाथि राखिएको विश्वासले भन्दा उहाँको वचनको कारणले उहाँमाथि विश्वास गरेको कुराले प्रभु येशूलाई

बढ़ी प्रसन्न तुल्याउँछ । कुनै देखिने प्रमाण पाएर विश्वास गर्नु एउटा कुरा हो, तर उहाँले भन्नुभएको वचनले गर्दा विश्वास गर्नु अर्को कुरा हो; अनि यस प्रकारको विश्वासले प्रभु येशूलाई बढी आदर दिन्छ । मानिसको कमजोरी यसैमा छ: उसले विश्वास गर्नुभन्दा अगाडि केही देख्न चाहन्छ । तर प्रभु येशूको शिक्षाअनुसार मानिसले पहिले विश्वास गर्नुपर्छ, त्यसपछि उसले देखेछ ।

चिन्हहरू र आश्चर्यकर्महरू दुवै अचम्मका कामहरू हुन् । तर चिन्हहरूमा गहिरो अर्थ र ठूलो महत्त्व हुन्छ । आश्चर्यकर्महरूमा केही अलौकिक शक्तिको प्रदर्शन हुन्छ, जसले गर्दा मानिसहरू छक्क पर्छन् ।

यूहन्ना ४:४९: ती राजकर्मचारीमा ढलपल नहुने साँचो, दिगो विश्वास थियो । प्रभु येशूले तिनको छोरालाई निको पार्न सक्नुहुन्छ भन्ने विश्वास तिनमा थियो । अनि यो तिनको एकमात्र चाहना थियो । यसैले तिनले प्रभु येशूलाई जबसम्म उहाँ आएर तिनको छोरालाई निको पार्नुहुन्नथियो, तबसम्म छोडेनन् । यसो हेर्दा तिनको विश्वासमा एउटा कमजोरी त देखिन्छ; किनभने तिनमा जबसम्म प्रभु येशू त्यस केटाको पलङ्को छेउमा उभिनुहुन्नथियो, तबसम्म उहाँले उसलाई निको पार्न सक्नुहुन्न भन्ने विश्वास देखिन्छ । तर मुक्तिदाता प्रभुले तिनलाई त्यस कमीको खातिर हप्काउनुभएन, तर तिनमा भएको विश्वास काफै थियो । तिनको विश्वास जति सानो भए पनि प्रभुले तिनको विश्वास कदर गर्नुभयो ।

यूहन्ना ४:५०: यहाँ, यस पदमा ती राजकर्मचारीको विश्वास बढेको हामी देख्छौं । पहिले आफूसँग भएको विश्वास तिनले काममा लगाए, त्यसमाथि प्रभुले तिनलाई अझ विश्वास थप्नुभयो । प्रभु येशूले तिनलाई 'लौ, तिम्रो छोरा बाँच्यो है' भन्ने प्रतिज्ञा दिएर तिनलाई घर पठाउनुभयो । तिनको छोरा निको पारिएको थियो । येशूले तिनलाई भन्नुभएको वचन ती मानिसले विश्वास गरे । तिनलाई अरू केही थप प्रमाण वा अरू कुनै चिन्ह चाहिएन । तिनी घर गए । तिनको विश्वास कर्ममा परिणत भयो ।

यूहन्ना ४:५१-५२: तिनी घर पुग्न लागेको बेलामा तिनका दासहरूले तिनलाई भेटे, र तिनलाई 'तपाईंका छोरा निको भए' भन्ने शुभ

खबर सुनाइदिए। यो खबर सुनेर तिनी छक्क परेनन्; किनकि तिनले अधिबाट प्रभु येशूको प्रतिज्ञामाथि विश्वास गरेका थिए। अनि अहिले तिनले अधि विश्वास गरेको कुराको प्रमाण पाउन लागेका मात्र भयो। तिनले आफ्ना दासहरूलाई 'कुन बेलादेखि छोरा निको हुन थालेको?' भनी सोधे। दासहरूको उत्तरबाट स्पष्ट बुझिन्छ, तिनको छोरा बिस्तारै-बिस्तारै निको भएको होइन। उसको चङ्गाइ तत्कालै भएको थियो।

यूहन्ना ४:५३: अब यस अचम्मको कामको विषयमा किञ्चित्, चुट्कीभरि धरि शङ्का रहेन। हिजो सातौं घडीमा प्रभु येशूले कानामा ती राजकर्मचारीलाई 'लौ, तिप्रो छोरा बाँच्यो है!' भन्नुभएको थियो। अनि हिजै, त्यही घडीमै कपर्नहुममा तिनको छोरा निको भएको थियो, र उसलाई ज्वरोले छोडेको थियो। अचम्मको काम हुनलाई वा प्रार्थनाको उत्तर पाउनलाई प्रभु येशू शारीरिक तवरले उपस्थित हुनुपर्दैन रहेछ भन्ने कुरा ती राजकर्मचारीले बुझे। यस कुराले सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई तिनीहरूका प्रार्थनाहरूको सम्बन्धमा उत्साह दिन्छ। हामीसँग हाम्रा प्रार्थनाहरू सुन्नुहुने शक्तिशाली परमेश्वर हुनुहुन्छ। उहाँले यस संसारको कुनाकाप्चासम्म जहाँतहीं र जुनसुकै समयमा पनि काम गर्न र आफ्ना उद्देश्यहरू पूरा गर्न सक्नुहुन्छ।

ती राजकर्मचारी आफूले विश्वास गरे; अनि तिनको सम्पूर्ण घरपरिवारले पनि विश्वास गरे। यस पदबाट र नयाँ नियमका विभिन्न पदहरूबाट परमेश्वरको मनसाय स्पष्ट बुझिन्छ। ख्रीष्ट येशूमाथिको विश्वासमा सारा परिवार मिल्नु र एक हुनुपर्छ। यस कुरामा परमेश्वर खुशी हुनुहुन्छ। स्वर्गमा कसैको आधा परिवार मात्र हुनु उहाँको इच्छा होइन। यसकारण उहाँले यहाँ यस सम्पूर्ण घरपरिवारले उहाँको पुत्रमाथि विश्वास गरेको कुरा लेख्न लाउनुभयो।

यूहन्ना ४:५४: ती राजकर्मचारीको छोरा निको भयो। प्रभु येशूले यहाँसम्म गर्नुभएका सबै अचम्मका कामहरूमध्ये योचाहिँ दोस्रो होइन। तर यहूदियाबाट गालीलमा फर्केर आउनुभएपछि उहाँले देखाउनुभएको दोस्रो चिन्ह यो हो।

३) यूहन्ना ५ : परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको दोस्रो वर्ष

क) यूहन्ना ५:१-९: तेस्रो चिन्ह: बेथेस्दामा अठतीस
वर्षदेखिको रोगी निको भएको

यूहन्ना ५:१: यूहन्ना पाँच अध्यायको शुरुमा बताइएको छ, कि त्यस बेला यहूदीहरूको एउटा चाड थियो। यो चाड निस्तार चाड थियो भन्ने कुरा धेरैले विश्वास गर्छन्। तर त्यसको विषयमा निश्चित हुन सकिँदैन। यस संसारमा आउनुभएको प्रभु येशू यहूदी भएर जन्मनुभयो। अनि जुन नियमहरू परमेश्वरले यहूदी जातिलाई दिनुभएको थियो, ती नियमहरूप्रति प्रभु येशू आज्ञाकारी हुनुहुन्थ्यो। यसैले प्रभु येशू यस चाडका निम्ति माथि यरूशलेम जानुभयो। पुरानो नियमको समयमा परमप्रभु परमेश्वरले निस्तार चाड लगायत अन्य चाडहरूका नियमहरू स्थापित गर्नुभयो। यी नियमहरू स्थापित गर्नुहुने प्रभु येशू हुनुहुन्थ्यो। तर अहिले मानिसका पुत्र हुनुभएको र आफ्ना पिताप्रति पूरा आज्ञाकारी हुनुभएको हुनाले उहाँ आफूले स्थापित गर्नुभएका आफ्ना नियमहरू पालन गर्दै हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना ५:२: यरूशलेममा बेथेस्दा¹²⁾ नामक दह थियो। बेथेस्दाको अर्थ 'कृपाको घर' वा 'दयाको घर' हो। यो दह भेडा-ढोकानिर थियो। यस दहको खास ठाउँ पत्ता लगाइएको छ, र सेण्ट एन्को क्रसेडर नामक गिर्जाघरको नजिकै छ। यस दहको वरिपरि पाँचवटा दलानहरू थिए। यी खुला जग्गाहरूमा धेरै मानिसहरू अट्न सक्थे। कति बाइबल-शिक्षकहरूले पाँचवटा दलानहरूमा मोशाका पाँच पुस्तक समावेश गरिने व्यवस्थाको सङ्केत देख्न खोज्छन्, जुन व्यवस्थाले मानिसलाई त्यसका जटिल समस्याहरूबाट छुटकारा दिन केही पनि गर्न सक्दैन।

यूहन्ना ५:३: बेथेस्दा नामक दहलाई आश्चर्यकर्मद्वारा चङ्गाइ पाइने ठाउँ भनेर चिनिन्थ्यो। ती आश्चर्यकर्महरू कुन-कुन बेला र कतिपल्ट

हुने गर्थे, सो भन्न सकिँदैन। हुन सक्छ, सालभरि बेला-बेलामा ती चङ्गाइका कामहरू हुने गर्थे; हनु सक्छ, ती कामहरू चाडबाडजस्तो विशेष बेलाबखतमा मात्र हुने गर्थे। त्यो कुरा हामीलाई थाहा छैन। जेजस्तो भए पनि, यस दहको वरिपरि थुप्रै रोगीहरू निको हुने आशाले आएर बसेका थिए। रोगीहरूमध्ये कोही अन्धाहरू थिए, कोही लङ्गडाहरू थिए, कोही अङ्ग सुकेका पक्षाघातीहरू पनि थिए। ती रोगीहरूले मानिसको पापी अवस्थालाई सङ्केत गर्छ; किनकि मानिस लाचार छ, अन्धा, लङ्गडा र लुलो छ। मानिस बिग्रेर काम नलाग्ने भएको छ।

ती रोगीहरूका शरीरमा पापको प्रभाव देखा परेको थियो। तिनीहरूलाई शारीरिक कष्ट थियो। तिनीहरूले पानी कहिले छचल्किएला भन्ने आशा लिएर बसेका थिए। तिनीहरूले आ-आफ्नो रोगबाट निको हुन्छु कि भन्ने हृदयभरिको उत्कट आशा साँचेर राखेका थिए। तिनीहरूले चङ्गाइ पाउने तीव्र इच्छा गरेका थिए। तिनीहरूको विषयमा श्री जे. जी. बेल्लेटले यसो भनेका छन्: 'तिनीहरू त्यस दहको वरिपरि बसिरहेका थिए; त्यस भर पर्न नसक्ने छली पानीमाथि तिनीहरूका आँखा गाँडेका थिए, जब परमेश्वरका पुत्र तिनीहरूको बीचमा उपस्थित हुनुहुन्थ्यो। ... अवश्य यहाँबाट हाम्रा निम्ति सिक्नुपर्ने एउटा पाठ छ। त्यस दहको वरिपरि भीडका भीड मानिसहरू थिए, जसले प्रभु येशू त्यहाँबाट जाँदै हुनुहुने कुरा चालै पाएनन्। मानिसको धर्म कस्तो नि ! धर्मविधिहरू अनगिन्ती छन्, जससित सम्बन्धित उपनियमहरू पेचिला र कसिला हुन्छन्; मानिस यिनको खोजीमा छन्, जब यता परमेश्वरको अनुग्रहचाहिँ - त्यसको बेवास्ता ठूलो छ।' ¹³

यूहन्ना ५:४: यहाँको वृत्तान्तले हाम्रो जिज्ञासा मेटाउन सकेको छैन। किनभने के-कसरी भन्ने जवाफ हामी त्यसबाट पाउँदैन। किनकि यति मात्र लेखिएको छ: 'बेला-बेलामा एकजना स्वर्गदूतले त्यस दहभित्र ओर्लेर त्यसको पानी खल्बलाइदिन्थे।' त्यसको पानी छचल्किएपछि जो पहिले त्यसभित्र पस्न सक्थ्यो, त्यो आफ्नो रोगबाट निको हुन्थ्यो। धेरै रोगीहरू निको हुनु खाँचो थियो; यसैले तिनीहरूको बीचमा पहिले पानीमा पुग्ने तँछाड-मछाड भइरहेको, तर एकजनाले मात्र चङ्गाइ पाएको त्यो उराठलाग्दो दृश्य हामीले सहजै कल्पना गर्न सक्छौं।

धेरै बाइबल-अनुवादहरूबाट 'पानी कहिले छचल्किएला ...' यूहन्ना ५:३^३को आधा पद र जम्मै चार पदलाई हटाइएको छ, जुन खण्ड प्रायः सबै पण्डुलिपिहरूमा छँदैछ। अनि यस खण्डविना यो वृत्तान्त अर्थहीन हुन जान्छ; किनभने ती रोगीहरू त्यस दहमा किन बसेका थिए, यसको खास कारण यस खण्डले मात्र स्पष्ट पार्छ।

यूहन्ना ५:५-६: त्यस दहको वरिपरि पर्खिरहेका रोगीहरूमध्ये एकजना थियो, जो अठतीस वर्षदेखि अशक्त भएको थियो। हाम्रा मुक्तिदाताको जन्मभन्दा अगाडिदेखि ऊ त्यस दुर्बल अवस्थामा थियो। प्रभु येशूलाई सबै कुराहरू थाहा थियो। उहाँले उसलाई अघि कहिल्यै भेट्नुभएको थिएन; रपनि ऊ लामो समयदेखि त्यस लाचारी अवस्थामा रहेको उहाँले जान्नुभयो।

दयाले भरिएर उहाँले उसलाई भन्नुभयो: 'के तिमि निको हुन चाहन्छौ?' हुन त निको हुनु नै त्यस मानिसको एकमात्र चाहना थियो भन्ने कुरा येशूले जान्नुभयो। तर उहाँले उसको मुखबाट आफ्नो असाहय अवस्था वक्त गरेको र मन खोलेर उसलाई निको हुने ठूलो खाँचो परेको सुन्न चाहनुभयो। मुक्तिको सम्बन्धमा कुरा पनि उस्तै-उस्तै छ। हामीलाई मुक्ति पाउनु नितान्त आवश्यक पर्छ भन्ने कुरा प्रभुलाई थाहा छ। तर उहाँले हाम्रै मुखबाट 'म हराएको पापी रहेछु; मलाई मुक्तिको खाँचो पर्छ; म तपाईंलाई आफ्ना मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्छु' भन्ने कुरा सुन्न चाहनुहुन्छ, र त्यो सुन्न पर्खनुहुन्छ। मुक्ति मानिसले मुक्ति पाउने इच्छा गरेको फल होइन; तर मानिसले मुक्ति पाउने इच्छा गर्दैन भने परमेश्वरले उसलाई बचाउन सक्नुहुन्न।

यूहन्ना ५:७: त्यस रोगी मानिसको जवाफ दयालाग्दो थियो। ऊ त्यस दहको छेउमा कुरेर बसेको कति वर्ष भइसक्यो। तर त्यस दहको पानी छचल्किएपछि हरेक पल्ट ऊ पानीभित्र पस्न चाहन्थ्यो, तर त्यसो गर्न उसलाई सहायता गर्ने कोही हुँदैनथियो। अनि आफ्नो कोशिशले पानीको छेउसम्म पुग्न खोज्दै गरेको बेलामा हरेक पल्ट ऊभन्दा अघि अर्कै मानिस पानीमा पसिहाल्थ्यो। त्यसबाट यो कुरा थाहा लाग्छ, कि आफ्ना पापहरूबाट मुक्ति पाउन मानिसले मानिसमाथि भरोसा राख्नु कति धोकापूर्ण र निराशाजनक हुँदो रहेछ।

यूहना ५:८: त्यस मानिसको ओछ्यान एउटा हल्का डसना, एउटा गुन्द्रो वा चटाई थियो। प्रभु येशूले उसलाई 'उठ, आफ्नो ओछ्यान उठाऊ र हिँड' भन्ने आज्ञा गर्नुभयो। हाम्रा निम्ति सिक्नुपर्ने पाठ यस प्रकारको छ: मुक्ति पाएपछि हामी पनि उठ्नुपर्छ र हिँड्नुपर्छ। प्रभु येशूले हामीलाई पापरूपी रोगबाट चङ्गाइ दिनुहुन्छ; यसैले उहाँले हामीलाई हाम्रो लाचारी अवस्थाबाट उठाउनुभएपछि हामी उहाँको योग्य चालमा चलनुपर्छ। उहाँ हामीबाट त्यो देख्न चाहनुहुन्छ।

यूहना ५:९: प्रभु येशूले कसैलाई कुनै आज्ञा दिनुभयो भने आज्ञाको साथसाथै त्यो आज्ञा पालन गर्ने शक्ति पनि दिनुहुन्छ। प्रभु येशूले बोल्दै-नबोल्दै त्यस दुर्बल मानिसको शरीरभित्र नयाँ शक्ति र तागत पसेको थियो। ऊ तुरुन्तै निको भयो। अलि-अलि गर्दै उसको चङ्गाइ भएन। उसको शरीरका धेरै वर्षसम्म नचल्ने र काम नदिने लुला अङ्गहरूमा बल र तागत चल थाल्यो। तुरुन्तै उसले प्रभु येशूको आज्ञा पालन गरिहाल्यो। उसले आफ्नो ओछ्यान उठाएर हिँड्न थाल्यो। अठतीस वर्षसम्म थलिएको त्यस मानिसका निम्ति उठेर हिँड्नु कत्रो पुलकित क्षण! उसको खुशीको सीमा रहेको थिएन।

उक्त आश्चर्यकर्मचाहिँ विश्रामदिनमा घटेको थियो। शनिवार हप्ताको सातौँ दिनमा यहूदीहरूको विश्रामदिन थियो। यहूदीहरूले विश्रामदिनमा कुनै काम गर्न पाउँदैनथिए; किनकि विश्रामदिनमा काम गर्न तिनीहरूलाई मनाही गरिएको थियो। त्यो निको पारिएको मानिस एक यहूदी थियो। तर प्रभु येशूको आदेशमा त्यसले आफ्नो ओछ्यान उठाएर बोकिहिँड्यो। यहूदीहरूका विश्रामदिनका विभिन्न रीतिहरू थिए; तर त्यस मानिसले तिनलाई केही वास्ता गरेन।

ख) यूहना ५:१०-१८: यहूदीहरूबाट उठेको विरोध

यूहना ५:१०: जब यहूदीहरूले त्यस मानिसलाई विश्रामदिनमा आफ्नो ओछ्यान बोकिरहेको देखे, तब तिनीहरूले त्यसलाई विरोध गरे। ती मानिसहरू आफ्ना धर्मका नियम र विधिहरू पालन गर्नुमा अति कट्टर धार्मिक थिए, अँ, निर्दयी थिए। तिनीहरूले मोशाको व्यवस्थालाई

चाहिएको भन्दा बढी अक्षरशः लिए र तिनीहरूमा अरू मानिसहरूप्रति दयामाया केही पनि थिएन ।

यूहन्ना ५:११: त्यस निको पारिएको मानिसले तिनीहरूलाई यसो भन्ने उत्तर दियो: 'जसले मलाई निको पार्नुभयो, उहाँले नै मलाई "आफ्नो ओछ्यान उठाऊ र हिँड" भन्नुभयो ।' हुन पनि हो, अठतीस वर्षसम्म बिरामी भएको मानिसलाई निको पार्न सक्नुहुनेको आदेश पालन गर्नु अनिवार्य थियो । अनि उहाँले विश्रामदिनमा ओछ्यान बोक्ने आदेश दिनुभयो भने ? अँ, उहाँले त्यस्तो आज्ञा दिनुभयो भने त्यसले त्यो पनि मान्नपछि । वास्तवमा, त्यस बेला त्यस निको भएको मानिसले निको पार्नुहुनेचाहिँ प्रभु येशू हुनुहुन्छ भन्ने कुरा जानेको थिएन । यसैले त्यसले प्रभु येशूको विषयमा आदरभावले होइन, तर सामान्य पाराले बोल्यो, तर साँचो गरी उहाँको गुण मानेर उहाँप्रति त्यो मानिस कृतज्ञ थियो ।

यूहन्ना ५:१२: ती यहूदीहरूले 'हाम्रो विश्रामदिनको परम्परा नमान्नलाई आदेश दिने मान्छे को होला ?' भन्ने कुरा पत्ता लगाउने सुरमा त्यस निको पारिएको मानिसलाई 'तिमीलाई निको पार्ने त्यो को हो ? हामीलाई भन !' भन्ने आज्ञा गरे । किनभने मोशाको व्यवस्थाको आदेश-अनुसार विश्रामदिन पालन नगर्ने मान्छेलाई दुङ्गाले हान्नुपर्थ्यो । तिनीहरूलाई त्यो दुर्बल व्यक्ति निको भएको-नभएको के वास्ता ? त्यस कुरामा एउटै विचारधरि नपुस्चाईकन तिनीहरूले जुनै हालतमा पनि विश्रामदिन पालन नगर्ने त्यस अपराधीलाई पक्रनुपरेको थियो ।

यूहन्ना ५:१३: त्यस निको पारिएको मानिसले आफूलाई निको पार्ने व्यक्तिलाई चिनेको थिएन । यसकारण त्यसले उहाँलाई चिनाउन सकेन; किनभने त्यस ठाउँमा भीड जम्मा भएको हुनाले प्रभु येशू त्यहाँबाट हिँडिसक्नुभएको थियो ।

यस घटनाले प्रभु येशूको सेवकाइको मोडलाई सङ्केत गर्छ । उहाँले त्यो आश्चर्यकर्म विश्रामदिनमा गर्नुभएको कारणले उहाँले आफूप्रति यहूदी अगुवाहरूको रीस र घृणा जगाउनुभयो । अबदेखि उसो तिनीहरूले उहाँलाई खेदो गरेर उहाँलाई मार्न खोजे ।

यूहना ५:१४: केही समयपछि प्रभु येशूले त्यस निको पारिएको मानिसलाई मन्दिरमा भेटाउनुभयो। अवश्य त्यस मानिसले आफ्नो जीवनमा घटेको यस आश्चर्यकर्मका निम्ति परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउन मन्दिरमा गएको थियो। त्यस भेटमा प्रभु येशूले त्यसलाई सम्झाइदिनुभयो, कि परमेश्वरबाट त्यसले ठूलो कृपा पाएको हुनाले परमेश्वरप्रति त्यसको कर्तव्य पनि ठूलो छ। सौभाग्यको साथमा सधैं कर्तव्य पनि आउँछ नै। उहाँले त्यसलाई भन्नुभयो: 'हेर, तिमी निको पारिएका छौ; अबदेखि उसो पाप नगर, नत्र तिमीमाथि भन् खराब कुरा आइपर्ला।' यसबाट के बुझिन्छ भने, त्यस मानिसको जीवनमा केही पाप थियो, जसको फलस्वरूप त्यो बिरामी भएको थियो। सबै रोग र बिरामीहरूको विषयमा यसो भन्न मिल्दैन। धेरैजसो रोग र रोग लागेको मानिसको बीचमा पापको सम्बन्ध छँदैछैन। त्यो रोग उसको पापको फल होइन। बालबालिकाको कुरा गरौं भने, तिनीहरूले पाप के हो, सो जान्ने उमेर नपुगी बिरामी हुन सक्छन्, र बिरामी हुन्छन् पनि।

'अबदेखि उसो पाप नगर!' भन्दै प्रभु येशूले पवित्रताको सम्बन्धमा परमेश्वरको उच्च स्तर स्पष्ट पार्नुभयो। प्रभु येशूले त्यसलाई 'सकेसम्म, जतिसक्दो पाप नगर' भन्नुभएको भए, उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्न रहेछ भन्ने कुरा स्पष्ट हुनेथियो। पवित्र परमेश्वर हाम्रो जीवनमा एउटै पाप पनि सहनुहुन्न, तब धेरै पापको विषयमा कसो? प्रभु येशूले चेताउनी दिएर त्यसलाई अभि भन्नुभयो: 'नत्र तिमीमाथि भन् खराब कुरा आइपर्ला।' त्यो बिरामीभन्दा खराब कुरा के हो, सो प्रभु येशूले प्रकट गर्नुभएन र त्यसको केही सङ्केत दिनुभएन। तर निस्सन्देह उहाँले यो कुरा स्पष्ट पार्न खोज्नुभयो, कि पापका प्रतिफलहरू शारीरिक रोगबिमारभन्दा कता हो कता खराब हुन सक्छन्। जतिजना आफ्ना पापहरूमा मर्छन्, ती सबैको दण्ड अनन्त क्रोध र अनन्त पीडा हुनेछ।

व्यवस्थाको विरोधमा गरेको पापभन्दा अनुग्रहको विरोध गरिने पाप ठूलो र गम्भीर हो। प्रभु येशूले त्यस मानिसलाई आफ्नो ठूलो दया देखाउनुभयो। त्यस मानिसप्रति परमेश्वरको अद्भुत प्रेम प्रकट भयो। अब परमेश्वरको अनुग्रहको माग के हो त? त्यो मानिस अलिकति मात्र

कृतज्ञ भयो भने त्यसले अधिजस्तो एउटा पापले पूर्ण जीवन जिउन सक्दैनथियो; किनभने त्यसको रोग त्यसको पापबाट शुरु भएको थियो ।

यूहन्ना ५:१५: सामरी स्त्रीले जस्तै त्यस मानिसले पनि मुक्तिदाता प्रभुका निम्ति एउटा आम-गवाही दियो । गएर त्यसले 'मलाई निको पार्ने ता येशू पो हुनुहुँदो रहेछ' भनेर यहूदीहरूलाई भनिदियो । त्यसले प्रभु येशूप्रति आफ्नो कृतज्ञता प्रकट गर्दै ती मानिसहरूको अगाडि उहाँको कदर गर्न खोज्यो, यद्यपि ती यहूदीहरूले यस प्रकारको कदरमा कुनै चासो राखेनन् । तिनीहरूको एकमात्र चाहना प्रभु येशूलाई पक्राउ पार्नु र उहाँलाई सजाय दिनु थियो ।

यूहन्ना ५:१६: मानिसको हृदय कति दुष्ट छ ? त्यसको भलक यहाँ देखिन्छ । मुक्तिदाता प्रभुले त्यस मानिसको चङ्गाइमा एउटा महान् काम गर्नुभएको थियो; तर ती यहूदीहरू रिसले चूर भए । त्यो आश्चर्यकर्मचाहिँ विश्रामदिनमा घटेकोमा क्रोधित भई तिनीहरूले त्यो सहन सकेनन् । ती धर्मनिष्ठ मानिसहरू, ती दयामाया नभएका मानिसहरू धर्मविधिहरू मानेकोमा खुशी हुन्थे, तर तिनीहरूको छिमेकी भने जेसुकै होस् । तिनीहरूले न उसको भलाइ खोजेथे, न उसले आशिष पाएको देख्न चाहेथे । तिनीहरूलाई के थाहा, कि उहाँ जसले उहिले विश्रामदिन स्थापित गर्नुभएको थियो, उहाँ आफूले अहिले विश्रामदिनमा एउटा उपकार, एउटा दयाको काम गर्नुभयो । त्यसो गरेर प्रभु येशूले विश्रामदिन भङ्ग गर्नुभएन । मोशाको व्यवस्थाले विश्रामदिनमा घरायसी काम-परिश्रम गर्नु मनाही गर्छ, तर नगरी नहुने आवश्यकता पूरा गर्नु वा दयाको काम गर्नु मनाही गर्दैन ।

यूहन्ना ५:१७: परमेश्वरले छ दिनमा सृष्टिको काम सिद्ध्याउनुभयो र सातौँ दिनमा विश्राम लिनुभयो । अनि त्योचाहिँ विश्रामदिनको खास विश्राम थियो । तर जब यस संसारमा पापको प्रवेश भयो, तब परमेश्वरको त्यो विश्राम पनि भङ्ग भयो । त्यस दिनदेखि उसो आजको दिनसम्म परमेश्वरले फेरि कहिल्यै विश्राम लिनुभएन, तर पुरुष र स्त्रीहरूलाई आफ्नो सङ्गतिमा फर्काएर ल्याउने काममा निरन्तर लागिपर्नुभयो । आफ्नो समयमा उहाँले खीष्ट येशूमा मुक्तिको प्रबन्ध गर्ने भयो । उहाँले पुस्ता-

पुस्ताका मानिसहरूकहाँ मुक्तिको सुसमाचार पुऱ्याउने भयो । यसरी नै उहाँ आदमको पतन भएको दिनदेखि आजको दिनसम्म नरोकीकन लगातार काम गर्दै आउनुभएको हो । अनि उहाँ अभै काम गर्दै हुनुहुन्छ । अनि यही कुरा प्रभु येशूको जीवनमा पनि साँचो थियो । उहाँ आफ्ना पिताको काममा व्यस्त रहनुहुन्थ्यो । अनि उहाँको प्रेम, अनुग्रह र दया हप्ताको छ दिनभित्र सीमित राख्न सकिँदैन ।

यूहन्ना ५:१८: यो पद खूबै महत्त्वपूर्ण छ; किनभने ती यहूदीहरूमा प्रभु येशूलाई मार्ने सङ्कल्प किन भन् दृढ भयो, त्यसको खास कारण यस पदले स्पष्ट पारिदिन्छ । तिनीहरूको विचारमा, उहाँले विश्रामदिन भङ्ग गर्नुभएको थियो, साथै उहाँले आफूलाई परमेश्वरसँग बराबर तुल्याउनुभयो । तिनीहरूको मन यति सङ्किर्ण र तिनीहरूको विचार यति साँघुरो थियो, कि तिनीहरूको दृष्टिमा प्रभु येशूले विश्रामदिन भङ्ग गर्नुभएको देखिन्थ्यो, तर वास्तवमा उहाँले विश्रामदिन भङ्ग गर्नुभएन । तिनीहरूले विश्रामदिनमा परमेश्वरको उद्देश्य देख्न सकेनन् । विश्राम-दिनको आज्ञा मानिसहरूको दुःखकष्ट बढाउने आज्ञा नै होइन । परमेश्वरले बिरामी मानिसको कष्ट देख्न सक्नुहुन्न; उहाँले त्यसलाई एक दिन बढी रोगले सताइएको पीडित अवस्थामा रहेको चाहनुहुन्न; यसकारण त्यो निको पार्ने दिन विश्रामदिन परे पनि उहाँले बिरामी मानिसलाई त्यही दिन त्यसको रोगबाट मुक्त गर्नुहुँदो रहेछ ।

प्रभु येशूले परमेश्वरलाई आफ्ना पिता भन्नभयो; अनि यहूदीहरूले भट्टै बुझिहाले, कि उहाँले आफूलाई परमेश्वरसित बराबर तुल्याउनु-भएको रहेछ । तिनीहरूको दृष्टिमा, उहाँले ईश्वर-निन्दा गर्नुभयो, जब उहाँले भन्नभएको त्यो कुरा ईश्वर-निन्दा नै थिएन ।

के प्रभु येशूले आफूलाई परमेश्वरसित बराबर तुल्याउनुभयो त ? उहाँको भनाइको तात्पर्य यो थिएन भने उहाँले यहूदीहरूलाई त्यसको स्पष्टीकरण दिनुहुनेथियो । तर कुरा उल्टो हो, उहाँले अबका पदहरूमा भन् बढ्ता गरी आफू पितासँग एक हुनुभएको दाबी गर्नुहुन्छ र पुष्टि पार्नुहुन्छ । यस विषयमा श्री जे. सिङ्लो बाक्स्टरले यसो भनेका छन्: “प्रभु येशूले आफू परमेश्वरसित बराबर हुनुभएको कुरा निम्न सात बुँदामा

पुष्टि गर्नुभयो: (क) उहाँ काम गर्ने सम्बन्धमा परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ; यूहन्ना ५:१९: 'उहाँले जे कुराहरू गर्नुहुन्छ, पुत्रले पनि ती कुराहरू त्यही प्रकारले गर्दछन्।' (ख) उहाँ ज्ञानको सम्बन्धमा परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ; यूहन्ना ५:२०: 'पिताले पुत्रलाई प्रेम गर्नुहुन्छ र सबै कुराहरू, जो उहाँ आफैले गर्नुहुन्छ, सो उनलाई देखाउनुहुन्छ।' (ग) उहाँ मरेकाहरूलाई बौराएर उठाउनुमा परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ; यूहन्ना ५:२१ र ५:२८-२९: 'जसरी पिताले मरेकाहरूलाई बौराएर उठाउनुहुन्छ, त्यसरी नै पुत्रले पनि जसलाई चाहन्छन्, त्यसलाई जीवित पार्नुहुन्छ।' (घ) उहाँ न्याय गर्ने सम्बन्धमा परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ; यूहन्ना ५:२२ र ५:२७: 'पिताले कसैको न्याय गर्नुहुन्न, तर ... सम्पूर्ण न्याय पुत्रलाई सुम्पिदिनुभएको छ।' (ङ) उहाँ आदर पाउने सम्बन्धमा परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ; यूहन्ना ५:२२: 'जसरी सबै मानिसहरूले पितालाई आदर गर्दछन्, त्यसरी नै तिनीहरूले पुत्रलाई पनि आदर गरून्।' (च) उहाँ पुनर्जीवित पार्नुमा परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ; यूहन्ना ५:२४-२५: 'जसले मेरो वचन सुन्छ र मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्छ, ... ऊ मृत्युबाट जीवनमा सरिसकेको हुन्छ।' (छ) उहाँ अस्तित्वमा परमेश्वरसित बराबर हुनुहुन्छ; यूहन्ना ५:२६: 'जसरी पिता आफैमा जीवन छ, त्यसरी नै उहाँले पुत्रलाई पनि आफैमा जीवन होस् भनेर दिनुभएको छ।' "14)

ग) यूहन्ना ५:१९-२९: परमेश्वरसित बराबर हुनुभएको प्रभु येशूले आफ्नो दाबी पुष्टि गर्नुभएको

यूहन्ना ५:१९: परमेश्वर पितासँग प्रभु येशूको सम्बन्ध यति घनिष्ठ थियो, कि उहाँले पिताबाट अलग रहेर केही पनि गर्न सक्नुहुन्नथियो। उहाँ आफ्नो शक्तिले केही पनि गर्न नसक्नुभएको यस भनाइको अर्थ होइन। तर परमेश्वर पितासँग उहाँको सम्बन्ध यति नजिकै थियो, पितासँग उहाँ यति ज्यादा एक हुनुहुन्थ्यो, कि उहाँले पितालाई जे-जे गर्नुभएको देख्नुहुन्थ्यो, त्यही-त्यही मात्र उहाँले गर्न सक्नुहुन्थ्यो। हो, प्रभु येशूले परमेश्वर पितासित बराबर हुनुभएको दाबी गर्नुभयो, तर पिताबाट अलग्गै,

स्वाधीन हुनुभएको दाबी उहाँले कहिल्यै गर्नुभएन । प्रभु येशू पितासँग पूरा रूपले बराबर हुनुहुन्छ, तर आत्मनिर्भर हुनुहुन्न ।

यसो भन्नुभएकोमा प्रभु येशूको उद्देश्य स्पष्ट थियो । उहाँले चाहनुभयो, कि यहूदीहरूले उहाँलाई परमेश्वर-समान सम्झून् । किनभने कुनचाहिँ मानिस होला, जसले 'मचाहिँ परमेश्वरले गर्नुभएको काम गर्छु' भन्छ ? जुनै पनि मानिसका निम्ति यसो भन्नु असुहाउदो, असङ्गत कुरा हो । तर प्रभु येशूले 'म पितालाई काम गरिरहनुभएको देख्छु' भन्नुहुन्छ । यसर्थ पिताकहाँ येशूको अविराम प्रवेश भएको हुनुपर्छ, साथै स्वर्गमा के-के भइरहेको छ, सो सम्पूर्ण हालचाल उहाँले जान्नुभएको हुनुपर्छ; नत्र उहाँले यस प्रकारको दाबी गर्न सक्नुहुनेथिएन । त्यति मात्र होइन, तर प्रभु येशूले 'पिताले जे कामहरू गर्नुहुन्छ, म आफूले पनि ती कामहरू गर्छु' भनेर भन्नुहुन्छ । यसकारण उहाँले 'म परमेश्वरसित बराबर हुँ' भन्न चाहनुभएको बाहेक त्यो के हो त ? येशू परमेश्वर-समान हुनुहुन्छ; उहाँ सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना ५:२०: पिताले पुत्रलाई प्रेम गर्नुहुन्छ । त्यसको प्रमाण के हो ? एक त, उहाँ आफूले गर्नुभएका सबै कुराहरू पुत्रलाई देखाउनुहुन्छ । ती कुराहरू प्रभु येशूले देख्नुभयो; अनि ती कुराहरू उहाँले गर्नुभयो । उहाँमा त्यत्रो शक्ति थियो । त्यसपछि मुक्तिदाता प्रभुले के भन्नुभयो भने, यी पहिलेका कामहरूभन्दा अब ठूला कामहरू छन्; अनि परमेश्वरले उहाँलाई भन्नु ठूला कामहरू, अँ, अब महान् कामहरू यस हेतुले देखाउनुहुनेछ, कि मानिसहरू तीनछक पर्छन् । यहाँसम्म तिनीहरूले प्रभु येशूलाई विभिन्न आश्चर्यकर्महरू गर्नुभएको देखिसके । भर्खरै उहाँले अठतीस वर्षदेखि अपाङ्ग भएको दुर्बल मानिसलाई निको पार्नुभएको थियो । त्यो तिनीहरूले देखे । अब तिनीहरूले त्योभन्दा ठूला अचम्मका कामहरू देखेछन् । पहिले, तिनीहरूले प्रभु येशूलाई एउटा मरेको मानिसलाई बौराएर उठाउनुहुने कुरा देखेछन् (यूहन्ना ५:२१) । दोस्रो, तिनीहरूले उहाँ सबै मानिसहरूको न्याय गर्नुहुने कुरा देखेछन् (यूहन्ना ५:२२) ।

यूहन्ना ५:२१: पुत्रचाहिँ पिता-बराबर हुनुहुन्छ । यो पद फेरि पनि सफासँग यस्तो भन्छ । अघि यहूदीहरूले उहाँलाई परमेश्वरसित बराबर

हुन खोज्नुभएको आरोप लगाए, अनि प्रभु येशूले तिनीहरूको त्यो अभियोग अस्वीकार गर्नुभएन । तर यस खण्डमा उहाँले पिता र उहाँ आफूचाहिँ आपसमा पूरा एक हुनुहुन्छ भन्ने अद्भुत प्रमाणहरू निकालेर प्रस्तुत गर्नुभएको छ । *‘जसरी पिताले मरेकाहरूलाई बौराएर उठाउनुहुन्छ र तिनीहरूलाई फेरि जीवित पार्नुहुन्छ, त्यसरी नै पुत्रले पनि जसलाई चाहन्छन्, त्यसलाई जीवित पार्छन् ।’* प्रभु येशू मानिस मात्र हुनुहुँदो हो त के उहाँले आफ्नो विषयमा यसो भन्न मिल्छ ? यो एउटा व्याख्यात्मक प्रश्न हो, जसले आफ्नो प्रश्नको उत्तर आफूले दिन्छ ।

यूहन्ना ५:२२: नयाँ नियमको शिक्षाअनुसार परमेश्वर पिताले न्यायको सम्पूर्ण काम पुत्रको हातमा सुम्पनुभएको छ । न्यायको उचित काम गर्न प्रभु येशूसँग सबै कुराहरूको पूरा ज्ञान हुनुपर्छ र उहाँ हर दृष्टिले धार्मिक हुनुपर्छ । उहाँको धार्मिकता सिद्ध हुनुपर्छ । उहाँले सबै मानिसहरूका हृदय पढ्न सक्नुपर्छ; उहाँले एक-एक मानिसका सबै भावना, अभिप्राय र विचारहरू जान्नुपर्छ । अनौठो दृश्य ! यहाँ सारा मानव-जातिका मानिसहरूलाई न्याय गर्नुहुने, आफ्नो अधिकारमा दृढ़ रहनुहुने न्यायकर्ता ती यहूदीहरूको सामु उभिनुभएको छ, र बिचाराहरूले उहाँलाई चिन्न सकेनन् ।

यूहन्ना ५:२३: परमेश्वरले मरेकाहरूलाई बौराएर उठाउने र संसारको न्याय गर्ने अधिकार आफ्ना पुत्रलाई कुन हेतुले सुम्पनुभयो, त्यसको खास कारण यस पदमा पाउँछौं । त्यसमा *‘जसरी सबै मानिसहरूले पितालाई आदर गर्दछन्, त्यसरी नै तिनीहरूले पुत्रलाई पनि आदर गरून्’* भन्ने उद्देश्य थियो । यस वाक्यको परम महत्त्व छ । प्रभु येशू ख्रीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण तपाईंले खोज्नुभयो भने, त्यसको प्रमाण यहाँ यस वाक्यमा छ । यस सम्बन्धमा पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको सुस्पष्ट प्रमाण यही हो । किनभने पवित्र बाइबलभरि त्यसको शिक्षा यस प्रकारको छ: मानिसले अरू कसैलाई होइन, तर परमप्रभु परमेश्वरको मात्र उपासना गर्नुपर्छ । दस आज्ञाहरूमध्ये *‘मेरो सामु तिम्रा अरू कुन देवीदेवताहरू हुनुहुँदैन’* भन्ने दोस्रो आज्ञा छ (प्रस्थान २०:३) । यसर्थ मानिसले एकमात्र सत्य परमेश्वरलाई बाहेक अरू कसैको आराधना गर्नुहुँदैन । तर यहाँ आएर

‘जसरी सबै मानिसहरूले पितालाई आदर गर्दछन्, त्यसरी नै तिनीहरूले पुत्रलाई पनि आदर गर्नु’ भन्ने शिक्षा छ । यहाँ, यस पदबाट एउटा मात्र निष्कर्ष सम्भव छ: ख्रीष्ट येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ ।

धेरै मानिसहरू आफूले परमेश्वरको उपासना गरेको भन्छन्, तर प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा इन्कार गर्छन् । तिनीहरूको भनाइअनुसार प्रभु येशू परुषोत्तम हुनुहुन्थ्यो, अरू सबै मानिसहरूभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो, अँ, ईश्वरीय गुणले युक्त हुनुभएका महात्मा हुनुहुन्थ्यो अरे । तर यस पदले प्रभु येशूलाई समानतामा हर तरहले परमेश्वरसित एकनास राख्छ । मानिसहरूले पिता परमेश्वरलाई जुन आदर दिन्छन्, तिनीहरूले प्रभु येशूलाई त्यही आदर दिनुपर्छ । जुन मानिसले पुत्रलाई आदर गर्दैन, त्यसले पितालाई पनि आदर गरेकै हुँदैन । परमेश्वरलाई प्रेम गर्छु भन्नु व्यर्थ हो, जब हामी प्रभु येशू ख्रीष्टलाई त्यही किसिमले परमेश्वरलाई बराबर हुने गरी प्रेम गर्दौं । के तपाईंले प्रभु येशूलाई यसरी नै चिन्नुभएको छ ? यदि तपाईंले उहाँलाई परमेश्वर भनेर चिन्नुभएको छैन भने, तपाईंले यहाँ, यस पदमा भनिएको कुरामा ध्यान दिएर यस विषयमा मनन गर्नुहोला । याद गर्नुहोस्, यो परमेश्वरको वचन हो ! येशू ख्रीष्ट देहधारी हुनुभएको परमेश्वर हुनुहुन्छ । यो महान् महिमित सत्यता ग्रहण गर्नुहोस् !

यूहन्ना ५:२४: अधिका पदहरूमा हामीले के सिक्कौं भने, प्रभु येशूको जीवन दिने अधिकार छ, साथै न्यायको काम पनि उहाँको हातमा सुम्पिएको छ । अब प्रभु येशूबाट आत्मिक जीवन कसरी प्राप्त गरिन्छ र न्यायबाट कसरी उम्किन्छ, सो तरिका हामी सिक्छौं ।

पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलका सुसमाचार प्रस्तुत गर्ने पदहरूमा यो पद प्रसिद्ध छ । यस पदको सन्देशबाट असङ्ख्य मानिसहरूले अनन्त जीवन प्राप्त गर्न सके । यस लोकप्रिय पदको विशेषता के हो त ? निश्चय नै यस पदले मुक्तिको बाटो सुस्पष्ट रूपले प्रस्तुत गरेको हुनाले यसको लोकप्रियता बढी भएको हो । प्रभु येशूले ‘साँचो, साँचो म तिमीहरूलाई भन्दछु’ भनेर आफूले भन्न चाहनुभएको कुरा शुरु गर्नुभयो । यसरी उहाँले अब भन्न लाग्नुभएको कुराको महत्त्वमा जोड दिनुभयो र त्यसमा मानिसहरूको ध्यान खिचन खोज्नुभयो । ‘साँचो, साँचो म तिमीहरूलाई

भन्दछु' भन्दै उहाँले यहाँ भन्न लाग्नुभएको कुरा सबैका निम्ति व्यक्तिगत सूचना र जानकारी हो भनेर भन्नुभयो। परमेश्वरका पुत्रले हामीसँग बोल्नुहुन्छ; उहाँ हामीसँग व्यक्तिगत रूपले बोल्नुहुन्छ; उहाँ हाम्रा अन्तरङ्ग मित्र भई हामीसँग मित्रभावले बोल्नुहुन्छ।

'जसले मेरो वचन सुन्छ ...।' प्रभु येशूको वचन सुन्नु भनेको त्यो वचन कानले मात्र सुन्नु होइन, तर उहाँको वचन ग्रहण गर्नु, त्यसलाई विश्वास गर्नु र त्यसको आज्ञापालन गर्नु सुन्नुको खास अर्थ हो। धेरै मानिसहरूले प्रचार गरिएको सुसमाचार सुन्न त सुन्छन्, तर त्यसपछि त्यसलाई व्यवहारमा ल्याउँदैनन्। प्रभु येशूको वचन हामीले ईश्वरीय शिक्षाको रूपमा ग्रहण गर्नुपर्छ। प्रभु येशू संसारका मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भन्ने कुरा हामीले विश्वास गर्नुपर्छ। उहाँले यहाँ, यस पदमा भन्नुभएको कुरा यो हो।

'... र मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्छ।' परमेश्वरमाथि विश्वास राख्ने कुरा आयो। यस सम्बन्धमा हामीले भन्नुपर्छ: परमेश्वरमाथि विश्वास गरेर मुक्ति पाउँदैन; किनभने धेरै मानिसहरूसँग यस प्रकारको परमेश्वरमाथिको विश्वास त छ, तर तिनीहरू कहिल्यै प्रभु येशूकहाँ फर्केका छैनन्, र यस प्रकारको विश्वासद्वारा तिनीहरूको जीवन कहिल्यै परिवर्तन भएकै छैन। होइन, यहाँ, यस पदमा कुरा अर्को छ। हामीले प्रभु येशू ख्रीष्टलाई यस संसारमा पठाउनुहुने परमेश्वरमाथि विश्वास गर्नुपर्छ। यस सम्बन्धमा विश्वास गर्नुपर्ने खास कुरा के हो? परमेश्वरले प्रभु येशूलाई हाम्रा मुक्तिदाता हुन पठाउनुभएको हो भन्ने कुरा हामीले विश्वास गर्नुपर्छ। परमेश्वरले प्रभु येशूको विषयमा के भन्नुभएको छ? प्रभु येशू संसारको एकमात्र मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। अनि गलगथामा प्रभु येशूको क्रूसको मृत्युद्वारा त्राणको काम पूरा भएको छ; केवल त्यस त्राणको कामद्वारा हाम्रा पापहरू क्षमा हुन सक्छन्। के तपाईंले यो विश्वास गर्नुहुन्छ?

'... ऊसँग अनन्त जीवन छ।' यहाँ तपाईंले याद गर्नुहोला, कि 'ऊसँग अनन्त जीवन हुनेछ' भनिएको होइन, तर 'ऊसँग अनन्त जीवन छ' भनिएको छ। अनन्त जीवन प्रभु येशू ख्रीष्टको जीवन हो। अनन्त जीवन

भनेको अन्तविनाको जीवन पाउनुको साथै उच्च स्तरीय ईश्वरीय जीवन पाउनु पनि हो। जसले मुक्तिदाता प्रभुमाथि विश्वास गर्छ, ऊ उहाँको जीवनमा सहभागी हुन्छ। जब कसैको नयाँ जन्म भएको हुन्छ, तब उसलाई एउटा नयाँ आत्मिक जीवन दिइन्छ। अनि त्यो नयाँ आत्मिक जीवनचाहिँ मानिसले शरीरको जन्मद्वारा पाएको भौतिक जीवनभन्दा फरक छ।

‘... र ऊ न्यायमा पर्नेछैन।’ यसर्थ ऊ अहिले पनि दोषी ठहरिएको छैन, र पछि पनि ऊ कहिल्यै दोषी ठहरिनेछैन। प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने मानिस न्यायमा पर्नेछैन। ऊ न्यायदेखि मुक्त भएको छ; किनभने गलगथामा प्रभु येशूले उसका पापको ऋण तिरिसक्नुभयो। परमेश्वरले हाम्रा पापको ऋणको भुक्तानी दुई पल्ट लिनुहुन्न नै। हाम्रो सट्टामा ख्रीष्ट येशूले हाम्रा निम्ति चुक्त गर्ने दाम तिरिदिनुभयो। अनि त्यो पर्याप्त छ। उहाँले त्राणको काम सिद्ध्याउनुभएको छ। त्यसमा केही थप्न सकिँदैन, त्यसमा केही थप्नु पनि हुँदैन। मुक्तिको काम पूरा भएको छ। यसकारण ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आफ्ना पापहरूका निम्ति कहिल्यै सजाय भोग्नु-पर्नेछैनन्।¹⁵⁾

‘तर ऊ मृत्युदेखि जीवनमा सरिसकेको हुन्छ।’ जसले ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्छ, उसको आत्मिक अवस्था बदलिएको छ: ऊ आत्मिक मृत्युदेखि आत्मिक जीवनमा सरेको छ। प्रभुकहाँ फर्कनुभन्दा अगाडि हामी आफ्ना अपराध र पापहरूमा मरेका थियौं। परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने सम्बन्धमा र प्रभु येशूसित सङ्गति गर्ने हिसाबले हामी मरेका थियौं। तर जब हामीले प्रभु येशूमाथि विश्वास राख्यौं, तब पवित्र आत्मा हामीभित्र वास गर्न आउनुभयो, र हामी ईश्वरीय जीवनमा सहभागी भयौं।

यूहन्ना ५:२५: ‘साँचो, साँचो म तिमिहरूलाई भन्दछु।’ प्रभु येशूले यस खण्डमा तेस्रो पल्ट यसो भन्नुहुन्छ (यूहन्ना ५:१९ र २४)। यूहन्नाको सुसमाचारको पुस्तकमा यहाँसम्म उहाँले सात पल्ट यसो भनिसक्नुभयो। ‘त्यो घडी (अङ्ग्रेजीमा ‘घण्टा’) आइरहेको छ र अहिले नै हो’ भनेर उहाँले साठी मिनेटको समय अर्थात् एक घण्टाको समयको कुरा

गर्नुभएन, तर 'समय आइरहेको, अँ, आइपुगेको छ' भनी भन्नुभयो । कुन समय आइपुग्यो त ? उहाँको आगमन ! अनि आफ्नो आगमनको साथ उहाँ इतिहासरूपी मञ्चमा उत्रनुभयो ।

यस पदमा ती मरेकाहरू को हुन् ? अनि मानिसका पुत्रको सोर सुनेर बाँचेहरूचाहिँ को हुन् ? हुन सक्छ, प्रभु येशूले आफ्नो सेवकाइको अवधिभरि जस-जसलाई बौराएर उठाउनुभयो, यिनीहरू ती मरेकाहरू हुन सक्छन् । तर यस पदको अर्थ यिनीहरूलाई नाछ्छ । ती मरेकाहरूचाहिँ आफ्ना अपराध र पापहरूमा मरेकाहरू हुन् । तिनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरिन्छ, र त्यति बेला तिनीहरूले परमेश्वरका पुत्रको सोर सुन्छन् । जब तिनीहरू मुक्तिको सुसमाचार ग्रहण गर्छन् र प्रभु येशूलाई आफ्ना व्यक्तिगत मुक्तिदाताको रूपमा अजाउँछन्, तब तिनीहरू मृत्युदेखि जीवनमा सर्छन् ।

यूहन्ना ५:२५ पदमा शरीरको कुरा होइन, तर आत्मिक कुरा गरिएको छ भन्ने कुरा पुष्टि गर्नलाई हामीले यो पद यूहन्ना ५:२८-२९ पदसित तुलना गर्छौं ।

यूहन्ना ५:२५: 'मृत्युदेखि जीवनमा'

'त्यो घडी आइरहेको छ र अहिले नै हो'

'मरेकाहरू'

'परमेश्वरका पुत्रको सोर सुन्नेछन्'

'जसले सुन्छन्, ती जिउनेछन् ।'

यूहन्ना ५:२८-२९: 'मृत्युपछिको जीवन'

'त्यो घडी आइरहेको छ'

'चिहानभिन्न रहेकाहरू'

'उनको सोर सुन्नेछन्'

'र निस्किआउनेछन् ।'

यूहन्ना ५:२६: प्रभु येशूबाट जीवन कसरी प्राप्त गरिन्छ, सो कुरा यो पद बताउँछ । परमेश्वर पिता जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ । उहाँचाहिँ जीवन

दिनुहुन्छ । ठीक त्यसरी नै पुत्रमा पनि जीवन हुने उहाँको ईश्वरीय आदेश छ । यसैले परमेश्वरका पुत्रले पनि अरूलाई जीवन दिन सक्नुहुन्छ । यस सुव्यक्त पदको व्याख्याअनुसार प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ र परमेश्वर पिता-समान हुनुहुन्छ । कुनै पनि मानिसको विषयमा ऊ आफूमा जीवन छ भन्न सकिँदैन । हामी हरेकलाई जीवन दिइएको छ । तर पिता परमेश्वरलाई र प्रभु येशूलाई कसैले जीवन दिएको छैन । अनादिकालदेखि नै पिता र पुत्रमा जीवन थियो अनि अनन्त-अनन्तसम्म उहाँहरूमा जीवन हुनेछ । उहाँहरू स्वयम् जीवन हुनुहुन्छ; किनकि जिउँदोपनाले उहाँहरूमा वास गर्छ । उहाँहरूको जीवन कहिल्यै शुरु भएको होइन; किनभने उहाँहरूबाट नै जीवन निस्केर आयो र निस्केर आउँछ; परमेश्वर पिता र परमेश्वर पुत्रलाई छोडेर जीवनको अरू कुनै स्रोतै छैन ।

यूहन्ना ५:२७: परमेश्वर पिताको आदेशअनुसार पुत्र स्वयम्मा जीवन छ । अनि पिताले पुत्रलाई संसारको न्याय गर्ने अधिकार पनि दिनुभयो । प्रभु येशू मानिसका पुत्र हुनुभएको हुनाले उहाँलाई त्यो न्याय गर्ने अधिकार दिइएको छ । हाम्रा प्रभुलाई परमेश्वरका पुत्र र मानिसका पुत्र भन्ने नाम दिइएको छ । परमेश्वरका पुत्रको नामले हामीलाई कुन कुरा याद दिलाउँछ भने, प्रभु येशू त्रैएक परमेश्वर अर्थात् ईश्वरत्व सुसम्पन्न हुनुहुने तीनजना व्यक्तिहरूमध्ये एकजना हुनुहुन्छ । परमेश्वरका पुत्र हुनुभएको नाताले उहाँ पितासित र पवित्र आत्मासित समान हुनुहुन्छ । अनि परमेश्वरका पुत्र हुनुभएको हुनाले उहाँ जीवन दिनुहुन्छ । तर उहाँ मानिसका पुत्र पनि हुनुहुन्छ । मानिस भएर उहाँ यस संसारमा आउनुभयो । उहाँ मानिसहरूको बीचमा जिउनुभयो । पुरुष र स्त्रीहरूका निम्ति तिनीहरूको सट्टामा उहाँ क्रूसमा मर्नुभयो । मानिस भएर यस संसारमा आउनुभएको प्रभु तिरस्कृत हुनुभयो; उहाँलाई क्रूसमा टाँगियो । तर जब उहाँ फेरि आउनुहुनेछ, तब उहाँले आफ्ना शत्रुहरूको न्याय गर्नुहुनेछ । तब उहाँले यही संसारमा आदर र सम्मान पाउनुहुनेछ, जुन संसारमा उहाँको अपमान गरिएको थियो । उहाँ परमेश्वर र मानिस हुनुहुन्छ; यसकारण संसारको न्यायकर्ता हुनलाई उहाँ पूर्ण रूपले योग्य हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना ५:२८: ख्रीष्ट येशूले समानतामा परमेश्वर पितासित पूरा एक हुनुभएका दाबीहरू गर्नुहुँदा निश्चय नै उहाँका यी शब्दहरू सुन्ने यहूदीहरू छक्क परेको हुनुपर्छ। तिनीहरूका मनमा उठेका विचारहरू जानेर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो: 'यस कुरामा अचम्म नमान!' त्यसपछि उहाँले तिनीहरूलाई अझै आश्चर्यचकित पार्ने केही तथ्यहरू प्रकट गर्दै जानुभयो। भविष्यमा यस्तो एउटा समय आउँछ, जब ती सबैले उहाँको सोर सुन्नेछन्, जसका मृत-शरीरहरू चिहानमा पडिरहेका हुन्छन्। प्रभु येशू परमेश्वर नहुनुहुँदो हो त 'चिहानभिन्न हुने सबैले मेरो सोर सुन्नेछन्' भन्ने कुरा मूर्खता ठहरिनेथियो; किनकि यस प्रकारको घोषणा परमेश्वरको समर्थन चाहिन्छ नै।

यूहन्ना ५:२९: सबै मरेकाहरू एक दिन बौराइनेछन्। कतिजना जीवनका निम्ति बौराइनेछन्; कतिजना दोषी ठहराइन र दण्ड पाउन बौराइनेछन्। यस संसारमा आइसकेका र यस संसारमा अभि जन्म लिन बाँकी हुने सबै मानिसहरू ती दुईवटा श्रेणीमध्ये एउटामा पर्छन्-पर्छन्।¹⁶ यो तथ्य गम्भीर छ।

यूहन्ना ५:२९ पदले सिकाउँदैन, कि भलो गर्नेहरूले आफ्ना सुकर्महरूको फलस्वरूप मुक्ति पाउँछन्, र कुभलो गर्नेहरूले आफ्नो दष्ट जीवनको प्रतिफलस्वरूप दण्ड भोग्नेछन्। किनभने भलाइ गरेर कुनै मानिसले मुक्ति पाउँदैन। तर मुक्ति पाएको हुनाले मानिसले भलाइका कामहरू गर्छ। मुक्तिरूपी रूखमा सुकर्महरू त्यसका जराहरू होइनन्, तर त्यस रूखका फलहरू पो हुन्छन्। भलाइ गरेको कारणले मुक्ति पाउने होइन, तर मुक्ति पाएको कारणले भलाइ गरिन्छ। 'दुष्ट काम गर्नेहरूचाहिँ' तिनीहरू हुन्, जसले कहिल्यै प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेका छैनन्, जसले उहाँमाथि भरोसा गर्दैनन्। फलस्वरूप परमेश्वरको दृष्टिमा तिनीहरूको जीवन दुष्ट ठहरिएको छ। तिनीहरू बौराइनेछन् र परमेश्वरको सामु न्यायमा उभिनेछन्; तिनीहरूले उहाँलाई आ-आफ्नो जीवनको लेखा दिनेछन् र परमेश्वरको धर्ममय फैसलाअनुसार अनन्त दण्ड भोग्नेछन्।

घ) यूहन्ना ५:३०-४७: प्रभु येशूसँग चारवटा साक्षी छन्,
जसले उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने गवाही
दिन्छन्

यूहन्ना ५:३०: 'आफ्नैपट्टिबाट म केही पनि गर्न सक्दिनँ।' शुरुमा, यस वाक्यले 'प्रभु येशूले आफ्नो शक्ति र आफ्नो इच्छाले केही पनि गर्न सक्नुहुन्न रहेछ' भन्ने कुरा भनेको जस्तो लाग्छ। तर कुरा त्यस्तो होइन। तर परमेश्वर पितासित उहाँको एकता यति घनिष्ठ, यति पूर्ण थियो, कि उहाँले आफूखुसी काम गरेर आफ्नो तर्फबाट केही पनि गर्नुहुन्नथियो। आफ्नो स्वाधीन अधिकारमा खडा भई उहाँले केही पनि गर्नुभएन; किनभने मुक्तिदाता प्रभुमा स्वेच्छाचारिताको गन्धसमेत थिएन। आफ्ना पिताप्रति पूरा रूपले आज्ञाकारी भई उहाँले काम गर्नुहुन्थ्यो। सदैव पितासित उहाँको पूरा सङ्गति हुन्थ्यो। पितासित उहाँ सधैं मिलीजुली रहनुहुन्थ्यो।

यो पद लिएर भूटा शिक्षकहरूले प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्न भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न खोज्छन्। तिनीहरूको तर्क यस प्रकारको छ: प्रभु येशूले आफ्नो तर्फबाट केही पनि गर्न सक्नुभएन; यसकारण उहाँ केवल एउटा मानिस हुनुपर्छ अरे। तर वास्तवमा यस पदले यसको ठीक विपरीत कुरा सिकाउँछ। किनभने मानिसहरूले आफूलाई जे इच्छा लाग्छ, त्यही कामहरू गर्छन्, परमेश्वरको इच्छा जेसुकै होस्। तर प्रभु येशूले अरू मानिसहरूले गरेजस्तो गर्न सक्नुभएन; अनि यो कुरा उहाँको चिनारी थियो। यस कुराले उहाँको परिचय दिन्छ। उहाँका निम्ति त्यसो गर्नु शारीरिक तौरले होइन, तर नैतिक तौरले असम्भव थियो। सबै कुराहरू गर्न सक्नलाई उहाँको शारीरिक शक्ति त थियो; तर उहाँले कुनै गलत काम गर्न सक्नुहुन्नथियो। परमेश्वर पिताको इच्छा नभएको जुनसुकै कामकुरा उहाँका निम्ति गलत थियो। उहाँले पिताको इच्छाको विपरीत काम गर्न सक्नुभएन। यस वाक्यले प्रभु येशूलाई यस संसारमा जिउने अरू सबै मानिसहरूबाट अलग्गै पार्छ।

प्रभु येशूले आफ्ना पिताको कुरा सुन्नुहुन्थ्यो र दिनहुँ उहाँबाट आदेशहरू पाउनुहुन्थ्यो। अनि यस आदतअनुसार उहाँले विचार गर्नुहुन्थ्यो, उहाँले शिक्षा दिनुहुन्थ्यो, उहाँले काम गर्नुहुन्थ्यो। ‘... त्यस्तै म न्याय गर्छु।’ यस सन्दर्भमा न्याय गर्नु भनेको अदालतीय जाँचको फैसला गर्नु होइन, तर कुन कुरा गर्न र भन्न उचित छ, त्यसको विषयमा छानबिन गरेर खुट्ट्याउनु हो।

मुक्तिदाता प्रभुमा कुनै स्वार्थी भावना थिएन। यसकारण उहाँले हर कुरामा पक्षपातविना सही निर्णयहरू गर्न सक्नुहुन्थ्यो। उहाँको एकमात्र अभिप्रायचाहिँ परमेश्वर पितालाई प्रसन्न तुल्याउनु र उहाँको इच्छा पूरा गर्नु थियो। उहाँले बीचमा आएर परमेश्वरको इच्छालाई बाधा दिने कुनै पनि कुरा सहनुहुन्नथियो। यसकारण उहाँको छानबिन गर्ने काममा कहिल्यै आफ्नो फाइदा खोज्ने स्वार्थी भावनाको प्रभाव परेको थिएन। हाम्रो कुरा गर्नु हो भने, हाम्रा विचारधारणा र हाम्रा शिक्षाहरू प्रायः आफूले इच्छा गरेको र आफूले विश्वास गरेको प्रभावको फल हुन्। तर परमेश्वरका पुत्रमा चाहिँ त्यस्तो केही पनि थिएन। उहाँका विचारधारणामा वा उहाँको न्यायमा आफ्नो स्वार्थ खोज्ने पक्षपातको एउटा कण नै थिएन। उहाँ पूर्वनिर्णय लिने तर्फदारी हुनुहुन्नथियो।

यूहन्ना ५:३१: यस अध्यायका बाँकी पदहरूमा प्रभु येशू ख्रीष्टले आफ्नो पक्षमा बोल्ने गवाहीहरू प्रस्तुत गर्नुहुन्छ, जसले उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने साक्षी दिन्छन्। (क) बपतिस्मा दिने यूहन्ना उहाँको गवाही थिए (यूहन्ना ५:३२-३५), (ख) उहाँका कामहरूले साक्षी दिन्छन् (यूहन्ना ५:३६), (ग) उहाँका पिता गवाही हुनुहुन्छ (यूहन्ना ५:३७-३८) र अन्तमा (घ) पुरानो नियमका पवित्र धर्मशास्त्र उहाँको साक्षी हो (यूहन्ना ४:३९-४७)।

शुरुमा, प्रभु येशूले यहाँ गवाही दिने सन्दर्भमा बोल्नुभयो, र त्यसको सर्वसाधारण नियम प्रस्तुत गर्नुभयो, जब उहाँले यसो भन्नुभयो: ‘मैले आफ्नै विषयमा गवाही दिएँ भने मेरो गवाही सत्य हुँदैन।’ यी शब्दहरूबाट कुनै हातलमा पनि प्रभु येशूले सत्य नबोल्न पनि सक्नुहुन्थ्यो भन्ने कुरा बुझ्नुहुँदैन। होइन नि! असलियत के हो? उहाँले भन्न चाहनुभएको कुरा

यस प्रकारको छः अदालतमा एकजनाको गवाही न्यायको फैसला गर्न पुग्दैन। परमेश्वरको दिव्य आदेशअनुसार कुनै न्यायको फैसलाको मान्यताका निम्ति कम्तीमा दुई वा तीनजना गवाही चाहिन्छ। अनि यही कारणले प्रभु येशूले दुई वा तीनवटा गवाही होइन, तर चारवटा गवाही पेश गर्नुहुन्छ। यी चारवटा साक्षीहरूले उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने गवाही दिन्छन्।

यूहन्ना ५:३२: यस पदले कसको विषयमा कुरा गरेको छ? के त्यसले बप्तिस्मा दिने यूहन्ना, परमेश्वर पिता वा पवित्र आत्माको कुरा गरेको छ? कतिको विश्वासअनुसार 'मेरो विषयमा गवाही दिने अर्कै एकजना छन्' भन्नेमा तिनीहरूले बप्तिस्मा दिने यूहन्ना देख्छन्, र यूहन्ना ५:३२ पदको यही बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको एउटै सन्दर्भ यूहन्ना ५:३५ पदसम्म अघि बढ्दै जान्छ। तर अरूले के विश्वास गर्छन् भने, यहाँ प्रभु येशूले पवित्र आत्माको गवाहीको विषयमा बोल्नुभयो; किनभने पवित्र आत्मा उहाँको विषयमा गवाही दिनुहुन्छ। तर हामीचाहिँ उहाँले यहाँ पिताको गवाहीको विषयमा बोल्नुभएको हो भन्ने कुरा विश्वास गर्छौं। (एन.के.जी.वी. बाइबलका अनुवादकहरू र नेपाली एन.आर.वी.-बाइबलका अनुवादकहरूले पनि यस प्रकारको धारणा अजाएर 'मेरो विषयमा उहाँले जुन गवाही दिनुहुन्छ, त्यो गवाही सत्य हो' भनेर अनुवाद गरेका छन् र यस पदको सम्बन्ध परमेश्वर पितासँग जोडेका छन्।)

यूहन्ना ५:३३: उहाँको विषयमा साक्षी दिनुहुने उहाँका पितालाई सबैभन्दा महान् गवाहीको रूपमा पेश गर्नुभएपछि प्रभु येशूले बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले दिएको गवाहीको कुरा उठाउनुहुन्छ। उहाँले विश्वास नगर्ने यहूदीहरूलाई के याद दिलाउनुहुन्छ भने, तिनीहरूले यूहन्नाकहाँ मानिसहरू पठाएका थिए, जसले उनले के भन्दा रहेछन्, सो सुने। अनि यूहन्नाले दिएको गवाही प्रभु येशू ख्रीष्टमा केन्द्रित थियो। उनले मानिसहरूलाई आफूतिर आकर्षण गरेनन्; उनले तिनीहरूलाई मुक्तिदाता प्रभुकहाँ डोस्‍याए। उनले सत्यताको विषयमा गवाही दिए, जुन सत्यता प्रभु येशू हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना ५:३४: प्रभु येशूले उहाँको कुरा सुन्दै गरेका मानिसहरूलाई सम्भना गराउनुभयो, कि परमेश्वरसित एक हुनुभएको उहाँको दाबी

मानिसहरूले दिएको गवाहीमा निर्भर थिएन । उहाँसँग मानिसहरूको गवाही मात्र हुँदो हो त उहाँको दाबी निक्कै कमजोर हुनेथियो । तर उहाँले बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको गवाही किन पेश गर्नुभयो ? किनभने उनी परमेश्वरबाट पठाइएका मानिस थिए । अनि उनले प्रभु येशूचाहिँ मसीह हुनुहुन्छ, उहाँ संसारका पाप उठाइलैजाने परमेश्वरको थुमा हुनुहुन्छ भन्ने गवाही दिए ।

त्यसपछि 'तिमीहरूले मुक्ति पाओ भन्ने उद्देश्यले म यी कुराहरू भन्दछु' भनेर प्रभु येशू अघि बढ्नुभयो । यति लामो समयसम्म प्रभु येशूले ती यहूदी मानिसहरूसँग कुरा गर्नुभयो । किन ? के तिनीहरू बेठीक तर उहाँ ठीक हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा देखाउनलाई उहाँले यसो गर्नुभयो त ? होइन, उहाँको उद्देश्य अर्को थियो । तिनीहरूले उहाँलाई चिनु र उहाँलाई अघिदेखि प्रतिज्ञा गरिनुभएको मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरून् भन्ने हेतुले उहाँले तिनीहरूको अगाडि यी अद्भुत सत्यताहरू प्रस्तुत गर्नुभयो । यो पद प्रभु येशूको प्रेमले भरिएको कोमल हृदयको झलक दिन्छ । उहाँ ती मानिसहरूसँग कुरा गर्दै हुनुहुन्थ्यो, जसले उहाँलाई घृणा गर्दथिए र जसले केही समयपछि उहाँको ज्यान लिने सक्भर प्रयास गर्नेथिए । तर तिनीहरूप्रति उहाँको हृदयमा अलिकति पनि घृणा वा वैरभाव थिएन । उहाँले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नुहुन्थ्यो । उहाँको हृदयमा तिनीहरूका निम्ति प्रेमबाहेक अरु केही पनि थिएन ।

यूहन्ना ५:३५: प्रभु येशूले यहाँ बप्तिस्मा दिने यूहन्नालाई कुन प्रकारको सम्मान दिनुभयो ? उहाँको दृष्टिमा उनी एउटा बलिरहने र चम्किरहने बत्ती थिए । यसर्थ यूहन्ना खूबै जोशिला व्यक्ति भएका हुनुपर्छ, जसले आफ्नो सेवकाइद्वारा अरु मानिसहरूलाई ज्योतिरूपी प्रकाश दिन्थे । मानिसहरूलाई प्रभु येशूकहाँ डोस्चाउँदा-डोस्चाउँदै उनले आफ्नो पूरा बल खर्च गरेका थिए । यूहन्नाको सेवकाइको शुरुमा यहूदीहरू उनीकहाँ धुइरो लाग्थे । उनमा एउटा अपूर्वीय नौलोपन थियो । यी अनौठा व्यक्तिले तिनीहरूको जीवनलाई छोए-छोए । यसैले तिनीहरू उनको कुरा सुन्न निस्कन्थे । केही समयका निम्ति तिनीहरूले उनलाई एक लोकप्रिय धर्मगुरुको रूपमा मान्दथिए ।

बप्तिस्मा दिने यूहन्नालाई हार्दिक स्वागत गर्नेहरूले उहाँलाई किन स्वीकार गर्न सकेनन्, जसको विषयमा यूहन्नाले सधैं प्रचार गरिरहेका थिए? केही समयसम्म तिनीहरू यूहन्नामा रमाए, तर तिनीहरूको जीवनमा पश्चात्ताप नै थिएन। तिनीहरूको व्यवहारको अननुरूपता त्यसबाट आयो। तिनीहरूले राजाको अग्रदूतलाई स्वीकार गरे तर राजालाई चाहिँ अस्वीकार गरे। प्रभु येशूले यूहन्नाको ठूलो सम्मान र तारिफ गर्नुभयो। परमेश्वरका पुत्रबाट 'बलिरहने र चम्किरहने बत्ती' भन्ने उपाधि पाउनु साँच्चै हरेक ख्रीष्टको दासदासीका निम्ति ठूलो सम्मान हो। हामी प्रभु येशूलाई प्रेम गर्नेहरूमध्ये हरेकले उहाँका निम्ति आगोको ज्वाला बन्ने चेष्टा गरौं! आफू बलेर-जलेर शेष हुनुपरे पनि त्यसरी हामी संसारलाई ज्योति दिएर छोडौं!

यूहन्ना ५:३६: बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको गवाही ख्रीष्ट येशूका निम्ति उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने सम्बन्धमा सबैभन्दा ठूलो प्रमाण थिएन। तर परमेश्वर पिताले उहाँलाई देखाउनलाई दिनुभएका आश्चर्यकर्महरूले उहाँको विषयमा पिताले उहाँलाई पठाउनुभएको हो भन्ने गवाही दिएका छन्। आश्चर्यकर्महरूचाहिँ कसैको ईश्वरत्व पुष्टि गर्ने खास प्रमाण होइनन्। किनभने पवित्र बाइबलमा हामी यस्ता मानिसहरूको विषयमा पढ्छौं, जसलाई अचम्मका कामहरू गर्ने शक्ति दिइएको थियो। अनि दुष्ट आत्माहरूले पनि अलौकिक शक्तिका कामहरू देखाउन सक्छन्। तर प्रभु येशूले पूरा गर्नुभएका आश्चर्यकर्महरू अरू सबै अचम्मका कामहरूभन्दा बेग्लै छन्। पहिले, यी शक्तिका कामहरू गर्ने क्षमता अरू मानिसहरूलाई दिइन्छ भने प्रभु येशूसँग भएको शक्ति उहाँ आफूमा भएको सामर्थ्य थियो। अरूले अचम्मका कामहरू गरे, तर तिनीहरूले अरू कसैलाई यही प्रकारले अचम्मको काम गर्ने शक्ति दिन सकेनन्। तर प्रभु येशूले आश्चर्यकर्महरू गर्नुको साथै आफ्ना प्रेरितहरूलाई त्यही प्रकारले अचम्मका कामहरू गर्ने अधिकार दिनुभयो। अनि जुन अचम्मका कामहरू प्रभु येशूले देखाउनुभयो, ती कामहरूको विषयमा पुरानो नियमले मसीहले त्यस किसिमका अचम्मका कामहरू गर्नुहुनेछ भन्ने भविष्यवाणी गरेको थियो। अन्तमा, प्रभु येशूका अचम्मका कामहरूको अद्वितीय

विशेषता अरू कुन कुरामा थिए? उहाँका आश्चर्यकर्महरू गुण, स्तर, पहुँच, लक्ष्य, उद्देश्य र सङ्ख्यामा अद्वितीय छन्।

यूहन्ना ५:३७-३८: यी पदहरूमा प्रभु येशूले फेरि पनि पिताको साक्षीको विषय उठाउनुभयो; किनभने प्रभु येशूलाई पठाउनुहुने पिता आफैले उहाँको विषयमा गवाही दिनुभएको थियो। हुन सक्छ, उहाँले यहाँ भन्नुभएको कुराले प्रभु येशूको बप्तिस्मासित सम्बन्ध जोड्छ। किनभने त्यस बेला स्वर्गबाट परमेश्वर पिताको सोर सुनियो, जसले *'यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन्, जससँग म अत्यन्त प्रसन्न छु'* भन्नुभएको थियो। तर परमेश्वर पिताको साक्षी यतिमा सीमित राख्नुहुँदैन। प्रभु येशूको जीवन र सेवकाइ, साथै उहाँले गर्नुभएका सबै अचम्मका कामहरू नै उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने पिताको साक्षी हुन्।

ती विश्वास नगर्ने यहूदीहरूले न परमेश्वरको सोर कहिल्यै सुनेका थिए, न उहाँको रूप कहिल्यै देखेका थिए; किनभने परमेश्वरको वचनले तिनीहरूभित्र रहन वा वास गर्ने ठाउँ पाएको थिएन। परमेश्वर पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलद्वारा मानिसहरूसित बोल्नुहुन्छ। यो उहाँको वचन हो। ती यहूदीहरूसित पुरानो नियमको धर्मशास्त्र थियो। तर तिनीहरूले परमेश्वरलाई यी पवित्र लेखोटद्वारा तिनीहरूसँग बोल्न दिएनन्। तिनीहरूका हृदयहरू कठोर थिए; तिनीहरूका कानहरू बन्द भएका थिए।

तिनीहरूले परमेश्वरको रूप वा मानवीकरण कहिल्यै देखेनन्। किन? किनकि परमेश्वरले पठाउनुभएको ख्रीष्टलाई तिनीहरूले विश्वासै गरेनन्। परमेश्वर पिताको रूप र मानिसहरूले आफ्नै आँखाले देख्न सक्ने कुनै आकृति छैन। परमेश्वर आत्मा हुनुहुन्छ; उहाँ अदेख हुनुहुन्छ। उहाँलाई देखिँदैन। तर परमेश्वरले आफूलाई मानिसहरूकहाँ प्रकट गर्नुभयो, प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा नै। वास्तवमा जस-जसले ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गरे, तिनीहरूले उहाँमा परमेश्वरको रूप देखे। विश्वास नगर्नेहरूले उहाँलाई देख्दा तिनीहरूजस्तो एउटा मानिसलाई देखे।

यूहन्ना ५:३९: यस पदको पहिलो भाग दुई प्रकारले बुझ्न सकिन्छ।¹⁷⁾ एक, प्रभु येशूले यहूदीहरूलाई *'पवित्रशास्त्रहरूमा खोजी गर'*

भन्ने आज्ञा दिनुभयो । अथवा दुई, ती यहूदीहरूले पवित्रशास्त्रहरूमा खोजी गरेको कुरा उहाँले बयान गर्नुभयो; किनकि तिनीहरूसँग पवित्रशास्त्र थियो, अनि त्यो पवित्र धर्मपुस्तक तिनीहरूसँग भएको हुनाले तिनीहरूसँग अनन्त जीवन छ भन्ने विचारधारणा तिनीहरूको मनमा थियो । यस पदको बारेमा यी दुईवटा अर्थ सम्भव छन् । मेरो विचारमा, प्रभु येशूले यहाँ ती यहूदीहरूको विषयमा तिनीहरूले आफ्नो हातमा पवित्र शास्त्र भएको कारणले अनन्त जीवन पनि आफ्नो हातमा भएको ठान्ने गर्थे भन्ने कुरा गर्नुभयो । पुरानो नियमरूपी धर्मशास्त्रले मसीहको आगमनको विषयमा जेजति कुरा पूर्वजानकारीको रूपमा बताएको थियो, त्यो सबै प्रभु येशूको बारेमा कुरा गरेको हो भन्ने तिनीहरूलाई थाहै थिएन । कस्तो विचित्र कुरा हो, पवित्र धर्मशास्त्र आफ्नो हातमा हुँदा-हुँदै पनि मानिसहरू आत्मिक रूपले पूरा अन्धा हुन सक्छन् । तर प्रभु येशूले यस प्रकारले तिनीहरूसँग कुरा गर्नुभएपछि पनि तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण गर्न चाहेनन् । यो तिनीहरूलाई माफ हुँदैन । तपाईंले यस पदको दोस्रो भागमा ध्यान दिनुहोला । ‘अनि मेरो विषयमा गवाही दिने ती नै हुन् ।’ पुरानो नियमको मुख्य विषय प्रभु येशूको आगमन हो । अनि पुरानो नियम पढ्दाखेरि जसले यो कुरा देख्दैन, उसले त्यसको सबभन्दा महत्त्वपूर्ण कुरा गुमाइ-पठाउँछ ।

यूहन्ना ५:४०: ती यहूदीहरूले ख्रीष्ट येशूकहाँ आएर जीवन पाउन चाहेनन् । मानिसहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई ग्रहण नगरेको खास कारण तिनीहरूले सुसमाचारको सन्देश नबुझेकोमा अथवा प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्न तिनीहरू अशक्त भएकोमा हामीले खोज्नुहुँदैन; किनभने प्रभु येशूको विषयमा कुनै यस्तो कुरा नै छैन, जसले गर्दा मानिसहरूले उहाँमाथि विश्वास गर्न सक्दैनन् । तर तिनीहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई ग्रहण नगरेको खास कारण हामीले तिनीहरूको इच्छामा खोज्नुपर्छ । वास्तवमा तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण गर्ने इच्छा गरेनन् । मुक्तिदाता प्रभु तिनीहरूलाई प्रिय लाग्दैन । तिनीहरूले आफ्ना पापहरूलाई बढी रुचाउँछन् । तिनीहरूले आफ्ना दुष्ट चालहरू छोड्न चाहँदैनन् ।

यूहन्ना ५:४१: यहूदीहरूले प्रभु येशूलाई ग्रहण गरेनन्, र उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूको यो दोष देखाउनुभयो । तर तिनीहरूले उहाँलाई

आदर नगरेको कारणले उहाँलाई आघात पुग्यो भन्ने कुरा सम्भनुहुँदैन । उहाँले यस संसारका मानिसहरूबाट प्रशंसा पाऊन् भन्ने हेतुले उहाँ यस संसारमा आउनुभएको होइन । उहाँलाई तिनीहरूको प्रशंसा चाहिएन । उहाँले आफ्ना पिताबाटको प्रशंसा पाउन चाहनुहुन्थ्यो । मानिसहरूले उहाँलाई तिरस्कार गरेमा उहाँको महिमा एक इन्च पनि घट्दैनथियो ।

यूहन्ना ५:४२: मानिसहरूले परमेश्वरका पुत्रलाई ग्रहण गरेनन् । तिनीहरू कहाँ, कुन कुरामा चुकेका हुन् त? यो पद तिनीहरूको भूलचूकको मूलकारण बताउँछ । तिनीहरूमा परमेश्वरको प्रेम थिएन । तिनीहरूले परमेश्वरलाई होइन, तर आफूलाई मात्र प्रेम गर्थे । तिनीहरूले परमेश्वरलाई प्रेम गरेका भए तिनीहरूले परमेश्वरबाट पठाइनुभएको ख्रीष्ट येशूलाई ग्रहण गर्नेथिए । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई इन्कार गरे । यसैबाट तिनीहरूले प्रभु येशूका पिताका निम्ति आफ्नो प्रेम नभएको प्रमाण दिए ।

यूहन्ना ५:४३: प्रभु येशू पिताको नाममा आउनुभएको थियो । उहाँ आफ्ना पिताको इच्छा पूरा गर्न, आफ्ना पिताको महिमा बढाउन र हर कुरामा आफ्ना पिताको आज्ञापालन गर्न आउनुभएको थियो । यसकारण परमेश्वरलाई साँचो तवरले प्रेम गर्ने मानिसहरूले ख्रीष्ट येशूलाई पनि प्रेम गर्नुपर्नेथियो; किनभने उहाँले जे गर्नुभयो र जे बोल्नुभयो, यी सबै काम-कुराहरूमा उहाँले परमेश्वरलाई सधैं प्रसन्न तुल्याउनुहुन्थ्यो ।

प्रभु येशूले यहाँ यहूदीहरूलाई 'अर्को एकजना आफ्नो नाममा आउनेछ, र त्यसलाई तिमीहरूले ग्रहण गर्नेछौ' भन्ने पूर्वसूचना दिनुभयो । हुन सक्छ, यसो भनेर उहाँले ती धेरै भूटा शिक्षकहरूसित सम्बन्ध जोड्नुभयो, जो उहाँको समयपछि नजिकको भविष्यमा उठ्नेछन् र जसले यस जातिबाट आदर खोज्नेछन् । हुन सक्छ, यसो भनेर उहाँले ती अगुवाहरूको कुरा गर्नुभयो, जो आउने युगको पुस्ता-पुस्तामा विभिन्न भूटा सम्प्रदायहरूबाट उठ्नेछन् र जसले 'ख्रीष्ट मै हुँ' भन्ने कुरा दाबी गर्नेछन् । तर मलाई के लाग्छ भने, उहाँले यहाँ ख्रीष्ट-विरोधीको कुरा गर्नुभयो । आउंदो दिनमा यहूदी जातिबाट स्वयम्-शासक उठ्नेछ, जसले आफूलाई साह्रै माथि उचाल्नेछ र 'परमेश्वर म नै हुँ' भन्दै मानिसहरूबाट

परमेश्वरलाई दिनुपर्ने श्रद्धाभक्तिको माग गर्नेछ (२ थेस्सलोनिकी २:८ - १०) । यहूदीहरूमध्ये प्रायः सबै मानिसहरूले त्यस ख्रीष्ट-विरोधीलाई ग्रहण गर्नेछन्, र त्यसलाई आफ्नो शासक तुल्याएका हुनाले तिनीहरू परमेश्वरको भयानक न्यायमा पर्नेछन् (१ यूहन्ना २:१८) ।

यूहन्ना ५:४४: यहूदी जातिका मानिसहरूले प्रभु येशूलाई ग्रहण गरेनन्; त्यसको अर्को कारण पनि छ । प्रभु येशूले यहाँ त्यसको अर्को कारण के हो, सो बताउनुभयो । अरू मानिसहरूले तिनीहरूलाई स्वीकार गर्नु र तिनीहरूको आदर गर्नु भन्ने तृष्णा तिनीहरूले गर्दथिए, जब परमेश्वरबाट स्वीकार गरिन वा आदर पाउनका निम्ति तिनीहरूमा कुनै चासो थिएन । तिनीहरूलाई तिनीहरूले यहूदी धर्मलाई छोड्दा साथीहरूले के भन्लान् भन्ने डर थियो । प्रभु येशूका अनुयायीहरू बनेमा तिनीहरूमाथि आइपर्ने निन्दा र तिनीहरूले खजुपर्ने दुःखकष्टहरू भोग्न तिनीहरू तयार भएनन् । ख्रीष्टको चेला वा चेली भएको हुनाले अरू मानिसहरूले मलाई के भन्लान्, मलाई के गर्लान् भन्ने डर जसलाई लागेको छ, उसले मुक्ति पाउन सक्दैन । प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्न चाहने मानिसले 'अरू मानिसहरूले मलाई जेसुकै गर्नु, परमेश्वरले मलाई स्वीकार गर्नु' भन्ने उत्कट इच्छा गर्नुपर्छ । उसले एकमात्र परमेश्वरबाट आउने आदर खोज्नु-पर्छ ।

यूहन्ना ५:४५: प्रभु येशूले यहूदीहरूलाई पिताको सामु दोष लगाउनुपर्दैन । उहाँले चाहनुभएको भए तिनीहरूको विरोधमा उहाँले थुप्रै आरोपहरू लगाउन सक्नुहुनेथियो । तर त्यसो गर्न उहाँलाई जरुरत थिएन; किनकि तिनीहरूलाई दोषी ठहराउन मोशाका लेखहरू पर्याप्त थिए । ती यहूदीहरूले पुरानो नियमको धर्मशास्त्रमा, विशेष गरी मोशाले लेखेका पाँच पुस्तकमा ठूलो गर्व गर्थे । मोशाले लेखेका पाँच पुस्तकको नाम हिब्रमा 'तोर' हो । यी पवित्र धर्म-पुस्तकहरू अरू कुनै जातिलाई होइन, तर खुद इस्राएलीहरूलाई दिइएकोमा तिनीहरूको गर्व गर्ने कारण थियो । तर तिनीहरूको खास समस्या के थियो भने, तिनीहरूले मोशाका वचनहरू पालन गरेनन् । यूहन्ना ५:४६ पदले यो कुरा स्पष्ट पार्छ ।

यूहन्ना ५:४६: प्रभु येशूले मोशाका लेखहरूको अधिकार र आफ्ना वचनहरूको अधिकार एकै स्तरमा राख्नुभयो । यसबाट हामीलाई याद

भयो, कि 'सबै पवित्र शास्त्र परमेश्वरको प्रेरणाद्वारा दिइएको हो।' हामी चाहे पुरानो नियम, चाहे नयाँ नियम पढौं, हामी परमेश्वरकै वचन पढ्छौं। यहूदीहरूले मोशाका वचनहरू विश्वास गरेका भए तिनीहरूले प्रभु येशू ख्रीष्टलाई पनि विश्वास गर्नेथिए; किनकि तिनले ख्रीष्टको आगमनको विषयमा लेखेका थिए। त्यसको उदाहरण व्यवस्था १८:१५ र १८ पद हो, जहाँ यस्तो लेखिएको छ:

'परमप्रभु तिम्रा परमेश्वरले तिम्रै बीचबाट, तिम्रै दाजुभाइहरूबाट मजस्तै एकजना भविष्यवक्ता तिम्रा निम्ति खडा गर्नुहुनेछ; तिमीहरूले तिनकै कुरा ध्यानसित सुन्नू! ... म तिनीहरूका निम्ति तिनीहरूका दाजुभाइहरूको बीचबाट तिम्रीजस्तो एकजना भविष्यवक्ता खडा गर्नेछु, र मेरा वचनहरू तिनको मुखमा हालिदिनेछु; अनि म तिनलाई जे-जे आज्ञा गर्नेछु, ती सबै कुराहरू तिनले तिनीहरूलाई भन्नेछन्।'

यी पदहरूमा मोशाले ख्रीष्टको आगमनको विषयमा भविष्यवाणी गरेका थिए; तिनले यहूदीहरूलाई के भनेका थिए भने, ख्रीष्ट आउनु-भएपछि तिनीहरूले उहाँको कुरा सुन्नपछि र उहाँको आज्ञापालन गर्नुपछि। अनि अब प्रभु येशू यहूदीहरूको बीचमा आउनुभएको थियो, तर तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण गरेनन्। यसकारण 'मोशाले तिमीहरूलाई पिताको सामु आरोप लगाउनेछन्' भन्ने कुरा प्रभु येशूले यहाँ गर्नुभयो। तिनीहरूले मोशालाई विश्वास गर्छौं ता भन्दैथिए, तर तिनले आज्ञा गरेको कुरा तिनीहरूले पालन गर्दैनथिए। 'उनले मेरो विषयमा लेखे' भनेर हाम्रा प्रभुले पुरानो नियमको धर्मशास्त्रमा आफ्नो विषयमा भविष्यवाणीहरू छन् भन्ने कुरा स्पष्ट रूपले बताउनुभयो। सन्त अगुस्टिनले यो कुरा यसरी नै वक्त गरे: 'नयाँ नियमको शिक्षाचाहिँ पुरानो नियमभित्र लुकेको छ, अनि पुरानो नियमको अर्थ र उद्देश्य नयाँ नियममा प्रकट भएको हो।'

यूहन्ना ५:४७: यहूदीहरूले मोशाका लेखहरू विश्वास गरेनन् भने तिनीहरूले येशूका वचनहरू विश्वास गर्ने कुरा पर जाओस्! किनभने पुरानो नियम र नयाँ नियमको बीचमा अति नजिकको सम्बन्ध छ। कसैले पुरानो नियमको धर्मशास्त्र परमेश्वरको प्रेरणाले दिइएको कुरामा शङ्का गर्छ भने, त्यसले प्रभु येशूका वचनहरूमा परमेश्वरको प्रेरणा छ भन्ने कुरा पनि ग्रहण गर्दैन। जुन मानिसहरूले पवित्र बाइबलका कुनै-कुनै भागमा आफ्नो

शङ्कारूपी हमला गर्छन्, ती मानिसहरूलाई सम्पूर्ण पवित्र बाइबलको विषयमा शङ्का गर्नु कति पनि बेर लाग्दैन। यस विषयमा श्री जे. किङ्गले यसो भनेका छन्: 'निस्सन्देह प्रभु येशूले यहाँ, यस ठाउँमा मोशाका 'पेन्ट्युख' नामक पाँचवटा पुस्तकहरूसित सम्बन्ध जोड्नुभयो। अनि आजको दिनसम्म मोशाले लेखेका यी पुस्तकहरूमाथि जति धेरै हमलाहरू भए, पवित्र बाइबलको अरू कुनै खण्ड नै छैन, जसमाथि उतिकै हमला-हरू गरिएका छन्। यस सम्बन्धमा अनौठो लाग्ने कुरा के हो भने, हाम्रो गनाइअनुसार प्रभु येशूले मोशाले लेखेका यही खण्डबाट उद्धृत गर्दै बढी उदाहरणहरू दिनुभयो, मानौं उहाँले यसरी नै ती हमलाहरू शुरु हुनु-भन्दा धेरै अघि नै यी पुस्तकहरूमाथि आफ्नो अनुमोदनको छाप लगाउनुभयो।' 18)

४) यूहन्ना ६: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको तेस्रो वर्ष: गालीलमा

क) यूहन्ना ६:१-१५: चौथो चिन्ह: प्रभु येशूले पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभयो

यूहन्ना ६:१: 'यी कुराहरूपछि ...।' पाँच अध्यायमा घटेका घटना-हरूदेखि केही समय बितेको कुरा जनाउने वाक्यांश हो यो। पाँच अध्याय र छ अध्यायको बीचमा कति समय बित्यो, सो हामीलाई थाहा छैन। तर हामी यति जान्दछौं: प्रभु येशू यरूशलेमको आसपासबाट यात्रा गरेर गालील तालमा आउनुभएको थियो। उहाँ 'तिबेरियस समुद्रको पारिपट्टि जानुभयो' अर्थात् गालील तालको उत्तर-पश्चिमको किनारादेखि उहाँ त्यसको उत्तर-पूर्वीय किनारामा जानुभयो। गालील तालको अर्को नाम तिबेरियासको समुद्र थियो; किनभने त्यस तालको पश्चिमी किनारामा तिबेरियास शहर अवस्थित थियो, अनि त्यो शहर गालील प्रदेश/प्रान्तको सदरमुकाम थियो। त्यस शहरले आफ्नो नाम तिबेरियास सम्राटको नामअनुसार पाएको थियो।

यूहन्ना ६:२-३: 'एउटा ठूलो भीड उहाँको पछि लाग्यो।' ती मानिसहरूले उहाँलाई परमेश्वरका पुत्रको रूपमा चिनेको वा विश्वास गरेको कारणले पछ्याएनन्, तर तिनीहरूले ती चिन्हहरू देखेका थिए, जुन चिन्हहरू उहाँले बिरामीहरूप्रति देखाउनुभएको थियो। आश्चर्यकर्महरू देखेर गरेको विश्वास र परमेश्वरको वचनमाथि राखेको विश्वास भिन्नभिन्नै छन्। अरू केही पनि नभई केवल परमेश्वरको वचनमाथि राखेको विश्वास परमेश्वरलाई प्रसन्न तुल्याउँछ। परमेश्वरको वचनलाई आफूलाई सत्य प्रमाणित गराउने आश्चर्यकर्महरूको जरूरत छैन। परमेश्वरले भन्नुभएको जुनसुकै वचन उहाँ स्वयम्ले त्यो वचन बोल्नुभएको हुनाले सत्य हुन्छ-हुन्छ र आफैआफ सत्य ठहिराएकै छ; किनकि परमेश्वरले बोल्नुभएको वचनमा कुनै त्रुटि हुँदैन, कुनै भूल हुनै सक्दैन। तब परमेश्वरको वचनलाई पुष्टि गर्ने चिन्ह हामीलाई किन चाहियो त? होइन, हाम्रा निम्ति परमेश्वरको वचन यथस्त छ।

'अनि येशू एउटा पहाडमाथि चढ्नुभयो।' तीन पदको अक्षरशः अनुवाद यही हो; तर उहाँ चढ्नुभएको त्यस 'पहाड'को अर्थ यो पनि हुन सक्छ: गालील तालको वरिपरि डाँडाकाडा भएको पहाडी क्षेत्र बुझिन्छ।

यूहन्ना ६:४: 'निस्तार चाड नजिकै थियो।' प्रेरित यूहन्नाले यो किन बताएका छन्, सो स्पष्ट भएको छैन। कतिको सुभाउ यस प्रकारको छ: निस्तार चाडमाथि आफ्नो विचार लगाएरै प्रभु येशूले यस अध्यायमा प्रस्तुत गरिएको जीवनको रोटीको सुन्दर सन्देश दिनुभयो होला। जे होस्, प्रभु येशू यस निस्तार चाडमा यरूशलेम जानुभएन। प्रेरित यूहन्नाले यहाँ निस्तार चाडलाई यहूदीहरूको चाड भनेका छन्। वास्तवमा परमेश्वरले पुरानो नियमको समयमा निस्तार चाड स्थापित गर्नुभएको थियो, जब उहाँले त्यो चाड यहूदीहरूलाई मान्न दिनुभएको थियो। अनि यस अर्थमा त्यो चाड यहूदीहरूकै चाड थियो। तर 'यहूदीहरूको चाड' भन्ने अर्थ त्यो पनि हुन सक्छ: परमेश्वरले निस्तार चाडलाई आफ्नो चाडको रूपमा मान्नुहुन्न रहेछ; किनकि यहूदी जातिका मानिसहरूले निस्तार चाड केवल रीतिको रूपमा मानेका थिए, र त्यस चाडबाट त्यसको मुटु हराएको थियो; किनकि यहूदीहरूले त्यसमा आफ्नो मनतन दिएनन्। यसकारण

त्यस चाडले आफ्नो खास अर्थ गुमाइसकेको थियो । अबचाहिँ त्यो निस्तार चाड परमप्रभुको चाड थिएन ।

यूहन्ना ६:५: प्रभु येशूले ठूलो भीडका मानिसहरूलाई देखेर 'हतेरी, ती मानिसहरू मेरो शान्ति किन भङ्ग गर्छन्' अथवा 'अरे, मैले आफ्ना चेलाहरूसित समय बिताउन नपाउने रहेछु' भनेर दिक्क वा भिजो मान्नभएन । होइन, तिनीहरूका निम्ति केही खानेकुरा प्रबन्ध गर्नुपर्छ भन्ने उहाँको मनमा उठेको उहाँको पहिलो विचार थियो । अनि फिलिपतिर फर्केर उहाँले तिनलाई सोध्नुभयो: 'फिलिप, यी मानिसहरूलाई खुवाउन कहाँबाट हामी रोटीहरू किनौं?' जब प्रभु येशूले कसैलाई कुनै प्रश्न सोध्नुहुन्थ्यो, तब उहाँले त्यसको उत्तर पाएर आफ्नो ज्ञान बढाउन खोज्नुहुन्थ्यो, तर उहाँले सधैं अरू मानिसहरूलाई केही कुरा सिकाउन चाहनुहुन्थ्यो । उहाँले अघिबाट आफ्नो त्यस प्रश्नको उत्तर जान्नुहुन्थ्यो, तर फिलिपचाहिँ त्यसको जवाफ जान्दैनथिए ।

यूहन्ना ६:६: प्रभु येशूले फिलिपलाई एउटा महत्त्वपूर्ण पाठ सिकाउन लाग्नुभएको थियो । उहाँले तिनको विश्वासको जाँच लिन लाग्नुभएको थियो । उहाँले त्यस भीडलाई खुवाउन जुन आश्चर्यकर्म गर्न लाग्नुभएको थियो, सो उहाँलाई थाहा थियो । तर के? के फिलिपले उहाँले यसो गर्न सक्नुहुन्छ भन्ने कुरा जानेका र बुझेका थिए? के फिलिपको विश्वास ठूलो थियो, कि के तिनको विश्वास सानो थियो?

यूहन्ना ६:७: फिलिपको विश्वास त्यस हदसम्म बढेको थिएन रहेछ । तिनले मोटामोटी हिसाब गरे, र अड्कल काटे, कि तिनीहरूमध्ये हरेकले थोरै खाए दुई सय दीनारका रोटीहरू पनि तिनीहरूका निम्ति पर्याप्त हुनेथिएन । त्यति बेला दुई सय दीनारले कतिवटा रोटी किन्न सकिन्थ्यो, सो हामीलाई खास थाहा छैन । तर दुई सय दीनार ठूलो रकम हो; एक दीनार एक दिनको ज्याला थियो ।

यूहन्ना ६:८-९: अन्द्रियासचाहिँ शिमोन पत्रुसको दाजु थिए । अन्द्रियास र पत्रुस बेथसैदाका थिए । अनि बेथसैदाचाहिँ गालीलको समुद्रको किनारमा अवस्थित थियो । अन्द्रियास पनि यति भीडका मानिसहरूलाई खुवाउनु निक्कै कठिन भएको निष्कर्षमा पुगे । तर तिनले

एउटा ठिटाको हातमा पाँचवटा जौका रोटी र दुईवटा माछा देखे । तर यी छुद्र पाँचवटा रोटी र दुईवटा माछा लिएर यति धेरै मानिसहरूको भोक मेटाउने आँट कहाँबाट लिने ? त्यो त हात्तीको मुखमा जीरा भनेभैं हुनेथियो । त्यस ठिटासित धेरै खानेकुरा थिएन, तर ऊ त्यो प्रभु येशूको हातमा छोड्न राजी थियो । फलस्वरूप त्यस ठिटाको यस उपकारको बयान चारै सुसमाचारका पुस्तकहरूमा उल्लेख गरिएको छ । त्यस ठिटाले गरेको काम सानै थियो । तर परमेश्वरका निम्ति दिइएको थोरै धेरै हुन्छ, जब त्यो परमेश्वरको हातमा हुन्छ । यसरी नै त्यो ठिटो संसारभरि प्रख्यात भयो ।

यूहन्ना ६:१०: प्रभु येशूले ती मानिसहरूलाई आरामसँग बस्ने आज्ञा दिनुभयो । यहाँ मूलभाषामा 'बस्नु' भनेको 'लेट्नु' वा 'सुत्नु' हो । उहाँले तिनीहरूलाई आराम गर्ने मौका दिनुभयो । उहाँले तिनीहरूका निम्ति धेरै घाँस भएको ठाउँ रोज्नुभयो । त्यस मुलुकमा धेरै घाँस भएको जग्गा पाउनु गाह्रो थियो । तर मानिसहरूले सफा र आरामदायक ठाउँमा खाना खान पाऊन् भन्ने कुरामा प्रभुको ध्यान थियो ।

'गन्तीमा प्रायः पाँच हजार पुरुषहरू थिए ।' यसर्थ त्यस गन्तीमा स्त्रीहरू र केटाकेटीहरू आएनन्; तिनीहरूको सङ्ख्या कति थियो कति !! विचार गर्नुहोस्: पाँच हजार पुरुष ! तब जुन आश्चर्यकर्म हुन लागेको थियो, त्यो त निक्कै ठूलो भएको हुनुपर्छ ।

यूहन्ना ६:११: प्रभु येशूले ती रोटीहरू हातमा लिनुभयो, र तिनका निम्ति धन्यवाद चढाउनुभयो । हाम्रा प्रभुले खाना खानुभन्दा अगाडि वा अरू मानिसहरूलाई भोजन बाँड्नुभन्दा अगाडि परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाउनुहुन्थ्यो भने हाम्रो विषयमा के हो ? के उहाँले गर्नुभएजस्तो हामीले खाना खानुभन्दा अगाडि एक क्षण रोकेर परमेश्वरलाई धन्यवाद दिनुपर्दैन र ? हो, हामीले भन् बढ्ता गरी यसो गर्नुपर्छ । त्यसपछि उहाँले ती रोटीहरू आफ्ना चेलाहरूलाई दिनुभयो । त्यसमा हामीले सिक्नुपर्ने एउटा असल पाठ छ । प्रभु येशूले सबै कामहरू आफूले गर्नुभएन, तर उहाँले अरूको सेवा पनि ग्रहण गर्नुभयो । उहाँले

त्यस सेवामा अरूलाई पनि सहभागी तुल्याउनुभयो । कसैले यसो भनेका छन्: 'हे दाजु, हे भाइ, तपाईंले सकेसम्म काम गर्नुहोस्, र म पनि सकेसम्म काम गर्छु, अनि हामीले गर्न नसक्ने काम प्रभुले गर्नुहुन्छ ।'^{१९} कति राम्रो !

प्रभु येशूले यी रोटीहरू आफ्ना चेलाहरूलाई दिँदाखेरि अचम्म, यी रोटीहरू सङ्ख्यामा बढेका रहेछन् ! यो अचम्मको काम कुन क्षणमा भएको थियो, सो वर्णन गरिएको छैन । तर प्रभुको हातमा भएका यी पाँचवटा रोटी र यी दुईवटा माछाको वृद्धि अचम्म प्रकारले भएको थियो; किनभने यति ठूलो भीडका मानिसहरूले अघाएसम्म खान पाएका थिए । उहाँका चेलाहरूले रोटी र माछाहरू बस्नेहरूलाई बाँडे । कसैलाई अपुग भएन; किनभने यसो लेखिएको छ: 'माछाहरूबाट जति तिनीहरूले चाह गरे, त्यति नै उनीहरूले बाँडे ।'

श्री ग्रिफिथ थोमसले हामीलाई यस वृत्तान्तबाट निम्न सुन्दर चित्रण पाइन्छ भन्ने कुरा याद दिलाएका छन्: 'यस वृत्तान्तमा (क) संसारका मानिसहरू नष्ट हुन लागेका, (ख) प्रभु येशूका चेलाहरू शक्तिहीन भएका, तर (ग) हाम्रा मुक्तिदाता प्रभु सर्वसिद्ध हुनुभएको सुन्दर चित्रण छ । यस आश्चर्यकर्ममा उहाँले सृष्टि गर्ने शक्ति प्रयोग गर्नुभएको थियो । किनकि को मानिस होला, जसले पाँचवटा रोटी र दुईवटा माछा लिएर यति विघ्न मानिसहरूलाई अघाउन्जेल खुवाउन सक्छ ? यस विषयमा यो सुन्दर भनाइ छ: "प्रभु येशूले यी रोटीहरूमाथि आशिष माग्नुहुँदा 'बीउ छर्ने ऋतु' थियो भने उहाँले यी रोटीहरू भाँच्नुहुँदा 'फसलको समय' भएको थियो ।" आउनुहोस्, यो भनाइ पनि हामी सुनौं ! "परमेश्वरको आशिष माग नगरिएका रोटीहरू वृद्धि नहुने रोटी हुन् ।" '

यूहन्ना ६:१२: घतलाग्दो कुरा यसैमा छ । प्रभु येशू केवल एउटा मानिस हुनुहुँदो हो ता उब्रेका रोटीका टुक्राटुक्राहरूको के वास्ता ? मानिस हो भने, भन्नुहोस् ! पाँच हजार पुरुषहरूलाई खुवाउन सक्ने कुनचाहिँ व्यक्ति होला, जसले उब्रेका टुक्राटुक्राहरूको फिक्री गर्छ ? प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ । अनि परमेश्वरले आफ्नो उपकारको यस अपार धनको

सानोभन्दा सानो अंश पनि खेर जान दिनुहुन्न नै। उहाँले हामीलाई दिनुभएका सबै थोकहरू अनमोल छन्। तिनमा एउटा पनि नष्ट भएको उहाँ चाहनुहुन्न। यसकारण उहाँले यहाँ आफ्ना चेलाहरूलाई 'उब्रेका टुक्राहरू बटुल' भन्ने आदेश दिनुभयो। तिनमा एउटा पनि खेर नजाओस्!

धेरै मानिसहरूले यस आश्चर्यकर्ममा ठेस खान्छन्। तिनीहरू तर्क गर्दा-गर्दै त्यसलाई नभएको तुल्याउँछन्। तिनीहरूको चलाखी बुभुहोस्, जब तिनीहरूले यसो भन्छन्: 'त्यस ठिटाले आफ्ना पाँच रोटी र दुई माछा प्रभु येशूलाई दिएको देखेर भीडका मानिसहरूले 'अहो, हामी कति स्वार्थी रहेछौं' भन्दै आफूसँग भएका पोका परेका खाजाहरू निकाले र एक-अर्कासित बाँड्छुँड गर्न लागे, अनि यसरी नै सबै मानिसहरूले खान पाए अरे। तर कसैसँग यूहन्ना ६:१३ पदमा प्रस्तुत गरिएका तथ्यहरू काट्न सक्ने तर्क छैन नै।

यूहन्ना ६:१३: मानिसहरूले खाइसकेपछि रोटीका टुक्राटुक्रिका बाह्र डाला उठाइए। तब आफू सोच्नुहोस्! हरेक मानिसले पोको पारेर साथमा ल्याएको आफ्नो खाजा खाएको भए ती रोटीका टुक्राहरू कहाँबाट आउने? त्यो असम्भव हुनेथियो। मानिसहरूका विभिन्न तर्कहरू हाँस-उठ्दा छन्। रोटीका टुक्राटुक्रिका बाह्र डाला उठाइए; यसको निचोड एउटै हुन्छ: यहाँ एउटा ठूलो अचम्मको काम भएकै हो।

यूहन्ना ६:१४: त्यहाँ उपस्थित भएका मानिसहरूले पनि यो एउटा आश्चर्यकर्म हो भन्ने कुरा मानिलिए। तिनीहरूले आफ्नो खाजा खाएका भए तिनीहरूले कुनै हालतमा पनि यसो भन्नेथिएनन्। साँचो कुरा यस प्रकारको छ: यस आश्चर्यकर्मले तिनीहरूलाई यति साह्रै प्रभावित पार्यो, कि तिनीहरूले 'यस संसारमा आउनुहुने भविष्यवक्ता साँच्चै येशू नै हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा स्वीकार गरे। पुरानो नियमको धर्मशास्त्रबाट तिनीहरूलाई थाहै थियो, कि एकजना भविष्यवक्ता आउने रहेछन्। अनि तिनीहरूको विचारमा, ती भविष्यवक्ताले तिनीहरूलाई रोमी सरकारको पक्राउबाट छुटकारा दिनेछन्। तिनीहरूले सांसारिक राजाको प्रतीक्षा गरिरहेका थिए। तर तिनीहरूको विश्वास साँचो ठहरिएन। किनकि तिनीहरू प्रभु येशूलाई परमेश्वरका पुत्र भनेर स्वीकार गर्न तयार थिएनन्। तिनीहरूले न आफ्ना पापहरू मानिलिए, न मुक्तिदाता प्रभुलाई ग्रहण गरे।

यूहन्ना ६:१५: प्रभु येशूले गर्नुभएको यो अचम्मको काम देखेका मानिसहरूले उहाँलाई आफ्ना राजा तुल्याउन खोजे। प्रभु येशू केवल एउटा मानिस हुनुहुँदो हो ता निस्सन्देह उहाँले आफूलाई तिनीहरूको इच्छामा सुम्पनुहुनेथियो। मानिस हो भने, कुनचाहिँ व्यक्ति होला, जसले उच्च र विशिष्ट प्रमुख स्थान पाएकोमा त्यसलाई अस्वीकार गर्छ? किनभने प्रायः सबै मानिसहरू सधैं इज्जत र सम्मान पाउन खोज्छन्। तर यस्ता फोस्रो गौरव र अभिमानपूर्ण प्रस्तावहरूले प्रभु येशूलाई प्रभावित पार्न सक्दैनन्। उहाँले आफू यस संसारमा आउने कारण जान्नुहुन्थ्यो। उहाँ क्रूसमा पापीहरूको स्थान लिएर तिनीहरूका निम्ति मर्नु थियो। बीचमा आएर त्यो उद्देश्य विफल पार्ने जुनसुकै कुरा उहाँले पूरा रूपले इन्कार गर्नुभयो। उहाँ पहिले क्रूसरूपी वेदीमाथि बलि हुनुभन्दा अघि सिंहासनमाथि चढ्ने आरोहण परे जाओस्! उहाँले दुःख भोग्नुपर्छ, आफ्नो रगत बगाउनुपर्छ, र मर्नुपर्छ, त्यसपछि मात्र उहाँले त्यो उच्च महिमा पाउनुहुनेछ।

यस सम्बन्धमा श्री एफ. बी. मेयरले यसो भनेका छन्: 'ठीक क्लारभोका सन्त बेर्नहार्डले भनेजस्तो भयो: जब मानिसहरूले प्रभु येशूलाई आफ्ना राजा तुल्याउन खोज्ये, तब उहाँ सधैं भाग्नुहुन्थ्यो, तर जब मानिसहरूले उहाँलाई क्रूसमा भुन्ड्याएर मार्न खोजे, तब उहाँले आफूलाई तिनीहरूका निम्ति पूरा उपलब्ध गराउनुभयो। यो कुरा मनमा राखेर हामी गित्ती इत्तैका उच्च शब्दहरू आत्मसात् गरौं, जसले यसो भनेका थिए: "परमप्रभुको जीवनको शपथ, र मेरा प्रभु राजाको जीवनको शपथ! निश्चय जुन ठाउँमा मेरा प्रभु राजा हुनुहुनेछ, चाहे मृत्युमा, चाहे जीवनमा, त्यहाँ हजुरको दास हुनेछ" (२ शमूएल १५:२१)। तब हामी अवश्य आफ्ना प्रभुबाट यसो भन्ने जवाफ सुन्न पाउँछौं: "मसँग बस, नडराऊ! किनकि जसले मेरो प्राण लिन खोज्दैछन्, तिनले तिम्रो पनि प्राण लिन खोज्दैछन्; तर मसँग तिम्रो सुरक्षित रहनेछौं।" दाऊदले यो जवाफ अबियातारलाई भनेका थिए, जब तिनी भागेर दाऊदकहाँ शरण लिन आएका थिए।'²⁰

**ख) यूहन्ना ६:१६-२१: पाँचौं चिन्हः प्रभु येशू पानीमाथि-
माथि हिँड्नुभयो, साथै उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई
खतराबाट बचाउनुभयो ।**

यूहन्ना ६:१६-१७: साँभ परेको थियो, अनि प्रभु येशू एकलै पहाडतिर जानुभएको थियो । अनि मानिसहरू आ-आफ्ना घर फर्के । उहाँका चेलाहरू छोडिए । यसकारण उनीहरू समुद्रमा भरे । उनीहरू गालील तालको पारिपट्टि फर्केर जाने क्रममा अघि बढे ।

जब उनीहरू कपर्नहुमतिर लागिरहेका थिए, तब रात परिसकेको थियो । प्रभु येशू उनीहरूको साथमा हुनुहुन्नथियो । उहाँ कहाँ जानुभएको थियो ? उहाँ पहाडमा प्रार्थना गरिरहनुभएको थियो । यस वृत्तान्तले आजका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको जीवन चित्रण गर्छ । तिनीहरू आँधी चलेको सागररूपी जीवन जिउनुपर्छ, र अँध्यारो छ । प्रभु येशूलाई कहीं पनि देखिँदैन । हाम्रो जीवनमा के-के भइरहेको छ, त्यसको विषयमा उहाँ अनजान हुनुहुन्न; त्यस प्रकारको गलत अर्थ बुझ्नुहुँदैन । उहाँ स्वर्गमा हुनुहुन्छ, र आफ्ना प्रियजनहरूका निम्ति प्रार्थना गर्दै हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना ६:१८: गालीलको समुद्रमा अचानक प्रचण्ड आँधीबेहीहरू चल्ने गर्थे । यर्दन नदीको घाटी हुँदै बडो द्रूत गतिले बतासहरू चल्ये । ती बतासहरू गालील तालमा आइपुग्दा र त्यसको पानीमा धक्का लाग्दा ठूला-ठूला छालहरू उल्टेर उठ्ने गर्थे । आँधीबेही चलेको बेलामा त्यस समुद्रमा उत्रेका ससाना डुङ्गाहरूका निम्ति त्यो निक्कै खतरनाक हुन्थ्यो ।

यूहन्ना ६:१९: आँधी चल्ल शुरु हुँदा उहाँका चेलाहरूले डुङ्गामा तीन-चार माइलजति खियाउँदै गरेका थिए । उनीहरूको ज्यान ठूलो खतरामा परेको थियो । तब ठीक क्षणमा उनीहरूले आफ्ना आँखा उठाएर हेरेका थिए; किनभने प्रभु येशू पानीमाथि-माथि हिँड्दै उनीहरूको डुङ्गाको नजिक-नजिक आइरहनुभएको थियो । परमेश्वरका पुत्र गालीलको समुद्रको पानीमाथि हिँड्नुभएको त्यो अर्को एक अचम्मको काम थियो । चेलाहरू डराए; किनकि अद्भुत रीतिले पानीमाथि-माथि आइरहनुभएको व्यक्ति को हुनुहुन्थ्यो, उनीहरूले राम्ररी चिनेनन् ।

तपाईंले यस वृत्तान्तको बयान गर्ने सरलतामा ध्यान दिनुहोला । यहाँ, यस खण्डमा यूहन्नाले हामीलाई अचम्म-अचम्म घटनाहरूको बयान गरेका छन्, घटिरहेको महान् घटनामा हाम्रो ध्यान खिच्ने आडम्बरपूर्ण शब्दहरूले होइन, तर हामीलाई त्यसको खास कुरा बताउँदा कहीं बढाइचढाइ नगरू भन्ने हेतुले आफ्नो लेख्ने शैलीमा पूरा लगाम लगाएका छन् ।

यूहन्ना ६:२०: त्यति बेला प्रभु येशूले 'मै हुँ; नडराओ!' भनेर उनीहरूलाई खूब सान्त्वना दिनुभयो । कत्रा अद्भुत शब्दहरू !! प्रभु येशू केवल मानिस हुनुहुँदो हो ता उनीहरूलाई डर लाग्ने कारण हुनेथियो । तर उहाँ त सर्वशक्तिमान् सृष्टिकर्ता हुनुहुन्थ्यो, अँ, सारा विश्वमण्डललाई रक्षा गरिरहुनुहुने सम्हालक उहाँ ! उहाँ नजिक हुनुहुँदा केको डर ! गालीलको समुद्रको सृजनाहारले त्यसको पानी शान्त किन नतुल्याउने ? सारा संसारका पालनहारले डराइरहेका आफ्ना चेलाहरूलाई सुरक्षासाथ समुद्रको किनारमा किन पुस्वाएर नल्याउने ? 'मै हुँ;' यूहन्नाले लेखेको सुसमाचारको पुस्तकमा दोस्रो पल्ट प्रभु येशूले यसो भन्नुभयो । 'म हुँ' भन्ने नाम पुरानो नियममा परमप्रभु परमेश्वरको नाम हो, अनि प्रभु येशूले आफ्ना निम्ति त्यो नाम अजाउनुभयो ।

यूहन्ना ६:२१: जब चेलाहरूले उहाँ येशू हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा बुभे, तब उनीहरूले उहाँलाई डुङ्गामा स्वागत गरिहाले, अनि तत्कालै उनीहरू आफ्नो गन्तव्य स्थलमा आइपुगिहाले । यो पनि एउटा अचम्मको काम हो, जसको बयान यतिमा सीमित छ । तुरुन्तै प्रभु येशूले उनीहरूलाई ओबानो जमिनमा ल्याइहाल्नुभयो । उहाँ कस्तो अचम्मको व्यक्ति हुनुहुन्छ ।

ग) यूहन्ना ६:२२-३४: मानिसहरूले एउटा चिन्ह खोजेका

यूहन्ना ६:२२: प्रभु येशूले पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभएको भोलिपल्ट के भयो ? थुप्रै मानिसहरू गालीलको समुद्रको पारिपट्टि अर्थात् त्यसको उत्तरपूर्वीय किनारमा थिए । अघिल्लो दिनको साँभमा उहाँका चेलाहरू एउटा डुङ्गामा चढेका तिनीहरूले देखेका थिए । अनि येशू

उनीहरूसँग नजानुभएको कुरा तिनीहरूले जान्दथिए। त्यहाँ एउटा मात्र डुङ्गा थियो, अनि त्यो डुङ्गाचाहिँ उहाँका चेलाहरूले लगेका थिए।

यूहन्ना ६:२३: त्यसको भोलिपल्ट तिबेरियसबाट अरू डुङ्गाहरू त्यस ठाउँनेर आइपुगे, जहाँ प्रभु येशूले भीडका मानिसहरूलाई खुवाउनुभएको थियो। ती डुङ्गाहरू भर्खरै आइपुगेका थिए; यसकारण ती डुङ्गाहरूमध्ये एउटालाई लिएर त्यहाँबाट प्रभु कसरी जानुभएको? उहाँ पक्का पनि यसरी त्यहाँबाट जानुभएन। होइन, त्यहाँका मानिसहरूले ती डुङ्गाहरूमा चढेर समुद्र पार गरे, र कपर्नहुम आइपुगे; किनभने निम्न पदले त्यो भन्छ।

यूहन्ना ६:२४: मानिसहरूले प्रभु येशूलाई ध्यान दिएका थिए। उहाँ प्रार्थना गर्न त्यस पहाडमा चढ्नुभयो। उहाँ चेलाहरूको साथमा डुङ्गामा चढेर पारिपट्टि जानुभएन भन्ने कुरा तिनीहरूले जान्दथिए। तर भोलिपल्ट तिनीहरूले उहाँको पत्ता पाएनन्। तिनीहरूले समुद्र पार गरेर कपर्नहुम जाने निर्णय गरे; किनभने शायद उहाँका चेलाहरू कपर्नहुममै भएका थिए। येशूलाई त्यहाँ भेट्टाउने तिनीहरूको आशा कम थियो; तर तिनीहरूले उहाँलाई भेट्टाएर छोड्ने निर्णय लिए।

यूहन्ना ६:२५-२६: ती मानिसहरू कपर्नहुममा आइपुग्नेबित्तिकै तिनीहरूले उहाँलाई भेट्टाइहाले। आफ्नो खुलदुली तिनीहरूले आफूसँग राख्न सकेनन्। 'गुरुज्यू, तपाईं यहाँ कहिले आइपुग्नुभयो' भनेर तिनीहरूले उहाँलाई सोधे।

प्रभु येशूले तिनीहरूको प्रश्नको उत्तर घुमाएर दिनुभयो। मानिसहरूले उहाँलाई खोज्ने कारण तिनीहरूले उहाँको हातबाट खाएका रोटीहरू थिए भन्ने कुरा उहाँलाई थाहा थियो। तिनीहरूले उहाँलाई चिनेर खोजेका होइनन्। हिजो मात्र तिनीहरूले उहाँबाट एउटा शक्तिको काम देखेका थिए। यो आश्चर्यकर्म देखेर तिनीहरूले उहाँलाई आफ्ना सृष्टिकर्ता र आफ्ना मसीहको रूपमा चिन्नपर्नेथियो। तर तिनीहरूको मन केवल खानेकुराको पछि थियो। तिनीहरू अचम्म प्रकारले जुटेका रोटीहरू खाएर अघाएका थिए।

यूहन्ना ६:२७: पहिले, प्रभु येशूले तिनीहरूलाई नष्ट भइजाने रोटी/भोजनका निम्ति परिश्रम नगर्ने अर्ती दिनुभयो। प्रभुको यस आदेशमा

तिनीहरूले जीविका चलाउन काम गर्नुपर्दैन भन्ने अर्थ थिएन, उहाँका यी शब्दहरूमा पेटपालो गर्ने हेतुले मात्र काम गर्नु तिनीहरूको जीवनको परम उद्देश्य हुनुहुँदैन भन्ने अर्थ थियो। आफ्नो शारीरिक खाँचो पूरा गर्नु जीवनको सबभन्दा ठूलो, सबभन्दा महत्त्वपूर्ण कुरा होइन। मानिसको शरीर मात्र होइन, उसको प्राण र आत्मा पनि छ। 'नष्ट भइजाने रोटी/भोजनका निम्ति होइन, तर अनन्त जीवनसम्म रहिरहने भोजनका निम्ति परिश्रम गर!' हामीले आफ्नो शरीरलाई सब थोक ठात्रुहुँदैन। मानिसले आफ्नो शरीरको पालनपोषण गर्नलाई सबै समय र सब बल खर्च गर्नुहुँदैन; किनभने हाम्रो शरीर मरणशील हो र केही वर्षसम्म मात्र जीवित रहन्छ। मृत्यु अवश्य नै हाम्रो शरीरमाथि चर्छ। हाम्रो आत्मालाई परमेश्वरको वचनरूपी दैनिक भोजन चाहिन्छ। त्यसको बन्दोबस्त हामी आफूले गर्नुपर्छ। त्यो हाम्रो कर्तव्य हो। यसैले लगातार परमेश्वरको वचनरूपी खुराक पाउने निश्चय गर्नुहोस्! 'किनभने मानिस रोटीले मात्र होइन, तर परमेश्वरको मुखबाट निस्कने प्रत्येक वचनले बाँच्नेछ।' हामीले परमेश्वरको वचनसित सुपरिचित हुने र परमेश्वरको चित्रे ज्ञानमा बढ्ने चेष्टा राख्नुपर्छ, र त्यसका निम्ति अथक परिश्रम गर्नुपर्छ।

प्रभु येशूले यसो भन्नुभयो: 'परमेश्वर पिताले उहाँमाथि आफ्नो छाप लगाउनुभएको छ।' यस भनाइको मतलब परमेश्वरले येशूलाई पठाउनुभएको हो; उहाँले येशूको अनुमोदन गर्नुभएको हो। जब हामीले कुनै मालमाथि आफ्नो छाप लगाइदिन्छौं, तब हामीले त्यसको सद्गुण सही हो भन्ने मूल्याङ्कनरूपी कबुल दिन्छौं। परमेश्वरले मानिसका पुत्र येशूमाथि आफ्नो छाप लगाउनुभयो; यसर्थ उहाँले येशू सत्य बोल्नुहुन्छ र येशूको वचन बिलकुल सत्य हो भन्ने अनुमोदन गर्नुभयो।

यूहन्ना ६:२८: अनि मानिसहरूले प्रभुलाई 'परमेश्वरका कामहरू गर्नलाई हामी के गरौं त?' भन्ने प्रश्न सोधे। मानिसहरू सधैं स्वर्ग जाने बाटोलाई धर्मकर्मद्वारा कमाउने कुरा सम्झन्छन्। 'मुक्तिको योग्य हुनलाई मैले केही न केही त गर्नुपर्छ' भन्ने महसुस मानिसलाई किन सदा लाग्दछ? अहो, मानिसले केही गरेर आफ्नो आत्मा बचाउने काममा साथ दिन सके उसको कत्रो घमण्ड, ऊ कति खुशी हुनेथियो?!

यूहन्ना ६:२९: त्यस प्रश्नमा प्रभु येशूले तिनीहरूको कपट देख्न सक्नुभयो । तिनीहरूले परमेश्वरका निम्ति काम गर्नु कहिले, परमेश्वरका पुत्रको कुनै सरोकार नराखे तिनीहरू ? प्रभु येशूको उत्तर यस प्रकारको छ: 'पहिले, परमेश्वरले पठाउनुभएको व्यक्तिलाई ग्रहण गर न !' अनि आजको दिनमा कुरा उस्तै छ । धर्मकर्महरू गरेर मानिसहरू स्वर्ग जान पाउने अनुमति र हक कमाउन खोज्छन् । तर परमेश्वरका निम्ति कुनै कर्म गर्नुभन्दा अघि मानिसहरूले प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्नुपर्छ । सुकर्महरू मुक्ति पाउनुभन्दा अधिको फल होइन, तर मुक्ति पाइसकेपछिको फल हुन् । पापी मानिसले कुनचाहिँ असल काम गर्न सक्छ ? उसले आफ्ना पापहरू मानिलिन सक्छ, र प्रभु येशूलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्न सक्छ । अरू कुनै काम उसले गर्ने सक्दैन ।

यूहन्ना ६:३०: यस पदले ती मानिसहरूका हृदयको दुष्टता कहाँसम्म पुगेको अर्को प्रमाण दिएको छ । हिजो मात्र तिनीहरूले आफ्ना आँखाले देखेका थिए, कि प्रभु येशूले पाँचवटा रोटी र दुईवटा माछा लिएर पाँच हजार मानिसहरूलाई अघाउन्जेल खुवाउनुभएको थियो । अनि आजको दिनमा तिनीहरूले फेरि पनि एउटा नयाँ चिन्ह देख्न खोजे, जुन चिन्हद्वारा उहाँले परमेश्वरका पुत्र म नै हुँ भन्ने दाबीहरू प्रमाणित गर्न सक्नुहुनेथियो । प्रायः सबै अविश्वासीहरू त्यस्तै छन् । पहिले तिनीहरूले देख्न चाहन्छन्, त्यसपछि मात्र तिनीहरूले विश्वास गर्लान् । ती मानिसहरूले भने: '*... कि हामी देख्न सकौं र तपाईंलाई विश्वास गर्न सकौं ?*' तर परमेश्वरले निर्धारित गर्नुभएको क्रम यो होइन । परमेश्वरले पापी मानिसहरूलाई यसो भन्नुहुन्छ: '*विश्वास गर, र तिमिले देखेछौं ।*' विश्वास सधैं प्रथम स्थानमा हुनुपर्छ । हरेक कुरामा सधैं पहिला विश्वास आउँछ ।

यूहन्ना ६:३१: ती यहूदीहरू आफ्नो तर्कमा पुरानो नियमको समयमा फर्के, जब इस्राएलीहरू मिस्र देशबाट निस्केर आएका थिए र तिनीहरूले उजाडस्थानमा अचम्म प्रकारले मात्र^{२१)} पाएका थिए । तिनीहरूले येशूलाई भने: '*हाम्रा पितापुर्खाहरूले उजाडस्थानमा मन्ना खाए ।*' तिनीहरूले भन्न खोजे, कि त्योजस्तो आश्चर्यकर्म येशूले अहिलेसम्म कहिल्यै देखाउनु-

भएकै थिएन । तिनीहरूले भजन ७८ : २४-२५ पदको खण्ड उद्धृत गरेर भने: 'खानलाई उहाँले तिनीहरूलाई स्वर्गबाट रोटी दिनुभयो।' यस प्रकारले छेड़ हानेर तिनीहरूले खास यस्तो भन्न चाहे: 'अरे, मोशाले स्वर्गबाट अलौकिक भोजन भर्न लाएका थिए; यसैले तपाईंभन्दा मोशा ठूला । तपाईंले ता केवल भएकै खानेकुरा बढाउनुभयो ।'

यूहन्ना ६:३२: प्रभु येशूको उत्तरमा दुईवटा तर्कहरू पाउँछौं । एक, मोशाले होइन, तर परमेश्वरले तिनीहरूलाई स्वर्गबाट त्यो रोटी दिनुभएको थियो । दोस्रो, मन्नाचाहिँ स्वर्गबाट आएको त्यो साँचो रोटी, त्यो आत्मिक भोजनै थिएन । मन्ना केवल शरीरको खाँचो पूर्ति गर्ने खानेकुरा थियो, तर त्यो मन्ना यस जीवनमा मात्र काम लाग्थ्यो । तर प्रभु येशूले यहाँ एउटा वास्तविक रोटीको विषयमा कुरा गर्न थाल्नुभयो । त्यो साँचो रोटी, त्यो सर्वांगपूर्ण रोटी परमेश्वर स्वर्गबाट दिनुहुन्छ । त्यो साँचो रोटी शरीरका निम्ति होइन, तर हाम्रो आत्माका निम्ति हो । 'मेरा पिताले तिमीहरूलाई स्वर्गबाट त्यो साँचो रोटी दिनुहुन्छ।' फेरि पनि ख्रीष्ट येशूले यी शब्दमा आफ्नो ईश्वरत्व दाबी गर्नुभयो ।

यूहन्ना ६:३३: प्रभु येशूले आफूलाई परमेश्वरको रोटीको रूपमा प्रकट गर्नुभयो । उहाँ स्वर्गबाट ओर्लेर आउनुभयो र उहाँ संसारलाई जीवन दिनुहुन्छ । परमेश्वरको रोटीको तुलनामा उजाड़स्थानमा दिइएको त्यो मन्ना केही पनि होइन; किनभने त्यस मन्नाले कसैलाई जीवन दिन सक्दैनथियो । त्यसले शारीरिक पोषण गर्थ्यो । अनि त्यो मन्ना इस्राएलीहरूलाई मात्र दिइएको थियो; त्यो सारा संसारका मानिसहरूका निम्ति थिएन । तर त्यो साँचो रोटी स्वर्गबाट ओर्लेर आउँछ र संसारलाई जीवन दिन्छ । प्रभु येशू एउटा जातिका निम्ति मात्र होइन, तर सारा संसारका निम्ति जीवन हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना ६:३४: ती यहूदीहरूले के बुभ्ये, कि प्रभु येशूले त्यो साँचो रोटीको विषयमा भन्दाखेरि आफ्नो विषयमा कुरा गर्नुभयो । यसकारण 'त्यो रोटी हामीलाई दिनुहोस् !' भनेर तिनीहरूले उहाँबाट त्यो रोटी मागे । तिनीहरूले त्यस रोटीमा शाब्दिक अर्थ लगाएर एउटा साधारण रोटी सम्भे । अभाग्यवश तिनीहरूका हृदयमा साँचो विश्वास थिएन ।

घ) यूहन्ना ६:३५-६५: येशू जीवनको रोटी हुनुहुन्छ

यूहन्ना ६:३५: 'जीवनको रोटी म नै हुँ' भनेर यहाँ प्रभु येशूले आफ्नो विषयमा सरल र सुस्पष्ट सत्यता पेश गर्नुभयो। उहाँचाहिँ त्यो जीवनको रोटी हुनुहुन्छ। जुनसुकै मानिस जो उहाँकहाँ आउँछ, उसको आत्मिक भोक मेटिन्छ, सदाका निम्ति मेटिन्छ; किनभने प्रभु येशूमा उसले प्रशस्त-प्रशस्त पाउनेछ। जस-जसले उहाँमाथि विश्वास गछेन्, तिनीहरूको तिर्खा सधैंका निम्ति मेटिन्छ। यस पदमा 'म हुँ' भन्ने प्रभुका शब्दमा तपाईंले ध्यान दिनुहोला, र येशूको दाबी बुझ्नुहोस्, कि पुरानो नियमको परमप्रभु परमेश्वर र प्रभु येशूको बीचमा पूरा समानता छ। पापी मानिस हुनु हो भने यस पदका शब्दहरू बोल्नु उसको मूर्खता ठहरिनेथियो। येशू मानिस मात्र हुनुहुन्छ भने उहाँले आफ्नो भोक वा आफ्नो तिर्खा मेटाउन सक्नुहुन्न, सारा संसारको आत्मिक भोक मेटाउने कुरा परै जाओस् !

यूहन्ना ६:३६: यूहन्ना ६:३० पदमा विश्वास नगर्ने यहूदीहरूले देखेर विश्वास गरौं भन्ने निहूँले प्रभुबाट एउटा चिन्ह मागेका थिए। यहाँ आएर उहाँले तिनीहरूलाई 'तिमीहरूले मलाई (त्यो सबभन्दा ठूलो चिन्ह) देखिसकेका छौ, र पनि विश्वासै गर्दैनौ' भन्ने कुरा सम्झाइदिनुभयो। किनभने सबभन्दा ठूलो चिन्ह उहाँ हुनुहुन्थ्यो। परमेश्वरका पुत्र तिनीहरूको सामु खडा हुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूको सामु एक सिद्ध मानिस उभिनुभएको थियो, र तिनीहरूले उहाँलाई चिनेनन्। तब प्रभुले तिनीहरूलाई अरू कुनचाहिँ चिन्ह देखाऊन्, जसले तिनीहरूलाई विश्वास दिलाउनेथियो ?

यूहन्ना ६:३७: यहूदीहरूको अविश्वासले गर्दा प्रभु येशू निराश हुनुभएन। पिताका सबै अभिप्राय र योजनाहरू पूरा हुने नै छन् भन्ने कुरा उहाँले जान्नुहुन्थ्यो। ठिककै छ, ती यहूदीहरू जससँग प्रभु येशूले कुरा गर्नुभएको थियो, तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण नगरून्, तर परमेश्वरका चुनिएकाहरू सबै उहाँकहाँ आउने नै छन् भन्ने कुराको विषयमा उहाँ ढुक्क र सुनिश्चित हुनुहुन्थ्यो। यस सम्बन्धमा श्री ए. पिङ्कले यसो भनेका

छन्: 'अनादिकालदेखिका परमेश्वरका पूर्वयोजनाहरू कहिल्यै विफल हुँदैनन् । जसले यो कुरा बुझ्छ, ऊ निष्क्रिय हुन्छ; यस कुराले उसलाई दृढता दिन्छ, उसलाई साहस दिन्छ । अरू जुनसुकै कुराबाट भन्दा यस कुराबाट उसले ठूलो सहनशीलता पाउँछ ।'

यो पद अति महत्त्वपूर्ण हो; किनकि यस पदमा पवित्र बाइबलका प्रमुख शिक्षाहरूमा सबभन्दा महत्त्वपूर्ण दुईवटाचाहिँ थोरै शब्दले व्यक्त गरिएका छन् । पहिलो शिक्षा: परमेश्वरले कति मानिसहरू ख्रीष्ट येशूलाई दिनुभयो, र ख्रीष्ट येशूलाई दिइएकाहरू सबैले मुक्ति पाउनेछन् । दोस्रो शिक्षाले मानिसको कर्तव्य देखाउँछ । मुक्ति पाउने हो भने मानिस प्रभु येशूकहाँ आउनुपर्छ र मानिसले उहाँलाई विश्वासद्वारा ग्रहण गर्नुपर्छ । पवित्र बाइबलको शिक्षाअनुसार परमेश्वरले कति मानिसहरूलाई मुक्ति पाउन छात्रुहुन्छ, तर उहाँले कसैलाई नष्ट हुन चुन्रुहुन्न । जसले मुक्ति पाएको छ, उसलाई सित्तैमा दिइएको परमेश्वरको अनुग्रहले गर्दा उसले मुक्ति पाएको हो । तर कोही अनन्त नरकमा परेर नष्ट हुन्छ भने, त्यो त्यसको गल्ती हो । परमेश्वरको दृष्टिमा सबै मानिसहरू दोषी छन्; किनभने तिनीहरू सबै पापी छन्, तिनीहरू सबै दुष्ट छन् । सबै मानिसहरू नरकमा परे भने पनि तिनीहरू त्यस दण्डका योग्य छन्, र त्यसो हुँदा तिनीहरूले केवल आफ्ना कर्महरूको फल पाउनेथिए । अनुग्रही परमेश्वरले आफ्नो ठूलो दयामा मानिसहरूको जनसमुद्रबाट कसै-कसैलाई बचाउनुहुन्छ । के उहाँ यसो गर्न पाउनुहुन्छ? उहाँ किन यसो गर्न नपाउने? परमेश्वर आफूलाई जे इच्छा लाग्छ, त्यही गर्न सक्नुहुन्छ । कसले उहाँलाई रोक्न सक्छ? अनि हामी याद गरौं ! परमेश्वरले कहिल्यै कुनै कुरामा कुनै हालतमा पनि कुनै गल्ती गर्नुहुन्न । उहाँमा अन्यायको गन्धधरि छैन ।

ठिककै छ । पवित्र बाइबलको एउटा शिक्षाले परमेश्वरको चुनावको विषयमा उहाँले कति मानिसहरूलाई मुक्ति पाउन छात्रुभएको कुरा सिकाउँछ । तर त्यही पवित्र बाइबलले मानिसको जिम्मेवारीको बारेमा मानिसले सुसमाचार ग्रहण गर्नुपर्छ भन्ने कुरा सिकाउँछ । परमेश्वरको विश्वव्यापी प्रस्ताव छ: प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्ने हरेक मानिसले

मुक्ति पाउनेछ। परमेश्वरले मुक्तिको इच्छा नगर्ने कुनै मानिसलाई बचाउनुहुन्न। प्रभु येशूकहाँ आउने मानिसमा पश्चात्ताप र विश्वास हुनुपर्छ। तब परमेश्वर उसलाई बचाउनुहुन्छ। अनि ख्रीष्ट येशूमार्फत परमेश्वरकहाँ आउने कोही पनि अफालिनेछैन।

यी दुवै शिक्षाहरू मानिसको दिमागमा मेल खाँदैनन् होलान्। तर हामीले यी दुवै शिक्षाहरू पूरा रूपले नबुझेर पनि विश्वास गर्नुपर्छ। यी दुवै बाइबलका शिक्षाहरू हुन्, जो यहाँ सफासँग प्रस्तुत भएका छन्।

यूहन्ना ६:३८: यूहन्ना ६:३७ पदमा प्रभु येशूले के भन्नुभएको थियो भने, अन्तमा परमेश्वरका सबै योजनाहरू पूरा हुने नै छन्। ती मानिसहरू जसलाई परमेश्वर पिताले येशूको हातमा सुम्पनुभएको छ, उनीहरूले मुक्ति पाउनेछन्। परमेश्वर पिताको इच्छा यही हो। अनि प्रभु येशू त्यो ईश्वरीय इच्छा शिरोपर गर्नुहुन्छ र त्यो दिव्य अभिप्राय पूरा हुन सक्भर प्रयास गर्नुहुन्छ; किनभने उहाँको यस संसारमा आउनुभएको उद्देश्य परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नु नै थियो।

प्रभु येशूले सफासँग भन्नुभयो: 'म स्वर्गबाट ओर्लेर आएको हुँ।' तब कुरा स्पष्ट छ: उहाँको जीवन बेतलेहेमको गाईको गोठमा शुरु भएको होइन। अनादिकालदेखि नै उहाँ स्वर्गमा परमेश्वर पिताको साथमा हुनुहुन्थ्यो। परमेश्वरका पुत्र आज्ञाकारी हुनुभयो र यस संसारमा आउनुभयो। आफ्ना पिताको इच्छा पूरा गर्न उहाँले राजीखुशीले दासको रूप लिनुभयो। उहाँमा आफ्नो इच्छाअनुसार गर्ने शक्ति थिएन भन्ने कुरा बुझ्नुहुँदैन। होइन, तर उहाँको इच्छा पिताको इच्छासँग पूरा एक भएको थियो।

यूहन्ना ६:३९: पिताको इच्छा के थियो? उहाँले ख्रीष्ट येशूलाई दिनुभएका सबैजनामध्ये एउटा पनि नहराउनु। तिनीहरू सबैले मुक्ति पाउनुपर्छ र ती सबैजना धर्मीजनहरूको पुनरुत्थानसम्म सुरक्षित रहनुपर्छ। धर्मीजनहरूको पुनरुत्थान जब हुन्छ, तब तिनीहरू बौरिउठ्नेछन् र स्वर्गीय घरमा उठाएर लगिनेछन्। '... एउटालाई पनि म नहराऊँ, तर अन्तिम दिनमा म उसलाई फेरि बौराएर उठाऊँ।' 'एउटालाई पनि' र 'उसलाई' भन्ने यी दुवै शब्दले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई सङ्केत गर्छन्। यहाँ प्रभुले एक-एक विश्वासीको कुरा गर्नुभएन, तर आ-आफ्नो पुस्तामा मुक्ति

पाएका सबै इसाईहरूको सम्पूर्ण मण्डलीको कुरा गर्नुभयो। उहाँको मण्डलीरूपी शरीरको एउटा अङ्ग पनि हराउनुहुँदैन, तर अन्तिम दिनमा सम्पूर्ण मण्डली बौरिनुपर्छ; यसको जिम्मेवारी प्रभु येशूको हो।

ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति अन्तिम दिन त्यही दिन हुनेछ, जुन दिन प्रभु येशू आकाशमा फर्केर आउनुहुनेछ। त्यस दिन ख्रीष्टमा मरेकाहरू पहिले बौरि उठ्नेछन्, त्यसपछि त्यस दिनसम्म जीवित रहेका ख्रीष्ट-विश्वासीहरू बदलिनेछन्। त्यस दिन उनीहरू सबै प्रभुलाई आकाशमा भेट्न उठाइनेछन्, र सधैं प्रभुको साथमा रहिरहनेछन्। यहूदी-हरूका निम्ति अन्तिम दिन भन्नाले त्यो दिन बुझिन्छ, जुन दिनमा मसीह आफ्नो दोस्रो आगमनमा ठूलो महिमामा प्रकट हुनुहुनेछ।

यूहन्ना ६:४०: अबचाहिँ मानिसले मुक्ति पाएकाहरूको घरानाको सदस्य कसरी बनिन्छ, सो कुरा प्रभु येशूले स्पष्ट पार्नुहुन्छ। परमेश्वरको इच्छा यो हो: 'हरेक जसले पुत्रलाई देख्छ र उहाँमाथि विश्वास गर्छ, उसले अनन्त जीवन पाओस्।' पुत्रलाई देख्नु भनेको आफ्नो शरीरका आँखाले उहाँलाई देख्नु होइन, तर विश्वासको आँखाले उहाँलाई देख्नु र चिन्नु हो अर्थात् येशू ख्रीष्ट परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ; उहाँ संसारको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भन्ने कुरा देख्नु अर्थात् बुझ्नु हो। त्यसपछि मानिसले उहाँमाथि विश्वास पनि गर्नुपर्छ। विश्वास गर्नु भनेको अनजान अस्पष्ट किसिमको विश्वास होइन, तर सुनिश्चित विश्वासको कदम उठाउनु हो। मानिसले प्रभु येशूलाई आफ्नै व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नुपर्छ, उहाँलाई नै अज्ञाउनुपर्छ। प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने सबैले अनन्त जीवन पाउँछन्। अनन्त जीवन वर्तमान समयमा पाएको ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको हक हो। अनि उनीहरूले अन्तिम दिनमा बौरिएर उठाइने निश्चयता प्रभुको प्रतिज्ञाबाट पाएका छन्।

यूहन्ना ६:४१: ती मानिसहरू प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्न तयार भएनन्। यो कुरा कसरी जान्ने? तिनीहरूले उहाँको विरोधमा गनगन गरे। 'स्वर्गबाट ओर्लेर आएको रोटी म नै हुँ' भन्ने दाबी उहाँको थियो। अनि यस दाबीमा ठूलो महत्त्व छ भन्ने कुरा तिनीहरूले बुझेका थिए। स्वर्गबाट आउनुहुने-चाहिँ केवल एउटा मानिस हुनु वा कुनै ठूलो अगमवक्ता हुनु असम्भव

थियो । अनि यही कारणले तिनीहरूको उहाँको गनगन गरे; किनकि तिनीहरूले उहाँका वचनहरू विश्वास गरेनन् ।

यूहन्ना ६:४२: तिनीहरूको विचारमा, प्रभु येशू यूसुफको छोरा हुनुहुन्थ्यो । त्यस कुरामा तिनीहरूको सोचाइ गलत थियो । येशूको जन्म कन्या मरियमको कोखबाट भएको हो । तर यूसुफचाहिँ उहाँका बुवा होइनन् । हाम्रा प्रभु पवित्र आत्माद्वारा गर्भधारण हुनुभयो । उहाँ कन्या मरियमको कोखबाट जन्मनुभएको कुरा ती यहूदीहरूले मात्र चाहेनन्; फलस्वरूप तिनीहरू अन्धकार र अविश्वासमा परे । आजको दिनमा कुरा उस्तै छ । प्रभु येशू परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो, जसले कन्या मरियमको कोखबाट यस संसारमा जन्म लिनुभयो भन्ने कुरा जतिले इन्कार गर्छन्, तिनीहरूलाई ख्रीष्ट येशू र उहाँको त्राणको कामको सम्बन्धमा अरू सबै तथ्यहरू पनि इन्कार गर्न करै लाग्छ ।

यूहन्ना ६:४३: ती मानिसहरूले आपसमा कुरा गरे; तर तिनीहरूले के-के भनिरहेका थिए, सो कुरा प्रभु येशूले जान्नुभयो । यसकारण उहाँले तिनीहरूलाई 'आपसमा गनगन नगर!' भन्ने आज्ञा गर्नुभयो । अबका पदहरू तिनीहरूको गनगन व्यर्थ र बेकामको तुल्याउँछन् । यहूदीहरूले प्रभु येशूको गवाही ग्रहण गरेनन् । तिनीहरूले उहाँको गवाही जतिपल्ट इन्कार गरे, त्यतिपल्ट तिनीहरूका निम्ति उहाँको शिक्षा बुझ्न गाह्रो, भन्नु गाह्रो भयो । पाएको ज्योति इन्कार गर्नु भनेको ज्योति आउने बाटो बन्द गर्नु हो । तिनीहरूले सुसमाचार लत्याए, अनि जति बढी तिनीहरूले त्यसो गरे, त्यति नै बढी तिनीहरूका निम्ति सुसमाचार ग्रहण गर्नु मुस्किल, भन्नु मुस्किल भयो । प्रभु येशूले तिनीहरूलाई सजिलोसँग बुझ्न सक्ने कुराहरू भन्नुभयो र तिनीहरूले विश्वास गरेनन् भने, उहाँले तिनीहरूलाई जटिल, भन्नु जटिल कुराहरू भन्नुहुनेथियो, जुन जटिल कुराहरू तिनीहरूले अलिकति पनि बुक्नेथिएनन् ।

यूहन्ना ६:४४: मानिस आफैमा आशारहित र सहारारहित छ । प्रभु येशूकहाँ आउने शक्ति पनि मानिसमा छैन । पहिले परमेश्वर पिताले मानिसको जीवनमा, मानिसको हृदयमा काम गर्नुपर्छ, तब मात्र मानिसले आफ्नो आत्मिक खाँचो बुझेछ । तब उसले आफ्नो भयानक दोषी अवस्था र मुक्तिदाताका निम्ति आफ्नो आवश्यकता बुझेछ । यस पदले

धेरै मानिसहरूलाई समस्या दिएको छ । यो पद पढेर तिनीहरू यस पदको बारेमा 'अरे, मानिसले मुक्ति पाउने इच्छा गर्दा-गर्दै मुक्ति नपाउने रहेछ' भन्ने निचोडमा आइपुग्छन् । तर यस पदको अर्थ त्यो होइन । यो पद सुदृढ भाषाको शैलीमा एउटा कुरा भन्न खोज्छ: हाम्रो जीवनमा परमेश्वरबाट काम शुरु हुन्छ; उहाँले हामीलाई आफूकहाँ खिच खोज्नुहुन्छ । त्यसपछि प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्नु कि उहाँलाई इन्कार गर्नु - यो हाम्रो रोजाइ हो । तर परमेश्वरले हाम्रो हृदयसित नबोल्नुभएको भए हामीमा प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्ने इच्छाधरि हुनेथिएन । प्रभु हरेक साँचो विश्वासीको बारेमा आफ्नो प्रतिज्ञा दिएर भन्नुहुन्छ: 'अनि म उसलाई अन्तिम दिनमा बौराएर उठाउनेछु ।' अघि हामीले देखिसक्यौं, कि त्यो अन्तिम दिन ख्रीष्ट येशूको आगमनको दिन हो, जुन दिनमा उहाँ आफ्ना पवित्र जनहरूलाई लिन आउनुहुनेछ । ख्रीष्टमा मरेकाहरू बौरिउठ्नेछन्, र त्यस बेलासम्म जिउने ख्रीष्ट-विश्वासीहरू बदलिनेछन् । त्यो अन्तिम दिनचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति मात्र हुने पुनरुत्थान हो ।

यूहन्ना ६:४५: 'पिताले नखिचेसम्म कोही पनि मकहाँ आउन सक्दैन' भन्ने कुरा प्रभु येशूले सुदृढ भाषामा स्पष्ट पार्नुभएपछि उहाँले अब पिता मानिसहरूलाई कसरी खिचुहुन्छ, सो कुरा बताउनुहुन्छ । त्यसो गर्नका निम्ति उहाँले यशैया ५४:१३ पद उद्धृत गर्नुभएको छ, जहाँ यसो लेखिएको छ: 'अनि उनीहरू सबै परमेश्वरबाट सिकाइएका हुनेछन् ।' परमेश्वर मानिसहरूलाई छुनुहुन्छ; उहाँ त्यो काम आफ्नो हातमा लिनुहुन्छ र आफ्नो अनमोल वचनद्वारा मानिसहरूको हृदयसित बोल्नुहुन्छ ।

त्यसपछि मानिसको पालो आउँछ । उसले आफ्नो इच्छा प्रकट गर्नुपर्छ । उसले परमेश्वरको वचनबाट पाएको शिक्षाप्रति सकारात्मक प्रतिक्रिया जनाउनुपर्छ । उसले पिताबाट सिक्नुपर्छ । पिताबाट सुनेका र उहाँबाट सिकेका सबै मानिसहरू ख्रीष्ट येशूकहाँ आउँछन् । फेरि पनि यहाँ हाम्रो सामु परमेश्वरको वचनका यी दुई महान् तथ्यहरू सँगसँगै प्रस्तुत गरिएका छन्: चुनावमा परमेश्वरको स्वतन्त्र इच्छा र मुक्तिको सम्बन्धमा मानिसको कर्तव्य । मुक्तिको सम्बन्धमा परमेश्वरको भाग र मानिसको जिम्मेवारी छ ।

जब प्रभु येशूले 'भविष्यवक्ताहरूमा लेखिएको छ' भन्ने शब्द प्रयोग गर्नुभयो, तब उहाँले 'भविष्यवक्ताहरूका पुस्तकमा लेखिएको' अर्थमा यसो भन्नुभएको हो, विशेष गरी उहाँले 'यशैयाको पुस्तकमा लेखिएको' अर्थमा यसो भन्नुभयो। तर जुन सत्यता उहाँले यस पदमा प्रस्तुत गर्नुभयो, त्यो सत्यता सबै भविष्यवक्ताहरूका पुस्तकहरूमा व्यक्त गरेको पाइन्छ। यसैले हामी याद गरौं, कि परमेश्वरको वचनबाट पाएको शिक्षाद्वारा र परमेश्वरको आत्माको प्रभावले मानिसहरू परमेश्वरतिर खिचिएका हुन्छन्।

यूहन्ना ६:४६: मानिसहरूले परमेश्वरबाट शिक्षा पाउँछन्। तर त्यसो हुनलाई तिनीहरूले परमेश्वरलाई देखेका हुनुपर्दैन। कुनै मानिसले कहिल्यै परमेश्वर पितालाई देखेको छैन। एकजनाले मात्र पितालाई देख्नुभयो, अर्थात् प्रभु येशू ख्रीष्ट, जो परमेश्वरबाट आउनुभएको हो।

परमेश्वरबाट शिक्षा पाउने जति मानिसहरू छन्, तिनीहरू सबले प्रभु येशू ख्रीष्टको विषयमा शिक्षा पाएका छन्; किनकि परमेश्वरको शिक्षाको केन्द्रबिन्दु र विषयवस्तु प्रभु येशू हुनुहुन्छ।

यूहन्ना ६:४७: परमेश्वरको वचनमा मुक्तिको बाटो बताउने सबभन्दा स्पष्ट र छोटो पद यही हो। 'जसले ममाथि विश्वास गर्छ, ऊसँग अनन्त जीवन छ' भनेर प्रभु येशूले भन्नुभएका यी शब्दको अर्थ नबुझिने होइन। 'साँचो, साँचो म तिमीहरूलाई भन्दछु ...' भन्ने शब्दमा तपाईंले ध्यान दिनुहोला; किनभने उहाँले यहाँ भन्नुभएको कुरामा विशेष जोड दिन चाहनुभयो। नयाँ नियमभरि पाइने धेरै पदहरूमा यो पद एउटा हो, जसले मुक्ति कर्महरूको फल होइन भन्छ। व्यवस्था पालन गरेर, कुनै स्थानीय मण्डलीको सदस्यता लिएर वा स्वर्णनियम पूरा गरेर होइन, तर प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गरेर मुक्ति पाइन्छ।

यूहन्ना ६:४८-४९: 'जीवनको रोटी म नै हुँ' भनेर प्रभु येशूले अहिले छर्लङ्ग पार्नुभयो, कि उहाँले कुरा गर्नुभएको जीवनको रोटी उहाँ स्वयम् हुनुहुन्छ। जीवनको रोटी त्यो रोटी हो, जसले त्यसलाई खानेहरू सबैलाई जीवन दिन्छ। यहूदीहरूले आफ्ना पितापुर्खाहरूले उजाडस्थानमा मन्ना खाएको सन्दर्भको प्रसङ्ग उठाएका थिए। तिनीहरूले उहाँलाई

‘त्योजस्तो अद्भुत काम गर्नुहोस् र हामीलाई अलौकिक खानेकुराको प्रबन्ध गरिदिनुहोस्’ भन्ने चुनौती दिएका थिए। ‘हो, तिमीहरूका पितापुर्खाहरूले मन्ना ता खाएका थिए, तर तिनीहरू सबै मरे’ भन्ने कुरा उहाँले तिनीहरूलाई याद दिलाउनुभयो। अर्को शब्दमा भन्ने हो भने, मन्ना लौकिक जीवनको पोषण-पदार्थ मात्र हो रहेछ। मन्ना खानेहरूलाई मन्नाले अनन्त जीवन दिएन। ‘**तिमीहरूका पितापुर्खाहरूले**’ भन्नुभएको प्रभुले यी शब्दद्वारा पापमा पतित मानिसहरूबाट आफूलाई अलग पार्नुभयो र आफ्नो अद्वितीय ईश्वरीय स्वभावलाई सङ्केत गर्नुभयो।

यूहन्ना ६:५०: प्रभु येशू र मन्नाको बीचमा कुनचाहिँ भिन्नता छ? प्रभु येशूले आफ्नो विषयमा के भन्नुभयो भने, स्वर्गबाट ओर्लेर आउनु-भएको त्यो रोटी जसले खान्छ, ऊ मर्नेछैन। ‘ऊ मर्नेछैन’ भनेको अर्थ ‘उसको शारीरिक मृत्यु हुनेछैन’ भनेको होइन। तर ‘ऊ मर्नेछैन’ भनेको ‘ऊ स्वर्गमा अनन्त-अनन्तसम्म जिउनेछ’ भनेको हो। ऊ शरीरमा मरे ता पनि उसको शरीर अन्तिम दिनमा बौराइनेछ र अनन्त-अनन्तसम्म ऊ प्रभुको साथमा हुनेछ।

यस पदमा र अबका केही पदहरूमा प्रभु येशूले घरिघरि ‘तिमीहरूले मलाई खानुपर्छ’ भन्ने कुरा गर्नुभयो। उहाँले यसो भन्नुहुँदा प्रभुका यी शब्दको अर्थ के हो? के मानिसहरूले उहाँलाई साँच्चै खानुपर्ने? उहाँलाई आफ्ना दाँतले चपाउनुपर्ने र आफ्नो मुखले निल्नुपर्ने? यस प्रकारको विचार असम्भव छ। यस प्रकारले सोच्नु घिनलाग्दो हो। तर कतिको विचारमा, हामीले उहाँलाई प्रभुभोजको रोटीको रूपमा खानुपर्छ भन्ने यस पदको शिक्षा हो। प्रभुभोजको रोटी र दाखमद्य अचम्म प्रकारले प्रभुको मासु र रगतमा बदली हुन्छन् अरे। अनि मुक्ति पाउने हो भने हामीले प्रभुभोजको त्यस रोटी र त्यस दाखमद्यमा सहभागी हुनुपर्छ अरे। तर प्रभु येशूले भन्नुभएको कुरा यो होइन। सन्दर्भमा ध्यान दिएमा स्पष्ट बुझिन्छ, कि उहाँलाई खानु भनेको उहाँमाथि विश्वास गर्नु हो। जब हामीले प्रभु येशू ख्रीष्टलाई आफ्नो व्यक्तिगत मुक्तिदाता भनी विश्वास गर्छौं, तब हामीले विश्वासद्वारा उहाँलाई खाएका जत्तिकै अजाउँछौं, आत्मसात् गर्छौं। यसरी नै हामी उहाँ र उहाँको त्राणको कामबाट आउने सबै

आशिषहरूमा भागीदार हुन्छौं । सन्त अगुस्टिनको शब्दमा भनौं: 'विश्वास गर, र तिमिले खाइहालेका पनि छौ ।'

यूहन्ना ६:५१: 'त्यो जिउंदो रोटी म नै हुँ ।' त्यो जिउंदो रोटी प्रभु येशू हुनुहुन्छ । उहाँ आफूमा जीवन छ, र उहाँ जीवन दिनुहुन्छ । त्यस रोटीबाट खानेहरू सधैंका निम्ति जिउनेछन् । यिनीहरू कसरी सधैं जिउन सक्छन् त ? प्रभु येशू पापी मानिसहरूलाई अनन्त जीवन कसरी प्रदान गर्नुहुन्छ ? यस पदको दोस्रो भागमा त्यस प्रश्नको उत्तर छ, जहाँ यसो लेखिएको छ: 'त्यो रोटीचाहिँ, जो म दिनेछ, त्यो मेरो मासु हो, जुन मासु म संसारको जीवनका निम्ति दिनेछु ।' यी शब्दहरूद्वारा प्रभु येशूले आफ्नो क्रूसको मृत्युलाई सङ्केत गर्नुभयो । उहाँले पापी मानिसहरूका निम्ति तिनीहरूको छुटकाराको दामको रूपमा आफ्नो जीवन दिन लाग्नुभएको थियो । उहाँको शरीर तोडिन लागेको थियो । उहाँको रगत पापबलिको रूपमा बगाइनुपरेको थियो । उहाँ हाम्रो सट्टामा हाम्रा निम्ति मर्न लाग्नुभयो । हाम्रा पापहरूको दण्ड उहाँले भोग्नुहुनेथियो । अनि यो सब कुरा उहाँले किन गर्नुहुनेथियो ? उहाँले संसारको जीवनका निम्ति यसो गर्नुहुनेथियो । प्रभु येशू यहूदी जातिका मानिसहरूका निम्ति मात्र मर्नुभएन, न परमेश्वरका चुनिएकाहरूका निम्ति मात्र मर्नुभयो । होइन, उहाँको त्राणात्मक मृत्यु सारा संसारका निम्ति पर्याप्त हुन्छ । यसमा संसारका सबै मानिसहरूले मुक्ति पाउनेछन् भन्ने अर्थ बुझ्नुहुँदैन । गलगथाको क्रूसमा प्रभु येशूको त्राणको काम पूरा भयो । अनि सबै मानिसहरू येशूकहाँ आएका भए त्यस कामको मुक्ति ल्याउने मूल्य र बचाउने शक्ति सारा संसारका निम्ति यथस्त हुनेथियो ।

यूहन्ना ६:५२: ती यहूदीहरू कति अबुझ थिए । अझ पनि तिनीहरूले प्रभुका शब्द साह्रै अक्षरशः लिए र त्यो रोटी रोटी नै हो र उहाँको मासु मासु नै हो भन्ने सम्भे । बिचरा ! तिनीहरूको सोचाइले यस जीवनसित सम्बन्ध राख्ने कुराहरूदेखि माथि उठेर संसारका कुराहरू तल छोड्न सकेन । प्रभु येशूले लौकिक कुराहरूबाट अलौकिक, आत्मिक तथ्यहरू सिकाउन खोज्नुभएको हो भन्ने तिनीहरूले बुझेनन् । यसकारण तिनीहरूले 'यस मानिसले कसरी हामीलाई आफ्नो मासु खान दिन

सकछ ?' भन्दै आपसमा वादविवाद गरे । प्यारासुट नामक हवाई छत्र तब मात्र खोल्ल, जब मानिस हवाईजहाजबाट हाम फाल्ल । देखुभन्दा अघि विश्वास गर्नुपर्छ । मनले बुझे, हृदयले पत्याउने र इच्छाले पालन गर्ने तयारी विश्वासको काम हो । 'यो कसरी हुने, अनि त्यो कसरी हुने ?' भन्ने सबै प्रश्नहरूको उत्तर उसैले पाउँछ, जसले आफ्नो जीवन ख्रीष्ट येशूको हातमा सुम्पन्छ, प्रेरित पावलले गरेजस्तै, जसले आफ्नो जीवनमाथि प्रभुको अधिकार स्वीकार गरेर यसरी प्रभु येशूलाई पुकारेका थिए: 'हे प्रभु, तपाईं मैले के गरेको चाहनुहुन्छ ?'

यूहन्ना ६:५३: प्रभु येशूले सबै कुराहरू जान्नुहुन्थ्यो । यसैले यहाँ उहाँले तिनीहरूका विचार र तिनीहरूले भन्न खोजेका कुराहरू पनि जान्नुभयो । यसकारण उहाँले तिनीहरूलाई यसो भन्दै कडा चेताउनी दिनुभयो: 'साँचो, साँचो म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले मानिसका पुत्रको मासु खाएनौ र उनको रगत पिएनौ भने तिमीहरू आफैमा जीवन छैन ।' प्रभुका यी शब्दहरू प्रभुभोजको रोटी र दाखमद्यसित जोड्नु असम्भव छ । जुन रात प्रभु येशू पक्राउ पर्नुभयो, त्यस रात उहाँले प्रभुभोज स्थापित गर्नुभयो । त्यस बेला उहाँको शरीर भाँचिएको थिएन र उहाँको रगत बगाइएको थिएन । उहाँका चेलाहरूले प्रभुभोजको रोटी र दाखमद्यमा सहभागी भए, तर उनीहरूले साँचो तवरले उहाँको मासु खाएनन् र उहाँको रगत पनि पिएनन् । यसकारण यस पदको अर्थ बुझ्नुहोस् ! प्रभु येशूले यहाँ के भन्नुभयो ? गलगथाको क्रसमा उहाँको त्राणात्मक मृत्यु पूरा भयो; यो त्राणको काम हाम्रा निम्ति भएको हो । यसैले हामीले आफ्ना निम्ति उहाँको मृत्युको उपयोग्यता र कल्याण कति हो, सो बुझ्नुपर्छ र विश्वासद्वारा आफ्नै तुल्याउनुपर्छ, नत्रता हामीले मुक्ति पाउन सक्दैनौं । हामीले उहाँमाथि विश्वास गर्नुपर्छ; हामीले उहाँलाई ग्रहण गर्नुपर्छ; हामीले उहाँमाथि भरोसा गर्नुपर्छ; हामीले उहाँलाई आत्मसात् गरेर आफ्नै तुल्याउनुपर्छ ।

यूहन्ना ६:५४: यस पद यूहन्ना ६:४७ पदसित तुलना गर्दा छर्लङ्ग देखिन्छ, कि उहाँको मासु खानु र उहाँको रगत पिउनुको अर्थ उहाँमाथि विश्वास गर्नु हो । 'जसले ममाथि विश्वास गर्छ, ऊसँग अनन्त जीवन छ'

(यूहन्ना ६:४७) र 'जसले मेरो मासु खान्छ र मेरो रगत पिउँछ, ऊसँग अनन्त जीवन छ' (यूहन्ना ६:५४)। भिन्न कुराहरूको योगफल एउटै भएमा यी भिन्न कुराहरू बराबर हुनुपर्छ, अर्थात् यता उहाँको मासु खानु र उहाँको रगत पिउनुचाहिँ उता उहाँमाथि विश्वास गरेको बराबर हुन्छ। उहाँमाथि विश्वास गर्नेहरू सबै अन्तिम दिनमा बौराइनेछन्। ती मानिसहरूका शरीरहरू बौराइनेछन्, जो प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर मरेका छन्।

यूहन्ना ६:५५: प्रभु येशूको मासु वास्तविक खानेकुरा हो। उहाँको रगत वास्तविक पिउने कुरा हो।²²⁾ उहाँको वास्तविक खानेकुरा र पिउने कुरा संसारका खानेकुरा र पिउने कुराहरूदेखि धेरै फरक छन्; किनभने संसारका खानेकुराको फाइदा क्षणिक हो। प्रभु येशूको मृत्युको उपयोग्यता र आशिष अनन्त हुन्छ। जो-जो विश्वासद्वारा उहाँमा सहभागी हुन्छन्, उनीहरूले कहिल्यै नटुङ्गिने जीवन पाउँछन्।

यूहन्ना ६:५६: प्रभु येशू र उहाँमाथि विश्वास गर्नेहरूको बीचमा अति नजिकको सम्बन्ध हुन्छ। किनभने जुन मानिसले उहाँको मासु खान्छ र उहाँको रगत पिउँछ, त्यो मानिस उहाँमा रहिरहन्छ र उहाँ त्यसमा रहिरहनुहुन्छ। त्यो जस्तो नजिकको, घनिष्ठ सम्बन्ध अरू कुनै सम्बन्ध छैन। जब हामी कुनै खानेकुरा खान्छौं, तब त्यो पचेर त्यसका अणु हाम्रो शरीरका कोशाणुभिन्न पस्छन् र यसरी त्यो खानेकुरा हामीसित एक हुन जान्छ। ठीक त्यस्तै, जब हामी प्रभु येशूलाई आफ्ना मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरेर अप्नाउँछौं, तब उहाँ हामीसँग रहिरहने गरी हाम्रो जीवनमा आउनुहुन्छ; अनि हामीचाहिँ - हामी पनि स्थायी रूपले वास बस्ने गरी उहाँमा रहिरहन्छौं।

यूहन्ना ६:५७: यहाँ प्रभु येशूले आफू र आफ्ना जनहरूको बीचमा स्थापित भएको घनिष्ठ गाँठोरूपी सम्बन्ध देखाउन अर्को एक उदाहरण दिनुभयो। परमेश्वर पिता र पुत्र येशूको बीचको संयोग यसको उदाहरण हो। जीवित पिताले प्रभु येशूलाई यस संसारमा पठाउनुभयो। जीवित पिता भन्नाले परमेश्वर पिता जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ भन्ने बुझिन्छ। यस संसारमा ख्रीष्ट येशू मानिसको रूपमा जिउनुहुँदा पिताद्वारा अर्थात् पिताको

कारणले जिउनुहुन्थ्यो । प्रभुको जीवन कस्तो जीवन थियो ? येशूको जीवन परमेश्वर पितासित पूरा एक भएको जीवन, उहाँसित पूरा रूपले मिलेको जीवन थियो । परमेश्वर प्रभुको जीवनको केन्द्रबिन्दु हुनुहुन्थ्यो; परमेश्वर उहाँको जीवनको घेरारूपी परिवेश हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वर पितामा ध्यानमग्न हुनु येशूको जीवनको उद्देश्य थियो । उहाँ यस संसारमा एक मानिस हुनुहुन्थ्यो, तर संसारका मानिसहरूले उहाँ देहधारी परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बुझेनन्, अँ, तिनीहरूले त्यसरी उहाँलाई चिनेनन् । ठिकै छ, संसारका मानिसहरूले उहाँलाई गलत सम्भे, तर उहाँ आफ्ना पितासंग सदैव एक रहिरहनुहुन्थ्यो । उहाँ र पिताको आपसी सम्बन्धको घनिष्ठता नजिकभन्दा नजिक हुन्थ्यो । ठीक त्यस्तै प्रभु येशूका विश्वासीहरूको अवस्था हुन्छ । उनीहरू संसारमा जिउनुपर्छ । संसारका मानिसहरूले उनीहरूलाई गलत सम्भन्छन् । उनीहरूलाई घृणा गरिन्छ; उनीहरू सतावटमा पर्छन् । तर उनीहरूले प्रभु येशूमाथि भरोसा राखेर उहाँको विश्वासमा दृढ रहेर जिउँछन् । यसरी नै उनीहरू उहाँद्वारा र उहाँको कारणले जिउँछन् । उनीहरूको जीवन प्रभुको जीवनसित बाँधिएको, जोडिएको, गाँसिएको, टाँसिएको, अँ, उहाँको जीवनसित मिलित भएको, पूरा मिलेको छ, र उहाँको जीवन अमर छ र अनन्तसम्म रहिरहनेछ ।

यूहन्ना ६:५८: यो पद अधिका पदहरूमा प्रभु येशूले भन्नुभएको कुराको सारांश हो । उहाँ स्वर्गबाट ओर्लेर आउनुभएको त्यो रोटी हुनुहुन्छ । यहूदीहरूका पितापुर्खाहरूले उजाड़स्थानमा जुन मन्ना खाएका थिए, त्यस मन्नाभन्दा उहाँ सर्वोत्तम र महान् हुनुहुन्छ । मन्नाको लाभ क्षणिक थियो । मन्ना केवल शरीरका निम्ति थियो । तर ख्रीष्ट येशू परमेश्वरको रोटी हुनुहुन्छ । अनि ख्रीष्ट येशूरूपी जीवनको रोटी खानेहरू सबैलाई परमेश्वर अनन्त जीवन दिनुहुन्छ ।

यूहन्ना ६:५९: हामीले अघि देखिसक्यौं । गालील तालको उत्तर-पूर्वीय किनारबाट भीडहरूले प्रभु येशूलाई खोज्दा-खोज्दै कपर्नहुममा आइपुगेका थिए । अनि यहाँको पदबाट यो बुझिन्छ, कि तिनीहरूले उहाँलाई

त्यहाँको सभाघरमा²³⁾ भेटाएका रहेछन्; किनकि जीवनको रोटीको प्रवचन उहाँले त्यस सभाघरमा शिक्षा दिनुहुँदा तिनीहरूलाई दिनुभयो ।

यूहन्ना ६:६०: यति बेलासम्म प्रभु येशूका शुरुका बाह्यजना प्रेरित-हरूबाहेक उहाँका अरू धेरै चेलाहरू भएका थिए । चेलाहरू भन्नाले ती सबै व्यक्तिहरू बुभुनुपर्छ, जसले उहाँलाई पछ्याइरहेका थिए र उहाँको शिक्षा ग्रहण गरेका थिए । तर उहाँका चेलाहरूमध्ये सबैजना सच्चा विश्वासीहरू थिएनन् । किनभने अबचाहिँ उहाँका चेला भनाउँदाहरूमा धेरैले यसो भने: 'यो कठोर वचन हो !' तिनीहरूले उहाँको शिक्षामा ठक्कर खाए । उहाँको वचन बुझ्नका निम्ति खास कठिन थिएन, तर तिनीहरूमा उहाँको यो वचन ग्रहण गर्ने अमन, अरुचि थियो । 'यो कसले सुन्न सक्छ र?' यसो भन्दा तिनीहरूले खास 'हामी यहाँ किन अभि उभिरहने ? लौ, हिँड ! यस्तो रुष्ट, हामीलाई मन नपर्दो शिक्षा को सुन्न सक्छ ?' भनेका थिए ।

यूहन्ना ६:६१: प्रभु येशू सर्वज्ञानी हुनुहुन्थ्यो भन्ने प्रमाण यहाँ, यस पदमा छ । यी चेलाहरूले के भन्दा रहेछन्, सो कुरा उहाँले पूरा जान्नभएको थियो । तिनीहरूले उहाँमा ठेस खाए र यसैले गनगनाए । येशू स्वर्गबाट आउनुभएको कहाँ हो र ? अनन्त जीवन पाउन हामीले उहाँको मासु खाउनु र उहाँको रगत पिउनु कसरी ? यस्तो कुरा तिनीहरूलाई पटकै मन परेन । यसकारण उहाँले तिनीहरूलाई यसो भन्दै प्रश्न गर्नु-भयो: 'के यस कुराले तिमीहरूलाई ठेस लागेको छ ?'

यूहन्ना ६:६२: 'म स्वर्गबाट आएको हुँ' भन्ने उहाँको दाबीमा तिनीहरूले ठेस खाए । अब उहाँले तिनीहरूलाई 'तिमीहरूले मानिसका पुत्रलाई पहिले उहाँ जहाँ हुनुहुन्थ्यो, त्यतैतिर उक्लौँदै गर्नुभएको देख्यौं भने नि कसो ?' भन्ने प्रश्न गर्नुभयो । उहाँको पुनरुत्थान भएपछि उहाँ पक्का पनि स्वर्ग फर्केर जानुहुनेथियो । प्रभुलाई यो कुरा थाहा थियो । तिनीहरूले उहाँको मासु खानुपर्छ भन्ने शिक्षामा ठेस खाए । तब उहाँको मासुरूपी शरीर तिनीहरूले स्वर्गमा, उहाँ पहिले हुनुभएकै ठाउँमा फर्केर गएको देख्दा तिनीहरूलाई कस्तो-कस्तो लाग्नेथियो होला ? अनि तपाईं

आफै भन्नुहोस् ! उहाँ पिताकहाँ फर्कनुभएपछि मानिसहरूले उहाँको वास्तविक मासु खानु र उहाँको वास्तविक रगत पिउनु कसिरी ?

यूहन्ना ६:६३: ती मानिसहरूले ख्रीष्ट येशूको वास्तविक मासु खानुपर्छ भन्ने कुरा सम्भे । तर यहाँ, यस ठाउँमा आएर प्रभु येशूले तिनीहरूलाई के भन्नुभयो भने, अनन्त जीवन मासु खाएर प्राप्त हुने होइन, तर यो ता परमेश्वरको पवित्र आत्माको काम हुनुपर्छ । मासुले जीवन दिन सक्दैन । जीवन दिनु आत्माको काम हो । तिनीहरूले उहाँका वचनको अर्थ अक्षरशः लिए, जब उहाँका वचनहरूको अर्थ आत्मिक थियो । तिनीहरूले यो कुरा बुझेनन् । यसकारण प्रभु येशूले तिनीहरूलाई यहाँ बुझाउनुहुन्छ: उहाँले बोल्नुभएका यी वचनहरू आत्मा र जीवन हुन् । उहाँको मासु खाने र उहाँको रगत पिउने उहाँका वचनहरू आत्मिक रूपले बुझ्नु हो भने यी वचनहरू उहाँमाथि विश्वास गर्ने अर्थ लिन्छन् । यसर्थ उहाँको यस सन्देशका वचनहरू ग्रहण गर्नेहरूले अनन्त जीवन पाउनेछन् ।

यूहन्ना ६:६४: यी कुराहरू बुझाउँदा पनि उहाँका वचनहरू सुन्ने मानिसहरूले विश्वास नगरेको हुनाले उहाँले भन्नुभएका शब्दको अर्थ बुझ्दैनन् भन्ने कुरा प्रभु येशूले जान्नुभएको थियो । तिनीहरूमा बुझ्ने क्षमता नभएको ता होइन, तर तिनीहरूले विश्वास गर्न नचाहेकोले यो भएको हो । उहाँका शिष्य भनाउँदाहरूमध्ये कतिले उहाँमाथि विश्वास गर्दैनन् र उहाँका चेलाहरूमध्ये एकजनाले उहाँलाई पक्राइदिनेछ भन्ने कुरा प्रभु येशूले शुरुदेखि जान्नुभएको थियो । अनादिकालदेखि नै सबै कुराहरू जान्नुहुने येशूले यी कुराहरू किन नजान्ने ? तर यहाँ उहाँको यस वचनमा यस संसारमा आफ्नो सेवकाइको शुरुदेखि नै येशूलाई यी कुराहरूको जानकारी भएको थियो भन्ने अर्थ छ होला ।

यूहन्ना ६:६५: 'मेरा पिताबाट मानिसलाई नदिइएसम्म कोही पनि मकहाँ आउन सक्दैन' भन्ने यो वचन उहाँले अघि तिनीहरूलाई किन भन्नुभएको थियो, सो अर्थ अब स्पष्ट भएको छ । तिनीहरूको अविश्वास त्यसो भन्ने खास कारण रहेछ । पक्का पनि यस्ता शब्दहरूले मानिसको अहममा चोट पुऱ्याउँछन्; किनभने मानिस सधैं मुक्ति कमाउन खोज्छ र

सदैव पुण्यफलद्वारा त्यसको योग्य बन्न चाहन्छ । यस्ताहरूलाई प्रभु येशू के भन्नुहुन्छ भने, उहाँकहाँ आउनलाई समेत मानिसले परमेश्वर पिताबाट निगाह पाउनुपर्छ ।

ड) यूहन्ना ६:६६-७१: मुक्तिदाता प्रभुका यी वचनहरूले विभिन्न प्रतिक्रियाहरू ल्याएको

यूहन्ना ६:६६: प्रभु येशूका यी वचनहरू उहाँको पछि लाग्नेहरू धेरैका निम्ति साह्रै नमीठा थिए; यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई तत्कालै छोडिहाले र अबदेखि उसो उहाँको साहचर्य गर्न चाहेनन् । यी शिष्यहरू कहिल्यै सच्चा अनुयायीहरू, सच्चा विश्वासीहरू थिएनन् । तिनीहरूले उहाँलाई प्रेम गरेकोले होइन, उहाँलाई चिनेकोले पनि होइन, तर कुनै अन्य कारणले गर्दा तिनीहरू प्रभुको पछि लागेका थिए ।

यूहन्ना ६:६७: त्यस बेलामा प्रभु येशू आफ्ना बाह्यजना प्रेरितहरूतिर फर्कनुभयो, र उनीहरूलाई चुनौतीपूर्ण प्रश्न सोध्नुभयो: 'के तिमीहरूले पनि मलाई छोड्न चाहन्छौ ?'

यूहन्ना ६:६८: पत्रसले दिएको जवाफ त्यसमा ध्यान दिनु लायकको छ । उनले दिएको जवाफको भावात्मक अर्थ यस प्रकारको छ: 'प्रभु, तपाईंलाई हामी कसरी छोडौं ? तपाईंको शिक्षा अनन्त जीवन दिने शिक्षा हो । तपाईंलाई छोडेर हामी कसकहाँ जाऔं ? अनन्त जीवन दिने तपाईं ! हामीले तपाईंलाई छोड्छौं भने हामी निश्चय सदाका निम्ति नाश हुनेछौं ।'

यूहन्ना ६:६९: पत्रसले बाह्यजनाको पक्षबाट बोलेर अभ्यसो भने: 'तपाईं जीवित परमेश्वरका पुत्र ख्रीष्ट²⁴) हुनुहुन्छ भन्ने कुरा हामीले विश्वास गरेका छौं र निश्चय गरी जानेका छौं ।' तपाईंले यी शब्दहरूको क्रममा ध्यान दिनुहोला । पहिलो विश्वास गर्नुपर्छ, त्यसपछि जानिन्छ । उनीहरूले प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गरे; यसकारण उनीहरूले उहाँलाई साँचो गरी चिन्न पाए । हर हिसाबले कुरा सत्य छ: उहाँ जीवित परमेश्वरका पुत्र ख्रीष्ट हुनुहुँदो रहेछ । त्यसमा शङ्का छैन ।

यूहन्ना ६:७०: यूहन्ना ६:६८-६९ पदको खण्डमा पत्रुसले बाहजना चेलाहरूलाई सङ्केत गरेर 'हामी' भनेका थिए। तर अबको पदमा चाहिँ प्रभु येशूले उनको कुरा सुधार गर्नुपरेको थियो। बाहजना सच्चा विश्वासी हुने कुरामा उनी निश्चित कसरी भएका? हो, कुरा साँचो थियो, प्रभु येशूले यी बाहजनालाई छान्नुभएको थियो। तर उनीहरूमध्ये एकजनाचाहिँ शैतान थियो। उनीहरूमध्ये एकजना थियो, जसको मत पत्रुसको अङ्गीकारसित मिलेको थिएन। त्यसका निम्ति प्रभु येशूचाहिँ ख्रीष्ट हुनु-हुन्नथियो।

यूहन्ना ६:७१: प्रभु येशूलाई थाहा थियो, कि यहूदा इस्करयोतीले उहाँलाई पक्राइदिनेछ। यहूदाले उहाँलाई कहिल्यै आफ्नो व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरेको थिएन भन्ने कुरा उहाँलाई थाहा थियो; प्रभु येशू सर्वज्ञानी हुनुभएको अर्को प्रमाण। अर्को प्रमाण पनि निस्कि-हाल्यो यहाँ! पत्रुस संगी-चेलाहरूको पक्ष लिएर बोल्दा त्रुटि गरेका रहेछन्। पत्रुस अचूक, भ्रमातीत, कहिलेदेखि?

जीवनको रोटीको उपदेश दिनुहुँदा प्रभु येशूले सजिलोसँग बुझिने शिक्षा दिन थाल्नुभयो। तर उहाँ यस उपदेशमा जति अघि बढ्दै जानु-भयो, त्यति नै सुस्पष्ट के भयो भने, यहूदीहरूले उहाँका वचनहरू ग्रहण गर्नेछैनन्। तिनीहरूले आफ्ना हृदय बन्द गरे। तिनीहरूले सत्यको वचन आफ्नो मनमा स्वागत गरेनन्। यसकारण उहाँको शिक्षा तिनीहरूका निम्ति जटिल, भन्नु जटिल हुन गयो। अन्तमा उहाँले 'तिमीहरूले मेरो मासु खानुपर्छ र मेरो रगत पिउनुपर्छ' भन्नुभयो। तिनीहरूका निम्ति त्यो तिनी-हरूले सहन सक्नेभन्दा बढी भयो। यसैले तिनीहरूले भने: 'यति कडा वचन कसले सुन्न सक्छ?' अनि तिनीहरूले उहाँलाई पछ्याउन छोडे। सत्यतालाई इन्कार गरेमा न्यायरूपी अन्धोपना आउँछ। सत्यता नकार्नुचाहिँ आफूलाई अन्धा तुल्याउनु हो। तिनीहरूले देख्न चाहेनन्; यसैले तिनीहरूले देख्न छोडे।

५) यूहन्ना ७:१-१०:३९: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको तेस्रो वर्ष: यरूशलेममा

क) यूहन्ना ७:१-९: येसूले आफ्ना भाइहरूलाई
हप्काउनुभएको

यूहन्ना ७:१: यूहन्ना छ र सात अध्यायको बीचमा केही महिनाको अन्तराल भएको थियो। प्रभु येशू अफ्र गालीलमा रहनुभयो। यहूदीहरूले उहाँलाई मार्न खोजेका हुनाले उहाँले यहूदियामा घुम्न र बस्न चाहनुभएन। यहूदियाचाहिँ तिनीहरूको मुख्य जग्गा थियो। सबैको रायअनुसार यस पदका यहूदीहरूमा²⁵⁾ हामीले यहूदीहरूका धर्मनेता र शासकहरूलाई बुझ्नु उचित होला; किनकि तिनीहरूले चाहिँ प्रभु येशूलाई सबैभन्दा बढी घृणा गर्दथिए। तिनीहरूले नै उहाँलाई मार्ने दाउहरू हेरिरहेका थिए।

यूहन्ना ७:२: यहूदीहरूको वर्ष-तालिकाअनुसार तिनीहरूका चाडहरूमा भुष्पडी चाड एउटा महत्त्वपूर्ण चाड थियो। भुष्पडी चाड फसलको समयमा पर्दथियो; अनि हरेक सालको त्यस निर्धारित बेलामा यहूदीहरूले उहिले मिस्र देशबाट निस्केर आएपछि तिनीहरूले केही समयसम्म भुष्पराहरूका अस्थायी डेराहरूमा जिउनुपरेको सम्झना गर्दथिए। यो सात दिने चाड एउटा आनन्द मनाउने उत्सव थियो। यस चाडले भविष्यमा हुने त्यस सुनौलो दिनको बाटो हेर्दथियो, जुन दिनमा मसीहले यस संसारमा राज्य गर्नुहुनेछ, र जुन दिनमा यहूदी जातिको बीचबाट मुक्ति पाएकाहरूले कनान देशमा शान्ति र समृद्धिको साथमा बस्न पाउनेछन्।

यूहन्ना ७:३: 'उहाँका भाइहरू' कि ता प्रभुकी आमा मरियमबाट जन्मेका तिनका अरू छोराहरू हुनुपर्छ, जसलाई तिनले येशूको पछि

जन्माएकी थिइन्, कि ता कतिको भनाइअनुसार यी भाइहरू उहाँका भतिजाहरू वा अन्य नातेदारहरू भएका हुनुपर्छ। जे होस्, तिनीहरू प्रभु येशूका नजिक वा टाढाका नातेदारहरू थिए; तर येशूसित नातागोता परेको कारणले तिनीहरूले मुक्ति पाएका थिएनन्। तिनीहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्दैनथिए। तिनीहरूले उहाँलाई भने: 'भुप्पडी चाड मनाउन यरूशलेम जाऊ ! त्यहाँ केही अचम्मका कामहरू गर, र तिम्रा चेलाहरूले यी कामहरू देखून् !' 'तिम्रा चेलाहरूले' भनेर उहाँका बाह्यजना प्रेरित-हरूलाई होइन, तर यहूदियामा प्रभु येशूलाई मात्रै अनुयायीहरूलाई बुझिन्छ।

उहाँका भाइहरूले उहाँमाथि विश्वास गर्दैनथिए; ता पनि तिनीहरूले उहाँले आफूलाई खुला रूपले प्रकट गर्नुभएको इच्छा गर्दथिए। हुन सक्छ, तिनीहरूको त्यो इच्छा यी प्रख्यात व्यक्तिका नातेदार हुन पाउँदा मानिसहरूको बीचमा तिनीहरूको पनि सम्मान हुने-बढ्ने अभिलाषाको फल थियो कि ? तर मलाई बढी के लाग्छ भने, होइन, उहाँको कीर्ति बढेको कुरा सहन नसकेर तिनीहरू डाहाले जलेका थिए; यसैले यहूदीहरूले उहाँलाई मारिदिऊन् भन्ने हेतुले तिनीहरूले उहाँलाई यहूदियामा जाऊ कि जाऊ पारे।

यूहन्ना ७:४: उहाँका ती नातेदारहरूले प्रभु येशूले प्रचार गरेर मानिसहरूको बीचमा प्रख्यात हुन खोज्नुभएको अनुमान गरेका हुनाले तिनीहरूले यहाँका शब्दहरूमा व्यङ्ग्य हाले होलान्। उहाँले प्रसिद्ध हुन नचाहनुभएको भए गालीलमा उहाँले यी जम्मा आश्चर्यकर्महरू किन देखाउनुभएको त ? तिनीहरूले यसो भन्न खोजे होलान्: 'हे प्रख्यात हुन खोजेका तिमी, तिम्रा निम्ति सुअवसर यही हो, त्यो मौका छोपिहाल ! चाडको समयमा तिमी यरूशलेम जानुपर्छ। हजारौँ हजार मानिसहरू भेला हुनेछन्। तब तिमीले तिनीहरूको सामु अचम्मका कामहरू गर्ने मौकाहरू अवश्य पाउनेछौ। गालील दुर्गम ठाउँ हो। गालीलजस्तै अभेक ठाउँमा आफ्ना आश्चर्यकर्महरू किन गरिबस्ने ? यहाँ तिम्रा यी कामहरू देख्ने को पो हो र ? यसरी आफ्नो बल र समय बरबाद नगर ! होइन, होइन, प्रसिद्ध हुन खोज्ने मानिसको काम यो होइन ! !' त्यसमा तिनीहरूले यी शब्दहरू

थपे: 'लौ, तिमी यी कुराहरू गछौं भने आफूलाई संसारकहाँ प्रकट गर त!' यी शब्दहरूको भावात्मक अर्थ यस प्रकारले भन्न सकिन्छ: 'मसीह तपाईं ? ! आश्चर्यकर्महरू देखाएर तपाईंले त्यसको प्रमाण दिने हो भने, यी अचम्मका कामरूपी प्रमाणहरू यहूदियाजस्तो खास जग्गामा किन देखाउनुहुन्न, जहाँ तिनीहरूको मूल्याङ्कन गरिन्छ र तिनीहरूको महत्त्व बुझिन्छ ? त्यो पो अर्थपूर्ण, यथार्थ हुनेथियो ।'

यूहन्ना ७:५ : प्रभु येशूका भाइहरूमा उहाँको महिमा बढेको इच्छै थिएन; किनभने तिनीहरूले उहाँ मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा विश्वासै गर्दैनथिए । तिनीहरू आफूलाई उहाँको हातमा सुम्पन राजी थिएनन् । तिनीहरूले उहाँलाई जे भने, त्यो त तिनीहरूले उहाँलाई हानेको छेड़खानी थियो । प्रभुको सामु तिनीहरूका हृदय ठीक थिएनन् । आफ्ना भाइहरूले पनि उहाँमा शङ्का गरेका प्रभु येशूका निम्ति कति तिर अनुभव ! तिनीहरूलाई न वचनले न कर्महरूले मनाउन सकिन्थ्यो । अनि कुरा प्रायः सधैं यस्तो छ: परमेश्वरप्रति विश्वासयोग्य हुनेहरूको नमीठो अनुभव पनि यस्तै हुन्छ ! उनीहरूले तिर भन्दा तिर विरोध आफ्ना सबभन्दा प्रिय नातेदार र कुटुम्बहरूबाट सहनुपर्दा रहेछन् ।

यूहन्ना ७:६ : शुरुदेखि अन्तसम्म प्रभु येशूको जीवन दिव्य क्रमअनुसार चल्यो । उहाँको हरेक दिन, हरेक चाल र हरेक काम पूर्वनिर्धारित योजनाअनुसार थियो । आफूलाई संसारकहाँ प्रकट गर्ने उहाँको उपयुक्त, अनुकूल समय आएको थिएन । नजिक र टाढा भविष्यमा उहाँका निम्ति के-के हुनु थियो, उहाँसँग ती सबै कुराहरूको विस्तृत ज्ञान थियो । हालैमा यरूशलेम जानु र आफूलाई खुल्लमखुल्ला प्रकट गर्नु उहाँका निम्ति परमेश्वरको इच्छा थिएन । उहाँले आफ्ना भाइहरूलाई तिनीहरूको समय सधैं तयार भएको, सधैं अनुकूल भएको कुरा याद दिलाउनुभयो; किनकि तिनीहरू आफ्नो जीवन आफ्नै इच्छाअनुसार जिउँथे, परमेश्वरको इच्छाअनुसार होइन । परमेश्वरको इच्छा पालन गर्नु यो के हो ? तिनीहरूले मन लागेअनुसार आफ्नो योजना बनाउँथे; तिनीहरूले मन लागेअनुसार यात्रा गर्थे । सधैंभरि तिनीहरूले आफ्नै इच्छा पूरा गर्थे, आफ्नो इच्छाबाहेक अरू केही पनि गर्दैनथिए ।

यूहन्ना ७:७: संसारले उहाँका भाइहरूलाई घृणा किन गर्थ्यो र? तिनीहरू ता संसारकै थिए। तिनीहरूले संसारको पक्ष लिए, प्रभु येशूको विरोधमा। तिनीहरूको जीवनले संसारसित पूरा मेल खाएको थियो। संसार भन्नाले मानिस आफूले रचेको त्यो नियम-व्यवस्था हो, जुन व्यवस्थामा न परमेश्वरका निम्ति न ख्रीष्टका निम्ति कुनै ठाउँ रहेको छ। संसारमा संस्कृति, कला, शिक्षा, दिक्षा, धर्म आदि कुराहरू छन्, तर तिनमा परमेश्वरका निम्ति कुनै स्थान राखिएको छैन। यहूदियाको कुरा गरौं भने, यहूदियाचाहिँ एउटा धार्मिक संसार थियो, जहाँ यहूदीहरूका धर्मनेताहरूले ख्रीष्ट येशूलाई बढी घृणा गर्थे।

संसारले किन ख्रीष्टलाई घृणा गर्थ्यो त? किनकि संसारका कामहरू दुष्ट छन् भनेर उहाँले त्यसको विषयमा गवाही दिनुहुन्थ्यो। मानिसको पापले पूर्ण भ्रष्ट स्वभावको उदासी वर्णन यस प्रकारको छ: प्रभु येशूमा यस संसारमा एक पापरहित र दोषरहित मानिस आउनुभएको थियो, तर संसारका मानिसहरूले उहाँलाई मार्न खोजे। ख्रीष्ट येशूको जीवन सिद्ध थियो, अनि अरू सबै मानिसहरूको जीवन सिद्ध थिएन। उहाँको सिद्ध जीवनले तिनीहरूलाई सधैं दोषी ठहराउँथ्यो-ठहराउँथ्यो। एउटा बाङ्गो-टेढा रेखाको छेउमा एउटा सीधा धर्को तान्नुहोस्, तब त्यस बाङ्गोटेढा भएको रेखाको बाङ्गोपना प्रकट हुन्छ। ठीक त्यस्तै प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभयो, र उहाँद्वारा मानिसको पापी स्वभाव र पतित अवस्था जताततै प्रकट भइहाल्थ्यो। आफ्नो पापको पर्दाफास भएको मानिसले कहाँ मन पराउँथ्यो र!! अफसोस, पश्चात्ताप नगर्ने र परमेश्वरलाई पुकारेर उहाँ-बाट कृपा नखोज्ने मानिसहरूले तिनीहरूको पाप प्रकट गर्नुहुनेलाई पो मार्न चाहे।

यस सम्बन्धमा श्री एफ. बी. मेयरले यसो भनेका छन्: “संसारले तिमीहरूलाई घृणा गर्न सक्दैन” भन्ने देहधारी परमेश्वरका यी शब्दहरू हामीले ईश्वरीय प्रेमको सबैभन्दा कडा हप्की सम्भन्नुपर्छ, चाहे उहाँले आफ्नो समयमा जिउनेहरूलाई यसो भन्नपरेको थियो, चाहे उहाँले हालैमा जिउने हामीमध्ये कसैलाई यसो भन्नपरेको छैन। संसारका मानिसहरूबाट घृणा नगरिएको त्यो अवस्था, तिनीहरूले हामीलाई प्रेम गरेको, हाम्रो खुसामद

गरेको र हामीलाई चुम्बन गरेको त्यो अवस्था हामी विश्वासीहरूका निम्ति सबैभन्दा तुच्छ स्थिति हो। एक प्राचीन सन्तले यसो भने: “अरे, मैले कुनचाहिँ काम बिगारेँ, कि संसारले मेरो प्रशंसा गर्दछ?” संसारले हामीलाई घृणा नगरेको कारण हामीले संसारलाई त्यसका कामहरू दुष्ट छन् भन्ने गवाही नदिएको हो। संसारले हामीलाई प्रेम गरेको न्यानोपनले हाम्रो विरोधमा हामी संसारका हौं भन्ने साक्षी दिन्छ। संसारसितको मित्रता परमेश्वरको विरुद्ध शत्रुता हो। जो संसारको मित्र हुन चाहन्छ, त्यसले आफूलाई परमेश्वरको शत्रु तुल्याउँछ (यूहन्ना ७:७, यूहन्ना १५:१९ र याकूब ४:४)।²⁶

यूहन्ना ७:८: प्रभु येशूले आफ्ना भाइहरूलाई ‘यस चाडमा जाओ!’ भन्नुभयो। त्यसमा दुःखलाग्ने कुरा के हो भने, उहाँका भाइहरू धार्मिक मानिसहरू भइदिएपछि; किनभने तिनीहरू भुष्पडी चाड मनाउन माथि यरूशलेम गइरहेका थिए, यद्यपि परमेश्वरका अभिषिक्त ख्रीष्ट तिनीहरूको बीचमा खडा हुनुहुन्थ्यो; तर उहाँप्रति तिनीहरूको साँचो प्रेम थिएन। मानिसहरूले धार्मिक रीतिहरू किन मन पराउँछन्? किनकि जो पनि ती धार्मिक रीतिहरू मात्र सक्छ; त्यसका निम्ति हृदयको भक्ति चाहिँदैन। कसैले मानिसलाई ख्रीष्ट येशूसित आमन्त्रण-सामन्त्रे गरायो भने मानिस घबराउँछ, विचलित हुन्छ। ‘म अहिले²⁷ यस चाडमा जाँदैन; किनकि मेरो समय अझै पूरा भएकै छैन’ भनेर प्रभुले भन्नुभयो; त्यस भनाइको मतलब उहाँ त्यस चाडमा जाँदै जानुहुन्न भन्नु होइन। किनकि यूहन्ना ७:१० पदअनुसार उहाँ माथि त्यस चाडमा जानुभयो। तर त्यसको अर्थ उहाँ आफ्ना भाइहरूसित नजाने भयो; उहाँले आफूलाई आम-जनताको सामु पनि प्रकट गर्नुहुन्न भन्नु थियो। त्यसो गर्ने उहाँको घडी आएको थिएन। उहाँ चुपचापसित माथि जानुभयो, सर्वविदित पाराले होइन।

यूहन्ना ७:९: प्रभुका भाइहरू माथि यरूशलेममा त्यस चाडमा गएपछि उहाँचाहिँ अझ गालीलमा रहनुभयो। तर तिनीहरूले उहाँलाई आफ्नो पछि छोडिराखे, जसले तिनीहरूलाई त्यो आनन्द र त्यो हर्ष दिन सक्नुहुनेथियो, जुन आनन्द र हर्षको सङ्केत त्यस भुष्पडी चाडले गरेको थियो।

ख) यूहन्ना ७:१०-३१: प्रभु येशूले मन्दिरमा शिक्षा दिनुभएको

यूहन्ना ७:१०: प्रभुका भाइहरू माथि यरूशलेम गइसकेको केही समयपछि उहाँ गुप्तमा माथि जानुभयो। उहाँ भक्त यहूदी हुनुहुन्थ्यो; र उहाँले त्यस चाडमा जान चाहनुभयो। उहाँ परमेश्वर पिताको आज्ञाकारी पुत्र हुनुहुन्थ्यो; यसैले उहाँ गुप्तमा जानुभयो, खुल्लमखुल्ला होइन।

यूहन्ना ७:११: निश्चय त्यस चाडमा उहाँलाई खोजिरहने यहूदीहरू उहाँलाई मार्न चाहने ती यहूदी धर्मनेताहरू थिए। तिनीहरू 'खोइ, उनी कहाँ छन्?', उनी कहाँ छन्?' भन्दै चारैतिर सोधिहिँडे। तिनीहरूले उहाँको उपासना गर्नु पटककै होइन; तिनीहरू बिलकुलै उहाँलाई नाश गर्ने पक्षमा थिए।

यूहन्ना ७:१२: यस पदबाट यो स्पष्ट बुझिन्छ: प्रभु येशूको खातिर मानिसहरूको बीचमा सानो हलचल मच्चिएन। उहाँले गर्नुभएका आश्चर्यकर्महरूले गर्दा मानिसहरूमाथिको उहाँको प्रभाव यहाँसम्म बढ्यो, कि तिनीहरू 'उहाँ को हुनुहुन्छ' भन्दै उहाँको विषयमा सोचेर निर्णय गर्ने करमा परे। त्यस चाडभरि तिनीहरूले आपसमा बातचित गर्दा त्यसको सतहभन्दा तल, भित्रभित्रै एउटै मात्र अन्तर्धारा बगिरहेको थियो: कति जनाका निम्ति उहाँ सच्चा हुनुहुन्थ्यो; कति जनाका निम्ति उहाँ एक भूटा भविष्यवक्ता हुनुहुन्थ्यो। कतिले भने: 'उनी असल छन्।' अरूले भने: 'होइन, उनी मानिसहरूलाई धोका दिन्छन्।'।

यूहन्ना ७:१३: यहूदी शासकहरूको विरोध हदसम्म बढेका हुनाले तिनीहरूको डरले मानिसहरूले उहाँको विषयमा खुला रूपले बोल्न छोडे। जनसाधारणका धेरै मानिसहरू येशू इस्त्राएली जातिका मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा निश्चित थिए। तर तिनीहरूले यो कुरा प्रकाशमा ल्याउन र उहाँलाई स्वीकार गर्न आँटै गरेनन्। आफ्ना अगुवाहरूको सतावटमा आफू किन परू भनेर तिनीहरूलाई उनीहरूको डर लागेको थियो।

यूहन्ना ७:१४: भुप्पड़ी चाड़को समय सात दिन हो । त्यो चाड़ आधाआधी हुन लागेको बेलामा प्रभु येशू मन्दिरको दलानमा पस्नुभयो । त्यो दलान मन्दिर-बाहिरको एउटा सर्वसाधारण क्षेत्र थियो; त्यस दलानमा साधारण मानिसहरूले पनि भेला हुन पाउँथे । त्यहाँ प्रभुले शिक्षा दिन लाग्नुभयो ।

यूहन्ना ७:१५: मुक्तिदाता प्रभुको प्रवचन सुन्ने सबै मानिसहरू छक्क परे । पुरानो नियमको धर्मशास्त्रको सम्पूर्ण ज्ञानको उहाँको प्रभावमा परेर तिनीहरूले ताजुप माने । तर उहाँको विद्यको लम्बाइ-चौडाइ र उहाँको शिक्षा-शैलीमा धेरै मानिसहरूको ध्यान आकर्षित भएको थियो । सबैलाई विदित थियो, कि त्यस जमानामा भएका ठूला-ठूला धर्मविद्यालय-हरूमध्ये कुनै एउटामा पनि उहाँले पढ्नुभएन । कहिल्यै नपढ्नुहुनेले कसरी विद्या जान्नुभएको, सो कुरा तिनीहरूले बुझ्न सकेनन् । आज पनि कतै कुनै धार्मिक प्रशिक्षण केन्द्र आदिमा औपचारिक तालिम नपाएको एउटा ख्रीष्ट-विश्वासीले दक्षतापूर्वक परमेश्वरको वचनको प्रचार गरेको र निपुणतासाथ शिक्षा दिएको देखेर संसार छक्क पर्दछ, अनि त्यस कुराले तिनीहरूलाई चास्स घोचेर तिनीहरूले 'अरे, नपढीकन यस मानिसले विद्या कसरी जान्दछ' भन्ने कुरा मान्नुपर्छ ।

यूहन्ना ७:१६: यहाँ सुन्दर कुरा के हो भने, प्रभु येशूले त्यसका निम्ति श्रेय आफूलाई दिनुभएन, तर उहाँले त्यसो गरेर केवल पिताको महिमा गर्न खोज्नुभयो । उहाँको जवाफ सरल थियो । उहाँको शिक्षा उहाँको होइन, तर उहाँलाई पठाउनुहुनेको हो । प्रभु येशूले जे कुराहरू भन्नुहुन्थ्यो र जे कुराहरू सिकाउनुहुन्थ्यो, ती कुराहरू उहाँका पिताले उहाँलाई भन्न र सिकाउन लगाउनुभएका कुराहरू मात्र थिए । उहाँले कहिल्यै पिताबाट अलग्गै काम गर्नुहुन्नथियो ।

यूहन्ना ७:१७: ती यहूदीहरूले येशूको शिक्षाको विषयमा त्यो सत्य हो कि भूटो हो भन्ने कुरा निश्चित रूपले जान्न चाहेका भए तिनीहरूका निम्ति त्यो कुरा पत्ता लगाउन सजिलो हुनेथियो । तिनीहरूले केवल परमेश्वरको इच्छा पालन गर्ने साँचो चाहना राख्नुपर्नेथियो । तब ख्रीष्ट येशूको शिक्षा परमेश्वरपट्टिबाट हो कि उहाँ आफ्नो तर्फबाट आफूलाई जे

इच्छा लाग्यो, त्यसको शिक्षा दिनुभएको हो, सो कुरा परमेश्वरले तिनीहरूलाई प्रकट गर्नुहुनेथियो। यहाँ सत्यता जान्न चाहने हरेक मानिसका निम्ति प्रभु येशूको अद्भुत प्रतिज्ञा छः मानिस इमानदार हुनु-पर्छ; उसले साँचो हृदयले सत्यता जान्ने चाहना गर्नुपर्छ। तब परमेश्वरले उसलाई त्यो प्रकट गर्नुहुनेछ। आज्ञाकारिता आत्मिक ज्ञान बढाउने साधन हो।

यूहन्ना ७:१८: हरेक जसले आफ्नैपट्टिबाट बोल्छ, अर्थात् हरेक जो आफ्नै इच्छाअनुसार बोल्छ, त्यसले आफ्नै महिमा खोज्छ। तर प्रभु येशूले आफ्नो तर्फबाट बोल्नुभएन; उहाँले आफ्नो महिमा खोज्नुभएन। उहाँले सदैव उहाँको पिताको महिमा खोज्नुहुन्थ्यो, जसले उहाँलाई पठाउनु-भएको थियो। उहाँको अभिप्राय विशुद्ध थियो; यसकारण उहाँको प्रवचन पनि बिलकुल सत्य थियो। उहाँमा कुनै अधर्म थिएन।

प्रभु येशूमा मात्र यस्तो सद्गुण थियो। अरू कसैको विषयमा यसो भन्न सकिँदैन। अरू जुनसुकै गुरु वा स्वामीको सेवामा कुनै न कुनै स्वार्थ मिसाइएको हुन्छ-हुन्छ। आफ्नो महिमा होइन, तर परमेश्वरको महिमा प्रभुको हरेक दासदासीको एकमात्र चाहना हुनुपर्छ।

यूहन्ना ७:१९: अबचाहिँ प्रभु येशूले सीधै ती यहूदीहरूलाई दोष लगाउनुभयो। मोशाले तिनीहरूलाई व्यवस्था दिएको कुरा तिनीहरूको सम्भ्रनामा आओस्। व्यवस्था तिनीहरूकै हातमा छ। व्यवस्था तिनी-हरूलाई दिइएको कुरामा तिनीहरूले खूब गर्व गर्दथिए। तर व्यवस्था पाएकोमा कुनै खास लाभ हुँदैन भन्ने कुरा तिनीहरूले भूलिपठाए। व्यवस्थाका सबै विधिहरू र आज्ञाहरू पालन गर्नुपर्छ; व्यवस्थाको माग यही हो। तिनीहरूले व्यवस्थामा गर्व गर्थे, तर त्यसको आज्ञापालन तिनीहरूमध्ये कसैले गर्दैनथियो। कुरा छर्लङ्ग छ। किनकि त्यस बेलामा तिनीहरूले प्रभु येशूको हत्या गर्न खोजिरहेका थिए। अनि हत्या व्यवस्थाले मनाही गर्छ। आफ्नो मनमा तिनीहरूले प्रभु येशू खीष्टको हत्या गरिसकेका थिए। यसरी तिनीहरूले मोशाको व्यवस्था भङ्ग गरिहाले।

यूहन्ना ७:२०: प्रभु येशूले तिनीहरूलाई लगाउनुभएको अभियोगले तिनीहरूको मनमा घत त लाग्यो, तर तिनीहरू आफ्नो पाप मानिलिन

तयार भएनन् । उल्टो, तिनीहरूले उहाँको अपमान गर्न थाले । ‘तिमीसँग दुष्ट आत्मा हुनुपर्छ’ भन्दै तिनीहरूले उहाँलाई लाञ्छना लगाइहाले । ‘कसलाई तिमीलाई मार्न खोज्छ र?’ भन्दै तिनीहरूले उहाँको कुरा काटे ।

यूहन्ना ७:२१: अब प्रभु येशू आफ्नो कुरामा बेथेस्दा नामक दहमा त्यस रोगी मानिसको चङ्गाइ भएको घटनामा फर्कनुभयो । किनकि विशेष गरी यस आश्चर्यकर्मले ती यहूदी अगुवाजनहरूमा उहाँको विरोधमा घृणा पैदा गरेको थियो । अनि त्यस बेला तिनीहरूले उहाँलाई मार्ने अति दुष्ट षड्यन्त्र रच थालेका थिए । ‘मैले एउटा मात्र काम गरेँ’ भन्दै उहाँले तिनीहरूलाई त्यस घटनाको याद दिलाउनुभयो । त्यस बेला सबैजना छक्क परेको थियो । उहाँको तारिफ पैदा गर्ने आश्चर्य थिएन त्यो । बरु तिनीहरूलाई धक्का लागेर तिनीहरूले ‘अरे, विश्रामदिनमा पनि यस्तो काम कसरी गरेको !’ भन्ने विस्मय प्रकट गरे ।

यूहन्ना ७:२२: मोशाको व्यवस्थाअनुसार हरेक पुरुषको लिङ्गको खतना ऊ जन्मेको आठौँ दिनमा गराउनुपर्छ भन्ने आज्ञा छ । हुन त, खतना गर्ने चलन मोशाबाट शुरु भएको होइन, तर इस्राएलीहरूका पुर्खाहरू अब्राहाम, इसहाक र याकूबबाट आएको हो । खतना गर्नुपर्ने त्यो आठौँ दिनचाहिँ विश्रामदिनमा परे भने तिनीहरूले पुरुष बालकको खतना गरेकोमा कुनै गलत देख्दैनथिए । खतनाजस्तो नभई नहुने कामले परमप्रभु परमेश्वरबाट छुट पाएको तिनीहरूले सम्झन्थे ।

यूहन्ना ७:२३: मोशाको व्यवस्था पालन गर्नलाई तिनीहरूले खतनाको नियम विश्रामदिनमा पनि पूरा गर्थे । तब तिनीहरूले प्रभु येशूमा कुनचाहिँ दोष भेट्टाउन सके, यदि उहाँले विश्रामदिनमा एउटा रोगी मानिसलाई पूरा निको पार्नुभयो भने । व्यवस्थामा नभई नहुने कामका निम्ति छुट छ भने त्यसले दुःखी मानिसमाथि देखाइएको उपकारका निम्ति पनि छुट दिनुपर्ने, होइन र ?

खतना भनेको सानो शल्यक्रियाद्वारा नर बालकको लिङ्गको टुप्पाको छाला काट्नु हो । त्यो कार्य एक दर्ददायक काम हो, जसको शारीरिक लाभ थोरै हुन्छ । यताचाहिँ प्रभु येशूले विश्रामदिनमा एउटा रोगी मानिसलाई पूरा रूपले निको पो पार्नुभएको थियो । अनि उहाँले त्यसो गर्नुभएकोमा यहूदीहरूले दोष पाए-पाए ।

यूहन्ना ७:२४: ती यहूदीहरूले मुख हेरेर न्याय गर्थे; तिनीहरूको 'रोग' यही थियो, जब तिनीहरूले भित्री तथ्य बुझीकन न्याय गर्नु-पर्नेथियो। तिनीहरूको न्याय सठीक न्याय थिएन। जब तिनीहरूले ती कामहरू गरे, तब ती कामहरू न्यायोचित थिए, तर जब प्रभु येशूले ती कामहरू गर्नुभयो, तब ती कामहरू सरासर गलत थिए। मानिसको स्वभाव त्यस्तै छ। वास्तविक कुरा के हो, सो नजानीकन न्याय गर्ने, अँ, आँखाले देखेर न्याय गरिहाल्ने मानिसको नराम्रो बानी हो। प्रभु येशूले मोशाको व्यवस्था भङ्ग गर्नुभएको होइन नि। बिनसित्ति प्रभु येशूलाई घृणा गरीकन तिनीहरूले पो व्यवस्था भङ्ग गरिपठाए।

यूहन्ना ७:२५: ती यहूदी धर्मनेताहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई मार्ने मतो गरिरहेको कुरा त्यस बेलासम्म यरूशलेमभरि सर्वविदित भइसकेको थियो। यसकारण साधारण जनताका केही मानिसहरूले यसो भन्दै प्रश्न गरे: 'के यिनी हाम्रा अगुवाहरूले मार्न खोज्ने मानिस ता होइनन्?'

यूहन्ना ७:२६: प्रभु येशू खुल्लमखुल्ला बोल्नुभएको, यति साहससित बोल्नुभएको कुराले तिनीहरूलाई ताजुप पारेको थियो। तिनीहरूका शासकहरूको कुरा पत्याउने हो भने उनीहरूले येशूलाई घृणा गर्दथिए, रपनि उनीहरूले उहाँलाई रहन दिए, कसरी? के उनीहरूले बल्ल उहाँलाई मसीहको रूपमा चिने? के वास्तवमा उहाँ ती ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, जस्तो उहाँले दाबी गर्दै हुनुहुन्थ्यो?

यूहन्ना ७:२७: जनतामा प्रभु येशूलाई मसीह भनेर नमान्ने मानिस-हरूले यथार्थ कुरा केही नजानी अन्धाधुन्धमा 'यिनी कहाँका हुन् भन्ने हामी जान्दछौं' भनिहाले। तिनीहरूको विचारमा येशू नासरतबाट आउनुभएको; तिनीहरूले उहाँकी आमा मरियमलाई चिनेका, र यूसुफलाई तिनीहरूले उहाँको बुवा ठानेका। त्यस जमानाका यहूदीहरूको जनभावनाअनुसार मसीह आउनुहुँदा अचानक देखा पर्नुहुनेछ र उहाँको आगमन रहस्यमय हुनेछ। उहाँ बालक भएर जन्मनुहुन्छ र मानिस भएर उहाँ प्रौढ नभएसम्म शरीरमा बढ्नुपर्छ भन्ने तिनीहरूलाई के थाह! पुरानो नियमको धर्म-शास्त्रबाट उहाँ बेतलेहेममा जन्मनुहुनेछ भन्ने कुरा तिनीहरूले जान्नुपरेको थियो। तर मसीहको आगमनको विस्तृत वर्णनको विषयमा तिनीहरू

निक्कै अनजान भएका देखिन्छ । यसकारण तिनीहरूले भने: ‘जब ख्रीष्ट आउनुहुन्छ, तब उहाँ कहाँबाटका हुनुहुन्छ, कसैलाई पनि थाह हुँदैन ।’

यूहन्ना ७:२८: अबचाहिँ प्रभु येशू कराउनुभयो, र उहाँले त्यहाँ भेला भएका र उहाँको बातचित सुन्ने मानिसहरूलाई भन्नुभयो: ‘तिमीहरू मलाई चिन्छौ, र म कहाँको हुँ, सो पनि जान्दछौ ।’ उहाँले भन्नुभएको तात्पर्य यही थियो: तिनीहरूले उहाँलाई शरीरअनुसार चिन्थे । तिनीहरूले उहाँलाई नासरतका येशूको रूपमा चिन्थे । तर उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा तिनीहरू पूरा अनजान थिए । यसकारण उहाँले यस पदको बाँकी भागमा तिनीहरूलाई त्यही कुरा बुझाउनुभयो ।

उहाँको मानवताको कुरा गरौं भने उहाँ नासरतको हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा ठिक्कै हो । तर तिनीहरूले बुझ्नुपर्ने अर्को एउटा कुरा थियो: उहाँ आफ्नैपट्टिबाट आउनुभएन, तर परमेश्वर पिताले उहाँलाई पठाउनुभएको हो । अनि उहाँलाई पठाउनुहुने परमेश्वर पितालाई तिनीहरूले चिन्दैनथिए । यी शब्दहरूमा प्रभु येशूले आफू परमेश्वर समान हुनुभएको दाबी गर्नुभयो । उहाँ आफ्नोपट्टिबाट आउनुभएन अर्थात् उहाँ आफ्नै अधिकारमा र आफ्नो इच्छा पूरा गर्न आउनुभएन । होइन, तर एकमात्र सत्य परमेश्वरले उहाँलाई यस संसारमा पठाउनुभएको हो । अनि ती एकमात्र सत्य परमेश्वरलाई तिनीहरूले चिन्दैनथिए ।

यूहन्ना ७:२९: तर प्रभु येशूले सत्य परमेश्वरलाई चिन्नुहुन्थ्यो । अनादिकालदेखि उहाँ परमेश्वरको साथमा हुनुहुन्थ्यो । उहाँ हर कुरामा सर्वथा परमेश्वर पितासँग समान हुनुहुन्थ्यो । प्रभुले ‘म उहाँबाटको हुँ’ भन्दाखेरि ‘परमेश्वरले मलाई पठाउनुभएको हो’ भन्ने कुरा जनाउनुको साथै उहाँ अनादिकालदेखि अनन्त-अनन्तसम्म परमेश्वरको साथमा हुनुभएको र हर हिसाबले परमेश्वरसित एक हुनुभएको जनकारी पनि दिनुभयो । ‘उहाँले मलाई पठाउनुभएको हो’ भन्ने शब्दको अर्थ स्पष्ट छ: उहाँ परमेश्वरका ख्रीष्ट हुनुहुन्थ्यो, ती अभिषिक्त व्यक्ति, जसलाई परमेश्वरले त्राणको काम पूरा गर्न यस संसारमा पठाउनुभयो ।

यूहन्ना ७:३०: ती यहूदीहरूले प्रभु येशूका यी शब्दहरूको अर्थ राम्ररी बुझे । ‘मसीह म नै हुँ’ भन्ने उहाँको दाबी थियो । तिनीहरूको

दृष्टिमा, त्यस दाबीमा उहाँले ईश्वर-निन्दा गर्नुभएको थियो। यसैले तिनीहरूले उहाँलाई पक्रन खोजे। तिनीहरूले उहाँमाथि हात हाल्न सकेनन्; किनकि उहाँको घडी आएकै थिएन। परमेश्वरको शक्तिले प्रभु येशूलाई ती मानिसहरूका दुष्ट युक्तिहरूबाट त्यस समयसम्म बचाइ-राख्यो, जुन घडीमा उहाँलाई पापबलिको रूपमा चढाइनेछ।

यूहन्ना ७:३१: वास्तवमा धेरै मानिसहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेका थिए। अनि हाम्रो विचारमा, तिनीहरूको विश्वास साँचो विश्वास थियो। तिनीहरूको सोचाइ यस प्रकारको थियो: 'मसीह म नै हुँ' भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न प्रभु येशूले अझ अरू के गर्नुपर्ने? अनि एकक्षणका निम्ति येशू मसीह हुनुहुन्न भन्ने कुरा हामी मानिँलाऔं भने त जब ती मसीह आउनुहुन्छ, तब के उहाँले येशूले गर्नुभएका आश्चर्यकर्महरूभन्दा बढ्ता र अझ ठूला चिन्हहरू देखाउन सक्नुहुनेछ त? तिनीहरूको यस प्रश्नबाट स्पष्ट बुझिन्छ, कि येशूका अचम्मका कामहरू देखेर तिनीहरूले ती कामहरू साँच्ची नै येशू मसीह हुनुहुँदो रहेछ भन्ने पक्का प्रमाण सम्भेर उहाँमाथि विश्वास गरेका थिए।

ग) यूहन्ना ७:३२-३६: फरिसीहरूको तर्फबाट उठेको शत्रुता

यूहन्ना ७:३२: मानिसहरूको बीचबाट आउजाउ गर्ने फरिसीहरूले ती मानिसहरूको बातचितको सतहभन्दा तल, भित्रभित्रै एउटै मात्र कुरा चलिरहेको सुने। मुक्तिदाता प्रभु भीडको गुणगुनाइको केन्द्र हुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूले उहाँमा कुनै दोष पाएका थिएनन्, तर गुप्तमा तिनीहरूले उहाँको प्रशंसा गरिरहेका थिए। फरिसीहरूलाई के डर लागेको थियो भने, येशूलाई स्वीकार गर्ने मानिसहरूको सङ्ख्या अझ बढ्यो भने, ठूलो धार्मिक अभियान चल्नेथियो। यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई पक्राउन अफिसरहरू पठाए।

यूहन्ना ७:३३: निश्चय यस पदका शब्दहरू प्रभु येशूले आफूलाई पक्राउ पार्ने ती अफिसरहरूलाई भन्नुभयो, साथै ती अफिसरहरू पठाउने फरिसीहरूलाई र जनसमूहलाई पनि भन्नुभयो।

प्रभु येशू आफ्नो दाबीबाट अलिकति पनि पछि हट्नुभएन । उहाँले आफ्नो दाबी अझ सुदृढ पार्नुभयो । उहाँले तिनीहरूलाई सम्झाउनुभयो: 'केही समयसम्म मात्र म तिमीहरूसँग हुन्छु ।' त्यसपछि उहाँ परमेश्वर पिताकहाँ फर्कनुहुनेथियो, जसले उहाँलाई पठाउनुभएको थियो । यी शब्दहरूले भन्नु बढ्ता गरी ती फरिसीहरूको रिस उठायो ।

यूहन्ना ७:३४: आउँदो दिनमा ती फरिसीहरूले उहाँलाई खोज्नेथिए, तर तिनीहरूले उहाँलाई कहीं भेट्टाउनेथिएनन् । तिनीहरूको जीवन यस्तो एउटा समय आउँछ, जब तिनीहरूलाई एक मुक्तिदाताको आवश्यकता पर्नेछ, तर त्यस बेला मुक्तिदाता खोज्ने समय हुनेछैन; त्यसो गर्नु तिनीहरूलाई ढिलो भइसक्नेथियो । त्यस बेला प्रभु येशू स्वर्ग फर्किसक्नुहुनेथियो । अनि आफ्नो अविश्वास र आफ्नो हृदयको कठोरता र दुष्टताले गर्दा तिनीहरूले उहाँलाई स्वर्गमा भेट्टाउन सक्नेथिएनन् । प्रभुका यी शब्दहरू कति गम्भीर !! मौका चुकाउने कुरा हुँदो रहेछ । आज मानिसहरूले मुक्ति पाउने मौका पाउलान्; तिनीहरूले यो मौका छोप्दैनु भने भोलि तिनीहरूका निम्ति अर्को मौका फेरि कहिल्यै नआउला !

यूहन्ना ७:३५: ती यहूदीहरूले प्रभु येशूका यी शब्दहरूको अर्थ बुझेनन् । उहाँ स्वर्ग फर्किजान लाग्नुभएको कुरा तिनीहरूलाई के थाह ? ! उहाँ ग्रीकहरूको बीचमा छरिएका यहूदीहरूकहाँ गएर उनीहरूको बीचमा प्रचार-धावा गर्नुहुन्छ क्यारे; अनि को भन्न सक्छ, शायद उहाँ ग्रीकहरूलाई समेत शिक्षा दिनुहुन्छ कि भन्ने अड्कल तिनीहरूले उहाँका यी शब्दबाट काटे ।

यूहन्ना ७:३६: उहाँका शब्दहरूमा तिनीहरूले अचम्म माने । उहाँलाई खोजेर नभेट्टाउने कुरा यो के हो ? तिनीहरूले उहाँलाई नभेट्टाउने ठाउँ कहाँ होला ? ती यहूदीहरूको अविश्वास तिनीहरूको अन्धोपना थियो । प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्न नचाहने मानिसको हृदयजस्तो अन्धकारमय हृदय अरू कुनचाहिँ होला ? त्योचाहिँ सबैभन्दा अंधारो हृदय हो । हाम्रो जमानाको कुरा गरौं ! हाम्रो बीचमा पनि निम्न उक्ति चलिरहेको छ: 'देख नचाहने मानिसहरूका आँखाहरूभन्दा अन्धा कुनचाहिँ आँखा होला ?' यहाँका मानिसहरूको अवस्था ठीक त्यस्तै

थियो । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्न चाहँदैनथिए; यसकारण तिनी-
हरूले उहाँलाई ग्रहण गर्न सकेनन् ।

घ) यूहन्ना ७:३७-३९: पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा

यूहन्ना ७:३७: भुष्पडी चाडमा यहूदीहरूको एउटा दस्तुर थियो, जुन दस्तुरको बारेमा पुरानो नियममा केही उल्लेख भएको छैन । त्यस चाडका सातवटा दिनहरूको एक-एक दिनमा तिनीहरूले सिलोआमको दहबाट पानी बोकेर त्यो पानी होमबलिको वेदीको छेउमा राखिएको एउटा चाँदीको बाटामा खन्याउँथे । त्यस चाडको आठौँ दिनमा त्यसो गरिँदैन-थियो । अनि कसलाई त्यस कुरामा आश्चर्य लाग्दैन, कि ख्रीष्ट येशूले भुष्पडी चाडको त्यस आठौँ दिनमा अनन्त जीवनको पानी उपलब्ध गर्नुभयो । यहूदी जातिका मानिसहरूले आफ्नो धर्मका रीतिहरू पूरा गर्दथिए, तर तिनीहरूका हृदयहरू रिक्तै रहिरहेका थिए; किनकि तिनी-हरूले त्यस चाडको गहन अर्थ बुझेका थिएनन् ।

भोलि मानिसहरू घर फर्किन लागेका थिए । त्यस चाडको अन्तिम दिनमा, त्यसको मुख्य दिनमा प्रभु येशू उभिनुभयो र ठूलो सोरले कराउनुभयो । उहाँले तिनीहरूलाई आफूकहाँ आएर आत्मिक तृप्ति पाउने आह्वान र निम्तो दिनुभयो । तपाईंले उहाँका यी शब्दहरूमा विशेष ध्यान दिनुहोला । उहाँको निम्तो सबैका निम्ति हो । उहाँको सुसमाचार संसारका सबै मानिसहरूका निम्ति हुने सुसमाचार हो । मुक्ति नपाउने कोही मानिस हुनुपर्दैन । ख्रीष्ट येशूकहाँ आउनुहोस् !

तर उहाँको निम्तोमा एउटा सर्त छ । पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको यस पदले के भन्दछ? 'कोही तिर्खाउँछ भने ...' तिर्खा भनेको आत्मिक खाँचो हो । अनि जबसम्म मानिसले म पापी रहेछु भन्ने कुरा जान्दैन, तबसम्म उसले मुक्ति पाउने इच्छा पनि गर्दैन । जो हराएको छ, उसलाई मात्र भेट्टाउन सकिन्छ । जो हराएको छ, उसले मात्र 'तिनीहरूले खोजेर मलाई छिट्टै फेला पारुन्' भन्ने इच्छा राख्छ । आफ्नो जीवनको ठूलो आत्मिक खाँचो बुझ्ने मानिसबाहेक अरु को होला र, जसले प्रभु येशूकहाँ गएर आफ्नो खाँचो पूर्ति गर्छ? मुक्तिदाता प्रभुले तिर्खाएको आत्मालाई

निम्तो दिनुभयो । हामी उहाँकहाँ जानुपर्छ । तब हामी कुनै स्थानीय मण्डलीमा कुनै विशिष्ट, प्रख्यात प्रचारककहाँ किन गएका ? हामीले बप्तिस्माको पानी र प्रभुभोजमाथि हाम्रो मुक्ति पाउने आशा किन राखेका, जब प्रभु येशूले 'मकहाँ आऊ' भन्नुहुन्छ ? हामी उहाँकहाँ जानुपर्छ । अरू कुनै कुराले काम लाग्दैन । अरू कुनै कामले यथेस्त हुँदै होइन । अरू कसैले हामीलाई मुक्ति दिन सक्दैन-सक्दैन । प्रभुको आज्ञा छ: 'मकहाँ आऊ, र पिऊ !' पिउनुको अर्थ ख्रीष्ट येशूलाई आफ्नै तुल्याउनु हो, उहाँलाई आत्मसात् गर्नु हो । पिउनुको अर्थ प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर उहाँलाई आफ्ना व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाता तुल्याउनु हो । जसरी एक गिलास पानी पिएर हामी त्यसलाई आफ्नो शरीरमा ग्रहण गर्छौं, त्यसरी नै हामीले उहाँलाई आफ्नो जीवनमा लिनुपर्छ र ल्याउनुपर्छ ।

यूहन्ना ७:३८: ख्रीष्ट येशूकहाँ आएर पिउनु र उहाँमाथि विश्वास गर्नु एउटै कुरा हो । यहाँको पद त्यो कुरा पुष्टि गर्ने पद हो । उहाँमाथि विश्वास गर्नेहरू सबैका आवश्यकताहरू पूरा हुन्छन्; किनभने उनीहरूले उहाँबाट आत्मिक आशिषका नदीहरू पाउनेछन् । उनीहरूमा ती नदी-हरूको आत्मिक पानी पोखिन्छ, र त्यो पानी उनीहरूबाट अरू मानिस-हरूकहाँ बहिजानेछ । पुरानो नियमभरि मसीहको विषयमा यस प्रकारको शिक्षा छ: जस-सजले मसीहलाई ग्रहण गर्छन्, तिनीहरू आशिषित हुनेछन् र अरू मानिसहरूका निम्ति आशिषका स्रोत बन्नेछन् (यशैया ५५:१) । 'उसको हृदयबाट जिउँदो पानीका नदीहरू बहनेछन्' भन्ने वाक्यको अर्थ यसरी बुझ्नुपर्छ: त्यस मानिसको अन्तस्करणबाट अर्थात् उसको भित्री हृदयबाट निस्केर आएका उपकार र सहायतारूपी नदीहरू अरू मानिसहरूकहाँ बगिजानेछन् । यस विषयमा कुरा स्पष्ट पारेर श्री जोह्न आर. डब्लू. स्टोटले यसो भनेका छन्: 'पानी पिउँदा हामीले ससानो घुट्काघुट्की वा चुस्काचुस्की लिएर पिउँछौं । ती घुट्काहरूका सङ्ख्या बढाउँदै जाँदा तिनको प्रवाह नरोकिने र नटुटिने खोलाहरूमा परिणत हुन्छ ।' अनि त्यसमा श्री टेम्पलले आफ्नो कुरा थपेर चेताउनीको रूपमा यसो भनेका छन्: 'जुन मानिसमा परमेश्वरको आत्मा वास गर्नुहुन्छ, त्यो मानिस पवित्र आत्मालाई आफूसँग राखिराख्न सक्दैन । पवित्र आत्मा जहाँ

हुनुहुन्छ, त्यहाँ उहाँ बगिरहुनुहुन्छ, अँ, बगिरहुनुपर्छ। यसैले जहाँ बगि-
निस्कने नदीहरू छैनन्, त्यहाँ पवित्र आत्मा हुनुहुन्न ।’

यूहन्ना ७:३९: यहाँ छर्लङ्ग बताइएको छ, कि त्यस ‘जिउंदो पानी’ले पवित्र आत्मालाई सङ्केत गर्छ। यूहन्ना ७:३९ पद धेरै महत्त्वपूर्ण पद हो; किनभने त्यसमा प्रभु येशू ख्रीष्टलाई ग्रहण गर्नेहरू सबैले परमेश्वरको आत्मा पाएका छन् भन्ने कुरा सिकाइएको छ। अर्को शब्दमा भन्ने हो भने, पवित्र आत्मा पाउने कुरामा यो पद सफा छ; यसमा ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्नेहरू सबैले पवित्र आत्मा पाएको कुरा विशेष गरी उल्लेख गरिएको छ। यसकारण कतिको भनाइ सत्य हुन सक्दैन, जसले ‘प्रभु येशूकहाँ फर्केको केही समयपछि पवित्र आत्मा विश्वासीकहाँ आएर वास गर्नुभएको’ भन्दछन्। जुन बेला प्रभु येशूले यी शब्दहरू बोल्नुभयो, त्यस बेला पवित्र आत्मा आउनुभएको थिएन। पहिले प्रभु येशूलाई स्वर्ग फर्केर जानु थियो र उहाँको महिमा हुनु थियो। त्यसपछि पेन्टेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्मा ओर्लेर उहाँका चेलाहरूमा आउनुहुनेथियो। पेन्टेकोष्टको त्यस दिनदेखि उसो साँचो तवरले प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्ने एक-एक मानिसमा पवित्र आत्मा वास गर्नुहुन्छ।

ड) यूहन्ना ७:४०-५३: प्रभु येशूको विषयमा यहूदी- हरूको बीचको फाटो

यूहन्ना ७:४०-४१: अबचाहिँ उहाँका यी वचन सुन्ने मानिसहरूमध्ये धेरैजनाका निम्ति कुरा स्पष्ट भयो: उहाँ ती भविष्यवक्ता हुनुहुन्थ्यो, जसको विषयमा मोशाले व्यवस्था १८:१५ र १८ पदमा भनेका थिए। अनि तिनीहरूमध्ये कतिजना येशूलाई ख्रीष्ट अर्थात् मसीहको रूपमा स्वीकार गर्न तयार भए। तर कतिजनाका निम्ति त्यो असम्भव थियो। तिनीहरूको विचारमा, येशू नासरतबाट आउनुभएको हो। अनि पुरानो नियममा ख्रीष्टचाहिँ गालीलबाट आउनुहुनेछ भन्ने कुनै भविष्यवाणी पनि छैन।

यूहन्ना ७:४२: ती यहूदीहरूको राय सही थियो: ख्रीष्ट दाऊदको वंश हुनुपर्छ र बेतलेहेमबाट आउनुपर्छ। तिनीहरूले उहाँको जन्मस्थलको

विषयमा किन सोधखोज गरेनन् ? किनभने येशू बेतलेहेममा जन्मनुभएको हो । अनि वंशावलीअनुसार उहाँकी आमा मरियममार्फत सीधा उहाँ दाऊदको साखै वंश हुनुहुन्थ्यो ।

यूहन्ना ७:४३: उहाँको विषयमा तिनीहरूका विचार र रायहरू के मिल्थे र ? यसकारण ख्रीष्टको विषयमा मानिसहरूको बीचमा फाटो आयो; त्यो फाटो तिनीहरूको अज्ञानताको फल थियो । आज पनि कुरा त्यस्तो छ: प्रभु येशूको बारेमा मानिसहरूको बीचमा दुईमत र फाटो छँदैछ । कति मानिसहरूको विचारमा, उहाँ हामीजस्तो मानिस हुनुहुन्छ । अरू कतिले उहाँलाई सबैभन्दा महान् मानिस भनेर मानिलिएका छन् । तर जतिले परमेश्वरको वचन विश्वास गर्छन्, उनीहरूले जान्दछन्: *‘ख्रीष्ट येशूचाहिँ सर्वोच्च, सदासर्वदै धन्य परमेश्वर हुनुहुन्छ’* (रोमी ९:५) ।

यूहन्ना ७:४४: प्रभु येशूलाई पक्राउ पार्ने प्रयासहरू जारी थिए; तर उहाँमाथि हात हाल्ने योजनाहरू सबै विफल भए । जबसम्म कुनै मानिस परमेश्वरको इच्छाअनुसार चल्छ, तबसम्म उसलाई रोक्न संसारमा कुनै शक्ति नै छैन । जबसम्म हाम्रो जीवनमा परमेश्वरको इच्छा पूरा हुँदैन, तबसम्म हामी परमेश्वरको इच्छाअनुसार चल्नेहरूको जीवन अमर हुन्छ । प्रभुलाई पक्रने उहाँको समय आएको थिएन । यसकारण कसैले पनि उहाँलाई कुनै हानि गर्न सकेन ।

यूहन्ना ७:४५: अघि फरिसीहरू र मुख्य पूजाहारीहरूले येशूलाई पक्रन उहाँकहाँ अफिसरहरू पठाएका थिए । अबचाहिँ ती अफिसरहरू फर्केछन् । तर तिनीहरूले आफ्नो साथमा येशूलाई ल्याएनन् । मुख्य पूजाहारीहरू र फरिसीहरू तिनीहरूसँग रिसाए । उनीहरूले ती अफिसरहरूलाई सोधे: *‘तिमीहरूले उसलाई किन ल्याएनौं ?’*

यूहन्ना ७:४६: यस ठाउँमा आएर पापी मानिसहरूलाई मुक्तिदाता प्रभुको विषयमा असल कुरा भन्नु कर लाग्यो । तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण गरेनन्, तर तिनीहरूका स्मरणयोग्य शब्दहरू यस प्रकारका थिए: *‘यस मानिसले जस्तो ता अरू कुनै मान्छेले कहिल्यै बोलेको छैन ।’* निस्सन्देह, आफ्नो जीवनकालमा ती अफिसरहरूले धेरै मानिसहरूका प्रवचन सुनेका थिए, तर येशूको अधिकार, उहाँको बोल्ने शैली र शब्दहरूको शोभा अनि

उहाँको बुद्धि अद्वितीय थियो । यस्तै तिनीहरूले कसैको कहिल्यै सुनेका थिएनन् ।

यूहन्ना ७:४७-४८: ती अफिसरहरूलाई लज्जित र भयभीत तुल्याउने हेतुले यी फरिसीहरूले 'अरे, कसरी तिमीहरू पनि ठगिएका ? !' भन्दै तिनीहरूलाई आरोप लगाए । 'तिमीहरूलाई थाहा छैन ? यहूदी जातिका शासकहरूमध्ये एकजनाले पनि उहाँमाथि विश्वास नगरेका !' विचार गर्नुहोस्, तिनीहरूको यो तर्क कति डरलाग्दो थियो ! मसीह आउनुभयो, तर यहूदी जातिका अगुवाहरूमध्ये एकजनाले पनि प्रभु येशूमा आफ्ना मसीहलाई नचिन्नु कति शर्मको कुरा हो ।

ती फरिसीहरू आफूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्न चाहँदैनथिए; तर तिनीहरूले अरू मानिसहरूलाई उहाँमाथि विश्वास गर्न पनि दिएनन् । कुरा स्पष्ट छ । आज पनि कुरा उस्तै-उस्तै छ । आफूले मुक्ति पाउन नचाहने मानिसहरू आफ्ना नातेदार र कुटुम्बहरूलाई मुक्ति पाउनुदेखि रोक्ने सकभर प्रयास गर्छन् ।

यूहन्ना ७:४९: ती फरिसीहरूले आफ्नो जातिका मानिसहरूको विषयमा कुन प्रकारले बोले ? जम्मै यहूदी जातिका मानिसहरू अनजान र श्रापित ! ? जनताका मानिसहरूसँग पवित्र शास्त्रको अलिकति मात्र ज्ञान भएदेखि तिनीहरूले कुनै हालतमा पनि येशूमा आफ्ना मसीह देखेथिएनन् भन्ने फरिसीहरूको तर्क थियो । तर त्यस रायमा तिनीहरू सरासर गलत थिए ।

यूहन्ना ७:५०: अब निकोदेमस तिनीहरूसँग बोले । तीन अध्यायमा तिनी राति येशूकहाँ आएका थिए । त्यस बेला तिनले प्रभु येशूबाट नयाँ जन्मको शिक्षा पाएका थिए । यसो विचार गर्दा निकोदेमसले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर मुक्ति पाएका मानिस भएको हुनुपर्छ । यहाँ तिनी अघि सरे, र तिनले यहूदीहरूका शासकहरूको सामु आफ्ना प्रभुका निम्ति एक-दुई वचन छोडे ।

यूहन्ना ७:५१: निकोदेमसको भनाइअनुसार यहूदीहरूले प्रभु येशूलाई निष्कपट व्यवहार गरेनन्, न उहाँलाई आफ्नो प्रतिवाद गर्नका निम्ति उचित मौका दिएका थिए । व्यवस्थाले कसैको मुद्दा नसुनीकन

त्यसको न्याय गर्न दिँदैन। तर पनि ती यहूदी अगुवाहरूले यहाँ येशूसित ठीक त्यही किसिमको अन्याय गरिरहेका थिए। के तिनीहरू उहाँको विषयमा तथ्य-सत्य जान्नुदेखि डराएका थिए? हो, तिनीहरू डराएका थिए।

यूहन्ना ७:५२: तब ती शासकहरूले के गरे? के तपाईंले देख्नुभयो? तिनीहरूले निकोदेमसमाथि जाइलागे, जो तिनीहरूमध्ये एक थिए। तिनीहरूले तिनको उपहास गरेर सोधे: 'के तिमी पनि गालीलका हौ? के तिमी पनि येशूका अनुयायीहरूमध्येका हौ? गालीलबाट कुनै भविष्यवक्ता आउनु असम्भव! पुरानो नियम शुरुदेखि अन्तसम्म वरपर हेरेर जाऊ, र यो जान!' त्यस कुरामा ती शासकहरूको अज्ञानता प्रकट भयो। के तिनीहरूले भविष्यवक्ता योनाको बारेमा सुनेनन्? योना गालीलबाट आएका मानिस थिए।

यूहन्ना ७:५३: भुप्पडी चाड सकिएको थियो। हरेक मानिस आ-आफ्नो घर फर्क्यो। यस चाडको समयभित्र कति मानिसहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई आमन्त्रेसामन्त्रे भेटे, र उहाँमाथि विश्वास गरे। तर धेरजसो मानिसहरूले उहाँलाई तिरस्कार गरे। अनि यहूदी जातिका अगुवाहरूको विषयमा कसो? अधिभन्दा अहिलेचाहिँ तिनीहरूले प्रभु येशूलाई कुनै हातलमा पनि हटाउनैपर्छ भन्ने अठोट भन्नु सुदृढ भयो। तिनीहरूले उहाँलाई आफ्नो धर्म र जनजीवनका निम्ति खतरा र डरको कारण सम्भे।

च) यूहन्ना ८:१-११: व्यभिचारमा पक्राउ परेकी स्त्री

यूहन्ना ८:१: यस पदको जोडी अधिको सात अध्यायको अन्तिम पद हो; तब यो यसो पढिन्छ: 'हरेक मानिस आ-आफ्नो घर गयो, तर येशूचाहिँ जैतुन डाँडामा जानुभयो।' अरू मानिसहरूको घर थियो भने प्रभु येशूको चाहिँ थिएन। उहाँले भन्नुभएको थियो: 'स्यालहरूका ओडार र आकाशका चराहरूका गुँड छन्, तर मानिसका पुत्रको शिर राख्ने ठाउँधरि छैन' (मत्ती ८:२०)। यो कुरा साँचो थियो।

यूहन्ना ८:२: जैतुन डाँडाचाहिँ मन्दिरको नजिकै थियो। एकाबिहान प्रभु येशू जैतुन डाँडाको पाखाको ओरालो भर्नुभयो; उहाँले

किद्रोन खोला तार्नुभयो । त्यहाँबाट फेरि चढेर उहाँ यरूशलेम शहरमा पस्नुभयो र मन्दिरमा आउनुभयो । तब सबै मानिसहरू उहाँकहाँ आए; उहाँ बस्नुभयो, र उहाँले तिनीहरूलाई शिक्षा दिन थाल्नुभयो ।

यूहन्ना ८:३: शास्त्रीहरू र फरिसीहरूको तीव्र चाहना प्रभु येशूलाई कुनै न कुनै कुरामा फसाउनु थियो । तिनीहरूले उहाँको विरोधमा कतै कुनै गल्ती भेट्टाउन खोजिरहेका थिए, तिनीहरूको हातमा उहाँलाई अभियोग लगाउने कुनै ठोस कुरा होस् भनेर । शास्त्रीहरू भन्नाले हामी ती मानिसहरूलाई बुझ्नुपर्छ, जसले धर्मशास्त्र बाइबलका प्रतिलिपिहरू लेखेर बनाउँथे, र धर्मशास्त्रबाट शिक्षा दिन्थे । जे होस्, ती शास्त्री र फरिसीहरूले हालैमा व्यविभाचमा पक्राउ परेकी एउटी स्त्रीलाई येशूकहाँ ल्याउँदैथिए । तिनीहरूले त्यस स्त्रीलाई सबै मानिसहरूको बीचमा येशूको सामु उभ्याए ।

यूहन्ना ८:४: त्यस स्त्रीको व्यभिचार गरेको अभियोग थियो, र त्यो अभियोग साँचो थियो । त्यस स्त्रीले व्यभिचारको डरलाग्दो पाप गर्दा-गर्दै त्यो पक्राउ परेको कुराको विषयमा हामीलाई कुनै प्रश्न र शङ्का छैन; तर त्यससित कुकर्म गरेको त्यो पुरुष खोई, कहाँ गयो ? जीवनमा धेरैजसो यस्तै छ: स्त्रीहरूले पाप गरे दण्ड भोग्नुपर्छ, जब त्यही दोष लागेका पुरुषहरू दण्ड नपाई उम्कन पाउँछन् ।

यूहन्ना ८:५: तिनीहरूको दाउ तयार भयो । यस सम्बन्धमा प्रभु येशू मोशाको व्यवस्थाको विरोधमा जाऊन् र उहाँले व्यवस्थाको कुरा काटून् भन्ने तिनीहरूको दाउ थियो । त्यस कुरामा तिनीहरू सफल भएमा तिनीहरूले जनसाधारणहरूलाई प्रभु येशूको विरोधमा उचाल्न सक्नेथिए । तिनीहरूले यहाँ येशूलाई आफ्नो कुरा पेश गरे र उहाँलाई सम्झाए, कि व्यवस्थामा मोशाले व्यभिचारमा पक्राउ परेको व्यक्तिलाई ढुङ्गाले हानेर मृत्युदण्ड दिनुपर्छ भन्ने आज्ञा दिए । कतै येशूले त्यस कुरामा असहमति जनाउनुहुन्छ कि भनी ती फरिसीहरूले आशा गरेका थिए; तब तिनीहरू आफ्ना दुष्ट युक्तिहरूमा सफल हुनेथिए । तिनीहरूले उहाँलाई सोधे: 'यस विषयमा तपाईं चाहिँ के भन्नुहुन्छ?' तिनीहरूको सोचाइमा न्यायको माग र मोशाको व्यवस्थाको आज्ञानुसार त्यस स्त्रीलाई दण्डच नमुना

बनाउनुपर्छ। यस सम्बन्धमा श्री जी. एन. डार्वीले यसो भनेका छन्: 'हामी मानिसको भ्रष्ट हृदयको कुरा गरौं! आफूभन्दा खराब व्यक्तिलाई भेट्टाउँदा त्यसले सान्त्वना र ढाडस पाउँछ। त्यसको विचारमा, अर्को व्यक्तिको ठूलो पापले त्यसको सानो पापलाई ढाकछोप गर्छ। अनि अर्को मानिसको पापको दोष देखाउँदा-देखाउँदै र अर्कालाई कठोर अभियोग लगाउँदै गर्दा त्यसले आफ्नो दुष्टचाई भुलिहाल्दो रहेछ। अनि यसरी नै त्यो मानिस आफ्नो अधर्ममा रमाउँदछ।' (28)

यूहन्ना ८:६: ती शास्त्री र फरिसीहरूसँग प्रभुलाई दोष लगाउन सक्ने खास कुरा थिएन; यसकारण तिनीहरूले उहाँको विरोधमा एउटा बनावटी निहुँ खोजेर निकाले। तिनीहरूलाई थाहा थियो, कि उहाँले त्यस व्यभिचारी स्त्रीलाई छोड्नुभयो भने, उहाँ मोशाको व्यवस्थाको विरोधमा जानुहुनेछ। तब तिनीहरूले उहाँलाई अभियोग लगाउन सक्ने भयो। तर उहाँले त्यस स्त्रीलाई मृत्युदण्डको योग्य ठहराउनुभयो भने, तिनीहरूले यो कुरा लिएर उहाँलाई रोमी सरकारको विरोधी हुनुभएको दोष लगाउनेथिए। अँ, तिनीहरूले उहाँ कति निष्ठुर व्यक्ति हुनुहुँदो रहेछ भन्ने मौका पाउनेथिए।

'तर येशूले मानों केही सुन्नभएकै छैन जस्तो गरी निहुरेर आफ्नो आँलाले भुइँमा लेख्नुभयो।' उहाँले के लेख्नुभयो? हामीले यो कुरा कुनै प्रकारले जान्न सक्दैनौं। हामी छक्क पर्छौं, धेरै मानिसहरू कसरी त्यहाँ लेखिएको कुरा के थियो, सो जान्दछौं भन्छन्, जब पवित्र बाइबलले हामीलाई यसको बारेमा कुनै जानकारी दिँदैन?

यूहन्ना ८:७: ती यहूदीहरू अधीर भए। येशूले कुनै न कुनै उत्तर दिनैपर्छ भन्ने हेतुले तिनीहरूले उहाँलाई सोधेका-सोधेकै गरे। यसकारण उहाँले उत्तरमा तिनीहरूलाई भन्नभयो, कि त्यस स्त्रीलाई व्यवस्थाले माग गरेको ढुङ्गाले हानिने दण्ड दिइनुपर्छ, तर त्यो दण्ड ती मानिसहरूले मात्र दिन पाउँछन्, जसको पाप छैन। यसरी नै प्रभु येशूले मोशाको व्यवस्था दृढ़ पार्नुभयो। त्यो व्यभिचारी स्त्री व्यवस्थाको यस दण्डबाट मुक्त हुनुपर्छ भन्ने कुरा उहाँले गर्नुभएन। तर उहाँको जवाफले ती सबै मानिसहरूलाई दोषी ठहरायो र तिनीहरूलाई पापी साबित गर्‍यो। अरू मानिसहरूको दोष

देखाउन खोज्ने मानिसहरू आफू शुद्ध हुनुपर्छ । पाप केही पनि होइन रहेछ भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न धेरै पल्ट यो पद बहानाको रूपमा लिइन्छ । यस पदबाट 'अरू सबै मानिसहरूले पनि पाप गरेका छन्; यसैले हामीलाई पापको दोष कसरी लाग्न सक्छ र' भन्ने निहुँ निकाल्नेहरू छन् । तर यस पदले पापलाई माफी दिएको छैन नै । होइन, तर यस पदले ती मानिसहरूलाई पनि दोषी ठहराएको छ, जसको पाप कहिल्यै प्रकट भएको छैन ।

यूहन्ना ८:८: 'अनि फेरि निहुरेर उहाँले भुइँमा लेख्नुभयो ।' प्रभु येशूले लेख्नुभएको बयान यतिमा सीमित छ । उहाँले के लेख्नुभयो ? उहाँले भुइँमा लेख्नुभएको कुरा उहिले नै मेटियो-मेटियो ।

यूहन्ना ८:९: त्यस स्त्रीलाई दोष लगाउनेहरू सबै आफ्नै विवेकद्वारा दोषी ठहरिए । तिनीहरू निरुत्तर भए । तिनीहरू एक-एक गरी गइहाले । ठूलाबाट शुरु गरेर सानैसम्म तिनीहरू सबै दोषी थिए । येशू एकलै छोडिनुभयो, र बीचमा उभिरहेकी त्यो स्त्री ।

यूहन्ना ८:१०: प्रभु येशूले यसो भन्दै त्यस स्त्रीको ध्यान खिच्नुभयो: 'तिम्रा दोष लगाउनेहरू खोई, कहाँ छन्?' कत्रो अद्भुत अनुग्रह, त्यस स्त्रीलाई दोष लगाउनेहरू सबै गायब भए ! तिनीहरू बेपत्ता भए । त्यस सम्पूर्ण भीडमा एउटै मानिस पनि भएन, जसले त्यस स्त्रीलाई दोषी ठहराउन सक्थ्यो । हल्लेलूयाह !!

यूहन्ना ८:११: त्यसले भनी: 'कसैले पनि दोषी ठहराएन, प्रभु !' यहाँ, यस वाक्यमा 'प्रभु' भन्ने शब्दको अर्थ हजुर हो । 'हजुर, कसैले पनि मलाई दोषी ठहराएन' भन्दै त्यस स्त्रीले जवाफ दिई । तब प्रभु येशूको मुखबाट यी उदेकका शब्दहरू निस्के: 'म पनि तिम्रीलाई दोषी ठहराउँदिनँ; जाऊ र अबदेखि उसो पाप नगर !' येशूसँग कानूनी अधिकार थिएन । त्यो अधिकार रोमी सरकारको थियो । उहाँले न्याय गर्ने अधिकार सरकारको हातमा राखिछोड्नुभयो । उहाँले न त्यस स्त्रीलाई दोषी ठहराउनुभयो, न ता त्यसलाई माफ गर्नुभयो । किनभने त्यस समय न्याय गर्नु उहाँको काम नै थिएन । तर उहाँले त्यस स्त्रीलाई चेताउनी दिएर भन्नुभयो: 'अबदेखि उसो पाप नगर !'

यूहन्नाको सुसमाचारको एक अध्यायमा हामीले के सिक्क्यौं भने, 'अनुग्रह र सत्यता येशू ख्रीष्टद्वारा आयो ।' त्यसको उदाहरण यहाँ छ । 'म पनि तिमीलाई दोषी ठहराउँदैनँ' भन्ने शब्दहरूमा हामीले उहाँको अनुग्रह देख्छौं भने 'जाऊ, र अबदेखि उसो पाप नगर !' भन्ने शब्दहरूमा उहाँको सत्यता देख्छौं । 'जाऊ र सकेसम्म पाप नगर' भनेर प्रभुले त्यसलाई भन्नुभएन । येशू ख्रीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ । उहाँको नैतिक स्तर सिद्ध छ, जो पवित्रता हो । उहाँ कुनै हालतमा पापको सामु आफ्ना आँखा बन्द गर्न सक्नुहुन्न । यसकारण उहाँले त्यस स्त्रीको सामु परमेश्वरको सिद्ध स्तररूपी मानदण्ड प्रस्तुत गर्नुभयो ।²⁹⁾

छ) यूहन्ना ८ : १२-२० : प्रभु येशूचाहिँ संसारको ज्योति हुनुहुन्छ

यूहन्ना ८ : १२ : अबको घटनास्थलचाहिँ मन्दिरको ढुकुटी हो (यूहन्ना ८ : २०) । यस समयसम्म अझ पनि भीडका मानिसहरूले उहाँको पछि लाग्दै गरेका । ती मानिसहरूतिर फर्केर प्रभु येशूले भन्नुभयो : 'संसारको ज्योति म नै हुँ ।' उहाँले आफ्नो मसीहपनाको विषयमा बोल्नुभएका महान् वाक्यहरूमध्ये यो एउटा हो । वास्तवमा, संसार पापको अन्धकारमा, अज्ञानता, अर्थहीनता, लक्ष्यहीनता र उद्देश्यहीनतारूपी अंधारोमा त्यो डुबेको छ । अनि संसारलाई उज्जालो पार्न सक्ने एकमात्र ज्योति प्रभु येशू हुनुहुन्छ । के तपाईं पापको बन्धनबाट छुटकारा पाउन चाहनुहुन्छ ? प्रभु येशूमा मात्र पापबाट छुटकारा छ; अरू कसैमा छुटकारा छैन । जीवनको बाटोमा हामीलाई डोस्त्राउने एकमात्र मार्गदर्शक उहाँ हुनुहुन्छ । जीवनको खास अर्थ के हो ? त्यसको ज्ञान उहाँमा छ । अनन्त भाग्य उहाँमा छ, र अनन्त जीवनका आशिषहरू उहाँमा छन् । प्रभु येशूलाई पछ्याउने हरेकका निम्ति उहाँको प्रतिज्ञा यस प्रकारको छ : 'जसले मलाई पछ्याउँछ, ऊ अन्धकारमा हिँड्नेछैन, तर उसले जीवनको ज्योति पाउनेछ ।'

प्रभु येशूलाई पछ्याउनुको अर्थ उहाँमाथि विश्वास गर्नु हो । यस सम्बन्धमा धेरै मानिसहरूको मनमा एउटा गलत विचार पसेको छ; किनभने नयाँ जन्म नपाईकन तिनीहरू प्रभु येशूको जस्तो जीवन जिउन

चाहन्छन् । उहाँको पछि लाग्नु भनेको पश्चात्ताप गरेर उहाँकहाँ आउनु, विश्वासद्वारा उहाँलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तिदाता तुल्याउनु र आफ्नो सम्पूर्ण जीवन उहाँको हातमा सुम्पनु हो । जस-जसले आफ्नो जीवन उहाँको हातमा सुम्पिदिन्छन्, उनीहरूले यस वर्तमान् जीवनमा उहाँको नित्य अगुवाइ पाउनेछन्, र उहाँमा उनीहरूको अनन्त आशा उज्ज्वल र सुनिश्चित हुनेछ । के तपाईंको आशाले तपाईंलाई मृत्युपार पुर्याउने आशा हो ? मर्नुभएपछि तपाईं कहाँ जानुहुन्छ ? स्वर्गको एकमात्र आशा येशू प्रभु हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना ८:१३: अब फरिसीहरूको पालो आयो । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई चुनौती दिएर उहाँकहाँ एउटा कानूनी बुँदा पेश गरे । तिनीहरूले 'तिमी आफ्नै विषयमा गवाही दिन्छौ' भनेर त्यस कुरामा दोष पाए । कुनै कुरा सत्य ठहरिन, अँ, भन् आफ्नो विषयमा एकजनाको गवाही पर्याप्त हुँदैनथियो; किनकि मानिस प्रायः तरफदारी हुन्छ । ती फरिसीहरूले प्रभु येशूका वचनहरूमाथि शङ्का गर्ने आँट गरे; किनभने तिनीहरूको विचारमा ती वचनहरू सत्य छँदैथिएनन् ।

यूहन्ना ८:१४: प्रभु येशूले तिनीहरूको कुरा मात्रुभयो । हो, सामान्य कानूनअनुसार दुई-तीनजनाको गवाही चाहिन्छ नै । तर उहाँको विषयमा कुरा अर्को थियो, भित्रै थियो, किनकि उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो; यसैले उहाँको गवाही सधैं बिलकुल सत्य हुन्थ्यो । स्वर्गबाट आउनुहुने उहाँ र स्वर्ग फर्किजानुहुने उहाँ । तर उहाँ कहाँबाट आउनुभएको थियो र उहाँ कहाँ जाँदै हुनुहुन्थ्यो, सो तिनीहरूलाई थाहा थिएन । तिनीहरूको विचारमा, उहाँ तिनीहरूजस्तो मानिस मात्र हुनुहुन्थ्यो । उहाँ परमेश्वर पिता समान हुनुहुने अनन्त पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरा तिनीहरूले विश्वास गर्न के मान्थे र ?

यूहन्ना ८:१५: फरिसीहरूले मानिसका मानक र दृष्टिकोण लगाएरै अरू मानिसहरूलाई बाहिरी रूपले न्याय गर्थे । तिनीहरूका निम्ति येशू केवल नासरतको सिकार्मीको छोरा हुनुहुन्थ्यो । 'हत्, त्यो येशू कुन कुरामा हामीभन्दा बढी छ र' भनेर उहाँको विषयमा तिनीहरूको त्यो तुच्छ विचार कहिल्यै बदलिएन । तर यता प्रभु येशूले कसैको न्याय गर्नुभएन । यसर्थ

उहाँले ती फरिसीहरूले गरेजस्तो कसैलाई बाहिरी दृष्टिले वा सांसारिक दृष्टिकोणले जाँचुभएन। अनि याद गरौं: उहाँ यस संसारमा आउनु-भएको उद्देश्य मानिसहरूको न्याय गर्नु होइन, तर तिनीहरूलाई बचाउनु पो थियो।

यूहन्ना ८:१६: तर प्रभु येशूले न्यायको काम गर्नुभएको भए, उहाँको न्याय बिलकुल धर्ममय र सत्य हुनेथियो। उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ। यसकारण उहाँले जे गर्नुहुन्थ्यो, उहाँले त्यो परमेश्वर पितासित मिलेर गर्नुहुन्थ्यो। उहाँलाई पठाउनुहुने पितासित नित्य उहाँको सम्पूर्ण सहभागिता भइरहेको थियो। परमेश्वर पितासित उहाँ सदैव एक हुनुहुन्थ्यो। ती फरिसीहरूसित कुरा गर्दा उहाँले घरिघरि त्यस कुरामा जोड दिनुहुन्थ्यो। अनि त्यही कुराले तिनीहरूका हृदयमा उहाँको विरोधमा तिक्त द्वेष र शत्रुता पैदा गरिदियो।

यूहन्ना ८:१७-१८: मोशाको व्यवस्थाअनुसार दुईजनाको गवाही सत्य ठहरिन्छ। त्यो कुरा प्रभु येशूले मात्रभयो। यहाँसम्म उहाँले भन्नुभएको कुनै कुराले पनि त्यो तथ्य काट्न खोजेको होइन।

ठिककै छ, ती फरिसीहरूले जिद्दी गरेर दुईजना गवाही मागे; तब लौ, तिनीहरूलाई यी दुईजना गवाही दिइराखौं! त्यसो गर्नु प्रभु येशूलाई गाह्रो के थियो र? प्रथम साक्षी उहाँ आफै हुनुहुन्थ्यो। उहाँको पापरहित जीवनले र उहाँको मुखबाट निस्केका शब्दहरूले उहाँको विषयमा गवाही दिन्छन्। दोस्रो साक्षी परमेश्वर पिता हुनुहुन्थ्यो। उहाँले प्रभु येशूको विषयमा गवाही दिनुहुन्थ्यो। 'यिनी मेरा प्रिय पुत्र हुन्, जससँग म अत्यन्तै प्रसन्न छु' भन्ने वाणी आदि परमेश्वर पिताले स्वर्गबाट सर्वसाधारणको सामु सुन्ने गरी आफ्ना पुत्र येशूको विषयमा बोल्नुभएका ईश्वर-वाणीहरू छन्, साथै उहाँले प्रभु येशूलाई दिनुभएका आश्चर्यकर्महरू पनि छन्, जसद्वारा पिताले पुत्रको विषयमा गवाही दिनुहुन्थ्यो। पुरानो नियममा मसीहको विषयमा दिइएका सबै भविष्यवाणीहरू खीष्ट येशूले पूरा गर्नुभयो। तर यस प्रकारको साक्षात् बलियो प्रमाण हुँदा-हुँदै पनि ती यहूदी धर्मनेताहरूले उहाँमाथि विश्वास गर्न मानेनन्।

यूहन्ना ८:१९: उहाँलाई खिसी गर्ने ती फरिसीहरूको अर्को प्रश्न थियो। तिनीहरूले भीडमा यताउता हेर्दै उहाँलाई भने: 'खोई, तिम्रो बुवा

कहाँ छन् ?' येशूको जवाफ यस प्रकारको थियो: 'तिमीहरूले न मलाई, न मेरा पितालाई चिन्छौ ।' 'हामी परमेश्वरलाई नचिन्नु कसरी ?' तिनीहरूले यस प्रकारको अभियोग पक्क पनि मान्नेथिएनन्, ता पनि यो कुरा बिलकुल सत्य थियो । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई ग्रहण गरेका भए तिनीहरूले उहाँका पितालाई पनि चिन्नेथिए । किनभने हरेक जसले परमेश्वर पितालाई चिन्छ, उसले उहाँलाई येशू ख्रीष्टद्वारा नै चिन्छ । परमेश्वरलाई चिन्ने अरू कुनै उपाय छैन । तिनीहरूले मुक्तिदाता प्रभुलाई तिरस्कार गरे; यसैले तिनीहरूका निम्ति परमेश्वरलाई चिन्ने बाटो बन्द भयो । परमेश्वरलाई चिन्छौं र उहाँलाई प्रेम गर्छौं भन्ने तिनीहरूको दाबी साँचो थिएन ।

यूहन्ना ८:२०: यूहन्ना ८:१२ पददेखिको खण्डमा बयान गरिएको प्रभु येशू र फरिसीहरूको बीचमा भएको यो बातचित मन्दिरको ढुकुटीमा भइरहेको थियो । 'कसैले उहाँमाथि हात हालेन' भन्ने अर्थ यस घडीमा प्रभुको वरिपरि परमेश्वरको सुरक्षारूपी पर्खाल थियो । कसैले उहाँलाई पक्रन सकेन; कसैले उहाँलाई हत्या गर्न सकेन । 'उहाँको घडी अर्भे आइपुगेको थिएन ।' उहाँको घडी कहिले आयो त ? जब उहाँ गलगथामा संसारका पापहरूका निम्ति क्रूसमा मर्नुभयो, तब उहाँको त्यो घडी आएको थियो ।

ज) यूहन्ना ८:२१-५९: प्रभु येशूसित यहूदीहरूको वादविवाद

यूहन्ना ८:२१: यस पदमा फेरि पनि प्रभु येशूसँग भविष्यको बारेमा पूरा ज्ञान भएको देखिन्छ । उहाँले वादविवाद गर्ने यहूदीहरूलाई भन्नुभयो: 'म जाँदैछु ।' यसो भनेर उहाँले आफ्नो मृत्यु र दफनको विषयमा मात्र होइन, तर उहाँको पुनरुत्थान र स्वर्गारोहणको विषयमा पनि पूर्वजानकारी दिनुभयो । यहूदीहरूले मसीहको खोजी गरिरहनेथिए; किनकि उहाँ तिनीहरूकहाँ आइसक्नुभएको र तिनीहरूले उहाँलाई इन्कार गरेको कुरा तिनीहरूलाई याद भएको थिएन । 'तिमीहरू आफ्नो पापमा मर्नेछौ ।' ग्रीक भाषामा 'पाप' एकवचनमा छ । तिनीहरूले उहाँलाई इन्कार गरेको

त्यस एउटा पापले गर्दा तिनीहरू मर्नेथिए अर्थात् तिनीहरूले कहिल्यै त्यस स्वर्गमा पस्न पाउनेछैनन्, जुन स्वर्ग प्रभु येशू जान लाग्नुभएको थियो । कति गम्भीर कुरा ! जस-जसले प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्दैनन्, उहाँलाई ग्रहण गर्न चाहँदैनन्, तिनीहरूको लागि स्वर्गको ढोका सधैंभरि बन्द रहनेछ । स्वर्ग तिनीहरूको आशा हुँदै होइन । आफ्ना पापमा मर्नु कति डरलाग्दो कुरा ! अनन्त-अनन्तसम्म परमेश्वररहित, ख्रीष्ट येशूरहित, आशारहित हुनु कति भयानक कुरा ! !

यूहन्ना ८:२२: प्रभु येशूले यहाँ स्वर्ग फर्केर जाने कुरा गर्नुभएको ती यहूदीहरूले के बुझ्थे र? उहाँले 'म यहाँबाट गइरहेको छु' भनेर भन्नभएकोमा तिनीहरूले के अडकल काटे? के उहाँले आत्महत्या गरेर तिनीहरूको हातबाट, उहाँलाई मार्ने तिनीहरूको युक्तिबाट उम्कन खोज्नुभएको हो? कस्तो अनौठो, विचित्र तिनीहरूको यो विचार! उहाँले आत्महत्या गर्नुभएको भए उहाँको पछि नलाग्नुदेखि, अँ, त्यही कुरा गर्न नसक्नुदेखि कुनचाहिँ कुराले तिनीहरूलाई रोक्न सक्नेथियो? यस्तो कुनै कुरा नै छैन। तिनीहरूको यो सोचाइ तिनीहरूको अविश्वासरूपी अन्धकारको फल थियो। तब आफू भन्नुहोस्, तिनीहरूको आत्मिक अन्धकार कत्रो थियो? मुक्तिदाताका शब्दहरू नबुझे तिनीहरूको मन्द-बिद्धि र अज्ञानताले यो कुरा यहाँ प्रकट गरेको छ।

यूहन्ना ८:२३: निश्चय नै उहाँलाई आत्महत्या गर्ने सम्भेको तिनीहरूको मूर्ख विचारमा प्रभुको उत्तर आधारित थियो, जब उहाँले तिनीहरूलाई भन्नभयो: 'तिमीहरू तलबाटका हो।' त्यसको अर्थ तिनीहरूले सबै कुराहरू हेर्ने-जाँचे तिनीहरूको दृष्टिकोण निक्कै तल्लो स्तरको भएको हुनुपर्छ। तिनीहरू ज्यादा वस्तुनिष्ठ मानिसहरू थिए, जसको विचार आफ्ना ज्ञानेन्द्रियद्वारा अनुभव गर्न सकिने लौकिक र भौतिक कुराहरूभन्दा माथि कहिल्यै चढ्न सक्दैनथियो। तिनीहरूमा आत्मिक समभक्ति थिएन। यता ख्रीष्ट येशू 'माथिबाटको' हुनुहुन्थ्यो। उहाँको सोचाइ, उहाँका शब्दहरू र उहाँका कामहरू स्वर्गबाटका थिए। तिनीहरूले जे-जे गर्थे, ती सबै कामकुराहरूमा यस संसारको गन्ध हुन्थ्यो। तर येशूको सम्पूर्ण जीवनले उहाँ यस पापी संसारको हुनुहुन्न, तर एउटा पवित्र जगत्को नागरिक हुनुहुन्छ भन्ने गवाही दिन्थ्यो।

यूहन्ना ८:२४: जब प्रभु येशूले कुनै कुरा दोहोस्याउनुहुन्थ्यो, तब उहाँ आफूले भन्न खोज्नुभएको कुरामा जोड लगाउनलाई यसो गर्नुहुन्थ्यो। यहाँ, यस ठाउँमा उहाँले तिनीहरूलाई फेरि पनि चेताउनी दिएर भन्नभयो: *‘तिमीहरू आफ्ना पापहरूमा मर्नेछौं।’* हुन पनि हो, तिनीहरूले उहाँमाथि विश्वास गर्न इन्कार गरे; अनि यदि तिनीहरू त्यस निर्णयमा अटल भई बस्ने हो भने तिनीहरूका निम्ति आफ्ना पापहरूमा मर्नु सुनिश्चित थियो। अरू कुनै उपाय छैन, केवल प्रभु येशूमा पापहरूको क्षमा छ। आफ्ना पापहरू क्षमा नभएकै अवस्थामा मर्नेहरू कुनै हालतमा पनि स्वर्ग पुग्न सक्दैनन्। *‘म उही हुँ भनी तिमीहरूले विश्वास गरेनौं भने तिमीहरू आफ्ना पापहरूमा मर्नेछौं।’* ‘म उही हुँ’ भन्ने वाक्यांशमा ‘उही’ भन्ने शब्द थपिएको छ; त्यो शब्द मूललिपिमा पाइँदैन। जब त्यो थपिएको शब्द हटाइन्छ, तब यो वाक्यांश यसरी पढिन्छ: *‘म हुँ भनी तिमीहरूले विश्वास गरेनौं भने ...।’* ती ‘म हुँ’ भन्ने शब्दमा हामी प्रभु येशूले आफ्नो ईश्वरत्व दाबी गर्नुभएको अर्को एउटा प्रमाण देख्छौं।

यूहन्ना ८:२५: प्रभु येशूको शिक्षाले ती यहूदीहरूलाई अलमल्ल पारेको थियो। यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई सोभै सोधे: *‘तिमी को हो त?’* हुन सक्छ, तिनीहरूले छेड हानेर उहाँलाई यसो भन्न खोजे होलान्: *‘तिमीले आफूलाई को ठान्छौं, कि तिमी हामीसँग यस प्रकारले कुरा गर्छौं?’* हुन सक्छ, तिनीहरूले उहाँको विषयमा जान्ने साँचो जिज्ञासा राखेर उहाँले आफ्नो बारेमा के भन्नुहुँदो रहेछ, सो सुन्न चाहे होलान्। *‘म उही हुँ, जो मैले शुरुदेखि नै तिमीहरूलाई भनिरहेको छु।’* उहाँले दिनुभएको यो उत्तर ध्यान दिन लायकको छ। उहाँ ती मसीह हुनुहुन्थ्यो, जसको प्रतिज्ञा परमेश्वरले तिनीहरूलाई गर्नुभएको थियो। त्यो कुरा उहाँले बारम्बार गर्नुभएको थियो; त्यही कुरा ती यहूदीहरूले उहाँको मुखबाट घरिघरि सुनेका थिए, रपनि तिनीहरूको हठी र बागी हृदय यस सत्यताको सामु भुक्नै मानेन र त्यो कुरा स्वीकार गर्न तयार भएन। तर उहाँको यस उत्तरमा अर्को अर्थ पनि हुन सक्छ। प्रभु येशू र उहाँले आफ्नो विषयमा गर्नुभएको प्रचारको बीचमा एकता थियो। उहाँले मुखले एउटा कुरा भन्नुभएको र उहाँले अर्को कुरा गर्नुभएको होइन। उहाँले जे

सिकाउनुहुन्थ्यो, त्यसको आदर्श-नमुना उहाँ आफै हुनुहुन्थ्यो। उहाँको जीवनचरित्रले उहाँको शिक्षासित पूरा मेल खान्थ्यो।

यूहन्ना ८:२६: यस पदको अर्थ त्यत्ति स्पष्ट छैन। प्रभु येशूसँग ती विश्वास गर्न नचाहने यहूदीहरूको विषयमा भन्न र न्याय गर्न अरू धेरै कुराहरू थिए। उहाँले चाहनुभयो भने तिनीहरूका दुष्ट विचारहरू र तिनीहरूका हृदयका भावनाहरू अझ बढी प्रकट गर्न सक्नुहुनेथियो। तर उहाँले आफ्नो बोलीमा लगाम लगाउनुभयो, र आज्ञाकारी भई पिताले उहाँलाई बोल्न दिनुभएका कुराहरूबाहेक अरू केही बोल्नुभएन। अनि पिता परमेश्वर सत्य हुनुहुन्छ; यसैले उहाँको कुरा सुन्न र विश्वास गर्न लायकका छन्।

यूहन्ना ८:२७: उहाँले परमेश्वर पिताको विषयमा बोल्नुभयो; तर ती यहूदीहरूले यो बुझेनन्। पहिलेभन्दा तिनीहरूको समझमा अब निक्कै बाक्लो बादल लागेको, अँ, कति घुम्टो लागेको! पहिले प्रभु येशूले 'म परमेश्वरको पुत्र हुँ' भन्ने दाबी गर्नुहुँदा तिनीहरूले उहाँले आफूलाई परमेश्वर पितासित बराबर तुल्याउनुभएको कुरा थाह पाए, तर अबचाहिँ तिनीहरूले त्यो कुरा पत्ता लगाउन छोडे।

यूहन्ना ८:२८: निकट भविष्यमा के-के हुनेछ, सो कुरा प्रभु येशूले यहाँ भविष्यवाणी गर्नुभयो। पहिले यहूदीहरूले मानिसका पुत्रलाई क्रूस-माथि उचाल्नेछन्। पहिले उहाँको क्रूसको मृत्यु हुनेछ। त्यसपछि तिनीहरूले उहाँ मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा जान्नेछन्। त्यो कुरा जान्ने कारण त्यो भुइँचालो हो, जो त्यत्ति बेला जानेछ; अनि तिनीहरूले त्यो कुरा त्यस अन्धकारको कारणले जान्नेछन्, जो त्यस बेला सारा जगत्लाई छोप्नेछ। तर भन् बढूता गरी तिनीहरूले त्यो कुरा उहाँको शरीरको पुनरुत्थानबाट जान्नेछन्; किनभने उहाँ मरेकाहरूबाट बौरिउठ्नुहुनेछ। प्रभु येशूले बोल्नुभएका निम्न शब्दहरूमा ध्यान दिनुहोस्: 'तब म उही रहेछु भनी तिमीहरूले थाह पाउनेछौ।' 'उही' भन्ने शब्द मूललिपिमा छैन, तर थपिएको शब्द हो। 'म हुँ' भन्नुमा गहिरो अर्थ छ। यस वाक्यको अर्थ यस प्रकारको छ: 'त्यस बेला म परमेश्वर हुँ भन्ने कुरा तिमीहरूले जान्नेछौ।' त्यस बेला तिनीहरूले उहाँले आफ्नो तर्फबाट अर्थात् आफ्नो निजी

अधिकारमा केही पनि गर्नुभएन भन्ने कुरा जान्नेछन् । आफूखुशी गर्ने कुरा छोडौं, उहाँ ता पितामाथि सधैं निर्भर रहने व्यक्तिको रूपमा यस संसारमा आउनुभयो । पिताले उहाँलाई जे बोल्न सिकाउनुभयो, त्यही मात्र उहाँ बोल्नुहुन्थ्यो ।

यूहन्ना ८:२९-३०: परमेश्वर पितासँग प्रभु येशूको सम्बन्ध अति घनिष्ठ थियो । यस खण्डमा बोल्नुभएको एक-एक वाक्यले प्रभु येशू परमेश्वरसमान हुनुहुन्थ्यो भन्ने दाबी गर्छ । प्रभु येशूको सेवकाइको सम्पूर्ण अवाधिभरि पिता उहाँसँग हुनुहुन्थ्यो । उहाँ कहिल्यै एकलै छोडिनुभएन । जहिले पनि उहाँले परमेश्वरलाई प्रसन्न तुल्याउने कुराहरू मात्र गर्नुहुन्थ्यो । उही पापरहित व्यक्तिले मात्र यस प्रकारका शब्द बोल्न सक्नुभयो । 'म सधैं उहाँलाई खुशी पार्ने कुराहरू गर्दछु' भन्ने शब्द मानिसका सन्तानहरूमध्ये अरू को इमानदारीसाथ भन्न सक्छ ? किनभने हामीचाहिँ प्रायः आफूलाई मनपर्ने कुराहरू मात्र गरिपठाउँछौं । विरलै, अँ, कहिलेकाहीं मात्र हामी आफ्नो छिमेकीलाई खुशी पार्न पुग्छौं । तर प्रभु येशूचाहिँ - पिता परमेश्वरलाई मनपर्ने कुराहरू गर्नु नै उहाँको एकमात्र सोख थियो ।

उहाँले यी अद्भुत वचनहरू बोल्नुहुँदा धेरै मानिसहरूले उहाँमाथि विश्वास गरे । निश्चय तिनीहरूमध्ये कतिजनाको विश्वास साँचो विश्वास थियो । अरूको विश्वास केवल ओठेविश्वास थियो होला ।

यूहन्ना ८:३१: अब प्रभु येशूले चेलाहरू र साँचो चेलाहरूको बीचमा छुट्ट्याउनुहुन्छ । उहाँबाट सिक्न खोज्ने जो पनि मानिस उहाँको चेला हो । तर साँचो चेलाले आफ्नो जीवन प्रभु येशू ख्रीष्टको हातमा समर्पण गरेको हो । सच्चा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको एउटा चिन्हारी छः उनीहरू उहाँको वचनमा रहिरहनेछन् । उनीहरू ख्रीष्टको शिक्षामा लागि-पर्नेछन् । उनीहरू उहाँबाट पछि हट्नेछैनन्, उनीहरू उहाँलाई कहिल्यै छोडेर जानेछैनन् । साँचो विश्वास स्थायी विश्वास हो । उनीहरूले उहाँको वचनमा रहिरहेकोमा मुक्ति पाउँदैनन्, तर उनीहरूले मुक्ति पाएका हुनाले उहाँको वचनमा रहिरहनेछन् ।

यूहन्ना ८:३२: हरेक साँचो चेलाका निम्ति प्रभु येशूको प्रतिज्ञा यो होः 'तिमीहरूले सत्यता जान्नेछौ, र सत्यताले तिमीहरूलाई स्वतन्त्र

गराउनेछ।' यहूदीहरूले सत्यता नजानेका हुनाले तिनीहरू घोर कसिलो बन्धनमा परेका थिए। अज्ञानता तिनीहरूको बन्धन थियो। भ्रम, पाप र अन्धविश्वास तिनीहरूको बन्धन थियो। अँ, मोशाको व्यवस्था पनि तिनीहरूको बन्धन थियो। प्रभु येशूलाई व्यक्तिगत रूपले र साँचो तवरले चिन्नेहरू सबैले पापबाट छुटकारा पाएका छन्। उनीहरू ज्योतिमा हिँड्छन्। उनीहरू परमेश्वरको पवित्र आत्माको अगुवाइ पाउँछन्।

यूहन्ना ८:३३: त्यहाँ उभिरहेका यहूदीहरूमध्ये कतिले प्रभुलाई स्वतन्त्रताको कुरा गरिरहनुभएको कुरा सुने। तुरुन्तै तिनीहरूले त्यसमा ठेस खाइहाले। गर्व गरेर तिनीहरूले 'हामी अब्राहामका सन्तान हौं' भने र जोडले 'अहिलेसम्म हामी कहिल्यै कसैको बन्धनमा परेका छैनौं' भनेर भने। तर त्यो कुरा साँचो थिएन। इस्राएलीहरू मिस्र दिशको दासत्वमा भएका थिए। अस्सूरी, बेबिलोनी र फारसीहरूले तिनीहरूमाथि शासन गरेका थिए, अनि हालैमा रोमी सरकारले तिनीहरूमाथि शासन चलाइ-रहेको थियो। तर त्यो त केही पनि होइन; तत्कालमा तिनीहरूको खास बन्धन पापको र शैतानको डरलाग्दो बन्धन थियो।

यूहन्ना ८:३४: प्रभु येशूले पापको बन्धनको बारेमा बोल्नुभएको रहेछ। अनि याद गर्नुहोस्: पाप गर्ने हरेक मानिस पापको दास हो। ती यहूदीहरू कति धर्मा मानिसहरू थिए, देख्नमा; तर वास्तवमा तिनीहरू इमानदार थिएनन्; तिनीहरूले उहाँलाई अनादर गर्थे, अनि चाँडै तिनीहरूले उहाँको हत्या गर्नेथिए; किनकि अहिले पनि तिनीहरूले परमेश्वरका पुत्रको हत्या गर्ने षड्यन्त्र रचदैथिए।

यूहन्ना ८:३५: अबचाहिँ प्रभु येशू एउटा घरमा दास र छोराको भिन्न स्तर र स्थान तुलना गर्नुहुन्छ। 'यस घरमा सधैं रहन पाऊँ' भन्ने दासको के निश्चयता? तर त्यो घर छोराको घरै थियो। यस 'पुत्र' भन्ने शब्दले कि ता परमेश्वरका पुत्रलाई सङ्केत गर्छ, कि ता ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गरेर परमेश्वरका सन्तान हुने हक पाएकाहरूलाई सङ्केत गर्छ। जस्तो अर्थमा लिए ता पनि प्रभु येशूले ती यहूदीहरूलाई 'तिमीहरू छोराहरू होइनौं, तर दासहरू हौं; अनि दासहरूलाई जुनसुकै समयमा पनि घरबाट निकाल्न सकिन्छ' भन्ने कुरा भन्नुभएको हो। त्यसमा शङ्का छैन।

यूहन्ना ८:३६: 'पुत्रले तिमीहरूलाई स्वतन्त्र पारे भने ...' भन्ने वाक्यमा पुत्र भन्ने शब्दले ख्रीष्ट येशूलाई सङ्केत गर्छ। यसमा दुई मत छैन। जसलाई उहाँले स्वतन्त्र पार्नुहुन्छ, तिनीहरू निश्चय स्वतन्त्र हुनेछन्। जब एउटा व्यक्ति मुक्तिदाता प्रभुकहाँ फर्केर आउँछ, तब उसले उहाँबाट अनन्त जीवन पाउँछ; यस्तो मानिसले पापको दासत्वबाट छुटकारा पाएको हुन्छ। ऊ मोशाको व्यवस्था मान्नुपर्ने विधिवाद र हर किसिमको अन्धविश्वासबाट स्वतन्त्र भएको हुन्छ। ऊ भूतप्रेतको डर मात्रै, दुष्ट आत्माहरूको पूजा गर्ने र शैतानको जुनै प्रभावबाट मुक्त भएको हुन्छ।

यूहन्ना ८:३७: शरीरअनुसार ती यहूदीहरू अब्राहामको वंश थिए भन्ने कुरा प्रभुले स्वीकार गर्नुभयो। तर आत्मिक हिसाबले तिनीहरू अब्राहामका सन्तानहरू थिएनन्। तिनीहरू अब्राहामजस्तो ईश्वरभक्त मानिसहरू थिएनन्। तिनीहरूले प्रभु येशूलाई मार्न खोजिरहेका थिए; किनकि उहाँको शिक्षाले तिनीहरूमा ठाउँ पाएन। तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूका वचनहरूलाई आफ्नो जीवनमा काम गर्न दिएनन्, फल फलाउन दिएनन्। तिनीहरूले उहाँको शिक्षाको सामना गरे। तिनीहरू उहाँको सामु भुकेनन्। तिनीहरूले आफूलाई उहाँको हातमा सुम्पेनन्।

यूहन्ना ८:३८: जुन कुराहरू प्रभु येशूले तिनीहरूलाई सिकाउनुभयो, ती कुराहरू उहाँले पिताको आदेशअनुसार बोल्नुभयो। परमेश्वर पिताले उहाँलाई ती कुराहरू बोल्न भनी नियुक्त गरेर पठाउनुभएको हो। उहाँ र पिता सम्पूर्ण रूपले एक हुनुहुन्थ्यो। यसकारण उहाँले बोल्नुभएका वचनहरू पिता परमेश्वरकै वचन हुन्थे। प्रभु येशूले यस संसारमा आफ्ना पिताको प्रतिनिधित्व सिद्ध रूपले गर्नुभयो। तर यता ती यहूदीहरूले चाहिँ आफ्ना बुवाबाट जे सिकेका थिए, ती कुराहरू गर्थे। यसो भनेर प्रभु येशूले तिनीहरूको शारीरिक बुवाको कुरा गर्नुभएन, तर शैतान तिनीहरूको आत्मिक बुवाको कुरा गर्नुभयो।

यूहन्ना ८:३९: ती यहूदीहरूले फेरि पनि अब्राहामबाट भएको आफ्नो वंशको धाक पिते। तिनीहरूका पितापुर्खा अब्राहामचाहिँ तिनीहरूको घमण्डको कारण थिए। हो, तिनीहरू अब्राहामको वंश ता थिए,

तर तिनीहरू अब्राहामका छोराछोरीहरूचाहिँ थिएनन् (यूहन्ना ८:३७) । छोराछोरीहरू आफ्ना बुवाआमाहरूको बोलचाल र आनीबानीको नोकल गर्छन् । छोराछोरीहरू धेरै कुरामा आफ्ना बुवाआमाजस्ता देखा पर्छन् । तर ती यहूदीहरूको चरित्र यस्तो थिएन । तिनीहरूको जीवनले अब्राहामको जीवनसित मेल खाएन, तर उनको जीवनभन्दा ठीक विपरीत किसिमको थियो । शरीरअनुसार तिनीहरू अब्राहामको वंश ता थिए, तर नैतिक वा आत्मिक हिसाबले तिनीहरू शैतानका सन्तान थिए ।

यूहन्ना ८:४०: तिनीहरू र अब्राहामको बीचमा के भिन्नता थियो ? त्यसको अति स्पष्ट उदाहरण प्रभु येशूले यहाँ दिनुभयो । प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभयो, र उहाँले तिनीहरूसित सधैं सत्य बोल्नुभयो; सत्यता छोडेर उहाँले तिनीहरूसित केही पनि बोल्नुभएन । तर ठेस लागेर तिनीहरूले उहाँको शिक्षामा ठक्कर खाए । यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई मार्न कोशिश गरे । अब्राहामले कहिल्यै यस्तो गरेका थिएनन् । उनले सदा सत्यता र धार्मिकताको पक्ष लिएका थिए ।

यूहन्ना ८:४१: तिनीहरूको बुवालाई चित्र एकदम सजिलो भयो; किनकि तिनीहरूले आफ्नो बुवाको देखासिकी गरे । तिनीहरूले आफ्नो बुवा शैतानका कामहरू गर्दथिए । तिनीहरू व्यभिचारबाट जन्मेको कुरा कहाँ हो र ? तर प्रभु येशूचाहिँ ? तिनीहरूले उहाँलाई व्यभिचारबाट जन्मनुभएको दोष लगाउन अब कुनै बेर लाग्दैनथियो । तर धेरै बाइबलका विद्वानहरूले यहाँ व्यभिचारको शब्द र मूर्तिपूजाको बीचमा सम्बन्ध भएको देख्छन् । यस धारणाअनुसार यहूदीहरूले 'हामीले कहिल्यै आत्मिक व्यभिचार गरेका छैनौं, तर हामी परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरप्रति सधैं विश्वासयोग्य भइरहेका छौं' भन्न खोजे । किनकि केवल परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई नै तिनीहरूले आफ्ना पिताको रूपमा मान्दथिए ।

यूहन्ना ८:४२: तिनीहरूको यो दाबी सत्य थिएन । अनि त्यो कुरा प्रभु येशूले तिनीहरूलाई छर्लङ्गे देखाउनुभयो । तिनीहरूले परमेश्वरलाई प्रेम गरेका भए तिनीहरूले उहाँलाई पनि प्रेम गर्नेथिए; किनभने परमेश्वरले उहाँलाई पठाउनुभएको हो । परमेश्वरलाई प्रेम गरेर प्रभु येशू ख्रीष्टलाई घृणा गर्नु असम्भव छ । जसले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छ, उसले

प्रभु येशूलाई घृणा गर्ने सक्दैन । याद दिलाएर उहाँले यसो भन्नुभयो: ‘म परमेश्वरबाट निस्कें ।’ यसर्थ उहाँ अनादिकालदेखि अनन्तकालसम्म परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ । कुनै समयमा जन्म लिएर उहाँ त्यस समयदेखि परमेश्वरको पुत्र बन्नुभएको होइन । अनादिकालदेखि परमेश्वर पितासित येशूचाहिँ पुत्रको नाता पर्नुभएको थियो । याद गर्नुपर्ने दोस्रो कुरा: ‘म परमेश्वरबाट आएँ ।’ यस वाक्यबाट येशू मानिस हुनुभएको भन्दा अघि उहाँ हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा स्पष्ट बुझिन्छ । उहिलेदेखि नै उहाँ स्वर्गमा परमेश्वर पिताको साथमा हुनुहुन्थ्यो, त्यसपछि उहाँ लगभग दुई हजार वर्षअघि यस संसारमा देखा पर्नुभयो । परमेश्वर पिताले उहाँलाई यस धरतीमा संसारको मुक्तिदाताको रूपमा पठाउनुभयो । यसकारण परमेश्वर पिताको इच्छा पालन गरेर नै उहाँ यस संसारमा आउनुभयो ।

यूहन्ना ८:४३: यस पदमा ‘येशूको कुरा’ र ‘उहाँको वचन’को बीचमा भिन्नता छ । येशू ख्रीष्टको वचन ती कुराहरू हुन्, जुन कुराहरू उहाँले आफ्नो शिक्षाको रूपमा सिकाउनुभयो । अनि उहाँको कुरा ती शब्दहरू हुन्, जसद्वारा उहाँले आफ्नो सत्यता पेश गर्नुभयो । अनि ती यहूदीहरूले उहाँको कुरा धरि बुझ्न सकेनन् । जब उहाँले रोटीको कुरा गर्नुभयो, तब तिनीहरूले त्यो कुरा शाब्दिक अर्थमा बुझेर एउटा साधारण रोटी सम्भे । जब उहाँले पानीको कुरा गर्नुभयो, तब तिनीहरूले पानीको पानी सम्भे, र कहिल्यै त्यसको खास अर्थ आत्मिक पानी हो भनेर बुझेनन् । तिनीहरूले उहाँको कुरा किन बुझ्न सकेनन्? किनभने तिनीहरू इच्छुक थिएनन्; यसैले तिनीहरूले उहाँको शिक्षा सहन सकेनन् ।

यूहन्ना ८:४४: अब प्रभु येशूले तिनीहरूलाई सफासँग भन्नुभयो, कि तिनीहरूको बुवा शैतान थियो । जसरी ख्रीष्ट-विश्वासीहरू परमेश्वर-बाट जन्मन्छन्, त्यसरी नै तिनीहरू शैतानबाट जन्मेका थिएनन् । सन्त अगुस्टिनले सठीक भने, जब तिनले यस वाक्यमा अर्थ लगाएर भने, कि शैतानको देखासिकी गरेर नै तिनीहरू शैतानका सन्तान भएका थिए । शैतानसितको सम्बन्ध तिनीहरूले कसरी देखाएका थिए? शैतानजस्तो जिएर नै । ‘तिमीहरू आफ्ना बुवाका अभिलाषाहरू पूरा गर्न चाहन्छौं ।’ तिनीहरूका हृदयको भावना र अभिप्राय त्यस्तै थियो ।

शुरुदेखि नै शैतान हत्यारा थियो । त्यसले आदम र तिनको सारा वंश अर्थात् सम्पूर्ण मानव-जातिमाथि मृत्यु ल्याएको थियो । शैतान एउटा हत्यारा मात्र होइन, तर भूट बोल्ने पनि हो । त्यो कुनै हालतमा पनि सत्यतामा खडा रहन सकेन; किनकि त्यसमा सत्यता छँदैछैन । जब त्यसले भूट बोल्छ, तब त्यसले आफ्नो तर्फबाट बोल्छ । त्यसको स्रोत भूट हो । भूट बोलेर त्यसको अस्तित्व शुरु भयो, अनि भूट बोलेर त्यसले आफ्नो अस्तित्व कायम राखेको छ; किनकि 'त्यो भूट हो, अँ, भूटको बुवा हो ।'

ती यहूदीहरूले दुईवटा कुरामा शैतानको अनुसरण गरे । तिनीहरू हत्यारा थिए; किनभने परमेश्वरका पुत्र येशूको हत्याचाहिँ तिनीहरूका हृदयको चाहना थियो । तिनीहरू भूट बोलेका थिए; किनभने तिनीहरूले 'परमेश्वर हाम्रा पिता हुनुहुन्छ' भनी भनेका थिए । तिनीहरू ईश्वरभक्त र आत्मिक भइटोपल्थे, जब तिनीहरूको जीवन दुष्ट थियो ।

यूहन्ना ८:४५: भूटको वशमा आएकाहरूले भूट के हो र सत्यता के हो, सो जान्न छोड्छन् । प्रभु येशू ती मानिसहरूको सामु खडा हुनुहुन्थ्यो । उहाँ सधैं सत्य बोल्नुभयो । तर तिनीहरूले उहाँलाई विश्वासै गरेनन् । तिनीहरू कति दुष्ट थिए, सो कुरा तिनीहरूको चरित्रले प्रकट गर्‍यो । यस विषयमा श्री आर. सी. एच. लेन्कीले यसो भन्दै राम्रोसँग व्याख्या गरे: 'भ्रष्ट मन कस्तो छ? सत्यतासित मानिसको भ्रष्ट मनको भेट भयो भने त्यसले सत्यतालाई विश्वास गर्नु नपरोस् भनेर किसिम-किसिमका बहानाहरू निकालिहाल्छ । तर त्यही मानिसले सत्यतासित मेल नखाने अरू कुनै कुरा फेला पार्छ भने त्यसको मनका आँखाहरू एकाएक खुला हुन्छन्, त्यसले त्यस भूटमा खास कुरा देख्छ र सत्यतासित नमिल्ने त्यो भूट ग्रहण गर्न सकोस् भन्ने हेतुले किसिम-किसिमका तर्कहरू गर्छ ।'³⁰

यूहन्ना ८:४६: पापरहित खीष्ट येशू परमेश्वरका पुत्रका अद्वितीय शब्द सुन्नहोस् ! 'तिमीहरूमध्ये कसले मलाई कुनै पापको विषयमा दोषी ठहराउन सक्छ?' सारा संसारमा यस्तो कुनै मानिस नै छैन, जसले उहाँलाई एउटै पापको विषयमा दोषी ठहराउन सक्छ । उहाँको चरित्रमा कुनै खोट थिएन । उहाँ हर हिसाबले आफ्नो सम्पूर्ण चालचलनमा सिद्ध

हुनुहुन्थ्यो । अनि उहाँका शब्दहरू सत्यताले पूर्ण हुन्थे, र पनि ती मानिस-हरूले उहाँलाई विश्वास गरेनन् ।

यूहन्ना ८:४७: जुन मानिसले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छ, उसले परमेश्वरका वचनहरूमा ध्यान दिन्छ र उहाँको वचन पालन गर्छ । ती यहूदीहरूले मुक्तिदाता प्रभुको सन्देश इन्कार गरे । यसैबाट तिनीहरूले आफू परमेश्वरबाटका होइनन् भन्ने स्पष्ट प्रमाण दिए । प्रभु येशूले परमेश्वरकै वचन बोल्नुभएको उहाँको दाबी यस पदबाट छर्लङ्ग बुझिन्छ । त्यसमा दुई मत छैन ।

यूहन्ना ८:४८: ती यहूदीहरूले फेरि पनि प्रभु येशूको अपमान गरे; किनभने तिनीहरूले उहाँका वचनहरूसित केवल यस प्रकारको कुव्यवहार देखाउन सके । उहाँलाई सामरी भन्नु 'तँ कामी' वा 'तँ साकी!' भनेर उहाँलाई दल्नु हो । त्यो ता 'अँ, तँ पक्का यहूदी पनि होइनस्, तँ इस्राएली जातिको बैरी!' भन्नु बराबर हो । अनि उहाँलाई भूत लागेको आरोपको विषयमा के हो त ? तिनीहरूको विचारमा, उहाँको होश ठेगानमा थिएन; किनकि जसको दिमाग फुस्केको छ, त्यस्तो मानिसले मात्र येशूले दाबी गर्नुभएको कुरा बोल्न सक्छ भन्ने तिनीहरूले ठाने ।

यूहन्ना ८:४९: प्रभु येशूले आफ्ना शत्रुहरूलाई कति मिलनसार जवाफ दिनुभएको, के तपाईंले त्यस कुरामा ध्यान दिनुभयो ? उहाँको शिक्षा भूत लागेको मानिसको होइन नि ! तर यहाँ एकजना हुनुहुन्छ, जसले पिता परमेश्वरको आदर र महिमा खोजेर यसो बोल्नुभएको हो । अनि यही कारणले तिनीहरूले उहाँको अनादर गरे । किनकि उहाँ कुनै हालतमा पनि बेहोसी हुनुहुन्नथियो, तर हर कुरामा उहाँले स्वर्गमा हुनुहुने आफ्नो पिताको पक्ष लिनुभयो । अनि यो तिनीहरूले सहन सकेनन् ।

यूहन्ना ८:५०: प्रभु येशूले कहिल्यै आफ्नो महिमा खोज्नुभएन । तिनीहरूले त्यो कुरा जान्नुपर्थ्यो । उहाँले जे-जे गर्नुहुन्थ्यो, ती सबै कुराहरू उहाँले आफ्नो पिताको महिमाका निम्ति गर्नुहुन्थ्यो । उहाँले तिनीहरूलाई 'तिमीहरू मेरो अनादर गर्छौं' भन्नुभएकोमा हामी उहाँले आफ्नो आदर खोज्नुभएको कुरा देख्नुहुँदैन । यी शब्दहरूमा उहाँले यो वाक्य थप्नुभयो: 'महिमा खोज्ने र न्याय गर्ने एकजना हुनुहुन्छ।' निश्चय ती एकजना

परमेश्वर हुनुहुन्छ। पिता परमेश्वर नै आफ्ना प्रिय पुत्रको महिमा खोज्नुहुन्छ। अनि जस-जसले उहाँको पुत्रको महिमा गर्दैनन्, ती सबैको न्याय परमेश्वरले गर्नुहुनेछ।

यूहन्ना ८:५१: प्रभु येशूको यो प्रतापी वाक्य 'साँचो, साँचो म तिमीहरूलाई भन्दछु ...' भन्ने जोडयुक्त र अब हाम्रा निम्ति सुपरिचित भएका शब्दहरूद्वारा शुरु हुन्छ। कसले यस प्रकारका अद्भुत शब्द बोल्न सक्छ? ती शब्दहरू बोल्नुहुनेचाहिँ परमेश्वर स्वयम् हुनुभएको हुनुपर्छ। प्रभु येशूले यहाँ प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ: 'जसले मेरो वचन पालन गर्छ, उसले कहिल्यै मृत्यु देखेछैन।' यहाँ शारीरिक मृत्युको कुरा गरिएको छैन; किनकि दिन प्रतिदिन धेरै खीष्ट-विश्वासीहरू शरीरमा मर्दछन्। 'उसले मृत्यु देखेछैन' भनेर उहाँले आत्मिक मृत्युलाई सङ्केत गर्नुभयो। यसर्थ प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नेहरूले अनन्त मृत्युबाट छुटकारा पाएका छन्। उनीहरूले कहिल्यै नरकको आगोको असह्य पीडा भोग्नेछैनन्।

यूहन्ना ८:५२: ती यहूदीहरूको विचारमा, यसो बोल्नुहुने प्रभु येशू पक्का पनि बौलाउनुभएकै हुनुपर्छ। तिनीहरूले अब्राहाम र भविष्य-वक्ताहरू सबै मरिगएको कुरा उहाँलाई सम्झाए। तब कुन विचारले उहाँले 'जसले मेरो वचन पालन गर्छ, उसैले कुनै हालतमा पनि मृत्यु चाखेछैन' भनेर भन्न सक्नुभयो? यी दुई कुराहरूले मेल खाएनन्।

यूहन्ना ८:५३: तिनीहरूले यति बुझे, कि प्रभु येशूले आफूलाई तिनीहरूका पितापुर्खा अब्राहाम र भविष्यवक्ताहरूभन्दा महान् तुल्याउनु-भएको थियो। अब्राहामले कसैलाई मृत्युबाट बचाएका थिएनन्। अँ, तिनले आफूलाई मृत्युबाट बचाएका थिएनन्। अनि भविष्यवक्ताहरूको विषयमा कसो? उनीहरूमध्ये कसैले पनि आफूलाई मृत्युबाट बचाउन सकेका थिएनन्। तर यहाँ एकजना मानिस हुनुहुन्छ, जसले अरू मानिस-हरूलाई मृत्युबाट बचाउँछु, बचाउन सक्छु भन्ने कुरा दाबी गर्नुभयो। यसकारण अवश्य उहाँले आफूलाई ती पितापुर्खाहरूभन्दा महान् सम्झनुभयो।

यूहन्ना ८:५४: ती यहूदीहरूले प्रभु येशूका शब्दहरूमा उहाँले मानिसहरूको ध्यान आफूतिर खिच खोज्नुभएको प्रयास देखे।

तिनीहरूले कहिल्यै बुझून् कि उहाँले कदाचित आफ्नो आदर खोज्नु-
हुन्नथियो । तर परमेश्वर पिताले उहाँको आदर गर्नुभयो, जुन परमेश्वरलाई
तिनीहरूले आफ्नै परमेश्वर भन्थन्थे, जुन परमेश्वरको श्रद्धाभक्ति र सेवा
तिनीहरूले गरिरहेका सम्बन्धमा ।

यूहन्ना ८:५५: ती यहूदीहरूले परमप्रभु परमेश्वरलाई आफ्ना पिता
सम्बन्धमा, तर वास्तवमा तिनीहरूले उहाँलाई चिन्दैनथिए । तर तिनीहरूले
यहाँ येशूसित बोल्दाखेरि ती एकजनासित बोले, जसले पिता परमेश्वरलाई
पूरापूर चिन्नुहुन्थ्यो । उहाँ ती एकजना हुनुहुन्थ्यो, जो परमेश्वर पितासमान
हुनुहुन्थ्यो । तिनीहरूले प्रभु येशूलाई 'पिता परमेश्वरसित बराबर हुँदिनँ
भन्ने वाध्यतामा पारे, तर करमा परेर पनि उहाँले यसो भन्नभएन । पितालाई
चिन्दिनँ भन्नु - त्यो ता भूट हुनेथियो; किनकि उहाँले परमेश्वर पितालाई
चिन्नुहुन्थ्यो र पिताको वचन पालन गर्नुहुन्थ्यो ।

यूहन्ना ८:५६: ती यहूदीहरूले आफ्नो तर्कमा अब्राहामको कुरा गर्न
छोड्दै छोडेनन् । तब लौ, अब्राहामको कुरा गरौं! प्रभुको शब्दमा,
अब्राहामले मसीह आउनुहुने दिनको बाटो हेरिरहेका थिए । अनि उनले
त्यो दिन देखे, विश्वासको आँखाले, र उनी खुशी भए । प्रभु येशूले
अब्राहामले बाटो हेरिरहेको त्यो व्यक्ति मै हुँ भनी भन्नभयो । किनकि
अब्राहामको विश्वास पछि आउन लाग्नुभएको ख्रीष्टमाथि आधारित
थियो ।

अब्राहामले ख्रीष्टको दिन कहिले देखेका थिए? मेरो विचारमा, जब
अब्राहामले आफ्नो छोरा इसहाकलाई उसलाई मोरियाह पहाडमा
परमेश्वरका निम्ति होमबलि चढाउन लगेका थिए, त्यस बेला उनले
ख्रीष्टको दिन देखेका हुनुपर्छ । त्यस मोरियाह पहाडमाथि मसीहको मृत्यु
र पुनरुत्थानको पूर्व-'नाटक'को पूरा प्रदर्शन गरिएको थियो । अनि हामी-
लाई के लागेको छ भने, अब्राहामले विश्वासको आँखाले त्यो कुरा देखे ।
पुरानो नियममा मसीहको विषयमा जति भविष्यवाणीहरू छन्, ती
भविष्यवाणीहरू प्रभु येशूमा पूरा भए र पूरा हुनेछन् । यी सबै भविष्य-
वाणीहरू पूरा गर्ने परिपूर्णता उहाँ हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना ८:५७: ती यहूदीहरूले फेरि पनि उहाँको कुरा बुझेनन्;
किनकि दिव्य सत्यताको सम्बन्धमा तिनीहरू अबुभ थिए । प्रभु येशूले

यसो भन्नुभएको थियो: 'अब्राहाम मेरो दिन देखे आशामा रमाएका थिए।' तर तिनीहरूको उत्तर हेर्नुहोस्! तिनीहरूले उहाँका शब्दहरूमा उहाँले अब्राहामलाई देख्नुभएको कुरा बुभे। तर यी दुईवटा कुरामा ठूलो भिन्नता छ। प्रभु येशूले यहाँ के भन्न खोज्नुभयो भने, उहाँ अब्राहामभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो। अब्राहामका विचारहरू र उनको आशा ख्रीष्ट येशूमा केन्द्रित थिए। अब्राहामले विश्वासद्वारा ख्रीष्टको दिनको बाटो हेरिरहेका थिए।

तर ती यहूदीहरूले केही पनि बुभेनन्। येशूको उमेरचाहिँ पचास वर्ष नपुगेर उहाँले अब्राहामलाई कसरी देख्नुभएको, सो तिनीहरूको तर्क थियो। वास्तवमा त्यस बेला उहाँको उमेर तेत्तीस वर्ष मात्र थियो।

यूहन्ना ८:५८: 'अब्राहाम हुनुभन्दा अघि म हुँ' भन्दै प्रभु येशू परमेश्वर हुनुभएको उहाँको अर्को सुस्पष्ट दाबी थियो। उहाँले 'अब्राहाम-भन्दा अघि म थिएँ' भन्नुभएन, नत्र कसैले त्यस वाक्यबाट अब्राहाम हुनुभन्दा केही समयअघि येशू हुनुभएको अर्थ बुभन सक्नेथियो। तर उहाँले यहाँ, यस वाक्यमा 'म हुँ' भन्ने परमप्रभु परमेश्वरको नाम प्रयोग गर्नुभयो। यसर्थ अनादिकालदेखि नै प्रभु येशू परमेश्वर पिताको साथमा हुनुहुन्थ्यो। उहाँको अस्तित्व नभएको कुनै समय नै छैन। यसकारण उहाँले 'अब्राहाम हुनुभन्दा अघि म हुँ' भन्नुभयो; किनभने उहाँको अस्तित्व कहिल्यै शुरु भएकै होइन।

यूहन्ना ८:५९: हुरुक्क तिनीहरूले उहाँलाई मार्न खोजे, तर येशू लुक्नुभयो र तिनीहरूको बीचबाट मन्दिरबाट बाहिर निस्कनुभयो। प्रभु येशूले 'अब्राहाम हुनुभन्दा अघि म हुँ' भन्नुहुँदा के भन्न खोज्नुभयो, सो कुरा ती यहूदीहरूले छर्लङ्ग बुभेका हुनुपर्छ। उहाँले 'म परमप्रभु परमेश्वर हुँ' भन्नुभएको रहेछ। यही कारणले तिनीहरूले उहाँलाई ढुङ्गाले हात्र खोजे; किनकि यस प्रकारको दाबी तिनीहरूले ईश्वरनिन्दा सम्भे। मसीह तिनीहरूको बीचमा खडा हुनुहुन्थ्यो। तर त्यो कुरा स्वीकार गर्न तिनीहरूको इच्छा थिएन। उहाँले तिनीहरूमाथि शासन गर्नु? अहँ, यो कुरा तिनीहरूले पटकै चाहेनन्।

भ) यूहन्ना ९:१-१२: छैटौं चिन्हः जन्मकै अन्धा मानिस निको भएको

यूहन्ना ९:१: यस नौ अध्यायको यो घटना कि ता प्रभु येशूले मन्दिरबाट निस्कनुभएको सिलसिलामा, कि ता आठ अध्यायमा बयान गरिएका घटनाहरूको केही समयपछि घटेको थियो। प्रेरित यूहन्नाको विवरणअनुसार जुन मानिसमाथि यहाँ प्रभु येशूको ध्यान पर्यो, त्यो मानिस जन्मैदेखिको अन्धा थियो। उसको आशाहीन लाचार अवस्था त्यस्तै थियो; रपनि उसले दृष्टि पाउनेथियो; किनकि प्रभु येशूले उसको जीवनमा एउटा अद्भुत आश्चर्यकर्म गर्नुहुनेथियो।

यूहन्ना ९:२: येशूका चेलाहरूले उहाँलाई एउटा अनौठो प्रश्न सोधे। उनीहरूले त्यस अन्धा मानिसको अन्धो अवस्था उसको पाप वा उसका बुबाआमाको पापको फल सम्भेका थिए। तब आफूले भन्नुहोस्! एउटा जन्मैको अन्धा मानिसले कसरी आफ्नो पापको फल बोक्न सक्छ त? के ती चेलाहरूले पूर्व-जन्ममाथि विश्वास गरेका थिए? पूर्वजन्म भन्नाले पहिले मरेको मानिसले पछि फेरि पनि जन्म लिएर शरीर धारण गर्ने बुझिन्छ। अथवा के त्यस मानिसले जन्मेपछि के-के पाप गर्नेछ, सो कुरा जान्नुहुने परमेश्वरले उसलाई अन्धा भएर जन्मन दिनुभयो भन्ने अड्कल उनीहरूले काटे कि कसो? जे होस्, उनीहरूले त्यस मानिसको अन्धोपन सीधा त्यस मानिसको परिवारको पापको फल ठाने। तर सबै रोग र बिरामीहरू कुनै न कुनै पापको फल हुनुपर्दैन भन्ने हामीलाई थाहा छ। सबै किसिमका रोगहरू, सबै दुःख, कष्ट र मृत्यु आखिरमा पापले यस संसारमा प्रवेश गर्न पाएको फल नै हुन्। तर जब हामी व्यक्ति-व्यक्तिको कुरा गर्छौं, तब मानिसको जुनसुकै बिरामी त्यस मानिसका पापहरूको फल हुनुपर्छ भन्ने कुरा साँचो होइन है।

यूहन्ना ९:३: न त्यस अन्धा मानिसले, न ता त्यसका बुबाआमाले कुनै पाप गरेका थिए भन्ने कुरा प्रभु येशूले यहाँ भन्नुभएन, तर त्यस मानिसको अन्धोपन तिनीहरूको जीवनमा भएको पापको फल थिएन भनेर भन्नुभयो। परमेश्वरले यस हेतुले त्यस मानिसलाई अन्धा भएर जन्मन

दिनुभयो, कि उसको जीवनबाट परमेश्वरका शक्तिका कामहरू प्रकट होऊन् । त्यस मानिसको जन्म हुनुभन्दा अघि नै प्रभु येशूले त्यस मानिसका आँखाहरूलाई दृष्टि दिनुहुने कुरा जान्नुभएको थियो ।

यूहन्ना ९:४: प्रभु येशूलाई थाहा थियो, कि आफ्नो सेवकाइको अवधि लगभग तीन वर्ष हुन्छ, त्यसपछि आफ्नो क्रूसको मृत्यु हुनेछ । यसकारण उहाँलाई दिइएको त्यस सेवकाइको अवधिको एक क्षण पनि खेर जान दिनुहुँदैन, तर त्यो समय पूरा रूपले परमेश्वरका निम्ति काममा लगाउनुपर्छ । यहाँ एउटा जन्मदेखिको अन्धा मानिस थियो । प्रभु येशूले उसको जीवनमा चङ्गाइको काम गर्नुपर्थ्यो, विश्रामदिन होस् कि नहोस् ! उहाँको सेवकाइको समय सिद्धिन लागेको थियो । उहाँ अझ धेरै समय यस संसारमा रहनुहुन्नथियो । हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीलाई गम्भीर चेताउनी यसैमा छ । हाम्रो छिटोभन्दा छिटो जीवन बिताइँछ, अनि रात आउँदैछ; तब यस संसारमा सेवा गर्ने हाम्रो समय सधैंका निम्ति समाप्त हुनेछ । यसकारण हामीलाई दिइएको समय हामीले प्रभुको सेवामा खर्च गर्नुपर्छ, समय छँदै हामीले उहाँको ग्रहणयोग्य सेवा गर्नुपर्छ ।

यूहन्ना ९:५: जबसम्म प्रभु येशू यस संसारमा हुनुहुन्थ्यो, त्यस बेलासम्म उहाँ संसारको ज्योति हुनुहुन्थ्यो । उहाँ सुस्पष्ट देखिने साक्षात् ज्योति हुनुहुन्थ्यो । आश्चर्यकर्महरू गर्दै र शिक्षा दिँदै उहाँ चारैतिर हिँड्नुहुन्थ्यो; अनि मानिसहरूले आफ्नै आँखाले संसारको ज्योति येशूलाई देख्थे । अनि आजको दिनमा पनि प्रभु येशू संसारको ज्योति हुनुहुन्छ । उहाँकहाँ आउनुहोस् ! तब तपाईंका निम्ति उहाँको प्रतिज्ञा छ: उहाँकहाँ आउनेहरूमध्ये एकजना पनि अन्धकारमा हिँड्नुपर्दैन । तर यस पदमा प्रभु येशू खास गरी यस संसारमा हुने आफ्नो सेवकाइको बारेमा बोल्नुभयो ।

यूहन्ना ९:६: उहाँले भुइँमा थुकेर त्यस थुकबाट हिलो बनाउनुभयो; किन होला ? यो हामीलाई बताइएको छैन । त्यसपछि उहाँले त्यो हिलो त्यस अन्धा मानिसका आँखाहरूमा लगाइदिनुभयो । कतिको सुभाउ-अनुसार त्यस अन्धा मानिसका दुवै आँखाका नानीहरू थिएनन्; यसैले प्रभु येशूले त्यस माटोको हिलोबाट त्यसका आँखाहरू सृष्टि गर्नुभयो । अरूले के सुभाउ दिएका छन् भने, त्यस अन्धा मानिसलाई दृष्टि दिन प्रभु येशूले

अन्य निको पार्ने कामहरूमा जस्तै यस्ता-यस्ता तरिकाहरू अजाउनुभयो, जुन तरिकाहरू मानिसहरूको दृष्टिमा तुच्छ गनिएका हुन्छन्। उहाँले प्रायः जसो कमजोर र नगन्य थोकहरू लिएर काममा लगाउनुभयो। यो चाहिँ आफ्ना उद्देश्यहरू पूरा गर्ने उहाँको तरिका थियो र उहाँको तरिका छँदैछ; किनकि आजको दिनमा पनि उहाँले आत्मिक रूपले अन्धा भएका मानिसहरूका आँखाहरू खोल्दिनुहुन्छ, र यसो गर्नलाई उहाँले माटोले बनेका पुरुष र स्त्रीहरूलाई प्रयोग गर्नुहुन्छ।

यूहन्ना ९:७: 'जाऊ, सिलोआमको तलाउमा धोऊ!' भनेर प्रभु येशूले त्यस अन्धा मानिसको विश्वास जगाउनुभयो। ऊ अन्धा थियो, तर सिलोआमको तलाउ कहाँ छ, सो उसलाई थाहा थियो; यसैले उसले आज्ञाकारी भई त्यहाँ जान सक्त्यो। पवित्र शास्त्रको बयानमा 'पठाइएको' भनेर सिलोआमको शाब्दिक अर्थ दिइएको छ। मसीहचाहिँ परमेश्वरद्वारा पठाइनुभएको जन हुनुहुन्थ्यो; यसैले हुन सक्छ, यो यहाँ त्यस कुराको सङ्केत होला। जसले ती आश्चर्यकर्महरू गर्नुहुन्थ्यो, उहाँ परमेश्वर पिताद्वारा यस संसारमा पठाइनुभएको खास व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो। त्यो अन्धा मानिस गयो; उसले त्यस तलाउमा आफ्ना आँखाहरू धोयो, र देखे भयो। उसलाई दृष्टि फर्काइएन; किनकि त्यस दिनसम्म उसले कहिल्यै देखेको थिएन। क्षणभरमै एउटा अचम्मको काम भयो। तत्कालै ऊ देखे भयो। उसले आफू बसेको संसारलाई प्रथम चोटि देख्न पाउँदा कति मग्न! उसलाई कति अचम्म, कति अपूर्व नौलो लाग्थ्यो होला?!

यूहन्ना ९:८-९: त्यस अन्धा मानिसका छिमेकीहरू तीनछक परे। ऊ धेरै वर्षसम्म बसेर भीख माग्ने मानिस हो कि होइन भन्ने कुराको विषयमा दोधारमा परेका ती छिमेकीहरूलाई ऊ उही हो भन्ने कुरा विश्वास गर्न गाह्रो भयो। (मुक्ति पाएको नयाँ विश्वासीको विषयमा पनि यस्तै हुनुपर्छ। हाम्रा छिमेकीहरूले हामीमा भिन्नता देख्नुपर्छ।) कतिले 'त्यो उही हो' भने; कतिले 'होइन, त्यो केवल उस्तै-उस्तै देखिन्छ' भने, किनभने तिनीहरू निश्चित थिएनन्, तर तिनीहरूले कताकतै उसमा त्यस अन्धा मानिसको समानता देख्न सके। त्यस मानिसले सबैका शङ्का हटाएर भन्यो: 'त्यो जन्मैको अन्धा म उही हुँ।'

यूहन्ना ९:१०: जहाँ-जहाँ प्रभु येशूले अचम्मका कामहरू गर्नुहुन्थ्यो, त्यहाँ-त्यहाँ त्यस कुराले मानिसहरूका हृदयमा विभिन्न प्रश्नहरू जगाउँथ्यो। (त्यस्ता प्रश्नहरू नयाँ विश्वासीलाई प्रभुका निम्ति गवाही दिने मौकाहरू दिन्छन्।) यहाँ मानिसहरूले उसलाई सोधे: 'तिम्रा आँखाहरू कसरी खोलिए?'

यूहन्ना ९:११: उसको गवाही सरल, तर प्रभावशाली थियो। उसले तिनीहरूलाई आफूले कसरी चङ्गाइ पाएको बेलिबिस्तार गर्‍यो। उसले यस अचम्मको काममा सम्पूर्ण श्रेय चङ्गाइकर्ता येशूलाई दियो। तर त्यस बेलासम्म उसले प्रभु येशू को हुनुहुन्छ, सो जानेको थिएन। यसकारण उसले उहाँलाई 'येशू भन्ने मानिस' भन्यो। तर पछि येशूको विषयमा उसको ज्ञान बढ्यो, र उसले प्रभु येशूलाई चिन्ने मौका पायो।

यूहन्ना ९:१२: जब हामी प्रभु येशू ख्रीष्टको गवाही दिन्छौं, तब त्यस कुराले अरू मानिसहरूका हृदयमा प्रभु येशूलाई चिन्ने जिज्ञासा जगाउने ठूलो सम्भवना हुन्छ।

ज) यूहन्ना ९:१३-४१: यहूदीहरूको विरोध बढ्दैछ।

यूहन्ना ९:१३: कुरा स्पष्ट छ: यस आश्चर्यकर्मले कति यहूदीहरूमा ठूलो उमङ्ग जगायो; किनकि उत्साहित भएर तिनीहरूले त्यस अन्धा मानिसलाई फरिसीहरूकहाँ ल्याइहाले। ती धर्मनेताहरू त्यस मानिसको चङ्गाइमा नाराज हुन्छन् भन्ने तिनीहरूलाई के थाहा?

यूहन्ना ९:१४: प्रभु येशूले यो आश्चर्यकर्मचाहिँ विश्रामदिनमा गर्नुभयो। अरू मानिसहरूको दोष खोजिनिकाल्ने ती फरिसीहरूले परमेश्वरले विश्रामदिन दिनुभएको खास उद्देश्य जानेका थिएनन्; किनभने विश्रामदिनमा कसैमाथि दयामायाको काम र उपकार गर्नलाई कुनै मनाही थिएन।

यूहन्ना ९:१५: त्यस मानिसले यहाँ येशूको गवाही दिने अर्को मौका पायो। जब फरिसीहरूले उसलाई 'तँ कसरी देखे भइस्?' भनेर सोधे, तब तिनीहरूले उसको मुखबाट त्यस सरल घटनाको बयान सुने। यसपालि त्यस मानिसले येशूको नाम लिएन। त्यसो गर्न ऊ डराएको

थियो भन्न मिल्दैन, तर येशूले त्यो शक्तिको काम गर्नुभएको हो भन्ने कुरा सर्वविधित भइसकेको थियो। त्यस बेला प्रभु येशू यरूशलेमभरि सुपरिचित हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना ९:१६: फरिसीहरूको बीचमा प्रभु येशूको सम्बन्धमा फेरि फाटो आयो। कतिले भने: 'विश्रामदिन पालन नगर्ने यो मानिस परमेश्वरबाट आएको हुनै सक्दैन।' अरूले भने: 'अरे, पापी मानिसले यस्तो अद्भुत आश्चर्यकर्म गर्नु असम्भव छ!' यसरी नै प्रभु येशूको खातिर मानिसहरूको बीचमा फाटो हुने गर्थ्यो। जहाँ पनि मानिसहरूले कि ता उहाँको पक्ष, कि ता उहाँको विपक्ष लिनुपरेको थियो।

यूहन्ना ९:१७: अबचाहिँ ती फरिसीहरूले येशूको विषयमा त्यस मानिसको राय सुन्न चाहे। त्यस बेलासम्म उसले येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा जानेको थिएन। तर उसको विश्वास निक्कै बढेको थियो। किनकि उसको विचारमा, अबचाहिँ 'त्यो येशू भन्ने मानिस' एकजना भविष्यवक्ता हुनुहुन्थ्यो। यसर्थ उसलाई दृष्टिदान दिने व्यक्तिको विषयमा उहाँ परमेश्वरबाट पठाइनुभएको हो र उहाँसित ईश्वरीय सन्देश छ भन्ने विश्वास उसमा आइसकेको रहेछ।

यूहन्ना ९:१८-१९: यहूदीहरूमध्ये धेरैजना त्यस मानिसमा एउटा अचम्मको काम भएको कुरा मात्र अभि तयार थिएनन्। यसकारण तिनीहरूले त्यस मानिसका बुवाआमालाई बोलाइपठाए। तिनीहरूले उसका बुवाआमाले के भन्दा रहेछन्, सो सुन्न चाहे।

त्यो मानिस जन्मैदेखि अन्धा थियो कि थिएन? त्यो कुरा कसले जान्दछ? पक्का पनि त्यसका बुवाआमाले त्यो कुरा जान्दथिए। यसकारण तिनीहरूको गवाही सुनौं! तब त्यसको विषयमा उठेको हर वादविवाद थामिन्छ। 'के यो तिमीहरूको छोरा हो? के ऊ अन्धा जन्मेको थियो? तब उसले कसरी देख्छ, भन त!' भनेर तिनीहरूले त्यसका बुवाआमालाई सोधे।

यूहन्ना ९:२०-२१: त्यस मानिसका बुवाआमाको साक्षी हर प्रकारले ठीक थियो। हो, त्यो उनीहरूको छोरा थियो। त्यो जन्मदेखिको छोरा धेरै वर्षसम्म उनीहरूको पीडाको कारण थियो। उनीहरूले यो राम्ररी जान्दथिए।

त्योभन्दा बढ्दा उनीहरूले केही पनि भन्न चाहेनन् । 'कसरी उसले देख्न पायो ? हामीलाई थाहा छैन; कसले उसलाई देखे तुल्यायो ? हामी जान्दैनौं' भनेर उनीहरूको जवाफ थियो । 'हाग्रे छोरालाई सोध्नुहोस् ! ऊ आफ्ना निम्ति बोल्न सक्छ' भनेर उनीहरूले कुरा तारिदिए ।

यूहन्ना ९:२२-२३: त्यस मानिसका बुवाआमाको डरको कारण के थियो ? यूहन्ना ९:२२ पदले यसको उत्तर दिन्छ । फरिसीहरूले येशूलाई मसीहको रूपमा मानिलिने व्यक्तिलाई सभाघरबाट निकालिदिन्छन् भन्ने कुरा उनीहरूले सुनेका थिए । समाजबाट निकाला हुनुचाहिँ जुनसुकै यहूदीका निम्ति अति नै गम्भीर कुरा थियो । त्यस मानिसका बुवाआमाले यत्रो दाम चुकाउन सकेनन् । यहूदी समाजबाट निकालिएको व्यक्तिले जीविका कसरी चलाउने, जब त्यसले यहूदी धर्म र समाजमा कुनै ठाउँ पाउँदैन तर त्यसका सबै सहूलियतहरू काटिन्छन् ? यहूदी शासकहरूको डरले गर्दा त्यस मानिसका बुवाआमाहरूले आफ्नो विषयमा आफू बोल्ने जिम्मेवारी आफ्नो छोराको टाउकोमा हालिदिए ।

यूहन्ना ९:२४: 'परमेश्वरलाई महिमा दे !' भन्ने वाक्यका दुईवटा अर्थ हुन सक्छन् । एक, त्यो एक शपथ हो । ती फरिसीहरूले उसलाई यसो भन्न खोजे: 'परमेश्वरको नाममा शपथ खाएर सत्य भन् ! हाग्रे सोचाइमा यो मानिस एउटा पापी हो ।' दोस्रो अर्थमा, ती फरिसीहरूले उसलाई 'यस आश्चर्यकर्मको विषयमा येशूलाई होइन, तर परमेश्वरलाई नै सम्पूर्ण श्रेय देऊ' भन्न खोजे; किनभने तिनीहरूको दृष्टिमा येशू एउटा पापी मानिस हुनुहुन्थ्यो ।

यूहन्ना ९:२५: ती फरिसीहरूले पटक-पटकमा हार खाए । तिनीहरूले पटक-पटकमा प्रभु येशूको अनादर गर्न खोजे, तर तिनीहरूका एक-एक दुष्ट प्रयासमा हर पल्ट उहाँलाई बढी, अँ, भन् बढी आदर हुन गयो । यस पदमा त्यस मानिसको गवाही कति सुन्दर छ ! प्रभु येशूको विषयमा उसले निश्चित रूपले भन्न सक्ने कुरा सीमित थियो; तर आफ्नो विषयमा भने ऊ सुनिश्चित थियो: ऊ अन्धा भएको थियो; तर अब ऊ देख्दथियो । उसको यो साक्षी होइन पार्न सकिँदैन । तिनीहरूमध्ये कसले यसलाई काट्न सक्नेथियो ? यो ता अकाट्य थियो ।

नयाँ जन्म पाएकाहरूको विषयमा कुरा पनि उस्तै छ। संसारका मानिसहरूले हाम्रो विषयमा शङ्का गर्लान्, हामीलाई खिसी र निन्दा गर्लान्, तर 'हामी हराएका थियौं, तर अब परमेश्वरको अनुग्रहले हामीले मुक्ति पाएका छौं' भन्ने हाम्रो यो गवाही तिनीहरू काट्नै सक्दैनन्।

यूहन्ना ९:२६-२७: तिनीहरूले आफ्नो जाँचपडताल अघि बढाए। 'उसले तँलाई के-के गर्‍यो? उसले तेरा आँखाहरू कसरी खोलिदियो?' आदि प्रश्नहरू गर्दै तिनीहरूले उसबाट ती प्रश्नका उत्तरहरू पाउने चेष्टा गरे। त्यस घडीसम्म त्यस मानिसलाई निक्कै भर्को लागेको रहेछ। बम्केर उसले तिनीहरूलाई जवाफ दियो: 'अघि मैले तपाईंहरूलाई सबका सब भनिहालें; तपाईंहरूले किन सुन्नभएन?' तिनीहरूले उसको कुरा फेरि किन सुन्नपर्ने? के तिनीहरूले उहाँका चेलाहरू हुन खोजेका? यसो भनेर उसले तिनीहरूलाई छेड हान्यो; किनकि तिनीहरूले येशूलाई घृणा गरेका र उहाँलाई पछ्याउन पटककै नचाहेको कुरा उसलाई अघिबाट स्पष्ट भएको थियो।

यूहन्ना ९:२८: यो भनाइ प्रचलित छ: 'आफ्नो मुद्दामा हार्नेले वादीलाई अपशब्द भन्छ-भन्छ।' अनि ठीक त्यही कुरा भयो। त्यस मानिसको गवाही कमजोर पार्न वा भूटो साबित गर्न खोज्ने तिनीहरूले आफ्नो प्रयासमा पूरा फेल खाए। यसकारण तिनीहरूले उसको अपमान गर्न थाले। तिनीहरूले उसलाई 'तँ येशूको चेला होस्' भन्ने अभियोग लगाए। तिनीहरूको विचारमा, यस संसारमा योभन्दा खराब कुरा केही पनि होइन रहेछ। तिनीहरूले 'हामी मोशाका चेला हौं' भने। के मोशाको चेला हुनु यस संसारमा हुन सक्ने सबभन्दा ठूलो कुरा हो त? तिनीहरूका निम्ति सबभन्दा ठूलो कुरा यो रहेछ।

यूहन्ना ९:२९: फरिसीहरूको तर्क यस प्रकारको थियो: 'परमेश्वरले मोशासंग बोल्नुभएको थियो, तर त्यो येशू को हो र?' येशूको विषयमा तिनीहरूको धारणा अति तुच्छ थियो। तर तिनीहरूले मोशाले लेखेका पुस्तकहरूमा विश्वास गरेका भए तिनीहरूले येशूलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तदाता तुल्याउनेथिए। तिनीहरूको विचार अलिकति मात्र अघि बढेको भए तिनीहरूले बुझेथिए, कि मोशाले कहिल्यै जन्मैदेखिको अन्धा

मानिसका आँखाहरू खोलेका थिएनन् । तिनीहरूको माभमा मोशाभन्दा महान् व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो; तर तिनीहरूले यो जानेनन् ।

यूहन्ना ९:३०: त्यस मानिसले ती फरिसीहरूलाई मुखभरिको जवाफ दियो । उसका शब्दहरू तिनीहरूलाई तीखो लाग्यो, निककै घत लाग्यो । यो तिनीहरूको अपेक्षा थिएन । त्यस मानिसले तिनीहरूलाई खास के भन्यो ? 'हे इस्राएल जातिका शासकहरूहो, यहूदी मानिसहरूका शिक्षक तपाईंहरू ! हाम्रो माभमा एकजना हुनुहुन्छ, जसले एउटा अन्धा मानिसलाई आँखाहरू दिनुभएको छ । अनि तपाईंहरूले उहाँलाई चित्र सक्नुभएकै छैन ? अचम्म ! र के तपाईंहरूलाई शर्म लाग्दैन ?'

यूहन्ना ९:३१: आफ्ना निम्ति बोल्दा-बोल्दै त्यस मानिसको साहस बढेको छ, अनि उसको विश्वास पनि बढेको छ । उसले तिनीहरूलाई यसो भनेर तिनीहरूले जान्नपर्ने सर्वविधित नियम सम्झाउँछ: परमेश्वरले कुनै पापी मानिसको कुरा सुन्नुहुन्न नै । उहाँले आफ्ना आश्चर्यकर्महरूका निम्ति पापी मानिसहरूलाई प्रयोग गर्नुहुन्न नै । परमेश्वर दुष्ट मानिसहरूसित प्रसन्न हुनुहुन्न र तिनीहरूको सिफारिस पनि गर्नुहुन्न । उहाँ दुष्ट मानिसहरूलाई शक्तिका कामहरू पूरा गर्ने सामर्थ्य र अधिकार दिनुहुन्न । तर परमेश्वरको श्रद्धाभक्ति गर्ने मानिसले परमेश्वरको सिफारिस पाउँछ-पाउँछ । उसका निम्ति परमेश्वरको अनुमोदन सुनिश्चित छ ।

यूहन्ना ९:३२-३३: त्यस मानिसको होश खोल्थ्यो, र उसले बुभयो, कि संसारको उत्पत्तिदेखि लिएर अहिलेसम्म जन्मदेखि अन्धा भएका मानिसहरूमा ऊचाहिँ दृष्टि पाएको सबभन्दा पहिलो मानिस थियो । तब त्यस्तो अचम्मको काम देख्ने ती फरिसीहरूले आश्चर्यकर्म गर्नुहुनेलाई नाना किसिमको दोष किन लाउँदैछन् भन्ने कुरा उसले पटककै बुभन सकेन । प्रभु येशू परमेश्वरबाट नआउनुभएको भए निश्चय नै उहाँले यस प्रकारको आश्चर्यकर्म गर्न सक्नुहुनेथिएन ।

यूहन्ना ९:३४: ती फरिसीहरूले त्यस मानिसलाई फेरि पनि अपमान गरे । तिनीहरूले त्यस मानिसलाई उसको अन्धोपन पक्का पनि उसका पापहरूको प्रतिफल हो भन्ने दोष लगाइहाले । तब उसको तिनीहरूलाई सिकाउने के अधिकार ? तर अधिकारको कुरा गर्ने हो भने, तिनीहरूलाई

सिकाउने उसको पूरा अधिकार थियो; किनकि कुरा यस्तो छ, जसरी श्री जे. सी. रायलले यस सम्बन्धमा भनेका छन्: 'पवित्र आत्माले दिनुहुने शिक्षा धेरजसो निम्न श्रेणीका मानिसहरूबाट पाइन्छ, प्रायः गन्नेमात्रे र शिक्षित व्यक्तिहरूबाट पाउने होइन।' 'तिनीहरूले उसलाई निकालिदिए'; त्यसको मतलब तिनीहरूले उसलाई मन्दिरबाट बाहिर निकाले भन्ने कुरामा सीमित नहोला; किनकि तिनीहरूले उसलाई यहूदी धर्म र समाजबाट निकाले, त्यसको अर्थ पनि हुन सक्छ। उसलाई बहिष्कार गर्ने कारण के थियो? जन्मकै अन्धा मानिसले विश्रामदिनमा दृष्टि पायो। अनि उसले आफूलाई निको पार्नुहुने मानिसको विषयमा केही खराबी भन्न नचाहेको हुनाले तिनीहरूले उसलाई समाजबाट निकाले।

यूहन्ना ९:३५: प्रभु येशूले त्यस मानिसलाई खोज्नुभयो र उसलाई भेट्टाउनुभयो। 'ठीक छ, तिमीहरूले उसलाई चाहँदैनौ, तर म उसलाई लिन्छु-लिन्छु' भनेजस्तो भयो। खीष्ट येशूको खातिर समाजबाट निकालिएकाहरूको हानि के छ र? त्यस हानि-नोक्सानीभन्दा तिनीहरूले पाएको आशिष ठूलो हुन्छ; किनकि प्रभु येशू तिनीहरूलाई व्यक्तिगत रूपले आफ्नो न्यानो सङ्गतिमा सहर्षित स्वागत गर्नुहुन्छ। अब ध्यान दिनुहोस्! किनकि प्रभु येशू त्यस मानिसलाई आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ, र उसले उहाँलाई परमेश्वरका पुत्रको रूपमा चित्र र विश्वास गर्न पाउँछ। आफूलाई चिनाउने काम प्रभुले निम्न यस प्रश्नबाट शुरु गर्नुभयो: 'के तिमी परमेश्वरका पुत्रमाथि विश्वास गर्छौ?'³¹⁾

यूहन्ना ९:३६: त्यस मानिसले दृष्टि ता पायो, शरीरको; तर उसलाई आत्मिक दृष्टि पाउनु बाँकी नै थियो। उसले प्रभुलाई सोध्यो: 'परमेश्वरका पुत्र को हुनुहुन्छ, प्रभु? म उहाँलाई चित्र चाहन्छु; म उहाँमाथि विश्वास गर्न चाहन्छु।' याद रहोस्, यहाँ 'प्रभु' भनेको येशूलाई 'हजुर' भनेर उसले उहाँलाई आदरसाथ सम्बोधन गरेको बुझिन्छ।

यूहन्ना ९:३७: अब येशूले त्यस मानिसकहाँ आफूलाई चिनाउनु-भयो। परमेश्वरका पुत्र उहाँ हुनुहुन्थ्यो। त्यस मानिसको जीवनमा असम्भव हुने काम गरेर उसलाई दृष्टि दिनुहुनेचाहिँ साधारण मानिस हुनुहुन्नथियो। उसले परमेश्वरका पुत्रलाई देख्दैथियो; उहाँले ऊसँग कुरा गर्दै हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना ९:३८: त्यो सुन्नासाथ त्यस मानिसले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरिहाल्यो । उहाँको चरणमा परेर उसले उहाँलाई दण्डवत् गर्‍यो । कति सरल, कति सुन्दर, कति मिठासले युक्त अनुभव ! उसले मुक्ति पायो । उसको शरीर निको हुनको साथै उसको आत्मा पनि बचाइयो । उसको जीवनको सबैभन्दा शुभ दिन ! उसले दुवै शरीर र आत्मामा देख्न पायो ।

त्यस अन्धा मानिसले प्रभु येशूलाई तबसम्म दण्डवत् गरेन, जबसम्म उसले उहाँलाई परमेश्वरका पुत्रको रूपमा चिनेन । त्यस कुरामा ख्याल गर्नुहोला । समझदार यहूदी मानिसले साधारण मानिसलाई के दण्डवत् गर्थ्यो र ? तर जब उसले आफूलाई निको पार्नुहुनेचाहिँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरा जान्यो, तब उसले उहाँलाई दण्डवत् गर्‍यो । उहाँलाई दण्डवत् गरेको कारण उहाँले गर्नुभएको काम होइन, तर उहाँ परमेश्वरका पुत्र हुनुभएको तथ्य थियो ।

यूहन्ना ९:३९: भट्टै हेर्दा यस पदले यूहन्ना ३:१७ पदसित मेल नखाएको देखिन्छ, जहाँ लेखिएको छ: *'... किनभने परमेश्वरले संसारलाई दोषी ठहराउन भनी आफ्ना पुत्रलाई यस संसारमा पठाउनुभएन ।'* तर यहाँ खास नमिल्ने कुरा केही पनि छैन । ख्रीष्ट येशू यस संसारमा आउने मुख्य उद्देश्य न्याय गर्नु होइन, तर मुक्ति दिनु हो । तर उहाँलाई ग्रहण नगर्नेहरू सबैका निम्ति न्याय अनिवार्य हो ।

जहाँ ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गरिन्छ, त्यहाँ त्यसका दुईवटा प्रतिक्रियाहरू हुन्छन् । जस-जसले 'हामी नदेखे अन्धा हौं' भन्ने कुरा स्वीकार गर्छन्, तिनीहरू दृष्टि पाउँछन् । तर 'हामीलाई ख्रीष्ट येशू चाहिँदैन, उहाँविना हामी छर्लङ्ग देख्छौं नि' भन्नेहरू आफ्नो अन्धोपनामा छोडिन्छन् । यो निश्चित छ ।

यूहन्ना ९:४०: फरिसीहरूमध्ये कतिले 'अरे, प्रभु येशूले हाम्रो विषयमा र हाम्रो अन्धोपनाको बारेमा पो कुरा गर्नुभएको' भन्ने बुभे । उहाँकहाँ आएर तिनीहरूले रूखो पाराले निम्न प्रश्न सोधे: *'के हामी पनि अन्धा हौं त ?'* तिनीहरूले उहाँबाट 'होइन, होइन' भनेर त्यो कुरा नकार्ने उत्तर पाउने आशा गरे ।

यूहन्ना ९:४१: हामी प्रभु येशूको जवाफको भावात्मक अर्थ यस प्रकारले दिन्छौं: “हामी बिलकुल अन्धा, पापी मानिस हौं” भनेर तिमीहरूले मानिए र मुक्तिदाताका निम्ति आफ्नो आवश्यकता स्वीकार गरे तिमीहरूका पापहरू क्षमा हुन सक्छन् र तिमीहरूले मुक्ति पाउन सक्छौ। तर तिमीहरूले “हामीलाई कुनै कुराको खाँचो छैन” भनेर आफूलाई पापरहित र धर्मी सम्भेका छौ। यसकारण यस्ताहरूका निम्ति पापको क्षमा छैन। प्रभु येशूले भन्नुभयो: *‘तिमीहरू अन्धा भएका भए तिमीहरूसँग पाप हुनेथिएन।’* ती फरिसीहरू बिलकुल पापरहित भएको अर्थ प्रभुका यी शब्दमा लगाउनुहुँदैन। उहाँले तिनीहरूका दुईवटा अवस्था तुलना गर्दै यसो भन्नुभयो। अन्धा हुनेहरूको पाप सानो, तर देखेहरूको पाप ठूलो भएको अर्थमा हामीले उहाँको कुरा बुझ्नुपर्छ। तिनीहरूले उहाँलाई मसीहको रूपमा चिन्न नसक्ने आफ्नो अन्धोपना स्वीकार गरेका भए कति असल हुनेथियो!! तब तिनीहरू निर्दोष ठहरिनेथिए। तर तिनीहरूले येशूमा परमेश्वरका पुत्रलाई नचिनेर ‘हामी देख्छौं’ भन्ने धाक पिटे - तिनीहरूको कत्रो ठूलो पाप!

ट) यूहन्ना १०:१-१०: प्रभु येशू भेडाहरूका निम्ति ढोका हुनुहुन्छ

यूहन्ना १०:१: यो खण्ड हामीले यूहन्ना नौ अध्यायको पछाडिको भागसित जोड्नुपर्छ; किनभने यी दुई खण्डको बीचको नजिकको सम्बन्ध छ। यूहन्ना नौ अध्यायमा प्रभु येशू फरिसीहरूसित कुरा गर्दै आउनुभयो। ती फरिसीहरूले इस्राएली जातिका मानिसहरूका गोठाला हामी हौं भन्ने दाबी गर्थे। यो तिनीहरूले आफ्ना जन्मसिद्धि अधिकार ठान्थे। यसकारण प्रभु येशू यहाँ, यस खण्डमा विशेष गरेर तिनीहरूको विषयमा कुरा गर्दै हुनुहुन्छ। *‘साँचो, साँचो म तिमीहरूलाई भन्दछु ...’* भनेर उहाँ आफूले भन्न लाग्नुभएको कुरा शुरु गर्नुहुन्छ, र उहाँले यहाँ भन्नुहुने कुरा कति गम्भीर रहेछ, सो स्पष्ट बुझिन्छ।

भेडाहरूको गोठ भन्नाले त्यो पर्खालले घेरिएको खुला जमिन वा ठूलो चोक बुझिन्छ, जहाँ भेडाहरू राति वास बस्छन्। सयौं भेडाहरू

रखिने त्यस खुला जग्गाको चारैतिर एउटा पर्खाल थियो, तर त्यस पर्खालमा एउटा ठाउँ ढोकाका निम्ति छोडिएको थियो। यहाँचाहिँ भेडाको गोठले इस्त्राएली जातिलाई सङ्केत गर्छ।

यहूदीहरूका आत्मिक अगुवा र शासकहरू हामी नै हौं भन्नेहरू धेरै आएका थिए। तिनीहरू सबैजना स्वभर्तीवाल मसीहहरू थिए। तिनीहरू पुरानो नियमले मसीहको विषयमा भविष्यवाणी गरेअनुसार आएका थिएनन्। तिनीहरू अर्को बाटो भएर पर्खालमा चढेका थिए। तिनीहरूले आफूलाई इस्त्राएली जातिकहाँ आफूले छानेको आफ्नै पाराले प्रस्तुत गरेका थिए। वास्तवमा तिनीहरू गोठाला थिएनन्, तर चोर र डाँकूहरू थिए। चोरहरू अर्काका सम्पत्तिमा हात हालेर अरूका चीजबीजहरू उठाएर लान्छन् भने डाँकूहरू बलजफत गरेर अरूको सम्पत्ति चोरी गर्छन्। अनि फरिसीहरू ती चोर र डाँकूहरू थिए। तिनीहरूले यहूदीहरूमाथि शासन गर्थे। मानिसहरूले साँचो मसीहलाई ग्रहण गर्न नसकून् भन्ने हेतुले फरिसीहरूले मानिसहरूलाई सकेसम्म बाधा गर्ने गर्थे। तिनीहरूले नै प्रभु येशूलाई पछ्याउने अनुयायीहरूको खेदो गर्थे। अनि अन्तमा तिनीहरूले नै प्रभु येशूलाई क्रूसमा टाँगेर मारे।

यूहन्ना १०:२: यो पद प्रभु येशूको सम्बन्धमा छ। उहाँ इस्त्राएलको घरानाका हराएका भेडाहरूकहाँ आउनुभयो। उहाँ भेडाहरूको साँचो गोठाला हुनुहुन्थ्यो। उहाँ ढोकाबाट त्यस गोठभित्र पस्नुभयो; किनभने मसीहको विषयमा अगमवाणी गरिएका पुरानो नियमका भविष्यवाणीहरूअनुसार उहाँ आउनुभयो। उहाँले संसारको मुक्तिदाता हुने अधिकार आफ्नै शक्तिले लिनुभएन। उहाँले यस संसारमा आउनुभएकोमा परमेश्वर उहाँको पिताको सिद्ध इच्छा पूरा गर्नुभएको थियो। उहाँमा मसीह हुने सबै सर्तहरू पूरा भए।

यूहन्ना १०:३: त्यस ढोकेको विषयमा निक्कै मतभेद छ। कतिको विचारमा, त्यस ढोकेले पुरानो नियमका भविष्यवाक्ताहरूलाई सङ्केत गर्छ; किनकि उनीहरूले ख्रीष्टको आगमनको विषयमा भविष्यवाणीहरू गरेका थिए। अरूको विश्वासअनुसार त्यस ढोकेले बप्तिस्मा दिने यूहन्नालाई सङ्केत गर्छ; किनभने तिनी साँचो गोठाला येशूको अग्रदूत थिए। त्यस

ढोकेको बारेमा तेस्रो धारणा पनि छ । त्यस धारणाअनुसार त्यो ढोकेचाहिँ पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ; किनभने उहाँ प्रभु येशूका निम्ति मानिसहरूको हृदयरूपी ढोका खोल्नुहुन्छ, जुन ढोकाद्वारा प्रभु येशू ती मानिसहरूका हृदय र जीवनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ ।

भेड़ाहरूले गोठालाको सोर सुने । तिनीहरूले साँचो गोठालालाई उहाँको सोरबाट चिने । सबै भेड़ाहरू आ-आफ्नो गोठालाको सोर चिन्छन् । ठीक त्यस्तै यहूदी जातिका मानिसहरूमध्ये कोही-कोही थिए, जसले येशूमा आफ्ना मसीहलाई चिन्न सके । यस सुसमाचारको पुस्तकभरि हामीले कसरी यी गोठालाले आफ्ना भेड़ाहरूको एक-एक नाम लिई-लिईकन तिनीहरूलाई बोलाउनुभयो, सो देखेका छौं । यूहन्ना एक अध्यायमा उहाँले कतिजनालाई आफ्ना चेला हुन बोलाउनुभयो । उनीहरूले उहाँको सोर सुने र उहाँको बोलावटप्रति आफ्नो सकारात्मक प्रतिक्रिया देखाए । यूहन्ना नौ अध्यायमा उहाँले त्यस अन्धा मानिसलाई बोलाउनुभयो । प्रभु येशू आज पनि मानिसहरूलाई अभि बोलाउँदै हुनुहुन्छ । तपाईंहरूमध्ये कसले उहाँलाई मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नुहुन्छ ? आफ्ना निम्ति सुन्नहोस्; किनभने उहाँले तपाईंलाई व्यक्तिगत रूपले बोलाउनुहुन्छ । उहाँको बोलावट व्यक्तिगत हुन्छ ।

‘... र तिनीहरूलाई बाहिर लैजान्छ’ भन्ने यस वाक्यले के बताउँछ भने, प्रभु येशू तिनीहरूलाई, जसले उहाँको सोर सुन्छन्, इस्राएली जातिरूपी गोठबाट बाहिर ल्याउनुहुन्छ । इस्राएली जाति हुँदा तिनीहरू थुनामा राखिएका थिए; तिनीहरू चारैतिर बारले छेकिएका थिए; किनभने मोशाको व्यवस्थामा स्वतन्त्रता छैन । प्रभु येशू आफ्ना भेड़ाहरूलाई अनुग्रहभित्र साँचो स्वतन्त्रतामा ल्याइपुऱ्याउनुहुन्छ । यूहन्ना नौ अध्यायमा यहूदीहरूले त्यस अन्धा मानिसलाई आफ्नो समाजबाट निकालिदिए । त्यसो गरेर तिनीहरूले अनजानमा प्रभुको काममा साथ दिएका थिए ।

यूहन्ना १०:४: साँचो गोठालाले आफ्ना भेड़ाहरू बाहिर निकालि-सक्नुभएपछि उहाँले उनीहरूलाई पछाडिबाट ठेल्लुहुन्न, तर उहाँ उनी-हरूको अघि-अघि हिँडेर उनीहरूलाई ढोहोऱ्याउनुहुन्छ । यसर्थ उहाँ उनीहरूलाई कुनै यस्तो ठाउँमा जान लाउनुहुन्न, जहाँ उहाँ आफू पहिले

जानुभएको छैन । उनीहरूको मुक्तिदाता, उनीहरूको अगुवा र उनीहरूको उदाहरण भएर उहाँ सधैं आफ्ना भेडाहरूको सामु हुनुहुन्छ र उहाँ सधैं उनीहरूको सामु हुनुपर्छ । ख्रीष्टका साँचो भेडाहरूले उहाँलाई पछ्याउँछन् । उनीहरू उहाँको अनुसरण गरेर उहाँका भेडा बनेका छैनन् । नयाँ जन्म पाएर उनीहरू उहाँका भेडा भएका हुन्छन् । तर मुक्ति पाएपछि उहाँको अगुवाइअनुसार हिँड्ने उनीहरूको इच्छा हुन्छ ।

यूहन्ना १०:५: उहाँका भेडाहरूमा एउटा सहजज्ञान छ, जसद्वारा उनीहरूले साँचो गोठालाको सोर चिने; त्यही सहजज्ञानले बिरानो मानिस को हो, सो चिनाउँछ; यसैले उहाँका भेडाहरू बिरानोबाट भाग्नेछन् । ती फरिसीहरू र यहूदी जातिका अन्य धर्मगुरुहरू ती बिरानाहरू थिए, जसले आफ्ना स्वार्थका निम्ति भेडाहरूमा चासो लिनथे । दृष्टि पाएको अन्धा मानिस बिरानाहरूबाट भाग्ने उदाहरण हो । उसले प्रभु येशूमा गोठालाको सोर चिन्यो, तर ती फरिसीहरूलाई बिरानाहरूको रूपमा जान्यो । यसकारण आफू समाजबाट बहिष्कृत हुनुपरे पनि उसले तिनीहरूको कुरा सुन्न मानेन ।

यूहन्ना १०:६: यो दृष्टान्त प्रभु येशूले तिनीहरूलाई अर्थात् ती फरिसीहरूलाई भन्नुभएको हो भन्ने कुरा यहाँ स्पष्टसँग उल्लेख गरिएको छ । तर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभएको कुरा के थियो, सो तिनीहरूले बुझेनन् । किनभने तिनीहरू उहाँका भेडाहरू थिएनन् । तिनीहरू उहाँका भेडाहरू हुँदा हुन् ता तिनीहरूले उहाँको सोर सुन्नेथिए र उहाँलाई पछ्याउनेथिए ।

यूहन्ना १०:७: अब प्रभु येशूले अर्को दृष्टान्त भन्नुभयो । उहाँले यहाँ यूहन्ना १०:२ पदको अर्थअनुसार भेडाहरूको गोठको ढोकाको विषयमा बोल्नुहुन्न । अबचाहिँ उहाँ भेडाहरूको ढोका हुनुहुन्छ । इस्राएली जातिरूपी गोठभित्र पस्ने कुरा छैन यहाँ । यस दृष्टान्तले अर्को चित्र कोर्दछ । इस्राएली जातिबाट चुनिएका भेडाहरू यहूदी धर्मलाई छोडेर ख्रीष्टकहाँ आउँछन्, जो उनीहरूका निम्ति निस्कने ढोका हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना १०:८: ख्रीष्ट येशू आउनुभन्दा अघि अरू आएका थिए, जसले ख्रीष्टको अधिकार र ओहदा ओगटेका थिए । तर इस्राएली

जातिमध्ये जो चुनिएका भेडाहरू थिए, उनीहरूले तिनीहरूको कुरा सुनेनन्। किनकि तिनीहरूले गरेको दाबी कुनै हालतमा पनि सत्य हुन सक्दैन रहेछ भन्ने उनीहरूले थाहा गरे।

यूहन्ना १०:९: यो सुन्दर पद अति सरल छ; हरेक सण्डेस्कूलको नानी पनि यहाँ बताइएको कुरा बुझ्न सक्छ। तर यो पद यति गहिरो पनि छ, कि पूरा दक्षता प्राप्त गरेका पोख्त विद्वान्हरू यसबाट अभ्र पनि कति कुरा सिक्न सक्छन्। ख्रीष्ट येशू ढोका हुनुहुन्छ। इसाई धर्म कुनै धर्म-सिद्धान्त मात्र होइन; इसाई मत 'चर्च' नामक सम्प्रदाय पनि होइन। इसाई विश्वासको विषयवस्तु प्रभु येशू ख्रीष्ट स्वयम् हुनुहुन्छ। 'कोही मबाट भित्र पस्यो भने ...;' मुक्ति केवल प्रभु येशूबाट पाइन्छ। बप्तिस्माले मुक्ति दिँदैन। प्रभुभोज खाएर मुक्ति पाइँदैन। ख्रीष्ट येशूरूपी ढोकाबाट भएर हामी मुक्तिको अनुभवमा पस्नुपर्छ। मुक्ति उहाँको प्रतापी शक्तिको फल हो। सबैलाई उहाँको निम्तो छ। सबैलाई स्वागत छ। ख्रीष्ट येशू सबैको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ, चाहे यहूदीहरूका निम्ति, चाहे अन्यजातिका मानिस-हरूका निम्ति। तर मुक्ति पाउने हो भने हामी ढोकाबाट पस्नुपर्छ, हामीले प्रवेश गर्नेपर्छ। विश्वासद्वारा प्रवेश गरिन्छ, विश्वासद्वारा ख्रीष्ट येशूलाई ग्रहण गरिन्छ। यो कुरा व्यक्तिगत हो। के कहीं कुनै समयमा तपाईंले ख्रीष्टमा प्रवेश गरेर मुक्ति पाउनुभयो? यसका निम्ति तपाईंको व्यक्तिगत विश्वास चाहिएको छ। दैलोबाट प्रवेश गरी मुक्ति ग्रहण गर्नुहोस्! ख्रीष्ट येशूबाट अलग्गै अरू कसैको नाममा मुक्ति छँदैछैन। ढोकाबाट भित्र पसेकाहरूले मुक्ति पाइहाले। उनीहरूले आफ्ना पापहरूको दण्ड कहिल्यै भोग्नेछैनन्; उनीहरू पापको वशमा जिउनुपर्दैन। अनि अन्तमा उनीहरू पापको उपस्थितिबाट सधैंका निम्ति मुक्त हुनेछन्।

मुक्तिको अनुभव पाएपछि उनीहरू भित्र-बाहिर आउने-जाने गर्छन्। यस भनाइको अर्थ यसो हुन सक्छ: उनीहरू परमेश्वरको उपस्थितिमा प्रवेश गर्छन्, उहाँको उपासना गर्नलाई, त्यसपछि उनीहरू बाहिर निस्केर संसारमा जान्छन्, प्रभुका निम्ति गवाही दिनलाई। जे होस्, भित्र-बाहिर आउने-जाने कुराले प्रभु येशूमा पाएको सम्पूर्ण सिद्ध सुरक्षा र उहाँको सेवा गर्नलाई पाएको स्वतन्त्रता दर्साउँछ। उहाँको विश्वासको सम्बन्धमा

पस्नेहरूले खर्क पाउनेछन् । ख्रीष्ट येशू मुक्तिदाता हुनुको साथै स्वतन्त्रता दिनुहुने हुनुहुन्छ । उहाँ विश्वासीहरूको पालनहार हुनुहुन्छ; उहाँ उनी-हरूलाई परितुष्ट पार्नुहुने परिपूर्णता हुनुहुन्छ । उहाँका भेडाहरू उहाँको वचनमा चरेर असल चरन पाउँछन् ।

यूहन्ना १०:१०: चोरको काम चोर्नु, मार्नु र नष्ट पार्नु हो । चोर केवल आफ्नो स्वार्थ पूरा गर्न आउँछ । आफ्नो इच्छा र उद्देश्य पूरा गर्नलाई चोर कति भेडाहरू मार्न पनि तयार छ । तर प्रभु येशूचाहिँ कुनै स्वार्थी भावना लिएर हामीकहाँ आउनुहुन्न । उहाँ हामीबाट लिन होइन, तर हामीलाई दिन आउनुहुन्छ । उहाँ मानिसहरूले जीवन पाऊन् र भन् प्रशस्त गरी पाऊन् भन्ने हेतुले आउनुहुन्छ । प्रभु येशूलाई आफ्ना मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नुहोस् ! उहाँलाई ग्रहण गर्नुसाथ तपाईंले एउटा नयाँ जीवन पाउनुहुन्छ । तर मुक्ति पाएपछि हामी ख्रीष्ट येशूमा पाएको जीवन एक आनन्ददेखि अर्को आनन्दसम्म हुने गरी उपभोग गर्दै जानेछौं । जति बढी हामी आफूलाई पवित्र आत्माको वशमा सुम्पन्छौं, त्यति नै बढी हामीले ख्रीष्टमा पाएको जीवनबाट आनन्द उपभोग गर्न पाउँछौं । तब हाम्रो अनुभव के हुनेछ ? तब हामीले जीवन मात्र पाएको होइन, तर प्रशस्त जीवन पाएको अनुभव गर्नेछौं ।

ठ) यूहन्ना १०:११-१८ : प्रभु येशू असल गोठाला हुनुहुन्छ

यूहन्ना १०:११: प्रभु येशूले 'म हुँ' भन्ने शब्द धेरै पल्ट प्रयोग गर्नुभयो । 'म हुँ'चाहिँ परमप्रभु परमेश्वरका नामहरूमध्ये एउटा हो । यसकारण जब उहाँले 'म हुँ' भन्नुभयो, तब उहाँले परमेश्वर पितासित पूरा समान हुनुभएको दाबी गर्नुभयो । यहाँ उहाँ आफूलाई असल गोठालाको रूपमा प्रस्तुत गर्दै हुनुहुन्छ । असल गोठाला येशू आफ्ना भेडाहरूका निम्ति आफ्नो प्राण गर्नुहुन्छ । भेडाहरूले गोठालाका निम्ति प्राण दिने चल्ती चलन छ । तर यहाँ प्रभु येशू आफ्ना भेडाहरूका निम्ति मर्नुहुन्छ ।

जब शत्रुको हमलादेखि कुनै भेडाको रगत बग्ने डर थियो,
तब असल गोठाला दयाले भरिनुभयो;

उहाँ हामी र हाम्रो शत्रुको बीचमा खडा हुनुभयो,
र हाम्रो सट्टामा मर्न तयार भई हाम्रा निम्ति आफ्नो प्राण दिनुभयो ।
थोमस केल्ली

यूहन्ना १०:१२: ज्यामीचाहिँ ज्यालामा काम गर्ने मजदुर हो । उदाहरणका निम्ति, कुनै गोठालाले कसैलाई पैसा दिएर आफ्ना भेडा-हरूको हेरचाह गर्न लाउला । ती फरिसीहरू पैसामा काम गर्ने ज्यामी थिए । तिनीहरूले पैसा पाउने हेतुले मानिसहरूको वास्ता गर्थे । भेडाहरू ज्यामीका हुँदैनन् । यसकारण जब कुनै खतरा आइपर्थे, तब त्यो ज्यामी भाग्छ; त्यसले तुरुन्तै ती भेडाहरूलाई छोडिहाल्छ । तब ब्वाँसोले ती भेडाहरूसित जेपनि गर्न सक्छ ।

यूहन्ना १०:१३: हामी जे गछौँ, किन गछौँ ? किनभने हामी जेजस्तो छौँ, हामी त्यस्तो गरिपठाउँछौँ । ज्यामी पैसाका निम्ति काम गर्छ । भेडाहरूको त्यसको के वास्ता ? त्यसले भेडाहरूको भलाइभन्दा त केवल आफ्नै कल्याण गर्थ्यो र आफ्नै कुरा खोज्थ्यो । ख्रीष्टको मण्डलीमा ज्यामीहरू प्रशस्त भएका छन् । तिनीहरूमा परमेश्वरका भेडाहरूका निम्ति साँचो प्रेम छैन । तिनीहरूले त्यो सेवकाइ किन छाने त ? किनभने तिनी-हरूले आफ्नो रोजीरोटी कमाउनलाई एउटा सानदार पेसा खोजेका छन् ।

यूहन्ना १०:१४: फेरि पनि यहाँ प्रभु येशू आफ्नो विषयमा कुरा गर्दै हुनुहुन्छ । उहाँ ती असल गोठाला हुनुहुन्छ । 'असल' ग्रीकमा 'कलोस्' भनिन्छ, जसको अर्थ आदर्श, यथोचित, योग्य, बढिया र सर्वोत्तम हो । प्रभु येशू त्यो सब हुनुहुन्छ । त्यसपछि उहाँ आफू र उहाँका भेडाहरूको बीचमा भएको अति घनिष्ठ सम्बन्धको कुरा गर्नुहुन्छ । उहाँ आफ्ना सबैलाई चिन्नुहुन्छ, र उहाँकाहरू उहाँलाई चिन्छन् - कति अद्भुत सत्यता हो यो !!

यूहन्ना १०:१५: मलाई दुःख लाग्छ, कि विरामचिन्ह लगाएर चौध र पन्ध्र पदको सम्बन्धित अर्थ बिग्रिएको छ । खास यस पदको ठीक अर्थ यस प्रकारको छ: 'जसरी पिताले मलाई चिन्नुहुन्छ र म पितालाई चिन्छु, त्यसरी नै म मेरा आफ्नाहरूलाई चिन्छु र मेरा आफ्नाहरूद्वारा चिनिएको

हुन्छ।' तब त्यो गद्गद लाग्ने सत्यता स्पष्ट हुन्छ। प्रभु येशूले आफ्ना भेडाहरूसित भएको सम्बन्ध आफ्ना पिता परमेश्वरसित भएको सम्बन्ध-सँग तुलना गर्नुभयो। पिता र पुत्रको बीचमा जुन पहिचान, जुन एकता, जुन सङ्गति र जुन प्रेमको सम्बन्ध र आत्मीयता छ, त्यो परिचान, एकता, सङ्गति, प्रेमको सम्बन्ध र आत्मीयता उहाँ र उहाँका भेडाहरूको बीचमा पनि हुन्छ। येशूले भन्नुभयो: 'अनि म भेडाहरूका निम्ति आफ्नो प्राण अर्पण गर्छु।' प्रभु येशू सधैं त्यस घडीको बाटो हेर्नुभएको थियो, जुन घडीमा उहाँ क्रूसमा मर्नुहुन्छ; किनभने उहाँ पापीहरूको सट्टामा र तिनीहरूका निम्ति मर्न लाग्नुभएको थियो। यस वाक्यमा उहाँले आफ्नो यो आकङ्क्षा प्रस्ट पार्नुभयो।

यूहन्ना १०:१६: यो पद यस पूरा अध्यायको अर्थ खोल्ने चाबी मानिन्छ। 'मेरा अरू भेडाहरू छन्' भनेर प्रभु येशूले यहाँ अन्यजातिका मानिसरूपी भेडाहरूलाई सङ्केत गर्नुभयो। उहाँ यस संसारमा आउनु-भएको मूलकारण इस्राएली जातिरूपी भेडाहरूसित सम्बन्धित थियो। तर उहाँले अन्यजातिका मानिसहरूका निम्ति पनि मुक्तिको योजना रचनु-भएको थियो। अन्यजातिका मानिसहरू यहूदी जातिरूपी गोठका थिएनन्। तर प्रभु येशूको मुटु ठूलो छ। उहाँको दया महान् छ। यसैले उहाँ अन्यजातिरूपी भेडाहरूकहाँ पनि पुग्नुभएको छ, र तिनीहरूलाई आफूकहाँ ल्याउनलाई ईश्वरीय प्रेमले उहाँलाई विवशमा पारेको छ। उहाँलाई थाहा थियो, कि यहूदीहरूभन्दा तिनीहरू नै उहाँको सोर सुन्न बढी इच्छुक, बढी तयार छन्।

यस पदको दोस्रो भागमा प्रसङ्ग यहूदी धर्म र जातिरूपी गोठबाट ख्रीष्टीय बगालमा बदली भएको छ। यस पदको प्रकाशको सानो फलकमा यहूदीहरू र अन्यजातिका मानिसहरू ख्रीष्ट येशूमा एक हुने कुरा देखिन्छ। प्रभुको यस जानकारीअनुसार यी दुवै मानिसहरूको बीचमा उहिलेदेखि भएका जातीय भिन्नताहरू हराउने भयो।

यूहन्ना १०:१७: अब यूहन्ना १०:१७-१८ पदमा प्रभु येशूले यहूदी र अन्यजातिका मानिसहरूको बीचबाट चुनिएकाहरूलाई कसरी वा के गरेर

आफूकहाँ ल्याउनुहुन्छ, सो कुरा बताउनुभयो । उहाँले आफ्नो मृत्यु, दफन र पुनरुत्थानमाथि आफ्नो विचार पुस्त्राउनुभयो, र हाम्रो दृष्टि पनि त्यतातिर पुस्त्राउँदै हुनुहुन्छ । मानिसहरूले प्रभु येशूलाई साधारण मानिस तुल्याऊन्, तब उहाँका यी शब्दहरू कति असुहाउँदा र अनुचित ठहरिनेथिए । आफ्ना यी शब्दहरूअनुसार उहाँ आफ्नो प्राण अर्पण गर्नुहुन्छ र आफ्नो अधिकारमा त्यो प्राण फेरि फिर्ता लिनुहुन्छ । उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ; यसैले उहाँ यसो गर्न सक्षम हुनुहुन्छ । पिता परमेश्वरले प्रभु येशूलाई प्रेम किन गर्नुभयो ? किनभने प्रभु येशू हराएका भेडाहरूलाई मुक्ति दिने हेतुले मर्न र फेरि बौरिउठ्न तम्तयार हुनुहुन्थ्यो ।

यूहन्ना १०:१८: कसैले पनि प्रभु येशूबाट उहाँको प्राण खोस्न सक्दैनथियो । उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ, अनि यही कारणले उहाँ सारा सृष्टिभन्दा महान् हुनुहुन्छ । तब उहाँको हत्या गर्न खोजेहरूका युक्ति-हरूले के पो गर्न सक्छन् ? आफ्नो प्राण अर्पण गर्ने अधिकार प्रभु येशूको हातमा थियो । आफ्नो प्राण फिर्ता लिने अधिकार पनि उहाँकै थियो । तर के ? के मानिसहरूले प्रभु येशूलाई मारेनन् त ? हो, तिनीहरूले उहाँको हत्या गरे । प्रेरित २:२३ र १ थेस्सलोनिकी २:१५ पदमा त्यसको सुस्पष्ट बयान छ । तर वास्तवमा प्रभु येशूले तिनीहरूलाई यसो गर्न दिनुभयो । अनि यसरी नै प्रभु येशूले आफ्नो प्राण अर्पण गर्ने अधिकार काममा लगाउनुभयो । यूहन्ना १९:३० पदअनुसार उहाँले आफ्नो आत्मा सुम्पिदिनुभयो । कसैको शक्ति र इच्छाविना सुम्पने काम गर्न सकिँदैन । यसैले उहाँले आफ्नो शक्तिमा र आफ्नै इच्छाअनुसार आफ्नो आत्मा सुम्पनुभयो ।

अनि प्रभु येशूले भन्नभयो: 'यो आज्ञा मैले मेरा पिताबाट पाएको छु ।' परमेश्वर पिताले उहाँलाई आफ्नो प्राण अर्पण गर्ने र मरेकाहरूबाट बौरिउठ्ने आदेश दिनुभयो । प्रभुका निम्ति यो उहाँको सल्लाह थियो । प्रभु येशूको मृत्यु र पुनरुत्थानमा पिताको अति आवश्यक अनिवार्य इच्छा थियो, जुन इच्छा जसरी भए पनि पूरा हुनुपरेको थियो । यसकारण प्रभु येशू मृत्युसम्म आज्ञाकारी हुनुभयो, अनि पवित्र शास्त्रअनुसार उहाँ मर्नुभएको तेस्रो दिन बौरिउठ्नुभयो ।

इ) यूहन्ना १०:१९-२१: यहूदीहरूको बीचमा फाटो आएको

यूहन्ना १०:१९: प्रभु येशूका यी वचनहरूले गर्दा यहूदीहरूको बीचमा फेरि पनि फाटो आयो । ख्रीष्ट येशू यस संसारमा आउनुभयो । जहाँ-जहाँ उहाँ प्रवेश गर्नुहुन्छ, त्यहाँ-त्यहाँ मानिसहरूमा, परिवार र हृदयहरूमा उहाँ फाटो ल्याउनुहुन्छ । संसारमा उहाँको तरवार कि उहाँको शान्ति, कुनचाहिँ हो ? प्रभु येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाता ग्रहण गर्नेहरू मात्र परमेश्वरको शान्ति जान्दछन् र अरू सबै उहाँको तरवारको धारको अनुभव गर्छन् ।

यूहन्ना १०:२०-२१: यस संसारमा प्रभु येशू एकमात्र सिद्ध मानिस हुनुहुन्थ्यो । उहाँ कहिल्यै कुनै गलत शब्द बोल्नुहुन्नथियो । उहाँले कहिल्यै कुनै खराबी गर्नुहुन्नथियो । तर मानिसहरूको हृदय कति भ्रष्ट ! प्रभु येशू प्रेम र बुद्धिले पूर्ण वचनहरू लिएर आउनुहुँदा मानिसहरूले उहाँलाई भूत लागेको पागल भनेछन् ! 'त्यसको कुरा किन सुन्छौ' भनेछन् ! निस्सन्देह, मानव-इतिहासमा यो कालो कलङ्क बसिरहन्छ नै ! तर उहाँको विषयमा कतिको राय फरक थियो । प्रभु येशूका वचनहरू र उहाँका कामहरू भूत लागेको मानिसका होइनन् रहेछन्; उहाँ असल मानिस हुनुपर्छ भनी तिनीहरूले चाल पाए ।

ढ) यूहन्ना १०:२२-३९: प्रभु येशूका कामहरूले उहाँ ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण दिन्छन्

यूहन्ना १०:२२: यस ठाउँमा आएर अधिको वृत्तान्त समाप्त भयो । अबदेखि चाहिँ प्रभु येशू फरिसीहरूसँग कुरा गर्नुहुन्न, तर सर्वसाधारण यहूदीहरूसित बोल्नुहुन्छ । हामीले यो कुरा कसरी जान्ने ? किनकि यूहन्ना १०:२१ र २२ पदको बीचमा समयको अन्तराल भएको थियो । यूहन्ना १०:२२ पदमा समर्पणको चाड भएको थियो । याद गर्नुहोस्, सम्पूर्ण बाइबलभरि यस चाडको विषयमा अन्त कहीं पनि लेखिएको छैन । यो

समर्पणको चाड हिन्रू भाषामा 'हनुक्काह' भनिन्छ। ख्रीष्टपूर्व १६५ सालको कुरा हो, मक्काबीका यहूदाले परमेश्वरको मन्दिरको पुनर-समर्पण गरेका थिए, जुन मन्दिर एन्टिओकका एपिफानेसले अशुद्ध पाएका थिए; तिनी ख्रीष्टपूर्व १७५-१६३ सालसम्म अरामका राजा भएका थिए। यो चाड यहूदी जातिका मानिसहरूले स्थापित गरेरै सालैपिच्छे मान्दथिए। यो समर्पणको चाड परमप्रभुका चाडहरूमध्येको थिएन। ऋतुअनुसार त्यस बेला जाडोको समय अर्थात् हिउँद थियो। तर मौसम मात्र होइन, तर मानिसहरूका हृदय पनि निक्कै ठण्डा भएका थिए।

यूहन्ना १०:२३-२४: प्रभु येशूको सेवकाइ सिद्धिन लागेको थियो। अनि उहाँले आफू परमेश्वर पिताको इच्छामा सम्पूर्ण रूपले समर्पित हुनुभएको कुरा आफ्नो क्रसको मृत्युद्वारा देखाउन लाग्नुभएको थियो। सुलेमानको दलानचाहिँ राजा हेरोदले बनाएको मन्दिरसँग जोडिएको, खाँमाहरूमाथि छाना लगाइएको एउटा खुला ठाउँ थियो। प्रभु येशू त्यस दलानमा टहलिरहुनुभएको थियो। त्यहाँ यहूदीहरूका निम्ति उहाँको वरिपरि भेला हुन प्रशस्त ठाउँ थियो।

चारैतिरबाट यहूदीहरूले उहाँलाई घेरे। तिनीहरूले उहाँलाई भने: *'कहिलेसम्म तपाईं हामीलाई शङ्कामा/दोधारमा राख्नुहुन्छ? तपाईं ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भने हामीलाई सफासँग भनिदिनुहोस्!'*

यूहन्ना १०:२५-२६: प्रभु येशूले तिनीहरूलाई आफ्ना वचनहरू र आफ्ना कामहरूको विषयमा याद दिलाउनुभयो; किनकि धेरै पल्ट उहाँले तिनीहरूलाई 'मसीह म हुँ' भन्ने गर्नुहुन्थ्यो, अनि उहाँले गर्नुभएका अचम्मका कामहरूले पनि उहाँको यो दाबी सत्य हो भन्ने प्रमाण दिए। उहाँका ती आश्चर्यकर्महरू आफ्ना पिताको अधिकारमा र आफ्ना पिताको महिमाका निम्ति गरिएका थिए। यसरी नै पिताले उहाँलाई मसीहको रूपमा यस संसारमा पठाउनुभएको हो भन्ने कुरा पक्का भयो।

तर यहूदीहरू उहाँलाई मसीहको रूपमा ग्रहण गर्न तयार भएनन्। यसैबाट स्पष्ट भयो, कि तिनीहरू उहाँका भेडाहरूमध्येका थिएनन्। तिनीहरू उहाँका हुनलाई अलग गरिएका भए तिनीहरू उहाँमाथि विश्वास गर्न इच्छुक र तयार हुनेथिए।

यूहन्ना १०:२७: अबका केही पदहरूमा ख्रीष्ट येशूको कुनै पनि भेडा कहिल्यै नष्ट हुनेछैन भन्ने कुरा सुस्पष्ट रूपले सकाइएको छ । हरेक ख्रीष्ट-विश्वासी अनन्त-अनन्तसम्म सुरक्षित हुन्छ । यो गौरवले युक्त वास्तविकता हो । ख्रीष्टका भेडाहरू, उहाँका सच्चा भेडाहरू उहाँको सोर सुन्छन् । शुरुमा उनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरिएको समयमा उनीहरू उहाँको सोर सुन्न थाल्छन् । त्यस बेला उनीहरू प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेर उहाँप्रति आफ्नो प्रतिक्रिया देखाउँछन् । त्यसपछि उनीहरू दिन-दिनै उहाँको सोर सुन्ने गर्छन् र उहाँको वचन पालन गर्दै गर्छन् । प्रभु येशू आफ्ना भेडाहरूलाई चिन्नुहुन्छ । उहाँ एक-एक भेडाको नाम जान्नुहुन्छ । उहाँमा कुनै बेवास्ता वा लापरवाही नै छैन, जसले गर्दा कुनै भेडा हराउन सक्नेथियो । उहाँको ध्यानबाट एउटै पनि फुस्कँदैन । ख्रीष्ट येशूका भेडाहरू उहाँलाई पछ्याउँछन् । शुरुमा उनीहरू उहाँमाथि विश्वास गरेर मुक्ति पाउँछन् भने त्यसपछि उनीहरू आज्ञाकारिताको मार्गमा उहाँको साथ-साथमा हिँड्दै अघि बढ्छन् ।

यूहन्ना १०:२८: ख्रीष्ट येशू आफ्ना भेडाहरूलाई अनन्त जीवन दिनुहुन्छ । अनन्त जीवन भन्नाले कहिल्यै नटुङ्गिने तर अनन्त-अनन्तसम्म रहिरहने जीवन हो । यो अनन्त जीवन उनीहरूको असल व्यवहारको फल होइन । त्यस्तो सर्त राखिएको छैन यहाँ । उहाँले दिनुहुने जीवन अनन्त जीवन हो । तर अनन्त जीवन एउटा गुणाढ्य जीवन पनि हो । अनन्त जीवन त्यही जीवन हो, जुन जीवन प्रभु येशूसँग छ । अनन्त जीवन पाएको व्यक्ति परमेश्वरका कुराहरू उपभोग गर्न सक्छ, यहाँ यस संसारमा पनि । अनि यस प्रकारको जीवन मात्र हाम्रो स्वर्गीय घरको योग्य हुन्छ । अबका केही शब्दहरूमा तपाईं ध्यान दिनुहोला ! *'तिनीहरू कहिल्यै³²⁾ नष्ट हुनेछैनन् ।'* ख्रीष्ट येशूको एउटा भेडा नाश हुनु सम्भव भयो भने प्रभु येशूले आफ्नो यो प्रतिज्ञा भङ्ग गर्नुहुनेथियो । तर यो असम्भव नै छ । येशू ख्रीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ । उहाँ आफ्नो प्रतिज्ञाको बारेमा चुक्नुहुन्न, चुक्न सक्नुहुन्न । यसकारण उहाँको प्रतिज्ञा जारी रहन्छ । उहाँका भेडाहरूमध्ये एउटै पनि नरकमा पर्नेछैन, नरकमा आफ्नो अनन्तता बिताउनेछैन ।

के प्रभुको यस बनाइबाट मानिसले मुक्ति पाएपछि एउटा लापरवाही जीवन जिउन सक्छ भन्ने अर्थ बुझ्न सकिन्छ ? के मानिस मुक्ति पाएर यस संसारका पापले युक्त मोजमज्जा र सुखविलासहरूमा जिउन सक्छ ? ऊ यसो गर्न सक्दैन; किनभने संसारका ती पापी कुराहरूका निम्ति उसको चाहना नै छैन । ऊ आफ्नो प्राणका गोठाला येशूलाई पछ्याउने इच्छा गर्छ । ख्रीष्टको चेला बन्नका निम्ति हामी इसाई जीवन जिउँदैनौं, न ता मुक्ति कायम राख्नलाई यसो गर्छौं । तर हामी ख्रीष्टका भएका हुनाले हामी इसाई जीवन जिउँछौं । हामी एउटा पवित्र जीवन जिउने इच्छा गर्छौं, मुक्ति हराउने डरले होइन, तर हाम्रा निम्ति क्रूसमा आफ्नो प्राण दिनुहुने येशू प्रभुप्रति धन्यवादी भई यसो गर्छौं । विश्वासी अनन्त-अनन्तसम्म सुरक्षित हुन्छ भन्ने शिक्षाले लापरवाही जीवन जिउने हौसला कदाचित दिँदैन, तर पवित्र जीवन जिउने ठूलो प्रोत्साहन पो दिन्छ ।

कसैले कुनै विश्वासीलाई ख्रीष्ट येशूको हातबाट खोस्दैन, खोस्नै सक्दैन । उहाँको हात सर्वसामर्थी छ । उहाँको हातले सारा संसार सृष्टि गर्नुभयो । अनि आजको दिनसम्म उहाँको हातले सारा विश्वमण्डलको सम्हाल गरेको छ । यसकारण कुनचाहिँ शक्ति होला, जसले उहाँको कुनै भेडा उहाँको हातबाट खोस्न सक्छ ? यस्तो कुनै शक्ति नै छैन ।

यूहन्ना १०:२९: विश्वासी ख्रीष्टको हातमा मात्र कहाँ हो र ? ऊ परमेश्वर पिताको हातमा पनि सुरक्षित छ । ख्रीष्ट येशू र परमेश्वर पिता दुवैतिरबाट उसको सुरक्षा सुनिश्चित छ । परमेश्वर पिता सबैभन्दा महान् हुनुहुन्छ, र कसैले पनि कुनै ख्रीष्ट-विश्वासीलाई परमेश्वर पिताको हातबाट खोस्न सक्दैन ।

यूहन्ना १०:३०: 'म र मेरा पिता हामी एक हौं' भनेर प्रभु येशूले परमेश्वरसित समान हुनुभएको दाबी अझ पुष्टि गर्नुभयो । प्रभु येशू परमेश्वर पिता कुन हिसाबले समान हुनुहुन्छ ? यहाँ प्रभु येशू पितासँग उहाँको प्रतापी सामर्थ्यमा बराबर हुनुभएको देखिन्छ । भर्खर उहाँले आफ्ना भेडाहरूलाई अनन्तसम्म सुरक्षित राख्न सक्ने क्षमताको विषयमा कुरा गर्नुभयो । यसकारण उहाँको शक्ति र परमेश्वर पिताको शक्ति बराबर भएको कुरा स्पष्टीकरणको रूपमा यहाँ थपिएको होला । परमेश्वरका अरू

सबै सद्गुणहरूको विषयमा पनि प्रभु येशूसँग कुरा यस्तै छ। प्रभु येशू ख्रीष्ट पूरा रूपले परमेश्वर हुनुहुन्छ; उहाँ पितासँग हर हिसाबले र हर दृष्टिकोणले समान हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १०:३१: यहूदीहरूले मुक्तिदाता प्रभुका यी वचनहरू कुन प्रकारको अर्थमा लिए, सो कुराको सम्बन्धमा कुनै शङ्का छैन। तिनीहरूले उहाँलाई हान्न ढुङ्गाहरू टिपे; किनभने सुस्पष्ट रूपले उहाँले आफ्नो ईश्वरत्व प्रस्तुत गर्नुभएको थियो, र तिनीहरूले त्यो छर्लङ्ग बुझे।

यूहन्ना १०:३२: तिनीहरूले उहाँमाथि ढुङ्गाहरूको राश लाउनुभन्दा अगाडि प्रभु येशूले तिनीहरूलाई भन्नुभयो: *'पिताको तर्फबाट मैले तिमीहरूलाई धेरै असल कामहरू देखाएको छु। तीमध्ये कुनचाहिँ कामका निम्ति तिमीहरू मलाई ढुङ्गाले हान्छौं?'* परमेश्वरको आज्ञानुसार गरिएको उहाँको कुन कामले तिनीहरूको रिस उठायो?

यूहन्ना १०:३३: होइन, होइन। उहाँले गर्नुभएका आश्चर्य-कर्महरूको खातिर तिनीहरूले उहाँलाई ढुङ्गाले हानेर मार्न चाहेनन्। तर परमेश्वर पितासमान हुनुभएको दाबी गरेर उहाँले ईश्वरनिन्दा गर्नुभएको ठानेर तिनीहरूले उहाँलाई ढुङ्गाले हान्न खोजे। तिनीहरूका निम्ति येशूचाहिँ एउटा साधारण मानिस हुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूले उहाँलाई त्योभन्दा बढी सम्भेनन्। यसैले उहाँले आफूलाई परमेश्वरसित बराबर तुल्याउनुभएको उहाँको दाबी तिनीहरूले सहन सकेनन्।

यूहन्ना १०:३४: प्रभु येशूले यहूदीहरूको सामु भजन ८२:६ पद उद्धृत गर्नुभयो। उहाँले त्यो पद तिनीहरूको व्यवस्थामा लेखिएको खण्ड भएको भन्नुभयो। यो पद त्यस पुरानो नियमबाट लिइएको थियो, जुन पुरानो नियम तिनीहरूले परमेश्वरको दिव्य वाणी माने। भजन ८२:६ पदमा यसरी लेखिएको छ: *'मैले भनें, तिमीहरू ईश्वरहरू हौं; अनि तिमीहरू सबै परमप्रधानका सन्तान हौं।'* त्यो भजन इस्राएली जातिका न्यायकर्ताहरूका निम्ति लेखिएको थियो। उनीहरू त्यस भजनअनुसार ती ईश्वरहरू थिए। उनीहरूमा ईश्वरत्व भएको हुनाले उनीहरूले होइनन्, तर उनीहरूले मानिसहरूको न्याय गर्दा परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गरेका हुनाले

तिनीहरूले ईश्वर भन्ने नाम पाएका थिए । ईश्वरहरू अनुवाद गरिएको हिब्रू शब्द 'एलोहिम' हो, जसको अर्थ शक्तिशाली जनहरू हो । यसकारण न्यायकर्ताहरूजस्तो गन्नेमात्रे व्यक्तिहरूका निम्ति पनि प्रयोग गरिएको शब्द हो । त्यस भजनको बाँकी खण्डमा ध्यान दिने हो भने त्यसबाट छर्लङ्ग बुझिन्छ कि ती न्यायकर्ताहरूमा कुनै ईश्वरत्व थिएन; किनभने उनीहरूले अन्याय गरेका थिए, पक्षपात गरेका थिए र न्याय बिगारेका थिए ।

यूहन्ना १०:३५: प्रभु येशूले त्यो भजनको पद किन लिनुभयो ? किनभने जसकहाँ परमेश्वरको वचन आएको थियो, उनीहरूलाई नै परमेश्वरले 'ईश्वरहरू' भन्नुभएको कुरा येशूले यहूदीहरूलाई देखाउन चाहनुभयो । यसर्थ ती मानिसहरू जसकहाँ परमेश्वरको वचन आएको थियो, उनीहरू परमेश्वरको वक्ताहरू थिए । उनीहरूद्वारा नै परमप्रभु परमेश्वर इस्त्राएली जातिसँग बोल्नुहुन्थ्यो । उनीहरूले परमेश्वरको अधिकारको स्थानमा उहाँको न्यायको काम गर्थे । यसैले उनीहरूले त्यस ओहदामा परमेश्वरको प्रदर्शन गर्थे; किनभने परमेश्वरले यसो गर्नका निम्ति उनीहरूलाई त्यस उच्च पदमा नियुक्त गर्नुभएको थियो । तब प्रभु येशूले पुरानो नियमको विषयमा आफ्नो विश्वास यसरी व्यक्त गर्नुभयो: 'अनि पवित्र शास्त्र भङ्ग हुनै सक्दैन ।' उहाँको भनाइअनुसार पुरानो नियममा परमेश्वरको आत्माको प्रेरणा छ । ती लेखहरूमा कुनै भूलत्रुटि छैन; ती धर्मशास्त्रका वचनहरू पूरा हुने नै छन् । पुरानो नियमको कुनै शब्द नकार्न सकिँदैन । यस सम्बन्धमा हामी यो पनि भनिहालीं: पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको एक-एक शब्द परमेश्वरको प्रेरणाले दिइएको हो । पवित्र शास्त्र लेखे लेखकहरूले केवल परमेश्वरका विचार, भावना र धारणाहरू व्यक्त गर्ने प्रेरणा पाएका होइनन् । याद गर्नुहोस्, यहाँ प्रभु येशूको तर्क 'ईश्वरहरू' भन्ने एकै शब्दमा आधारित थियो ।

यूहन्ना १०:३६: प्रभु येशूको प्रथम तर्क ठीक थियो भने उहाँको दोस्रो तर्क पनि सठीक हुनुपर्छ । पुरानो नियममा ती अन्याय गर्ने न्यायकर्ताहरूलाई 'ईश्वरहरू' भन्ने सम्बोधन गरिएको थियो भने उहाँलाई परमेश्वरका पुत्र भन्ने विषयमा के भयो ? उहाँले भन् बढूता गरी

परमेश्वरका पुत्र भनिने अधिकार पाउनुपर्थ्यो। ती न्यायकर्ताहरूकहाँ परमेश्वरको वचन आएको थियो; तर उहाँ स्वयम् परमेश्वरको वचन हुनुहुन्थ्यो, र हुनुहुन्छ। उनीहरूलाई 'ईश्वरहरू' भन्ने नाम दिइएको थियो; तर उहाँ स्वयम् परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो, र हुनुहुन्छ। ती न्यायकर्ताहरूको विषयमा पिताले उनीहरूलाई पवित्र पारेर यस संसारमा पठाउनुभएको कुरा कहिल्यै भन्न सकिँदैन। उनीहरू पतित आदमका सन्तानहरू थिए; अरू सबै मानिसहरूले जस्तो गरी उनीहरूले यस संसारमा जन्म लिएका थिए। तर प्रभु येशूचाहिँ - परमेश्वर पिताले उहाँलाई अनादिकालदेखि नै यस संसारको मुक्तिदाता हुनलाई अलग पार्नुभएको थियो। अनि उहाँ सदैव स्वर्गमा आफ्ना पिताको साथमा हुनुहुन्थ्यो; अनि स्वर्गबाट नै पिताले उहाँलाई यस संसारमा पठाउनुभएको हो। यसकारण परमेश्वरसित बराबर हुने दाबी उहाँले लुट्नुभएन; यो उहाँको जन्मसिद्ध अधिकार थियो। परमेश्वरको पुत्र हुँ भन्नेमा उहाँले ईश्वरनिन्दा गर्नुभएको थिएन; किनभने उहाँ पितासँग एक, पितासित बराबर हुनुहुन्थ्यो। यहूदीहरूले परमेश्वरका वक्ताहरू वा न्यायकर्ताहरूलाई, जो पापी मानिसहरू थिए, 'ईश्वरहरू' भन्ने सम्बोधन गर्न सक्छन् भने भन् बढ्ता गरी यो कुरा प्रभु येशूमा सत्य ठहरिनेथियो; किनभने उहाँ साँच्चै परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो, र हुनुहुन्छ।

यस विषयमा श्री शमूएल ग्रीनले यसो भनेका छन्: ' "तिमीले आफूलाई परमेश्वर तुल्याएका छौ" भन्ने यहूदीहरूको आरोप थियो। अनि "म र मेरा पिता हामी एक हौं भन्दाखेरि मैले आफूलाई परमेश्वरसित बराबर तुल्याएकै छैन" भनेर उहाँले त्यो कुरा इन्कार गर्नुभएन। उहाँले ईश्वरनिन्दा गर्नुभएको कुरा सरासर इन्कार गर्नुभयो। उहाँको ईश्वरत्वको सम्मानित उपाधिको दाबी पूरा पुष्टि गर्ने आधार थियो; किनभने उहाँ मसीह, परमेश्वरका पुत्र, इम्वानुएल हुनुहुन्थ्यो। तर यहूदीहरूले उहाँका यी उच्च दाबीहरूमा एकैक्षणका निम्ति पनि आफ्नो विचार पुस्त्राएनन्। यो कुरा स्पष्ट छ; किनकि यूहन्ना १०:३९ पदअनुसार प्रभु येशूसित तिनीहरूको दुस्मनी भइ नै रह्यो।'³³

यूहन्ना १०:३७: मुक्तिदाता प्रभुले फेरि पनि आफ्ना अचम्मका कामहरू आफ्नो ईश्वरीय अधिकारको प्रमाणस्वरूप लिनुभयो। तर यहाँ

‘मेरा पिताका कामहरू’ चाहिँ हामीले याद गर्नुपर्ने शब्दहरू हुन् । आश्चर्य-कर्महरू चाहिँ ईश्वरत्यलाई प्रमाणित गर्ने खास कुरा होइनन् । पवित्र बाइबलमा त्यस्तै दुष्ट आत्मा र मानिसहरूका विभिन्न बयानहरू समावेश गरिएका छन्, जुन दुष्ट आत्माहरू र जुन मानिसहरूले कुनै न कुनै आश्चर्यकर्म वा चमत्कारपूर्ण काम गरेका थिए । तर प्रभु येशूले गर्नुभएका अचम्मका कामहरू उहाँका पिताका कामहरू थिए । ती कामहरूले उहाँलाई उहाँ मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा दुई प्रकारले प्रमाणित गर्छन् । पहिले, उहाँले गर्नुभएका कामहरूको विषयमा पुरानो नियमले मसीहले यस्ता-यस्ता कामहरू गर्नुहुनेछ भनेर भविष्यवाणी गरेको थियो । दोस्रो, उहाँका अचम्मका कामहरू कृपाका कार्य र मानिसहरूको भलाइ गर्ने उपकारहरू थिए । दुष्ट आत्मा वा मानिसले अरू मानिसहरूका निम्ति यस्ता कल्याणले पूर्ण भलाइका कामहरू गर्दै-गर्दैन ।

यूहन्ना १०:३८: हाम्रो सहायताका निम्ति श्री जे. सी. रायलले यस पदको निम्न भावअनुवाद गरेका छन्, जो यस प्रकारको छ: ‘मैले पिताका कामहरू गरिरहेको छु; तब मेरा शब्दहरूले तिमीहरूलाई विश्वास दिलाउन सक्दैनन् भने मेरा यी कामहरूले विश्वास दिलाऊन् । तिमीहरूले मेरा वचनहरू प्रमाणस्वरूप ग्रहण गर्न सक्दैनौ र तिनैले तिमीहरूलाई बाधा पार्छन् भने मेरा कामहरू ग्रहण गर र तिनलाई मेरो पक्षमा बोल्न देओ ! यसो गरेर तिमीहरूले म र मेरा पिता हामी एक हौं; उहाँ ममा हुनुहुन्छ र म उहाँमा छु भन्ने कुरा जान्नेछौ र विश्वास गर्न सक्नेछौ । तब परमेश्वरको पुत्र हुँ भनेर मैले ईश्वरनिन्दा गरेकै छैनँ भन्ने कुरा तिमीहरूलाई निश्चय नै थाहा लाग्छ ।’

यूहन्ना १०:३९: प्रभु येशूले आफ्ना दाबीहरूबाट हट्नुको सट्टामा उहाँले तिनलाई भन् गठिला र सुदृढ पार्नुभएको कुरा ती यहूदीहरूले चाल पाए । यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई फेरि पक्रन खोजे । तर उहाँ यसपालि पनि तिनीहरूको हातबाट उम्कनुभयो । अब चाँडै त्यो घडी आउँछ, जब उहाँले तिनीहरूलाई आफूलाई पक्रन मौका दिनुहुनेछ । तर हालैमा त्यो घडी आएको थिएन ।

६) यूहन्ना १०:४०-११:५७: परमेश्वरको पुत्रको सेवकाइको तेस्रो वर्ष: यर्दनपारि पेरियामा

क) यूहन्ना १०:४०-४२: प्रभु येशू हटेर यर्दनपारि
जानुभयो

यूहन्ना १०:४०: प्रभु येशू यर्दनपारि त्यही ठाउँमा जानुभयो, जहाँबाट उहाँले आफ्नो सेवकाइ शुरु गर्नुभएको थियो। उहाँको तीन वर्षको सेवकाइ सिद्धि लागेको थियो, जुन अवधिभित्र उहाँले अमर वचनहरू बोल्नुभएको थियो र अपूर्व कामहरू गर्नुभएको थियो। उहाँले शुरु जहाँ गर्नुभएको थियो, त्यहाँ उहाँले अबचाहिँ यहूदी धर्म र समाजबाट बाहिर, बहिष्कृत अवस्थामा, एउटा एकलास ठाउँमा अन्त पनि गर्दै हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना १०:४१: 'धेरैजना उहाँकहाँ आए।' हुन सक्छ, उहाँकहाँ आउने ती मानिसहरू सच्चा विश्वासीहरू थिए होलान्। उनीहरू उहाँको साथमा उहाँको निन्दा भोग्न तयार थिए। उनीहरू इस्राएलको छाउनीदेखि बाहिर उहाँसँग रहन राजी भए। उहाँको पछि आउनेहरूले बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको उज्ज्वल तारिफ गरे। यूहन्नाको सेवकाइमा कुनै आश्चर्यचकित पार्ने चमत्कारिता थिएन, न ता कुनै प्रकारको उत्तेजनाले युक्त तमाशा थियो। तर तिनको सेवकाइमा यथार्थता थियो। तिनले प्रभु येशूको विषयमा जेजति भनेका थिए, त्यो सबै मुक्तिदाता प्रभुको जीवन र सेवकाइ पूरा भयो। यस कुराबाट हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीले उत्साह पाओस्! हामीमध्ये कसैले पनि कुनै आश्चर्यकर्म देखाउन सक्दैनौं, न ता अरू कुनै तरिकाले मानिसहरूको ध्यान आकर्षण गर्न सक्छौं होला, तर हामी सबैले हाम्रा प्रभु र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्टको सरल तर यथार्थ गवाही दिन सक्छौं। परमेश्वरको दृष्टिमा यो अति मूल्यवान् हो।

यूहन्ना १०:४२: सुन्दर र हाप्रो ध्यान लगाउन लायक कुरा के हो भने, इस्राएली जातिका मानिसहरूले प्रभु येशूलाई तिरस्कार गरे पनि तिनीहरूमध्ये कोही-कोही मानिसहरू थिए, जसले विनम्रसाथ उहाँलाई सम्पूर्ण हृदयले ग्रहण गरे। अनि हरेक पुस्तामा कुरा यस्तै छ। मानिस-हरूमा सधैं 'जगेडा' नामक बाँकी भागरूपी जनहरू हुन्छन्, जसले प्रभु येशूको पक्ष लिएर संसार र समाजदेखि बाहिर तिरस्कृत अवस्थामा उहाँको साथमा रहने गर्छन्। उनीहरूलाई घृणा गरिन्छ; उनीहरूको गिल्ला गरिन्छ; तर उनीहरू परमेश्वरका पुत्रसितको घनिष्ठ, मीठो सङ्गति उपभोग गर्ने गर्छन्।

ख) यूहन्ना ११:१-४: लाजरस बिरामी भएको

यूहन्ना ११:१: यहाँ हामी प्रभु येशूको सेवकाइको अन्तिम ठूलो चिन्ह, त्यस सातौं चिन्हमा आइपुगेका छौं। कति दृष्टिकोणबाट हेर्दाखेरि त्यसलाई सबैभन्दा महान् चिन्ह भन्न मिल्छ; किनभने मरिसकेको मानिसलाई फेरि जीवित पार्नुचाहिँ प्रभुको त्यो सातौं चिन्ह थियो। लाजरसचाहिँ बेथानीका बासिन्दा थिए। बेथानी बस्ती यरूशलेमदेखि पूर्व दुई माइल टाढामा थियो। बेथानी मरियम र तिनकी दिदी मार्थाको गाउँ थियो। यस विषयमा श्री ए. डब्लू. पिङ्गले जे. सी. रायलको कुरा यसो उद्धृत गरेका छन्: 'परमेश्वरको दृष्टिमा गाउँ, शहर र देशहरूमा उहाँका चुनिएका जनहरू बसेकाले गर्दा त्यो गाउँ, त्यो शहर र ती देशहरूको मूल्य र महत्त्व बढ्छ। मार्था र मरियमको गाउँको नाम छ, नयाँ नियममा, तर मिस्र देशको राजधानी मेम्फिस र थेबेसको नामनिशान छैन।' ³⁴⁾

यूहन्ना ११:२: प्रेरित यूहन्ना आफ्नो स्पष्टीकरण दिन्छन्: 'यी तिनै मरियम थिइन्, जसले प्रभुलाई सुगन्धित तेल घसेर उहाँका पाउहरू आफ्ना केशले पुछेकी थिइन्।' मरियमको श्रद्धाभक्तिले युक्त एउटा कामले गर्दा पवित्र आत्माले यहाँ तिनको नाम लिनुभएको छ। यसबाट स्पष्ट छ: प्रभु येशू आफ्ना जनहरूबाट प्रेमले युक्त कर्महरू पाउन अति मन पराउनुहुन्छ।

यूहन्ना ११:३: लाजरस बिरामी भए। त्यस बेला प्रभु येशू यर्दनपारिपट्टि हुनुहुन्थ्यो। तुरुन्तै लाजरसका दिदीहरूले उहाँकहाँ यसो

भन्ने खबर पठाए: 'प्रभु, जसलाई तपाईं माया गर्नुहुन्छ, उनी बिरामी भएका छन्।' ती बहिनीहरूले कुन प्रकारले प्रभु येशूलाई त्यो हाल बताइदिए, त्यसमा एउटा घतलाग्दो, हृदयस्पर्शी कुरा छ। प्रभुले किन भट्टै आईकन उनीहरूलाई सहायता गर्नुपरेको थियो? त्यसको विशेष कारण के हो? उनीहरूका भाइका निम्ति उहाँको जुन प्रेम थियो, त्यो प्रेम उनीहरूले यहाँ दाबी गरे।

यूहन्ना ११:४: तब येशूले भन्नुभयो: 'यो मृत्युसम्म पुग्दाउने रोग होइन!' यसो भन्दाखेरि उहाँले 'लाजरस मर्दै-मर्दैन्' भन्नुभएन, तर उहाँले 'लाजरसको त्यो रोग अन्तमा मृत्युमा टुङ्गिने होइन' भनेर भन्नुभयो। किनकि लाजरस मर्नेथिए, र उहाँले तिनलाई मरेकाहरूबाट बौराएर उठाउनुहुनेथियो। आखिर तिनको त्यो बिरामी परमेश्वरको महिमाका निम्ति थियो। त्यसबाट परमेश्वरका पुत्रको महिमा हुनु नै परमेश्वरको उद्देश्य थियो। परमेश्वरले त्यो कुरा किन हुन दिनुभयो? त्यसमा प्रभु येशूले बेथानीमा आईकन लाजरसलाई मरेको अवस्थाबाट बौराएर उठाऊन् भन्ने परमेश्वरको उद्देश्य थियो। यसरी नै उहाँ सत्य मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा फेरि पनि एकपल्ट प्रकट हुनेछ। त्यो ईश्वरीय शक्तिले भरपूर भएको आश्चर्यकर्म देखेर मानिसहरूले परमेश्वरलाई महिमा दिनेछन्।

लाजरसको जीवनमा कुनै विशेष पाप थियो र तिनको बिरामी त्यस पापको फल थियो भन्ने कुरा प्रमाणित गर्ने सङ्केत, अँ, यस प्रकारले अनुमान गर्ने कुनै गन्धसमेत छैन यहाँ। लाजरसचाहिँ प्रभु येशूको भक्त चेला थिए; तिनी मुक्तिदाता प्रभुको प्रेमपात्र थिए।

ग) यूहन्ना ११:५-१६: प्रभु येशू बाटोमा बेथानी आउँदै हुनुहुन्छ

यूहन्ना ११:५: जब हाम्रो परिवारमा कोही बिमारी हुन्छ, तब परमेश्वर हामीसँग नाराज हुनुभएको कुरा सोच्नुहुँदैन। यहाँ लाजरसको बिरामी परमेश्वरको क्रोधको चिन्ह होइन, तर उहाँको प्रेमको चिन्ह पो थियो। परमेश्वर जसलाई प्रेम गर्नुहुन्छ, उसैको ताडना गर्नुहुन्छ।

यूहन्ना ११:६-७: प्रभु येशूले ती तीनजना विश्वासीहरूलाई प्रेम गर्नुभएको भए उहाँ त्यो खबर सुन्नासाथ सबै थोक छोडेर उनीहरूको घरतिर हतारिनुपर्ने कुरा सोच स्वभाविक हो । तर उहाँले यसो गर्नुभएन । उहाँले बिरामीको खबर सुन्नभयो, र पनि उहाँ अझ पनि दुई दिन त्यही ठाउँमा रहनुभयो, जहाँ उहाँ हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वर ढिलो गर्न सक्नुहुन्छ, तर यो उहाँको ढिलाइ उहाँले वञ्चना गर्नुभयो भनेर ठान्नुहुँदैन । हाम्रा प्रार्थनाहरूको उत्तर तुरुन्तै नहुन सक्छ; त्यसमा उहाँको उद्देश्य छ । उहाँ हामीलाई पर्खन सिकाउँदै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा हामीले बुझ्नुपर्छ । अनि को जान्दछ, हामीले धीरजसँग उहाँको बाटो हेर्दै गरेको हुनाले उहाँ अचम्म प्रकारले, हामीले कहिल्यै नसोचेको पाराले हाम्रो प्रार्थनाको उत्तर दिनुहुन्छ कि ? मार्था, मरियम र लाजरसका निम्ति भएको प्रभु येशूको प्रेमले पनि उहाँलाई आफ्नो ठहराइएको समयभन्दा अघि हतारिएर जाने पार्न सकेन । हरेक कुरामा उहाँले आफूलाई आफ्ना पिताको इच्छामा सुम्पनुभयो, उहाँ सधैं पिताको इच्छाप्रति आज्ञाकारी हुनुभयो र परमेश्वरको निर्धारित समयअनुसार चलनुभयो ।

यी दुई दिनपछि, जुन दिन कसैलाई खेर फालेको समय लाग्न सक्छ, उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो: 'आओ, हामी फेरि यहूदिया जाऔं !'

यूहन्ना ११:८: ख्रीष्ट येशूले त्यस अन्ध मानिसलाई देखे तुल्याउनुभएपछि यहूदीहरूले उहाँलाई ढुङ्गाले हान्न खोजेको सम्भना उहाँका चेलाहरूका निम्ति आलै थियो । प्रभुको यस योजनामा तिनीहरूले ताजुप माने । यहूदिया गएर उहाँले आफ्नो जीवन किन फेरि पनि खतरामा हाल्न चाहनुभयो ?

यूहन्ना ११:९: तब येशूले उनीहरूलाई यसो भन्दै जवाफ दिनुभयो: 'के दिनमा बाह्र घण्टा हुँदैनन् र ?' प्रायः दिनमा बाह्र घण्टा उज्यालो हुन्छ, जब मानिस काम गर्न सक्छ । त्यस अवधिभित्र मानिसले काम गरे उसलाई ठेस खाएर लड्ने डर हुँदैन; किनकि उसले कहाँ जाँदैछ र के गर्दैछ, सो देख्छ । यस संसारको ज्योति त्यो उज्यालो हो, जसले उसलाई ठेस खानु वा अपभ्रष्ट मृत्युमा पर्नुदेखि जोगाउँछ ।

प्रभु येशूका यी शब्दहरूको आत्मिक अर्थ यस प्रकारको छः प्रभु येशू परमेश्वरको सिद्ध इच्छाअनुसार हिँड्दै हुनुहुन्थ्यो। यसकारण परमेश्वरले निर्धारित गर्नुभएको समयभन्दा पहिले उहाँको हत्या हुने डरै थिएन। उहाँले आफ्नो काम पूरा नगरुन्जेल उहाँ पूरा रूपले सुरक्षित हुनुहुन्थ्यो।

एक प्रकारले त्यो कुरा हरेक विश्वासीको जीवनमा सत्य ठहरिन्छ। संसारमा यस्तो कुनै शक्ति नै छैन, जसले प्रभुको सङ्गतिमा हिँड्नेहरू र उहाँको इच्छा पालन गर्नेहरूमाथि परमेश्वरले ठहराउनुभएको समयभन्दा अघि तिनीहरूको मृत्यु ल्याउन सक्छ।

यूहन्ना ११:१०: रातमा हिँड्ने त्यो मानिस को होला ? ऊ त्यो मानिस हो, जो परमेश्वरको इच्छाअनुसार चल्दैन, जो परमेश्वरप्रति विश्वासयोग्य हुँदैन, तर स्वेच्छाचारी हुन्छ। त्यो मानिस सजिलोसँग ठेस खान्छ; किनभने त्यससँग परमेश्वरको अगुवाइ हुँदैन। तब त्यसले आफ्नो बाटो के देख्यो र ?

यूहन्ना ११:११: प्रभु येशूले लाजरसको मृत्यु निद्रासित तुलना गर्नुभयो। तर हामीले यस सम्बन्धमा याद गर्नुपर्छ, कि नयाँ नियमभरि त्यस प्रकारको निद्रा शरीरको हुन्छ, आत्माको होइन। पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा कुनै यस्तो शिक्षा नै छैन, जसले मानिसको मृत्यु भएपछि त्यसको आत्मा निद्रामा परेको छ। तर बाइबलको खाँटि शिक्षाले त्यसको ठीक विपरीत कुरा सिकाउँछ। कुनै ख्रीष्ट-विश्वासी मर्चो भने उसको आत्मा ख्रीष्ट येशूको साथमा हुन जान्छ, जो उसका निम्ति बढिया र सर्वोत्तम कुरा हो। प्रभु येशू सर्वज्ञानी हुनुहुन्छ। त्यसमा यो वाक्य उहाँको साक्षी हो। लाजरस मरिसकेको कुरा उहाँलाई थाहा थियो, यद्यपि उहाँले केवल लाजरस बिरामी भएको खबर पाउनुभएको थियो। यो उहाँले किन जान्नुहुन्थ्यो ? किनभने उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। जोसुकै व्यक्तिले निद्रामा परेको मानिसलाई बिभाउन सक्छ। तर प्रभु येशूचाहिँ - उहाँले लाजरसलाई मरेको अवस्थाबाट बिउंताउनुहुनेछ। प्रभु येशूले यहाँ लाजरसलाई बौराएर उठाउने आफ्नो अभिप्राय प्रकट गर्नुभयो।

यूहन्ना ११:१२: प्रभुका चेलाहरूले उहाँले भन्नुभएको निद्राको अर्थ के हो, सो बुझेनन्। उहाँले लाजरसको मृत्युको कुरा गर्नुभयो भन्ने कुरा

उनीहरूले चालै पाएनन् । के उनीहरूले लाजरसको निद्रा तिनी बिसेक हुने लक्षण सम्भे, कि कसो हो ? उनीहरूको विचारमा, लाजरसले मीठो निद्रा पाउनुपर्छ बस, तब तिनी जाती भइहल्नेछन् । यस पदमा हामीले अर्को अर्थ पनि लगाउन सक्छौं, जस्तै, त्यो निद्राचाहिँ लाजरसको शिथिल अवस्थाको मुख्य कारण थियो; यसैले उहाँहरूलाई बेथानी जानु दरकार थिएन । हुन सक्छ, उहाँका चेलाहरूले आफ्नो सुरक्षाको बारेमा फिक्री गरे होलान् । यसैले येशूका शब्दमा मरियम र मार्थाको घरमा जानु नपरोस् भन्ने निहुँ भेट्टाउन सके होलान् ।

यूहन्ना ११:१३-१४: जब प्रभु येशूले लाजरसको निद्राको कुरा गर्नुभयो, तब उहाँले तिनको मृत्युको विषयमा कुरा गर्नुभएको कुरा यूहन्ना ११:१३ पदका शब्दहरूबाट स्पष्ट भएको छ । अनि अघि उहाँका चेलाहरूले यो कुरा बुझेका थिएनन् । अब त्यसको विषयमा दुई मत हुँदैन; किनभने प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई सफासँग भन्नुभयो: 'लाजरस मरेका छन्।' अचम्म, यस खबरले उहाँका चेलाहरूलाई अलिकति पनि विचलित तुल्याएन ! उनीहरूले प्रभुलाई 'तपाईंले यो कुरा कसरी थाहा पाउनुभएको?' पनि सोधेनन् । उहाँले भन्नुभयो, तब उहाँको यस ज्ञानको बारेमा बिनसित्ति प्रश्न किन गरिरहने ? उनीहरू चुप लागे ।

यूहन्ना ११:१५: लाजरसको मृत्यु भएकोमा प्रभु येशू खुशी हुनु-हुन्नथियो, तर तिनको मृत्यु हुने बेलामा बेथानीमा नहुनुभएकोमा खुशी हुनुहुन्थ्यो । त्यस बेला उहाँ बेथानीमा हुनुभएको भए लाजरस मर्नेथिएनन्; किनभने नयाँ नियमभरि प्रभुको उपस्थितिमा कोही मानिस मरेको वृत्तान्त नै छैन । अबचाहिँ उहाँका चेलाहरूले मृत्युबाट बचाउनुभन्दा महान् काम देखेछन् । अब उनीहरूका आँखाको सामु एउटा मरेको मानिस मरेका-हरूबाट बौराएर उठाइनेछ । यस प्रकारले उनीहरूको विश्वास बलियो हुनेछ । लाजरस मर्दाखेरि बेथानीमा नहुनुभएकोमा प्रभु येशू उनीहरूको खातिर खुशी हुनुहुन्थ्यो ।

उहाँले अझ भन्नुभयो: '... तिमीहरूले विश्वास गर्न सक् भनेर म त्यहाँ नभएकोमा तिमीहरूकै निम्ति आनन्दित छु।' प्रभु येशूका चेलाहरूले उहाँमाथि विश्वास नगरे ता होइनन् । प्रभुमाथि उनीहरूको

विश्वास ता थियो । यसमा कुनै शङ्का छैन । तर उनीहरूले बेथानीमा जुन आश्चर्यकर्म देख्न लागेका थिए, त्यस आश्चर्यकर्मले उहाँमाथिको उनीहरूको विश्वास भन्नु दरिलो पार्नेथियो । यसकारण 'हामी तिनीकहाँ जाऔँ' भनेर उहाँले चेलाहरूलाई आग्रह गर्नुभयो ।

यूहन्ना ११:१६: प्रभु येशू यहूदिया जानुभयो भने यहूदीहरूले उहाँलाई अवश्य मार्नेछन् भन्ने थोमाको विचार थियो । अनि चेलाहरू येशूसँग त्यहाँ गए भने उनीहरूको पनि हत्या निश्चित थियो । यसरी उनले ठोक्नुवा कसे । निराश र उदासको भुमरीमा परेको थोमाले सबै संगी-चेलाहरूलाई 'येशूको साथमा मर्न जाऔँ' भनेर अनुरोध गरे । उनका शब्दहरूमा ठूलो विश्वास र वीरता देखिँदैन, तर उनको हताश भएको अवस्थाको फलक देखिन्छ ।

घ) यूहन्ना ११:१७-२७ : प्रभु येशू पुनरुत्थान र जीवन हुनुहुन्छ

यूहन्ना ११:१७-१८: लाजरस पक्का पनि मरेको हुनुपर्छ भन्ने प्रमाणस्वरूप उनलाई चार दिन चिहानमा राखिएको बयान यहाँ लगाइएको छ । ख्याल गर्नुहोस्, कि पवित्र आत्मा लाजरसको पुनरुत्थानचाहिँ वास्तविक अलौकिक आश्चर्यकर्म थियो भन्ने तथ्य स्थापित गर्नलाई कति होशियारीसाथ र पूरा सतर्कताको साथ काम गर्दै हुनुहुन्छ । यसो बुभदा लाजरस बिरामी भएका छन् भन्ने खबर येशूकहाँ पुग्दाउनेहरू पठाइएको थोरै समयपछि तिनको मृत्यु भएको हुनुपर्छ । किनभने बेथानीबाट येशू हुनुभएको बेथबारा भन्ने ठाउँ आइपुग्नलाई एक दिन लाग्थ्यो । लाजरसको बिरामी भएको खबर सुन्नुभएपछि प्रभु येशू दुई दिनसम्म आफू हुनुभएको ठाउँमा रहनुभयो । त्यसपछि बेथानी आउनलाई फेरि एक दिन लाग्थ्यो । यो लाजरस चिहानमा चार दिन रहेको स्पष्टीकरण हो ।

पहिले हामीले भनिसक्यौं, कि बेथानी यरूशलेमदेखि पूर्व दुई माइल टाढामा थियो ।

यूहन्ना ११:१९: बेथानी यरूशलेमको नजिकै भएको हुनाले धेरै यहूदीहरूले मार्था र मरियमलाई सान्त्वना दिने स्त्रीहरूलाई साथ दिन

सके। थोरै समयभित्र त्यो शोकको घर ठूलो हर्षको घर बनेछ, जसलाई तिनीहरूको सान्त्वना खाँचो पर्दैन भन्ने तिनीहरूलाई के थाहा ?

यूहन्ना ११:२०: तब येशू आउँदै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा सुन्नासाथ मार्था उहाँलाई भेट्न गइन्। येशूसित तिनको यो भेट बेथानी-बाहिर भयो। मरियम किन घरमा बसिरहिन्, सो यहाँ हामीलाई बताइएको छैन। हुन सक्छ, तिनले प्रभु येशू आउनुभएको खबर सुनेकी थिइन्। हुन सक्छ, भारी शोकले पीडित भएर तिनले कहीं चल्न सकिनन्। हुन सक्छ, प्रार्थना र भरोसा गर्दै तिनले पर्खिरहेकी र प्रभुको बाटो हेरिरहेकी थिइन्। के प्रभु येशूसित तिनको घनिष्ठ सम्बन्ध भएको हुनाले तिनले के घट्न लागेको थियो, त्यसको भान वा भ्रमको पाइसकेकी थिइन्? यो कुरा हामीलाई थाहा छैन।

यूहन्ना ११:२१: मार्थासँग साँचो विश्वास थियो; किनभने तिनले प्रभु येशूको विषयमा उहाँले लाजरसलाई मर्नुदेखि बचाउन सक्नुहुनेथियो भन्ने कुरा विश्वास गरिन्। तर तिनको विश्वास सिद्ध विश्वास थिएन; किनभने तिनको विचारमा, प्रभु येशू केवल उपस्थित भएर लाजरसलाई बचाउन सक्नुहुनेथियो। उहाँ अनुपस्थित हुनुभएर पनि टाढाबाट निको पार्न सक्नुहुन्छ भन्ने कुरा तिनलाई थाहै थिएन, उहाँले मरेका मानिसलाई बौराएर उठाउन सक्नुहुन्छ भन्ने कुरा परै जाओस्! शोकको बेलामा हामी पनि प्रायः मार्थाले जस्तो कुरा गर्छौं। हामी भन्दछौं: फलानो औषधी अथवा फलानो औषधी आविष्कार गरिएको भए हाम्रा प्रियजन मर्नेथिएनन् आदि। तर यी सबै कुराहरू प्रभुको हातमा छन्। अनि उहाँका प्रियजन-हरूमध्ये एकजनाको जीवनमाथि जेजस्तो आइपर्छ, त्यो उहाँको अनुमति-विना आइपर्दैन।

यूहन्ना ११:२२: यहाँ ती भक्त बहिनी मार्थाको विश्वास चम्केको छ; किनभने तिनले प्रभु येशू कुन प्रकारले सहायता गर्नुहुन्छ, सो जानिन्, तर उहाँले सहायता गर्नुहुने नै छ भन्ने कुरामा तिनी सुनिश्चित थिइन्। तिनी ढुक्कै थिइन्; किनकि परमेश्वर येशूलाई उहाँले माग्नुभएको कुरा अवश्य दिनुहुन्छ। यसकारण उहाँ त्यस शोकबाट अथवा जुनसुकै दुःखद अवस्थाबाट पनि भलाइ पैदा गरेर निकाल्नुहुन्छ। तर तिनका भाइ लाजरस मरेकाहरूबाट बौरिउठ्नेछन् भन्ने कुरा विश्वास गर्न तिनले आँटै गरिन्।

‘तपाईंले परमेश्वरलाई जे पनि माग्नुहुन्छ, त्यो उहाँले तपाईंलाई दिनुहुन्छ’ भन्ने वाक्यमा मार्थाले माग्नका निम्ति जुन शब्द प्रयोग गरिन्, त्यो शब्द विन्तीप्रार्थना गर्ने साधारण मानिस र सृष्टिकर्ता परमेश्वरको बीचमा चल्ती भएको शब्द हो। यसबाट के थाहा लाग्यो भने, मार्थाले प्रभु येशूलाई परमेश्वरको रूपमा चिनेकी थिइन्। तिनका निम्ति प्रभु येशू अद्वितीय, असाधारण, महान् व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो, तर सायद तिनले उहाँलाई पुरानो नियमका भविष्यवक्ताहरूभन्दा महान् मान्नुहुँदैनथिइन् होलिन्।

यूहन्ना ११:२३: मार्थाले विश्वास केही हदसम्म माथि उचाल्नलाई प्रभु येशूले तिनलाई ‘तिम्रा भाइ बौरिउठ्नेछन्’ भन्ने अचम्मको घोषणा गर्नुभयो। यहाँ हामी एउटी शोक्ति स्रीसँग प्रभुको अद्भुत व्यवहार देख्दछौं। उहाँले यहाँ तिनलाई एक कदमदेखि अर्को कदमतिर डोहोस्वाउँदै लानुभएको र अन्तमा तिनको विश्वास परमेश्वरका पुत्र स्वयम्माथि टुङ्गाउनुभएको छ।

यूहन्ना ११:२४: मार्थाले जान्दथिइन्, कि लाजरस एक दिन बौरिउठ्नेछन्; तर लाजरस त्यही दिन बौरिउठ्छन् भन्ने कुरा तिनले सोच्न सकिनन्। तिनले मरेकाहरूको पुनरुत्थानमाथि विश्वास गरेकी थिइन्। अनि त्यो पुनरुत्थान अन्तिम दिनमा हुनेछ। त्यतिसम्म तिनले कुरा बुझेकी थिइन्।

यूहन्ना ११:२५: प्रभु येशूले मानौं मार्थालाई यस प्रकारको जवाफ दिनुभयो: ‘हे मार्था, तिमिले मेरो कुरा बुझ्दैनौ। मैले लाजरस अन्तिम दिनमा बौरिउठ्ने कुरा गरेको छैनं। म स्वयम् परमेश्वर हुँ। मसँग पुनरुत्थानको शक्ति छ; मेरो हातमा जीवन छ। म लाजरसलाई मरेकाहरूबाट बौराएर उठाउँछु, अँ, म अहिले नै उनलाई बौराएर उठाउँछु।’

त्यो भन्नुभएपछि प्रभु येशूले त्यस विशेष दिनमाथि आफ्नो नजर लगाउनुभयो, जुन दिनमा सबै सच्चा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू बौराइनेछन्। एक दिन प्रभु येशू फर्केर आउनुहुनेछ, र उहाँले आफ्ना जनहरूलाई स्वर्ग लैजानुहुनेछ। त्यस घडी दुई खालका विश्वासीहरू हुनेछन्। एक, प्रभुमा सुतेका, विश्वासमा मरेका विश्वासीहरू हुनेछन्। दुई, उहाँको दोस्रो

आगमनसम्म जीवित रहने विश्वासीहरू हुनेछन्। त्यस दिन प्रभुमा सुतेकाहरूका निम्ति उहाँ पुनरुत्थान हुनुहुनेछ र उहाँको आगमनमा जिउनेहरूका निम्ति उहाँ जीवन हुनुहुनेछ। प्रभुमा सुतेका विश्वासीहरूको बयान यूहन्ना १०:२५ पदको दोस्रो भागले यसरी बयान गरेको छ: 'जसले ममाथि विश्वास गर्छ, ऊ मरेर पनि जिउनेछ।' प्रभु येशूका यी शब्दहरूको तात्पर्य के हो भने, ती विश्वासीहरू जसको मृत्यु ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमन हुनुभन्दा अघि भएको हुन्छ, उनीहरू उहाँको आगमनमा मरेकाहरूको बीचबाट बौराइनेछन्।

यस विषयमा श्री बर्किटले यसो भनेका छन्: 'कुनचाहिँ कुरा मृत्युभन्दा बलियो हुन्छ होला? ख्रीष्टको प्रेम मृत्युभन्दा शक्तिशाली हुन्छ। किनकि चिहानले ख्रीष्टका साथीसङ्गीहरूलाई उहाँबाट अलग पार्न सक्दैन। हाम्रा इष्टमित्रहरू हामीलाई मृत्युको मुखसम्म साथ दिएर हामीलाई त्यहाँ छोडिदिन्छन्। तर न जीवनले न मृत्युले हामीलाई ख्रीष्टको प्रेमबाट अलग पार्न सक्छ।' (३५)

आउनुहोस्, हामी श्री बेङ्गलको टिप्पणी पनि पढौं! तिनले यसो लेखेका छन्: 'जीवनका कर्ताको उपस्थितिमा कोही पनि मर्न सक्दैन; उहाँको उपस्थितिमा कोही मरेको हामीले कहिल्यै सुनेका वा पढेका छैनौं; यो कुरा सही हो, र यसले उहाँको ईश्वरीय सद्गुणसँग अद्भुत रीतिले मेल खान्छ।'

यूहन्ना ११:२६: यो पद ती विश्वासीहरूको बयान गर्छ, जो मुक्तिदाता प्रभुको दोस्रो आगमन हुने बेलामा जीवित हुनेछन्। यिनीहरू ती विश्वासी हुन्, जो जिउंदा छन् र प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्छन्, र कहिल्यै मर्नेछैनन्। यिनीहरू बदली हुनेछन्, एकै भिमिकमा; एकै क्षणमा यिनीहरू ती विश्वासीहरूसँग स्वर्गमा उठाइनेछन्, जो त्यस बेला मरेकाहरूको बीचबाट बौराइनेछन्। लाजरसको मृत्युले गर्दा कस्ता-कस्ता अमूल्य तथ्यहरू प्रटक भए, जो ख्रीष्टमा हाम्रा हुनेछन्!! तीतो कुराबाट मीठो कुरा निकाल्नुहुनेचाहिँ परमेश्वर हुनुहुन्छ। उहाँ हामीलाई खरानी दिनुको सट्टामा हामीलाई सुन्दरताको मुकुट पहिराउनुहुन्छ। तब यस सम्बन्धमा प्रभुले तिनलाई 'के तिमी यो विश्वास गर्छ्यौं?' भन्ने प्रश्न गर्नुभयो।

यूहन्ना ११:२७: मार्थाको विश्वास यहाँ सूर्यको मध्यदिनको प्रफुल्ल प्रकाशभै चम्किँदैछ। तिनले प्रभु येशूलाई परमेश्वरका पुत्र अर्थात् यस संसारमा आउनुहुने ती खीष्ट हुनुहुन्छ भनी स्वीकार गरिन्, जसको आगमनको विषयमा पुरानो नियमका भविष्यवक्ताहरूले अगमवाणीहरू गरेका थिए। अनि यो कुरा पनि ख्याल गर्नुहोस्, कि प्रभु येशूले तिनका भाइ लाजरसलाई बौराएर उठाउनुभएपछि होइन, तर त्यसो गर्नुभन्दा अघि तिनको यो अङ्गीकार भएको हो।

ड) यूहन्ना ११:२८-३७: प्रभु येशू लाजरसको चिहानको छेउमा रुनुभयो

यूहन्ना ११:२८-२९: मार्थाले यो अङ्गीकार गर्ने बित्तिकै तिनी हतारसँग गाउँमा फर्किन्, र मरियमलाई सास न वास भएको अवस्थामा 'गुरुज्यू आउनुभएको छ, र तिमीलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ' भन्ने खबर सुनाइन्। सारा विश्वलाई रचुहुने सृष्टिकर्ता बेथानी गाउँमा आउनुभएको छ। संसारका मुक्तिदाताले तिनलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ। आज पनि यस्तै भइरहेको छ। यही उदेकका अद्वितीय व्यक्ति सुसमाचारको वचनद्वारा मानिसहरूलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ। उहाँको निम्तो सबैका निम्ति छ। हृदयको ढोका खोलेर मुक्तिदाता प्रभुलाई स्वागत गर्ने मौका यही हो। उहाँलाई ग्रहण गर्ने समय अहिले नै हो। मरियमको प्रतिक्रिया हेर्नुहोस्! तुरुन्तै तिनले उहाँको बोलावट स्वीकार गरिन्। तिनले कुनै समय बरबाद गरिन्; उहाँको बोलावट सुन्नासाथ तिनी भट्टै उठिन् र उहाँकहाँ गइन्।

यूहन्ना ११:३०-३१: प्रभु येशूले पहिले मार्थालाई र अहिले मरियमलाई पनि बेथानी गाउँदेखि बाहिर भेट्नुभयो। उहाँ नजिकै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा यहुदीहरूले चालै पाएनन्; किनकि मार्थाले मरियमलाई यो कुरा सुटुक्क भनेकी थिइन्। यसकारण तिनीहरूका निम्ति मरियम चिहानमा रुन गएकी ठान्न स्वाभाविक कुरा थियो।

यूहन्ना ११:३२: मरियम उहाँका पाउमा परिन्। उहाँका पाउमा पर्दा तिनले उहाँलाई दण्डवत् गरेकी हुन सक्छ। अथवा हुन सक्छ, तिनको भारी शोकले गर्दा तिनले यसो गरेकी थिइन्। मार्थाले जस्तो तिनले प्रभुलाई भनिन्: 'प्रभु, तपाईं यहाँ हुनुभएको भए मेरा भाइ मर्नेथिएनन्।'

यूहन्ना ११:३३: शोकित मरियम र तिनको साथमा आउनेहरू रोइ-रहेका थिए। यो कुरा देखेर प्रभु येशू आत्मामा पीडित र विचलित हुनुभयो। निस्सन्देह, प्रभु येशूको मनमा मानिसको पापको कारणले यस संसारका मानिसहरूमाथि आइपरेका सबै शोक, दुःख, कष्ट र मृत्यु आदि कुराहरूको याद आएको थियो। यस सम्भनाले उहाँलाई मनमा अति दुःखित तुल्याइदियो।

यूहन्ना ११:३४: लाजरसको चिहान भएको ठाउँ प्रभु येशूले नजान्नुभएको ता होइन। तर 'तिमीहरूले उनलाई कहाँ राखेका छौं?' भन्ने प्रश्न सोधेर उहाँले मानिसहरूभित्र आशा र उमङ्ग पैदा गर्न, तिनीहरूको विश्वास बढाउन र आफूले गर्न लाग्नुभएको काममा तिनीहरूको सहभागिता पाउन चाहनुभयो। यसैले ती शोक मनाउनेहरूले प्रभु येशूलाई पूरा गम्भीरताको साथ र तयार मनले लाजरसको चिहानमा ल्याइपुर्‍याए।

यूहन्ना ११:३५: पवित्र बाइबलको सबैभन्दा छोटो पद यही हो।³⁶⁾ नयाँ नियमको वृत्तान्तअनुसार प्रभु येशू रूनुभएको तीन पल्ट भयो। यरूशलेम शहरको अवस्थाको विषयमा अफसोसी भई उहाँ रूनुभयो। गेत्समनी बगैँचामा उहाँ रूनुभयो, र यहाँ उहाँ रूनुभयो। प्रभु येशू रूनुभएको कुराले उहाँ पक्का पनि मानिस हुनुभएको प्रमाण दिन्छ। उहाँ शोकले पीडित भई रूनुभयो; उहाँका आँसुहरू साँचो आँसु थिए। मानव-जातिमाथि आइपरेको पापका खराब, अँ, अति दुष्ट प्रभावहरूले गर्दा उहाँ रूनुभयो। लाजरसको मृत्यु हुँदा प्रभु येशू रूनुभयो; तब ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति तिनीहरूका प्रियजनहरूको मृत्यु हुँदा रूनु अनुचित ठान्नुहुँदैन। तर प्रभुका जनहरूको शोक आशा नहुनेहरूको शोकजस्तो ता हुँदैन, अँ, तिनीहरूको जस्तो हुनु पनि हुँदैन।

यूहन्ना ११:३६: यहूदीहरूले प्रभु येशूका आँसुहरू देखेर तिनलाई लाजरसका निम्ति भएको उहाँको प्रेमको चिन्ह सम्भे। तिनीहरूको यो अनुमान सठीक पनि थियो। तर उहाँले तिनीहरूलाई पनि प्रेम गर्नुहुन्थ्यो। तिनीहरूप्रति उहाँको प्रेम प्रगाढ़ र अमर थियो; तर तिनीहरूमध्ये धेरैजनाले त्यो बुझेनन्।

यूहन्ना ११:३७: प्रभु येशूको उपस्थितिले मानिसहरूको बीचमा किसिम-किसिमका प्रश्नहरू जगायो। तिनीहरूमध्ये कतिको विचारमा,

त्यस अन्धा मानिसका आंखाहरू खोलिदिनेले लाजरसलाई मृत्युबाट किन बचाउन सक्नुभएन ? सत्य कुरा के हो, उहाँले लाजरसलाई सजिलोसँग मृत्युबाट बचाउन सक्नुहुनेथियो । तर उहाँले त्योभन्दा ठूलो शक्तिको काम गर्न लाग्नुभएको थियो । त्यस हुन लागेको आश्चर्यकर्मले विश्वासीहरूको आत्मामा त्योभन्दा भन् ठूलो आशा सृष्टि गर्नेछ ।

च) यूहन्ना ११:३८-४४: सातौं चिन्ह: उहाँले लाजरसलाई मरेको अवस्थाबाट उठाएर जीवित पार्नुभएको

यूहन्ना ११:३८: लाजरसको चिहान केकस्तो थियो ? यसो हेर्दा त्यो चिहान जमिनभित्रको गुफा भएको हुनुपर्ला, जसभित्र पस्न शायद एउटा सिँढी वा भस्वाङ चाहिएको थियो । त्यस चिहानको मुखमाथि एउटा ठूलो ढुङ्गा लगाइएको थियो । लाजरसको चिहान प्रभु येशूलाई गाड्ने चिहानजस्तो थिएन; किनभने उहाँको चिहान चट्टानमा खोपेर बनाइएको थियो, र त्यस चिहानभित्र पस्ने मानिस नउक्ली-नओर्लीकन सम्मै ठाउँबाट त्यसमा पस्न सक्थ्यो ।

यूहन्ना ११:३९: प्रभु येशूले मानिसहरूलाई त्यस चिहानबाट त्यो ढुङ्गा हटाउने आदेश दिनुभयो । उहाँले एकै शब्द बोलेर त्यो ढुङ्गा हटाउन सक्नुहुनेथियो । तर परमेश्वरले मानिस आफूले गर्न सक्ने काम किन गर्ने ? मानिस आफूले गर्न सक्ने काम आफैले गरोस् ।

लाजरसको त्यो चिहान खोल्नु ? संत्रस्त मार्थाले यस्तो विचार सहन सकिनन् । तिनको विचारमा, तिनका भाइको लाश गाडिएको चार दिन भइसक्यो, अनि त्यो लाश अवश्य कुहुन लागेको थियो; किनभने लाजरसको लाशमा कुनै सुगन्धित द्रव्य लगाइएन । यहूदीहरूको दस्तुरअनुसार लाजरसको दफन उनी मरेको दिनमा गरिएको थियो । लाजरस चार दिन चिहानमा भएको कुरा महत्त्वपूर्ण छ । चार दिनसम्म कुनै मानिस चिहानमा सुलै सक्दैन, न बेहोश भएर बस्न सक्छ । त्यो असम्भव नै छ । लाजरस मरेका सबै यहूदीहरूलाई थाहै थियो । उनको पुनरुत्थानचाहिँ एउटा अलौकिक आश्चर्यकर्म हुनुपर्छ । त्यसका निम्ति अरू कुनै स्पष्टीकरण छैन ।

यूहन्ना ११:४०: 'तिमीले विश्वास गर्छौ भने तिमिले परमेश्वरको महिमा देखेछौ' भन्ने वाक्य प्रभु येशूले अघि कहिले भन्नुभएको थियो, सो विदितै छैन, तर यूहन्ना ११:२३ पदमा उहाँले मार्थालाई 'तिम्रा भाइ बौरिउठ्नेछन्' भनी भन्नुभएको थियो। अनि निश्चय चालीस पदमा भन्नुभएको कुरा उहाँले तेइस पदमा भन्नुभएको गुदी हो। शब्दहरूको क्रम ख्याल गर्नुहोस्! पहिले विश्वास गर्नुपर्छ र त्यसपछि देखिन्छ। प्रभु येशूले तिनलाई मानौं यस्तो भन्नुभयो: 'तिमीले विश्वास मात्र गर, तब तिमिले मबाट एउटा यस्तो आश्चर्यकर्म देखेछौ; योजस्तो आश्चर्यकर्म ता परमेश्वर मात्र देखाउन सक्नुहुन्छ। तिमिले ममा परमेश्वरको महिमाको प्रदर्शन देखेछौ। तर पहिले तिमिले विश्वास गर, त्यसपछि तिमिले देखेछौ।'

यूहन्ना ११:४१: त्यस चिहानबाट ढुङ्गा हटाइयो। तर त्यो अचम्मको काम गर्नुभन्दा अघि प्रभु येशूले पहिले आफ्ना पितालाई धन्यवाद चढाउनुभयो; किनभने परमेश्वर पिताले उहाँलाई उहाँको प्रार्थनाको उत्तर दिँदै हुनुहुन्थ्यो। यस अध्यायभरि प्रभु येशूले अघि कुनै समयमा गर्नुभएको प्रार्थनाको बयानै छैन। तर त्यसमा हामीलाई कुनै शङ्का छैन, कि प्रभु येशूले आफ्ना पितासित निरन्तर कुरा गरिरहनुहुन्थ्यो। 'पिता, लाजरसको पुनरुत्थानमा तपाईंको नामको महिमा होस्' भन्ने उहाँको प्रार्थना थियो। त्यो घटना घट्नुभन्दा अघि नै प्रभु येशूले पितालाई त्यस पूरा हुन लागेको कामका निम्ति धन्यवाद दिनुभयो।

यूहन्ना ११:४२: प्रभु येशूले सोर निकालेर मानिसहरूको सामु यस हेतुले प्रार्थना गर्नुभयो, कि परमेश्वरले उहाँलाई पठाउनुभएको कुरा तिनीहरूले विश्वास गरून्। पिताले उहाँले गर्नुभएका कामहरू बताउनुभयो। पिताले उहाँले बोल्नुपर्ने शब्दहरू दिनुभयो। सधैंभरि उहाँले परमेश्वर पितामाथि सम्पूर्ण तवरले निर्भर गर्नुहुन्थ्यो। यहाँ परमेश्वर पितासित प्रभु येशूको अनिवार्य एकतामा जोड गरिएको छ।

यूहन्ना ११:४३: नयाँ नियमभरि थोरै ठाउँमा प्रभु येशू ठूलो सोरले कराउनुभएको बयान छ। यहाँ यस्तो ठाउँ हो। कतिजनाको परिकल्पना-अनुसार प्रभु येशूले लाजरसको नाम नलिनुभएको भए चिहानमा सुतेका सबै मरेकाहरू बौरिउठ्नेथिए, कि कसो हो?

यूहन्ना ११:४४: लाजरस चिहानबाट निस्के । उनी निस्कँदा उनको अवस्था कस्तो थियो ? यसको विषयमा मानिसहरूले विभिन्न कल्पनाहरू गरेका छन् । कतिको विचारअनुसार उनी खोच्याङ-खोच्याङ गर्दै विस्तारै निस्के अरे । अरूको कल्पनाअनुसार उनी बामे साँदै निस्के रे । फेरि अरूहरूको भनाइ यस प्रकारको छ: उनको लाशको वरिपरि कात्रो कसिलो हुने गरी बेरिएको थियो । यसकारण आफ्नै शक्तिले चिहानबाट निस्कन उनका निम्ति असम्भव थियो । तब उनी प्रभुको सामु आफ्ना खुट्टामा नउभिएसम्म हावामा उडेर आएको हुने कल्पना गर्नलाई कुनै सीमा नरहला । जे होस्, उनको अनुहारको वरिपरि एउटा रुमाल बेरिएको थियो; यस रुमालले लाजरसको मृत्युका पक्का प्रमाणहरूमा अझ एउटा थप्यो । मानिस उसको अनुहार लुगाले बेरिएको अवस्थामा चार दिन चिहानमा जीवित रहनु असम्भव छ । फेरि पनि प्रभु येशूले मानिसहरूको सहभागिता खोज्नुभयो र तिनीहरूलाई 'उनलाई फुकादेओ र जान देओ' भन्ने आज्ञा गर्नुभयो । मरेकोलाई बौराउने काम प्रभुको हो, तर चिहानबाट ढुङ्गा हटाउने काम र कात्रो फुकाउने काम उहाँ हामीलाई दिनुहुन्छ । यसकारण आउनुहोस्, हामीले मानिसहरूको जीवनबाट प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्न बाधा दिने ठेसठक्करका कारणहरू हटाइदिऔं, र तिनीहरूको दृष्टिदेखि हर प्रकारका पूर्वविचार र अन्धाविश्वासरूपी कात्राहरू फुकालिराखौं !

छ) यूहन्ना ११:४५-५७: विश्वास गर्ने र विश्वास नगर्ने यहूदीहरू

यूहन्ना ११:४५-४६: ती दर्शकहरूमध्ये धेरैजनाले त्यस आश्चर्य-कर्मको सन्देश र सतार्थ बुझे । तिनीहरूका निम्ति अब प्रभु येशू ख्रीष्टको ईश्वरत्वमा कुनै शङ्का थिएन । अनि तिनीहरूले उहाँमाथि विश्वास गरे । निस्सन्देह, चार दिन मरिसकेको मानिसलाई चिहानबाट बोलाएर निकाल्नुहुनेचाहिँ परमेश्वर हुनुहुन्छ ।

तर मानिस-मानिसको जीवनमाथि आश्चर्यकर्मको प्रभाव ती मानिसहरूको नैतिक अवस्थामा भर पर्छ । कसैको हृदय दुष्ट छ भने, र

त्यो मानिस विद्रोही र अविश्वासी हो भने त्यसले मरेको मानिसलाई मरेको अवस्थाबाट फेरि जिउँदो पारेर उठाउने काम देखेर पनि विश्वासै गर्दैन । यहाँ कुरा यस्तो थियो । यहूदीहरूमध्ये कति मानिसहरू थिए, जसले त्यो आश्चर्यकर्म देखे, तर तिनीहरू प्रभु येशूलाई आफ्ना मसीहको रूपमा ग्रहण गर्न तयार भएनन्, त्यो अकाट्य प्रमाण होस्-नहोस् । तिनीहरू फरिसीहरूकहाँ गए, र तिनीहरूले उनीहरूलाई बेथानीमा घटेको घटनाको वर्णन गरे, ती फरिसीहरू आएर प्रभु येशूमाथि विश्वास गरून् भन्ने हेतुले ता होइन होला । उल्टो, तिनीहरूको यो वर्णन सुन्ने फरिसीहरू प्रभुको विरोधमा भन् बढ्ता गरी सुच्चाइऊन् र उनीहरूले उहाँको हत्या गरिदिऊन् भन्ने ती खबर सुन्नाउनेहरूको उद्देश्य थियो ।

यूहन्ना ११:४७: तब मुख्य पूजाहारीहरू र फरिसीहरूले एउटा महासभा आयोजना गरेर के-के गर्नुपर्ने हो, सो आपसमा छलफल गरे । 'हामी के गरौं?' भन्ने प्रश्नको अर्थ थियो: 'यसको विषयमा तिमीहरूको राय के हो? के गरेर हामीले त्यसलाई ठीक पारौं? हामी अझ बढी ढिलो गर्नुहुँदैन । त्यस मान्छेले धेरै अचम्मका कामहरू देखाउँदैछ, र त्यसलाई रोक्न हामी चुपचाप बसेर केही कारवाही गरेका छैनौं, किन?' यहूदीहरूका ती धर्मनेताहरूले आफूलाई दोषी ठहराउनका निम्ति यस्तो भने । किनकि प्रभु येशूले धेरै चिन्हहरू देखाउनुभएको कुरा तिनीहरूले मानिलिए । तब तिनीहरूले उहाँलाई विश्वास नगर्ने कारण के थियो? तिनीहरूले विश्वासै गर्न चाहेका थिएनन् । तिनीहरूका निम्ति मुक्तिदाता प्रभुभन्दा आफ्ना पापहरू प्यारा थिए ।

श्री जे. सी. रायलले असल ढङ्गले भनेका छन्: 'तिनीहरूको यो स्वीकार अचम्मको थियो । हाम्रा प्रभुका महाशत्रुहरूले समेत उहाँले अचम्मका कामहरू गर्नुभएको, अँ, धेरै चिन्हहरू देखाउनुभएको कुरा मान्दछन् । यसमा शङ्का छैन, कि तिनीहरूले अरू कुनै उपाय भेट्टाएका भए अवश्य उहाँका आश्चर्यकर्महरू इन्कार गर्नेथिए । तर तिनीहरूले त्यसो गर्न आँटै गरेनन् । उहाँका आश्चर्यकर्महरू अति धेरै थिए, ती अचम्मका कामहरू सर्वविदित थिए, र उहाँका अद्भुत कामहरू आफ्नै आँखाले देखे गवाहीहरू प्रशस्त थिए । तब अचेलका भक्तिहीन र

अविश्वास गर्ने शङ्का-उपशङ्का गर्नेहरू हाम्रा प्रभु येशूका आश्चर्यकर्महरू धोखेवाजी र भ्रमका कामहरू थिए भनेर तिनलाई नकार्ने दुःसाहस कहाँबाट लिन्छन् त ? यसो गर्नलाई तिनीहरूको स्पष्टीकरण के होला ? हाम्रा प्रभुको समयमा जिउने र सकेसम्म उहाँको विद्रोह गर्ने फरिसी-हरूसित उहाँका अचम्मका कामहरू इन्कार गर्ने हिम्मत थिएन भने, दुई हजार वर्ष बितिसकेपछि हालैमा उहाँका आश्चर्यकर्महरू इन्कार गर्ने के काम ? यो सरासर हाम्रो मूर्खता ठहरिनेछ ।³⁷⁾

यूहन्ना ११:४८ : ती अगुवाजनहरूले अभि पनि केही पनि नगरीकन रहन सकेनन् । तिनीहरूले बीचमा आएर उहाँलाई रोकेनन् भने प्रभु येशूका अचम्मका कामहरूले धेरैभन्दा धेरै मानिसहरूलाई विश्वास दिलाउनेथिए, अनि प्रायः सबै सर्वसाधारण मानिसहरूले उहाँलाई आफ्ना राजा मानि-लिनैथिए । त्यस कुराले पक्का पनि रोमबाट समस्या निम्त्याउनेथियो । रोमीहरूले येशू तिनीहरूको साम्राज्य पल्टाउन आएको ठान्नेथिए । फलस्वरूप तिनीहरूले आएर यहूदीहरूलाई दण्ड दिनेथिए । 'हाम्रो ठाउँ र जातिलाई समेत लैजानेछन्' भन्ने वाक्यको अर्थ 'रोमीहरूले मन्दिरलाई नष्टभ्रष्ट पार्नेछन् र यहूदी जातिलाई तितरबितर पार्नेछन्' थियो । इस्वी संवत् ७० सालमा कुरा ठीक यस्तै भयो; तर यहूदीहरूले प्रभु येशूलाई ग्रहण गरेको कारणले होइन, तर तिनीहरूले उहाँलाई अस्वीकार गरेको कारणले यस्तै भएको हो ।

आउनुहोस्, यस विषयमा हामी यहाँ श्री एफ. बी. मेयरको टिप्पणी पढौं, जसले यसो भनेका छन्: 'इसाई धर्मबाट आइपर्ने कत्रो खतरा ? ! हामीलाई भन्नुहोस्, त्यसदेखि व्यापारधन्धाहरूका निम्ति कुनचाहिँ खतरा आउँछ र ? त्यसदेखि नीच कमाइ गर्ने र अनुचित नाफैनाफा खाने खराब व्यवसायहरूलाई मात्र डर हुनुपर्ला । इसाई धर्मले केवल शैतानका तीर्थ, मन्दिर र थानहरूबाट त्यसका 'गाहकी र ग्राहकहरूलाई' लुट्ला, त्यसकै हातमा परेकाहरूलाई छुटाउँछ र त्यसकै संसारलाई उथलपुथल पार्छ । तब त्यसलाई हामीले कसका निम्ति मनै नपर्ने, दिक्दारी र हानिकारक धर्म मान्नुपर्ला, सो आफूले भन्नुहोस् !'³⁸⁾

यूहन्ना ११:४९-५०: इस्वी संवत् २६-३६ सालसम्म कायफाचाहिँ महापूजाहारी थिए । प्रभु येशूको धार्मिक जाँच हुँदा तिनी यहूदीहरूको

महासभाको सभापति थिए भने प्रेरित ४:६ पदअनुसार पत्रुस र यूहन्ना महासभामा तिनको सामु उभ्याइए। तिनले यहाँ उच्चारण गरेका तिनका शब्दहरूबाट कसैले तिनी विश्वासी भएको अड्कल काट्न सक्छ, तर तिनी प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने मानिस नै थिएनन्।

ती कायफाको राय थियो: येशूको कारणले यहूदीहरू किन मर्नु र? त्यसमा मुख्य पूजाहारीहरू र फरिसीहरूको विचार सरासर गलत थियो। होइन, तिनको भविष्यवाणिअनुसार उल्टो येशूचाहिँ यहूदी जातिका निम्ति मर्नुपर्छ। तिनका शब्दअनुसार तिनले रोमीहरूको हातद्वारा सारा जातिले कष्ट पाउनुभन्दा येशू नै यस जातिका निम्ति मर्नु असल ठाने। यसो हेर्दा कायफाले कतैबाट प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभएको खास कारण र उद्देश्य जाने-बुझेजस्तो लाग्न सक्छ। अरे, कायफाले ता प्रभु येशूलाई पापीहरूको ठाउँ लिनुहुने र पापीहरूका निम्ति मर्नुहुने मुक्तिदाताको रूपमा माने है! भन्ने निष्कर्षमा पुग्नु केही बेर लाग्दैन। तर तिनले इसाई धर्मको मुटु, त्यस केन्द्रीभूत, प्रमुख शिक्षा कहाँ लिएका थिए र!? तिनले भनेको कुरा सत्य ता थियो, तर तिनको विश्वास बेठीक थियो। अभाग्यवश तिनले आफ्नो आत्माको मुक्तिका निम्ति प्रभु येशूमाथि विश्वास राखेनन्।

यूहन्ना ११:५१-५२: कायफाले जे भने, त्यो कुरा तिनले किन भने, त्यसको स्पष्टीकरण यो पद दिन्छ। तिनी आफ्नो तर्फबाट बोलेनन्, अर्थात् ती शब्दहरू तिनकै रचना होइनन्; ती शब्दद्वारा तिनले आफ्नै इच्छा प्रकट गरेको पनि होइन। तिनले बोलेको यो वचन परमेश्वरद्वारा तिनलाई दिइएको थियो। तिनलाई के थाहा, कि तिनले बोलेको त्यस दिव्य वाणीको प्रगाढ़ अर्थ थियो। तिनका शब्दहरू येशूचाहिँ त्यस इस्राएली जातिका निम्ति मर्नुपर्छ भन्ने परमेश्वरको भविष्यवाणी थियो। कायफा त्यस वर्षको महापूजाहारी भएका हुनाले तिनैलाई त्यो भविष्यवाणी दिइयो। तिनको धार्मिक जीवनले गर्दा होइन, तर तिनको उच्च पदले गर्दा परमेश्वरले तिनीमार्फत बोल्नुभयो; किनकि कायफा एउटा पापी मानिस थिए।

कायफाको यस भविष्यवाणीको अर्थ कहाँ टुङ्गिन्छ? प्रभु येशू त्यस इस्राएली जातिका निम्ति मात्र मर्न लाग्नुभएको होइन, तर चारैतिर

अन्यजातिहरूको बीचबाट संसारभरि छरिएका परमेश्वरका चुनिएका-हरूलाई जम्मा पार्ने हेतुले पनि मर्नुहुनेछ। कतिको विचारअनुसार कायफाले यहाँ संसारभरि छरिएका यहूदी मानिसहरूको कुरा सङ्केत गरे। तर हाम्रो विचारअनुसार तिनले ती अन्यजातिहरूलाई सङ्केत गरे, जसले सुसमाचारको प्रचार सुनेर ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्नेछन्।

यूहन्ना ११:५३-५४: बेथानीमा जुन आश्चर्यकर्म भएको थियो, त्यस आश्चर्यकर्मले ती फरिसीहरूलाई विश्वास दिलाउन सकेन। होइन, तिनीहरू भन्नु बढ्ता गरी परमेश्वरका पुत्रको दुस्मन भए। उहाँलाई मार्नका निम्ति तिनीहरूले त्यस दिनदेखि आपसमा मतो गरे, र आफ्नो त्यस दुष्ट योजनामा तिनीहरू सुदृढ भए।

यहूदीहरूको कठोर विरोध मच्चिएको देखेर प्रभु येशू इफ्राइम भनिने शहरमा जानुभयो। त्यो इफ्राइम शहर कहाँ थियो, सो हामीलाई थाहा छैन। हामी यति जान्दछौं, कि त्यो शहर उजाडस्थानको नजिकै थियो। त्यो एउटा सुनसान र एकान्त इलाका थियो।

यूहन्ना ११:५५: यहूदीहरूको निस्तार चाड नजिकै थियो भन्ने जानकारीले हामीलाई याद दिलाउँछ, कि प्रभु येशूको सेवकाइको अन्त हुनै लागेको थियो; किनकि त्यस निस्तार चाडमा प्रभु येशूको क्रसको मृत्यु हुनु थियो। मानिसहरू निस्तार चाडको अघि आफूलाई शुद्ध पार्नलाई माथि यरूशलेम जानुपरेको थियो। उदाहरणका निम्ति, कुनै यहूदी मानिसले कसैको लाशलाई छोयो भने, ऊ अशुद्ध ठहरिन्थ्यो; यसैले आफ्नो अशुद्धताबाट शुद्ध हुनलाई उसले केही विधिहरू पूरा गर्नुपर्थ्यो। त्यस शुद्ध हुने विधिअनुसार उसले विभिन्न नुहाइधुवाइहरू गरेर कति दान र बलिदानहरू चढाउनुपर्थ्यो। तर दुःखलाग्यो कुरा के हो भने, एकातिर ती यहूदी मानिसहरूले आफूलाई यसरी नै विधिवत् रूपले शुद्ध ता पारे, तर अर्कातिर तिनीहरूले निस्तारका पाठारूपी प्रभु येशूलाई मार्ने युक्ति रचे। मानिसको दुष्ट र भ्रष्ट हृदयको दर्शन खोज्नु हो भने, त्यसको गहिरो अथाह कुण्ड यहाँ छ !

यूहन्ना ११:५६-५७: मानिसहरू मन्दिरमा भेला भए। तिनीहरूले आपसमा येशूको विषयमा चर्चा गर्न लागे। तिनीहरूको इलाकामा

अचम्मका काम गर्नुहुने ती येशू कहाँ हुनुहुन्छ? के उहाँ त्यस चाडमा आउनुहुन्छ? उहाँ त्यस चाडमा किन आउनुहुन्न होला भन्ने तिनीहरूको विचार कहाँबाट आएको थियो, सो यूहन्ना ११:५७ पद स्पष्ट पार्छ।

प्रभु येशूलाई पक्रनलाई मुख्य पूजाहारीहरू र फरिसीहरूको वारन्ट निस्केको थियो। यसर्थ उहाँ कहाँ हुनुहुन्छ, सो कसैले थाहा पाएमा त्यसले तुरुन्तै अधिकारीहरूलाई त्यसको जानकारी यस हेतुले दिनुपर्थ्यो, कि तिनीहरूले उहाँलाई पक्रेर मृत्युदण्ड दिन सकून्।

७) यूहन्ना १२-१७: आफ्ना चेलाहरूको बीचमा परमेश्वरका पुत्रको सेवकाइ

क) यूहन्ना १२:१-८: बेथानीमा प्रभु येशूका पाउमा सुगन्धित तेल घसिएको

यूहन्ना १२:१: बेथानीमा एउटै मात्र घर थियो, जहाँ प्रभु येशू बस्न रुचाउनुहुन्थ्यो; किनभने त्यस घरमा उहाँले लाजरस, मार्था र मरियमको मीठो सङ्गति पाउनुहुन्थ्यो। मानिसको रीतिअनुसार विचार गर्नु हो भने, त्यस समयमा उहाँका निम्ति बेथानीमा आउनुचाहिँ आफूलाई खतरामा हाल्ने काम थियो। किनभने यरूशलेम नजिकै थियो, जहाँ उहाँको विरोध गर्ने सबै शत्रुहरूको मुख्य अड्डा थियो।

यूहन्ना १२:२: प्रभु येशूको विरोधी धेरै थिए, तर उहाँलाई साँचो हृदयले प्रेम गर्नेहरू पनि थिए। लाजरस उहाँसँग खानका निम्ति बस्नेहरूमध्ये एक थिए। मार्थाले उहाँहरूको सेवा गरिन्। लाजरसले आफू मरेको दिनदेखि बौरिउठेको क्षणसम्म के-के देखेको वा के-के सुनेको थियो, त्यसको विषयमा पवित्र धर्मशास्त्र चुप रहेको छ। यस प्रकारको जानकारी प्रकट गर्न तिनलाई परमेश्वरको सक्त मनाही गरिएको थियो होला।

यूहन्ना १२:३: नयाँ नियमभित्र एउटी स्त्रीद्वारा प्रभु येशूलाई सुगन्धित तेलले घसिएका केही घटनाहरू छन्। अनि ती घटनाहरूको एक-एक वृत्तान्त अलि-अलि फरक छ। तर यहाँ प्रस्तुत गरिएको घटना र मार्कुस १४:३-९ पदमा उल्लेख गरिएको घटना एकै घटना मानिन्छ। मरियमले एक माना साह्रै किम्मती जटामसीको सुगन्धित तेल लिएर प्रभुका पाउहरूमा घसिदिने प्रेरणाचाहिँ ख्रीष्ट येशूप्रति तिनको श्रद्धा-भक्तिको फल थियो। संसारमा ख्रीष्ट येशूका निम्ति दिन नसकिने कुनै मूल्यवान् वस्तु नै छैन, जसको ज्यादा मूल्यले गर्दा बाँकी राखेर उहाँलाई दिन सकिँदैन। तिनले यस कार्यद्वारा हामीलाई यसो भन्न खोजेकी हुन्। प्रभु येशू हामीलाई र हामीसँग भएका सबै थोकहरू पाउनुको योग्य हुनुहुन्छ।

नयाँ नियममा मरियमको विषयमा जहाँ-जहाँ पढिन्छ, त्यहाँ-त्यहाँ तिनी जहिले पनि प्रभुको चरणमा परेको हुन्छिन्। यहाँ तिनले आफ्ना केशले उहाँका पाउहरू पुछिरहेकी थिइन्। स्त्रीजातिको महिमा तिनीहरूको कपाल हो। यसर्थ मरियमले आफ्नो महिमा येशूका पाउमा राखिन्। त्यस साह्रै मूल्यवान् तेलको सुगन्ध केही समयसम्म मरियमको जीउले बोकिरहेको हामीलाई भन्नु खाँचो नपर्ला। जब कसैले ख्रीष्ट येशूको उपासना गर्छ, तब त्यस उपासकले आफू जहाँ गए पनि यस बहुमूल्य क्षणको केही सुबास्ना केही बेरसम्म बोकिलैजान्छ। आफ्नो घर-परिवारमा प्रभु येशूलाई उहाँलाई दिनुपर्ने प्रथम स्थान दिनुहोस्, र तपाईंको जस्तै सुबास्नाले युक्त अरु कुनै घर नहोला।

यूहन्ना १२:४-५: यहाँ त्यस परमपवित्र क्षणभित्र पापी स्वभावले पस्न खोज्दैछ। प्रभु येशूलाई पक्राउन आँटेको शिमोनको छोरा यहूदा इस्करयोतीले त्यो बहुमूल्य तेल यसरी बरबाद गरिएको हेर्न सकेन।

यहूदाको विचारमा, प्रभु येशू तीन सय दीनारको योग्य हुनुहुन्न रहेछ। त्यसलाई के लाग्यो भने, त्यो बहुमूल्य तेल बेचेर त्यसबाट उठेको दाम गरिबहरूलाई दिनु नि! तर त्यो त्यसको कपट मात्र थियो। आफ्ना प्रभुको वास्ता नगर्नेसित गरिबहरूको के वास्ता? त्यसले प्रभु येशूलाई विश्वासघात गर्न लागेको थियो, तीन सय दीनारका निम्ति होइन, तर तीस

चाँदीका टुक्राहरूका निम्ति । यस सम्बन्धमा श्री जे. सी. रायलले साह्रै राम्रो गरी यसो भनेका छन्: 'तीन वर्षसम्म खीष्ट येशूको पछि लागेर, उहाँका सबै आश्चर्यकर्महरू देखेर, उहाँको सम्पूर्ण शिक्षा सुनेर, उहाँको हातबाट अनेक उपकारहरू पाए र उहाँको प्रेरित कहलिएर पनि अन्तमा यहूदाको हृदय यति नै सडिएको, यति नै भ्रष्ट ! यो ता असम्भव र पत्याइनसक्ने कुरा देखिन्छ । तर यो हुन नसकिने कुरा होइन रहेछ । यहूदा त्यसको साक्षी हो । मानिसको पतन कहाँसम्म भएको हो, सो कुरा कसले बुझेको छ ? मलाई लाग्छ, त्योजस्तो ख्याल नगरिएको कुरा विरलै पाइन्छ ।'³⁹⁾

यूहन्ना १२:६: त्यसको लगत्तै प्रेरित यूहन्नाले निम्न कुरा जोडिहालेका छन् । गरिबहरूका निम्ति यहूदाको वास्ता भएकोले त्यसले यसो भनेको ता होइन, तर त्यो मानिस पैसाको साह्रै लोभी र एउटा चोर थियो । त्योसँग पैसाको थैली थियो, अनि त्यसमा जे पैसा हालिन्थ्यो, त्यो पैसा त्यसले लैजाने गर्थ्यो ।

यूहन्ना १२:७: प्रभु येशूको उत्तर यस प्रकारको छ: 'मरियमलाई तिमिले बाधा किन दिएका ? यिनले त्यो तेल मेरो गाढिने दिनका निम्ति राखिछोडिकी हुन् ।⁴⁰⁾ यिनलाई गर्न देऊ; किनकि साँचो प्रेम र साँचो भक्तिले यिनले त्यो तेल ममाथि खर्च गर्न चाहन्छिन् ।'

यूहन्ना १२:८: संसारमा गरिबहरू सधैं हुन्छन्, अनि तिनीहरूमाथि जोसुकै पनि जहिले पनि उपकार गर्न सक्छ । तर यस संसारमा प्रभुको सेवकाइ सिद्धिन लागेको थियो । उहाँको शरीरमा तेल लगाइदिने अरू मौका मरियमलाई अब कहाँ दिइन्थ्यो र ? हाम्रा आत्मिक मौकाहरू यस्तै छन् । ती मौका र अवसरहरू बितिजाँदैछन् है । यसकारण प्रभुका निम्ति जे गर्नु छ, त्यो हामीले गरिहाल्नुपर्छ, अँ, समय छँदै गरेर छोड्नुपर्छ ।

ख) यूहन्ना १२:९-११: लाजरसलाई मार्ने षड्यन्त्र

यूहन्ना १२:९: प्रभु येशू बेथानीमा आउनुभएको कुरा चारैतिर फैलियो; यरूशलेमका बासिन्दाहरूले यो कुरा थाहा पाए । उहाँ लुक्न सक्नुभएन । धेरै यहूदीहरू बेथानीमा आए । तिनीहरूले उहाँलाई, अरूले

लाजरसलाई हेर्न चाहे, जसलाई प्रभु येशूले मरेकाहरूबाट बौराएर उठाउनुभएको थियो ।

यूहन्ना १२:१०-११: मुख्य पूजाहारीहरूले लाजरसलाई पनि मार्ने मतो गरे । मानिसको हृदयलाई पागलसरह तुल्याउन सक्ने घृणारूपी बीष तिनीहरूलाई अति नै लागेको छ । तिनीहरूको दृष्टिमा, मरेकाहरूबाट बौरिएको लाजरसको अपराध ठूलो, अँ, राजद्रोहबराबर भएको क्यारे । बौरिउठ्दा उनले के पो गरेका ? यसमा उनी बिलकुल निष्क्रिय थिए । रपनि तिनीहरूले उनलाई मृत्युदण्डको योग्य ठाने ।

लाजरसको कारणले धेरै यहूदीहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरे । यसकारण लाजरस यहूदी धर्मका स्वयमेवहरूको शत्रु बने । यसोतसो तिनीहरूले उनलाई हटाउनुपरेको थियो । अरू मानिसहरूलाई प्रभु येशूकहाँ ल्याउनेहरूले आफूमाथि सधैं सतावट निम्त्याउँछन्; उनीहरू खेदो गरिने ताक र शहीद हुने निशाना हुन जान्छन् ।

कति टिप्पणीकारहरूको रायअनुसार मुख्य पूजाहारीहरू सदुकीहरू थिए, जसले पुनरुत्थान हुँदै-हुँदैन भन्ने धारणा अजाउँथे । लाजरस तिनीहरूले नमानेको पुनरुत्थानको सशक्त, अचूक प्रमाण थिए; यसकारण तिनीहरूले उनलाई हटाउन खोजे ।

ग) यूहन्ना १२:१२-१९: यरूशलेमभित्रको प्रभु येशूको महिमित प्रवेश

यूहन्ना १२:१२-१३: अबचाहिँ प्रभु येशू धूमधामसित यरूशलेमभित्र प्रवेश गर्दै हुनुहुन्छ । त्यो दिन उहाँको क्रूसको मृत्युको अधिको आइतवारको दिन थियो ।

त्यस भीडले प्रभु येशूको विषयमा वास्तवमा केकस्तो भावना लिएको, सो बुझ्न हामीलाई गाह्रो पर्छ । के साँच्चै तिनीहरूले उहाँ परमेश्वरका पुत्र, इस्राएलका मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बुझे ? कि के तिनीहरूले उहाँलाई ती राजाको रूपमा मात्र माने, जसले तिनीहरूलाई रोमीहरूको दुःशासनबाट छुटकारा दिनुहुन्छ ? अथवा के तिनीहरू त्यस उत्तेजित क्षणको अवेगको तरङ्गमा बहेका ? निस्सन्देह, त्यस भीडमा कति

सच्चा विश्वासीहरू अवश्य थिए। तर धेरैजसो मानिसहरूमा प्रभुका निम्ति कुनै हृदय नै थिएन।

प्रकाश ७:९ पदअनुसार खजुरका हाँगाहरू भारी सङ्कष्टपछि अनुभव गरिने विश्राम र शान्तिको चिन्ह हुन्। होसनाको अर्थ छ: 'विन्ती छ, हामीलाई बचाउनुहोस्!' यी दुवै कुरा विचार गर्दा यहाँ के निष्कर्ष निस्कन्छ भने, ती मानिसहरूको विचारमा, प्रभु येशू परमेश्वरले पठाउनुभएको राजा हुनुहुन्थ्यो, जसले तिनीहरूलाई रोमीहरूको क्रूर शासनबाट मुक्त गर्नुहुन्छ र धेरै सालदेखि चलिआएको अन्यजातिहरूको दासत्वबाट बचाएर तिनीहरूलाई शान्त र सुरक्षा दिनुहुन्छ।

यूहन्ना १२:१४-१५: प्रभु येशू गधाको बछेडामाथि चढेर यरूशलेम शहरभित्र सवारी गर्नुभयो। गधाचाहिँ सर्वसाधारण मानिसको यातायातको, सवारीको साधन थियो। तर त्यसमा बढ्ता अर्थ थियो। गधाको बछेडामाथि सवारी गर्नुभएको प्रभुले यसरी नै एउटा भविष्यवाणी पूरा गर्नुभयो।

यूहन्ना १२:१५ पदमा जकरिया ९:९ पद उद्धृत गरिएको छ। भविष्यवक्ता जकरियाले भविष्यवाणी गरेका थिए, कि इस्राएलका राजा तिनीहरूकहाँ गधाको बच्चामाथि बसेर आउनुहुन्छ। सियोनकी छोरीले इस्राएली जातिलाई सङ्केत गर्छे। यरूशलेमको एउटा डाँडाको नाम सियोन थियो।

यूहन्ना १२:१६: हालैमा के भइरहेको थियो, सो उहाँका चेलाहरूले बुझेनन्। उनीहरूले यस घटनामा जकरियाको भविष्यवाणी पूरा भएको देखेनन्। तर प्रभु येशू इस्राएल जातिका विधिवत् राजाको रूपमा यरूशलेमभित्र प्रवेश गर्दै हुनुहुन्थ्यो। तर पछि, जब प्रभु येशू स्वर्ग फर्कनुभयो र उहाँले परमेश्वर पिताको दाहिने हातपट्टि महिमा पाउनुभयो, तब उपरोक्त घटनाहरूमा पवित्र धर्मशास्त्रको भविष्यवाणी पूरा भयो भन्ने कुरा उहाँका चेलाहरूलाई याद भयो।

यूहन्ना १२:१७-१८: त्यस भीडमा ती मानिसहरू थिए, जो उहाँले लाजरसलाई मरेकाहरूबाट बौराउनुभएको बेलामा उपस्थित थिए र जसले उहाँको त्यो आश्चर्यकर्म देखेका थिए। तिनीहरूले वरिपरिका

मानिसहरूलाई गवाही दिए, कि त्यस गधाको बछेडामाथि बस्नुहुनेचाहिँ लाजरसलाई मरेकाहरूबाट बौराएर फेरि जीवित पार्नुहुने हुनुहुन्छ। त्यस अचम्मको कामरूपी उहाँको चिन्हको बारेमा खबर चारैतिर फैलिएर गएको हुनाले अझ धेरै मानिसहरू येशूलाई भेट्न निस्के। तिनीहरूमा साँचो विश्वास कहाँ थियो र? तमाशा हेर्ने जिज्ञासाले तिनीहरू प्रेरित भएका थिए।

यूहन्ना १२:१९: मानिसहरूको भीड बढ्दै गएको र मुक्तिदाता प्रभुमा मानिसहरूको चासो अझ पनि बढेको हुनाले ती फरिसीहरू अक्क न बक्क भए; किनकि तिनीहरूले भनेको र गरेको कुनै पनि काम सफल भएन। तिनीहरूको मन ठेगानमा नरहेभैं तिनीहरूले भएको भन्दा बढी मानिलिए: 'हेर, सारा संसार त्यसको पछि लागेछ!' भीडको त्यो उत्तेजना एक क्षणिक अवेग मात्र थियो भन्ने कुरा तिनीहरूलाई के थाहा? प्रभु येशूलाई परमेश्वरका पुत्रको रूपमा मानेर पुज्ज चाहने मानिसहरूको सङ्ख्या थोरै मात्र थियो।

घ) यूहन्ना १२:२०-२६: कोही ग्रीकहरूले प्रभु येशूलाई देख्न चाहे

यूहन्ना १२:२०: प्रभु येशूलाई भेट्न खोज्ने ती ग्रीकहरू अन्यजातिहरूबाट आएर यहूदीधर्म अजाउनेहरू थिए। तिनीहरू उपासना गर्न माथि त्यस निस्तार चाडमा आए। यसबाट के बुझिन्छ भने, तिनीहरूले आफ्ना पितापुर्खाहरूका रीतिहरू त्यागेका थिए। यति बेला तिनीहरू येशूकहाँ आए, जब यहूदीहरूले प्रभु येशूलाई इन्कार गर्न लागेका थिए। यसर्थ ती ग्रीकहरूमा अन्यजातिका मानिसहरूले ख्रीष्टको सुसमाचार सुन्नेछन् र तिनीहरूमध्ये धेरैजनाले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नेछन् भन्ने सङ्केतात्मक चित्र छ।

यूहन्ना १२:२१: तिनीहरू फिलिपकहाँ किन गए होलान्? त्यसका निम्ति कुनै स्पष्टीकरण दिइएको छैन। फिलिप एक ग्रीक नाम हो र तिनी गालीलको बेथसैदाका मानिस थिए; हुन सक्छ, ती कुराहरूले गर्दा फिलिपचाहिँ ती अन्यजातिहरूबाट यहूदीधर्ममा पसेका मानिसहरूका

निम्ति आकर्षित थिए होलान् । तिनीहरूको महान् अनुरोध थियो: 'हजुर, हामी येशूलाई भेट्न चाहन्छौं!' आफ्नो हृदयमा प्रभु येशूलाई भेट्ने साँचो चाहना बोक्ने हरेक मानिसको प्रतिफल मीठो हुन्छ । यस्तो व्यक्तिलाई कुनै हालतमा पनि प्रभुबाट अस्वीकार गरिंदैन ।

यूहन्ना १२:२२: प्रभु येशूले ती ग्रीक मानिसहरूलाई भेट्नुहुन्छ कि भेट्नुहुन्न, यसको बारेमा फिलिप अनिश्चित भएका देखिन्थ्यो; किनकि अघि कुनै समयमा ख्रीष्ट येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई 'अन्यजातिहरूकहाँ प्रचार गर्न नजाओ' भनी भन्नुभएको थियो । यसकारण फिलिप पहिले अन्द्रियासकहाँ गए, र उनीहरूले दुवै मिलेर प्रभु येशूलाई त्यो अनुरोध बताए ।

यूहन्ना १२:२३: ती ग्रीकहरूले प्रभु येशूलाई किन भेट्न चाहे ? यस खण्डमा हामीले अडकल काटेर यसको लुकाइएको अर्थ के अनुमान गर्न सक्छौं भने, ग्रीकहरू दर्शनशास्त्रका प्रेमी हुन्थे; यसकारण शायद प्रभुको ज्ञान र बुद्धिले तिनीहरूलाई आकर्षण गरेको होला । तब तिनीहरूले उहाँलाई आफ्ना प्रसिद्ध दार्शनिकको रूपमा मान्नु तिनीहरूलाई केही बेर लाग्दैनथियो । यहूदी धर्मनेताहरूले उहाँमा ठेसठक्कर खाएका तिनीहरूलाई थाहा भएको कुरा थियो । यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई ग्रीसमा लगेर उहाँको ज्यान बचाउन खोजे होलान् । 'आफूलाई बचाऊ' भन्ने तिनीहरूको सिद्धान्त थियो । तर प्रभु येशूले तिनीहरूलाई हरेक कृषकले जान्ने एउटा प्राकृतिक नियम बताउनुभयो: गहुँको दाना मर्नुपर्छ, तब त्यसले धेरै फल फलाउँछ । तिनीहरूको सिद्धान्त र येशूको सिद्धान्तले मेलै खाएनन् । तिनीहरूले उहाँका निम्ति एउटा सानदार जीवन खोजे, जब उहाँले आफ्ना निम्ति बलिदानले युक्त मृत्यु छात्रुभयो । यसमा उहाँको महिमा थियो ।

यूहन्ना १२:२४: कुनै बीउ भुइँमा खसेर मरेन भने त्यसले कुनै फल फलाउँदैन । यहाँ, यस ठाउँमा प्रभु येशूले आफूलाई गहुँको दानासित तुलना गर्नुभयो । उहाँ मर्नुहुनु भने उहाँ सधैंका निम्ति एकलै रहनुहुनेथियो । उहाँले स्वर्गका महिमा र गौरवहरू आफूले उपभोग गर्नुहुनेथियो । त्यहाँ उहाँको महिमामा सहभागी हुन सक्ने मुक्ति पाएको कुनै एक

मानिस नै हुनेथिएन । तर उहाँ मर्नुभयो भने उहाँले मुक्तिको बाटो खोल्नुहुनेछ, जसद्वारा धेरै मानिसहरूले मुक्ति पाउनेछन् ।

त्यो कुरा हाम्रो जीवनमा पनि लागू हुनेछ । यस विषयमा श्री टी जी. र्यागल्याण्डले यसो भनेका छन्: 'के हामी माटोमा खसेर मर्ने गहुँको दाना बन्न तयार नहोऔं? के हामीले भविष्यका सुनौला-सुनौला सपनाहरूलाई तिलाञ्जलि गर्न, अँ, आफ्ना नाम, चरित्र, धनसम्पत्ति र स्वास्थ्य आदि कुराहरू प्रभुका निम्ति बाजीमा हाल्न राजी नहोऔं? के परमेश्वरको बोलावट पाउँदाखेरि हामीले ख्रीष्ट येशूका निम्ति आफ्ना घरपरिवार र इस्टमित्रहरूको बन्धन तोड्न सक्दौं? तब निश्चित हामी एकलै रहने नै छौं! तर जुन मानिसहरू फलवान् हुन चाहन्छन्, उनीहरूले हाम्रा परमधन्य प्रभु येशूको देखासिकी गर्नुपर्छ र उहाँभैँ गहुँको दाना बनेर मर्नुपर्छ । तब हामीले धेरै फल फलाउनेछौं ।'⁴¹⁾

यूहन्ना १२:२५: धेरै मानिसहरूका निम्ति खानेकुरा, पहिरन र सुखहरूजस्ता कुराहरू जीवनका महत्त्व कुराहरू हुन्छन् । तिनीहरू यी कुराहरूका निम्ति जिउँछन् । तर यसरी नै आफ्नो जीवन माया गरेर तिनीहरूले एउटा कुरा बिर्सन्छन्: शरीरभन्दा आत्मा नै मुख्य हो । आफ्नो आत्माको वास्ता र कल्याण नगर्ने मानिस आफ्नो जीवन बरबाद गर्छ; त्यसले आफ्नो आत्मा गुमाउनुपर्छ । तर यता यस्ता मानिसहरू पनि छन्, जसले ख्रीष्ट येशूका निम्ति सबै थोकहरू हानि सम्भन्छन् । उहाँको सेवामा उनीहरू मानिसहरूको बीचमा उच्च र बहुमूल्य मानिएका कुराहरू पनि त्याग्छन् । आफ्नो आत्मा अनन्त जीवनका निम्ति जोगाइराख्ने मानिसहरू यिनीहरू हुन् । आफ्नो प्राणलाई घृणा गर्नु भनेको आफ्ना स्वार्थहरूभन्दा ख्रीष्ट येशूलाई बढी प्रेम गर्नु हो ।

यूहन्ना १२:२६: ख्रीष्ट येशूको सेवा गर्न हामीले उहाँलाई पछ्याइ-रहनुपर्छ । उहाँका सेवकहरूले उहाँको शिक्षा पालन गर्नुपर्छ र उहाँको देखासिकी गर्नुपर्छ । नैतिक रूपले उनीहरूले उहाँको रूप धारण गर्नुपर्छ । उनीहरूले उहाँको मृत्युमा आफ्ना निम्ति उदाहरणको रूपमा उतार्न सक्ने केही व्यवहारिकता पाउनुपर्छ । उहाँका सबै सेवकहरूलाई प्रभुको प्रतिज्ञा छ: प्रभु येशू आफ्ना स्वामीको निरन्तर उपस्थिति र सुरक्षा उनीहरूको

हुनेछ। तर उहाँको प्रतिज्ञा हामीले यस जीवनमा सीमित राख्नुहुँदैन, किनकि त्यो अनन्त-अनन्तसम्मका निम्ति पनि हो। जसले अहिले प्रभुको सेवा गर्छ, उसले भविष्यमा परमेश्वरको स्वाबासी पाउनेछ। उहाँको खातिर हामीले सहेका दुःखकष्ट र गाली, निन्दा, सतावट आदि कुराहरू हामीलाई स्वर्गमा केही पनि होइन जस्तो लाग्नेछ, जब परमेश्वर पिताले सबैको सामु त्यहाँ खुल्लमखुल्ला हाम्रो अनुमोदन गर्नुहुनेछ।

ड) यूहन्ना १२:२७-३६: प्रभु येशू मृत्युको मुखमा पुग्नुभएको

यूहन्ना १२:२७: घरिघर प्रभु येशूको मनका विचारहरू ती घटना-हरूमाथि अडिए, जुन घटनाहरू उहाँको जीवनमा अब चाँडै घट्ने लागेका थिए। उहाँले आफ्नो क्रूसको मृत्युको विषयमा विचार गर्नुभयो। उहाँले त्यस क्षणमाथि आफ्ना विचारहरू पुस्चाउनुभयो, जुन क्षणमा उहाँ संसारको पाप उठाइलैजाने थुमा बन्नुहुनेछ र हाम्रा पापहरूको खातिर परमेश्वरको क्रोध सहनुपर्नेछ। जे. बी. फिलिपस्को अनुवादका शब्दहरू भनी भने 'हृदयविदारक त्यस घडी'को सम्झनामा उहाँको प्राण विचलित भएको थियो। विचलित अवस्थामा कसरी प्रार्थना गर्ने? के उहाँले 'हे पिता, मलाई यस घडीबाट बचाउनुहोस्' भनेर भन्नुपर्नेथियो? उहाँले यसो प्रार्थना गर्ने सक्नुभएन; किनभने उहाँ यस उद्देश्यले यस संसारमा आउनुभएको थियो। उहाँ क्रूसमा जानैपर्छ। क्रूसमा मर्न उहाँ जन्मनुभएको थियो।

यूहन्ना १२:२८: प्रभु येशूले परमेश्वर पितालाई 'मलाई क्रूसबाट बचाउनुहोस्' भन्ने विन्ती चढाउनुभएन, तर त्यसको सट्टामा उहाँलाई 'तपाईंको नामको महिमा गर्नुहोस्' भन्ने विन्ती गर्नुभयो। प्रभु येशूले आफ्नो सुविधा र सुरक्षाभन्दा परमेश्वर पिताको आदर खोज्नुहुन्थ्यो। त्यस बेला स्वर्गबाट परमेश्वर बोल्नुभयो। उहाँले यसो भन्नभयो: 'मैले आफ्नो नामको महिमा गरेको छु र फेरि पनि महिमा गर्ने नै छु।' संसारमा प्रभु येशूको सेवकाइद्वारा सधैं परमेश्वरको नामको महिमा भएको थियो। नासरतमा बिताइएका मौणका तीस वर्ष र मुक्तिदाता प्रभुको सेवकाइका

तीन वर्षभरि उहाँले बोल्नुभएका अद्भुत शब्दहरू र उहाँले गर्नुभएका उदेकका कामहरूद्वारा - यी सबै कुराहरूद्वारा पिताको नामको ठूलो महिमा भएको थियो । तर प्रभु येशूको मृत्यु, उहाँको दफन, पुनरुत्थान र स्वर्गारोहणद्वारा ती सबै कुराहरूभन्दा बढ्ता महिमा परमेश्वर पिताले पाउनुहुनेथियो ।

यूहन्ना १२:२९: त्यहाँ उभिएका मानिसहरूमध्ये कतिले परमेश्वरको वाणी मेघ गर्जेको सम्भे । कति मानिसहरू छन्, जसले जहिले पनि आत्मिक कुराहरूमा भौतिक, लौकिक अर्थ लगाउँछन् । आश्चर्य-कर्महरूमा विश्वास नगर्ने ती मानिसहरूले अचम्मका कामहरूमा कुनै प्राकृतिक नियमहरू लगाएर तिनलाई नकार्ने गर्छन् । अरू मानिसहरूले मेघ गर्जेको होइन भन्ने कुरा बुझे, तर तिनीहरूले परमेश्वरको वाणीलाई चिनेनन् । तिनीहरूको विचारमा, वाणी अलौकिक ता थियो, तर त्यो के थियो, के थियो ? अन्तमा तिनीहरूले त्यो एउटा स्वर्गदूतको वाणी भएको अड्कल काटे । पवित्र आत्माको सहायताद्वारा मात्र मानिसले परमेश्वरको वाणी सुन्न र बुझ्न सक्छ । मानिसहरू घरिघरि सुसमाचारको सन्देश सुन्न ता सुन्छन्, तर जबसम्म पवित्र आत्माले तिनीहरूसित बोल्नुहुन्न, तबसम्म त्यो सन्देश तिनीहरूका निम्ति अर्थहीन हुन्छ ।

यूहन्ना १२:३०: प्रभु येशू त्यस दिव्य वाणीको विषयमा आफ्नो स्पष्टीकरण दिनुहुन्छ । त्यो वाणी उहाँका निम्ति आएको होइन, तर उहाँको छेउमा उभिएकाहरूका निम्ति त्यो वाणी आएको हो ।

यूहन्ना १२:३१: प्रभु येशूले भन्नुभयो: 'अब यस संसारको न्याय हुँदैछ; अबचाहिँ यस संसारको शासक निकालिने नै छ ।' संसारका मानिसहरूले उहाँलाई, जीवनदाता र महिमाका प्रभुलाई क्रूसमा टाँग्न लागेका थिए । त्यसो गरेर तिनीहरूले आफूलाई दोषी ठहराउनेथिए । ख्रीष्ट येशूलाई तिरस्कार गरेको भयानक आरोप तिनीहरूलाई लाग्ने नै थियो । मुक्तिदाता प्रभुले यहाँ भन्न खोज्नुभएको कुराको अर्थ यही हो: दण्डको आज्ञा दोषी मानव-जातिमाथि पर्नेथियो ।

यस संसारको शासक शैतान हो । गलगथामा शैतानले पूरा हार खायो-खायो । त्यसले प्रभु येशूलाई सदाका निम्ति हटाउन खोज्यो, र

त्यस काममा आफूलाई सफल भएको ठान्यो । तर प्रभु येशू आफ्नो क्रूसको मृत्युद्वारा मानिसहरूका निम्ति मुक्तिको उपाय रचुको साथ-साथै शैतान र त्यसका जम्मै फौजहरूमाथि विजयी हुनुभयो । हल्लेलूयाह ! ! अहिलेसम्म शैतानमाथि परमेश्वरको सजाय आइपरेको ता छैन, तर त्यसको विनाश सुनिश्चित गरिएको छ । आजको दिनसम्म आफ्नो दुष्ट, धूर्त काम गर्दै शैतान यस संसारको चारैतिर घुमिहिँड्दैछ । तर अब समय धेरै छैन, र शैतान अग्नि-कुण्डमा फालिनेछ ।

यूहन्ना १२:३२: यस पदको पहिलो खण्ड प्रभु येशूको क्रूसको मृत्युसित सम्बन्धित छ । उहाँका हातखुट्टामा कीला ठोकेर उहाँलाई काठको क्रूसमा भुन्ड्याइयो । यसरी नै उहाँ पृथ्वीबाट माथि उचालिनु-भयो । प्रभु येशूको यो शब्द थियो: क्रूसमा उचालिनुभएपछि उहाँले सबै मानिसहरूलाई आफूकहाँ खिचुहुनेछ । उहाँले यहाँ भन्नुभएको कुराको अर्थ खोल्ने निम्न स्पष्टीकरणहरू दिइएका छन् । कतिको व्याख्याअनुसार ख्रीष्ट येशू सबै मानिसहरूलाई कि ता मुक्ति पाउन कि ता न्यायमा पर्नलाई आफूकहाँ खिचुहुन्छ अरे । अरू कतिजनाको विचारमा, सुसमाचार प्रचार गर्दाखेरि हामीले ख्रीष्ट येशूलाई उच्च पार्स्यौं भने त्यस प्रकारको प्रचारमा ठूलो शक्ति छ, र धेरै आत्माहरू उहाँतिर खिचिन्छन् रे । तर ख्रीष्ट येशूको क्रूसको मृत्युको फलस्वरूप सबै जातिका मानिसहरू उहाँतिर खिचिन्छन् भन्ने अर्थ हामीलाई यस वाक्यको सही स्पष्टीकरण लागेको छ । सबै मानिसहरू खिचु भन्नाले एकैजनालाई नछोडी सबैजनालाई खिच्ने अर्थ होइन, तर उहाँले सबै देश, जाति, वर्ग र भाषाका मानिसहरूलाई आफूकहाँ खिचुहुन्छ भन्ने अर्थ बुझ्नुपर्ला ।

यूहन्ना १२:३३: प्रभु येशूले आफ्नो माथि उचालिने कुरा गर्नुभयो । यी शब्दहरूद्वारा उहाँले आफ्नो क्रूसको मृत्युलाई सङ्केत गर्नुभयो । प्रभु येशू सर्वज्ञानी हुनुहुने अर्को प्रमाण यही हो । उहाँ पलङ्गमा सुतेर वा दुर्घटनामा परेर मर्नुहुन्न, उहाँ क्रूसमा भुन्डिएर मर्नुहुन्छ भन्ने कुरा उहाँले अघिबाटै जान्नुभएको थियो ।

यूहन्ना १२:३४: प्रभु येशू माथि उचालिनु ? त्यसमा मानिसहरू पूरा अलमल्ल परे । उहाँले आफू मसीह हुनुहुने दाबी गर्नुभएको तिनीहरूलाई

थाहा थियो । तर पुरानो नियमबाट तिनीहरूले मसीह सदा-सर्वदा जीवित रहनुहुनेछ भन्ने कुरा जानेका थिए (यशैया ९:७, भजन ११०:४, दानियल ७:१४ र मीका ४:७) । उहाँले 'म पृथ्वीदेखि माथि उचालिएँ भने ...' भन्नुभयो, तर तिनीहरूले उहाँका यी शब्दहरू उद्धृत गर्दा 'मानिसका पुत्र माथि उचालिनुपर्छ' भनेर पारिदिए । अघि प्रभु येशूले धेरै पल्ट आफूलाई मानिसका पुत्र भनेर भन्नुभएको थियो, र कहीं मानिसका पुत्र उचालिनुपर्छ भन्ने कुरा पनि गर्नुभएको थियो (यूहन्ना ३:१४) । यसकारण मानिसहरूले सजिलोसित यी दुई कुराहरू एउटै पारेर यसो भने ।

यूहन्ना १२:३५: जब 'यी मानिसका पुत्र को हुन्' भनेर मानिसहरूले प्रभु येशूलाई सोधे, तब जवाफमा उहाँले फेरि पनि आफूलाई संसारको ज्योति हुनुभएको भन्नुभयो । तिनीहरूसँग त्यो ज्योति अबदेखि थोरै समय मात्र रहनेछ । 'तिमीहरू समय छँदै ज्योतिमा आउनुपर्छ र ज्योतिको प्रकाशमा हिँड्नुपर्छ, नत्र ता अन्धकारले तिमीहरूलाई छोप्नेछ र तिमीहरू ठेस खाएर लड्नेछौ' भन्ने तिनीहरूका निम्ति उहाँको अर्ती थियो ।

प्रभु येशूले यहाँ आफूलाई दिनको उज्यालो पार्ने सूर्यसित तुलना गर्नुभयो । बिहान घाम उदाउँछ र मध्यदिन त्यसको चरमबिन्दुमा पुग्छ, त्यसपछि बेलुका क्षितिजपारि अस्ताउँछ । सूर्य सीमित समय, दिनको केही घण्टा मात्र हामीसँग रहन्छ । दिन छँदै हामीले त्यस घामबाट लाभ उठाउनुपर्छ, किनकि रात अवश्य आउँछ, र रात परेपछि हामीलाई घामको कुनै लाभ हुँदैन । आत्मिक दृष्टिले हेर्नु हो भने, प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने मानिस ज्योतिमा हिँड्छ । अनि जसले प्रभु येशूलाई इन्कार गर्छ, त्यो अन्धकारमा हिँड्ने मानिस हो । त्यसले आफू कहाँ जाँदैछ, सो जान्दैन । त्यसलाई दिव्य अगुवाइको अभाव छ; यसैले त्यो जीवनमा ठेसठक्कर खान्छ-खान्छ ।

यूहन्ना १२:३६: समय छँदै, मौका हुँदा नै प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नुहोस् ! किनभने उहाँले आफ्ना श्रोतागणलाई पनि त्यही कुरा चेताउनीको रूपमा भन्नुभयो । किनभने उहाँमाथि विश्वास गरेर नै ज्योतिका सन्तान बनिन्छ । अनि ज्योतिका सन्तानहरू सदैव उहाँको अगुवाइ पाउँछन्, अहिले यस जीवनमा र अनन्तसम्म । यी वचनहरू

बोलिसक्नुभएपछि प्रभु येशू त्यहाँबाट हिँड्नुभयो र तिनीहरूबाट केही समयसम्म लुक्नुभयो ।

च) यूहन्ना १२:३७-४३: प्रायः सबै यहूदीहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्न भुले

यूहन्ना १२:३७: प्रेरित यूहन्नाले यहाँ आफ्नो लेखे क्रम रोकेका छन्; किनभने तिनलाई अति नै ताजुप लागेको छ, कि यहूदीहरूको सामु प्रभु येशूले प्रशस्त शक्तिका कामरूपी चिन्हहरू देखाउनुभए ता पनि तिनीहरूले उहाँमाथि विश्वासै गरेनन् । अनि हामीले अघि भनिसक्यौं: प्रमाणहरूको अभावचाहिँ तिनीहरूको उहाँमाथि विश्वास नगर्ने अविश्वासको कारण थिएन । प्रभु येशूले मानिसहरूलाई आफ्नो ईश्वरत्वका पक्का, अकाट्य, अचूक प्रमाणहरू दिनुभएको थियो, तर तिनीहरूले विश्वास गर्न चाहेनन् । तिनीहरूले पश्चात्ताप नगरीकन आफूमाथि शासन गर्ने राजालाई पाउन खोजे ।

यूहन्ना १२:३८: यहूदीहरूको त्यस अविश्वासमा यशैया ५३:१ पदको भविष्यवाणी पूरा भयो । 'हे प्रभु, हाग्रो समाचार कसले विश्वास गरेको छ र?' भन्ने प्रश्नले एउटा उत्तर खोज्छ । कतिले विश्वास गरे? 'धेरैले विश्वास गरेनन्' त्यस प्रश्नको जवाफ हो । पवित्र धर्मशास्त्रमा 'बाहुबल'ले शक्ति-सामर्थ्यलाई सङ्केत गर्छ । यसकारण 'परमप्रभुको बाहुबल'ले यहाँ परमेश्वरको प्रतापी शक्ति-सामर्थ्यलाई चित्रण गर्छ । परमेश्वरको शक्ति-सामर्थ्य केवल प्रभु येशूको विषयमा दिइएको समाचारमाथि विश्वास गर्नेहरूकहाँ मात्र प्रकट हुन्छ । यसकारण धेरै मानिसहरूकहाँ परमेश्वरको शक्ति-सामर्थ्य प्रकट भएन; किनभने तिनीहरूले मसीहको सम्बन्धमा उहाँले दिनुभएको जानकारी विश्वासै गरेनन् ।

यूहन्ना १२:३९: जब प्रभु येशूले आफूलाई इस्राएली जातिकहाँ प्रस्तुत गर्नुभयो, तब तिनीहरूले उहाँलाई अस्वीकार गरे । तिनीहरूलाई मुक्तिको प्रबन्ध उपलब्ध गर्दै उहाँ घरिघरि तिनीहरूकहाँ जानुभयो, तर तिनीहरूले उहाँको अनुग्रह नकारेर न उहाँलाई न उहाँले उपलब्ध गर्नुभएको मुक्तिको प्रबन्ध चाहे । मानिसहरूले सुसमाचार जति पल्ट

इन्कार गर्छन्, तिनीहरूले सुसमाचार ग्रहण गर्न नसक्ने गरी तिनीहरूको हृदय उत्तिकै कडा र भन् कडा हुनेछ। मानिसहरू येशूरूपी ज्योतिको सामु आफ्ना आँखाहरू भिम्म गर्छन् भने परमेश्वर तिनीहरूले येशूमा साँचो ज्योति देख्न सक्ने तिनीहरूको क्षमता घटाउँदै लानुहुन्छ। परमेश्वर तिनीहरूलाई अन्धा पार्नुहुन्छ। यो कुरा न्यायरूपी अन्धापना भनिन्छ। जसजसले परमेश्वरका पुत्र येशूलाई इन्कार गर्छन्, तिनीहरूमाथि परमेश्वरको न्याय पर्दछ, अर्थात् तिनीहरू आत्मिक रूपले अन्धा पारिन्छन्।

यूहन्ना १२:४०: यहाँ यशैया ६:९-१० पद उद्धृत गरिएको छ। परमेश्वरले इस्राएली जातिका मानिसहरूका आँखाहरू अन्धा तुल्याउनु-भएको र तिनीहरूको हृदय कठोर पार्नुभएको छ। शुरुदेखि उहाँले यसो गर्नुभएन। तिनीहरूले आफ्ना आँखाहरू बन्द गरेपछि र तिनीहरूले आफ्ना हृदय कठोर पारेपछि उहाँले यसो गर्नुभयो। इस्राएलीहरू अटेरी र हठी भए; तिनीहरूले जानी-बुझीकन मसीहलाई अस्वीकार गरे। यसरी नै तिनीहरू आत्मिक ज्योतिदेखि, अँ, ज्ञान, समझ, पश्चात्ताप, मनपरिवर्तन र मुक्तिरूपी चङ्गाइदेखि वञ्चित भइगए।

यूहन्ना १२:४१: यशैया छ अध्यायमा भविष्यवक्ता यशैयाले परमेश्वरको महिमा देखेका थिए। प्रेरित यूहन्ना यहाँ त्यसको विषयमा आफ्नो स्पष्टीकरण दिएर के भन्छन् भने यशैयाले देखेको महिमा ख्रीष्टको महिमा थियो, अनि उनले आफ्नो त्यस भविष्यवाणीमा ख्रीष्टको विषयमा कुरा गरेका थिए। यसरी नै येशू ख्रीष्ट परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाणहरूको शृङ्खलामा अर्को महत्त्वपूर्ण मुन्द्री गाँसिन्छ यहाँ।

यूहन्ना १२:४२: यहूदीहरूका शासकहरूमध्ये धेरैजना प्रभु येशू मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरामा निश्चित भए। तर तिनीहरूले त्यो कुरा स्वीकार गर्न सकेनन्। अरू मानिसहरूसँग तिनीहरूले विश्वास गरेको कुरा भन्न तिनीहरूलाई पूरा डर लागेको थियो; किनभने तिनीहरू समाजबाट बहिष्कृत हुन चाहेनन्। ती मानिसहरूलाई प्रभु येशूका सच्चा विश्वासी-हरूको रूपमा हेर्न हामीलाई शङ्का लागेको छ; किनकि जसको साँचो विश्वास छ, उसैले ढिलो-छिटो ख्रीष्ट येशूलाई स्वीकार गर्छ-गर्छ।

जसले प्रभु येशूलाई मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरेको छ, उसले आफ्ना प्रभुलाई स्वीकार गर्ने नै छ र अरूलाई त्यसको विषयमा बताउने नै छ, चाहे त्यसको परिणाम जस्तोसुकै किन नहोस् ।

यूहन्ना १२:४३: कुरा स्पष्ट देखिन्छ । यी मानिसहरूले परमेश्वरबाट प्रशंसा र स्याबासी पाउनुभन्दा मानिसहरूको प्रशंसा बढी रुचाएका थिए । परमेश्वरले तिनीहरूलाई स्वीकार गर्नु कि नगर्नु, तर तिनीहरूलाई जस्तो भए पनि मानिसहरूको अनुमोदन चाहिएको थियो । तब के यस्तो मानिस ख्रीष्टको साँचो विश्वासी हुन सक्छ र ? यस्तो मानिसको बारेमा शङ्का छ । यूहन्ना ५:४४ पद त्यसको स्पष्ट उत्तर हो ।

छ) यूहन्ना १२:४४-५०: अविश्वासबाट आउने खतरा

यूहन्ना १२:४४: यस पदको भावात्मक अनुवाद यसरी दिन सकिन्छ: 'जसले ममाथि विश्वास गर्छ, उसले वास्तवमा केवल ममाथि विश्वास गर्दैन, तर मलाई पठाउनुहुने मेरा पितामाथि पनि विश्वास गर्छ ।' यसो भनेर प्रभु येशूले यहाँ फेरि पनि पिता परमेश्वरसित सम्पूर्ण तवरले आफ्नो एकता भएको कुरा सिकाउनुभयो । प्रभु येशू र परमेश्वर पितामध्ये एकजनामाथि विश्वास नगरी अर्कामाथि विश्वास गर्नु असम्भव छ । ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्नु भनेको परमेश्वर पितामाथि विश्वास गर्नु हो । अनि जुन मानिसले परमेश्वर पितामाथि विश्वास गर्छु भन्छ, त्यस मानिसले परमेश्वरका पुत्र येशूलाई पिता परमेश्वरको जतिकै आदर र सम्मान दिनुपर्छ ।

यूहन्ना १२:४५: परमेश्वर पितालाई कसैले देख्न सक्दैन; किनभने उहाँ आत्मा हुनुहुन्छ । उहाँ अदृश्य हुनुहुन्छ; किनकि आत्मालाई देख्न सकिँदैन । तर प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभयो, र उहाँले परमेश्वर कस्तो हुनुहुन्छ, सो कुरा प्रकट गर्नुभयो । उहाँले हामीलाई परमेश्वरलाई चिनाउनुभयो, शारीरिक तवरले होइन, तर नैतिक तवरले । उहाँले हामीलाई परमेश्वरको सत्चरित्र प्रकट गर्नुभयो । यसकारण जसले ख्रीष्ट येशूलाई देखेको छ, उसले परमेश्वर पितालाई देखेको छ ।

यूहन्ना १२:४६: हाम्रा प्रभु येशूले आफ्ना दृष्टान्तहरूमा ज्योति प्रयोग गर्न खूबै रुचाउनुहुन्थ्यो । यहाँ, यस पदमा प्रभु येशू आफूचाहिँ त्यो ज्योति हुनुहुन्छ, जो यस हेतुले यस संसारमा आउनुभयो, कि उहाँमाथि विश्वास गर्नेहरूमध्ये एकजना पनि अन्धकारमा हिँड्नु नपरोस् । यसर्थ ख्रीष्ट येशूविना मानिसहरू अन्धकारमा, अँ, घोर अन्धकारमा बसिरहेका हुन्छन् । जीवन के हो ? मानिसको मृत्यु किन हुन्छ ? अनि अनन्तकाल कहाँ बिताइन्छ ? ख्रीष्ट येशूविना यी विषयहरूमा मानिसहरूको बीचमा स्पष्ट ज्ञान र जानकारी हुँदैन । तर जतिजना विश्वासद्वारा ख्रीष्ट येशूकहाँ आउँछन्, उनीहरू सत्यताको विषयमा अन्योलमा बस्दैनन्; किनकि उनीहरूले उहाँमा सत्यता भेट्टाएका छन् ।

यूहन्ना १२:४७: प्रभु येशूको पहिलो आगमनको उद्देश्य बुझ्नुहोस् ! उहाँ संसारका मानिसहरूलाई न्याय गर्न आउनुभएन, तर तिनीहरूलाई बचाउन आउनुभयो । उहाँका वचनहरू सुन्न नचाहनेहरू र उहाँमाथि विश्वास गर्न इन्कार गर्नेहरूको न्याय गर्नु त्यस बेलामा उहाँको काम थिएन । तर त्यो दिन आउँछ, जब उहाँले विश्वास नगर्नेहरूको न्याय गर्नुहुनेछ । तर उहाँको पहिलो आगमनमा मानिसहरूको न्याय गर्ने उद्देश्य थिएन ।

यूहन्ना १२:४८: अबचाहिँ प्रभु येशूको ध्यान त्यस आउने दिनमाथि परेको छ, जुन दिनमा उहाँका वचनहरू अस्वीकार गर्नहरू परमेश्वरको सामु न्यायमा उभिनुपर्नेछ । त्यस दिन मानिसहरूलाई दोषी ठहराउन प्रभु येशूले बोल्नुभएका वचनहरू अर्थात् उहाँले दिनुभएको शिक्षा पर्याप्त हुनेछन् ।

यूहन्ना १२:४९: जुन-जुन कुराहरू प्रभु येशूले सिकाउनुहुन्थ्यो, ती कुराहरू उहाँले आफ्नो तर्फबाट, आफूले रचेर अथवा कुनै स्कूल-कालेजमा अरू कसैबाट सिकेर बोल्नुहुन्नथियो । होइन, उहाँ ता परमेश्वरका आज्ञाकारी पुत्र, अँ, उहाँ परमेश्वरका आज्ञाकारी दास र सेवक हुनुहुन्थ्यो । यसकारण पिताले उहाँलाई जे-जे बोल्न आज्ञा गर्नुभयो, उहाँले त्यही कुरा मात्र बोल्नुहुन्थ्यो । अन्तिम दिनमा मानिसहरूलाई दोषी ठहराउने तथ्य यही हो । किनकि प्रभु येशूले

बोल्नुभएका शब्दहरू परमेश्वरको वचन थिए, जो ती मानिसहरूले सुन्न इन्कार गरे। परमेश्वर पिताले उहाँलाई उहाँले जे भन्नपथ्र्यो र उहाँले जे बोल्नुपथ्र्यो, ती दुवै कुराहरू अह्राउनुभयो। यहाँका शब्दहरूमा के भिन्नता छ भने, 'मैले के भन्नपछि' भन्ने वाक्यले प्रभु येशूले भन्नभएको वचन-भिन्नको मूलतत्त्व र गुदी बुझाउँछ भने 'मैले के बोल्नुपछि' भन्ने वाक्यले उहाँले प्रयोग गर्नुभएको एक-एक शब्दलाई सङ्केत गर्छ; किनभने परमेश्वरको सत्यता बुझाउँदा प्रभु येशूले जुन-जुन शब्दहरू चलाउनु-भएको थियो, ती शब्दहरू समेत परमेश्वर पिताको प्रेरणाबाट दिइएका थिए।

यूहन्ना १२:५०: प्रभु येशूलाई थाहा थियो, कि परमेश्वर पिताले उहाँलाई यस संसारमा पठाउनुभएको उद्देश्य उहाँमाथि विश्वास गर्नेहरूलाई अनन्त जीवन दिनु थियो। यसकारण ख्रीष्ट येशूले पिता परमेश्वरबाट जस्तो पाउनुभएको थियो, ठीक त्यस्तै उहाँले त्यो सन्देश हामीलाई सुनाउनुभयो।

अबचाहिँ प्रेरित यूहन्नाले बताइदिएको वृत्तान्तको यो भाग समाप्त भयो; यहाँसम्म प्रभु येशूले आफूलाई इस्राएली जातिकहाँ प्रस्तुत गर्नुभएको थियो। यूहन्नाको सुसमाचारमा यहाँसम्म सातवटा चिन्हहरू अर्थात् सातवटा आश्चर्यकर्महरू उल्लेख गरिएका छन्। जब एउटा पापी मानिस ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्छ, तब उसले ख्रीष्टमा गरेको अनुभव के-के हो, सो कुरा ती सात आश्चर्यकर्महरूको एक-एकद्वारा स्पष्ट पारिएको छ। यी चिन्हहरू यस प्रकारका छन्:

- १) यूहन्ना २:१-१२: गालीलको कानामा प्रभु येशूले एउटा विवाहमा पानी दाखमद्यमा परिवर्तन गर्नुभयो। यस चिन्हले यस्तो एउटा अधर्मी, पापी मानिसलाई चित्रण गर्छ, जसले परमेश्वरको आनन्द कहिल्यै चाखेको छैन र त्यसको बारेमा केही पनि जान्दैन; ख्रीष्ट येशूमा उहाँको ईश्वरीय शक्तिद्वारा त्यस्तो मानिसको जीवन परिवर्तन हुन्छ।
- २) यूहन्ना ४:४६-५४: एकजना राजकर्मचारीको छोरा निको पारियो। त्यस राजकर्मचारीको छोराले यस्तो एउटा मानिसलाई चित्रण गर्छ, जो आत्मिक दृष्टिले 'बिरामी' अर्थात् पापले ग्रस्त हुन्छ र जसलाई आत्मिक चङ्गाइको खाँचो पर्दछ।

- ३) *यूहन्ना पाँच अध्यायः* बेथेस्दामा अठतीस वर्षदेखिको रोगी मानिस निको भयो । पापले ग्रस्त भएको जुनसुकै मानिस आत्मिक दृष्टिमा साह्रै दुर्बल र अति कमजोर हुन्छ । निको हुने कुरा छोडौं, आफ्नो लाचारी अवस्थामा केही सुधार ल्याउनधरि त्यो मानिस पूरा अशक्त हुन्छ । प्रभु येशू मात्र यस्तो मानिसलाई निको पार्नुहुन्छ ।
- ४) *यूहन्ना छ अध्यायः* प्रभु येशूले पाँच हजार मानिसहरूलाई अघाएसम्म खुवाउनुभयो । पापी मानिसहरूलाई सधैं भोक लागेको हुन्छ, तर तिनीहरूसित खानेकुरा केही पनि छैन । ती मानिसहरूका निम्ति तागत दिने कुरा कहाँबाट आउँछ ? प्रभु येशू त्यस्ता मानिसहरूलाई आत्मिक भोजन दिनुहुन्छ, अँ, तिनीहरूले फेरि कहिल्यै भोकाउनु नपरोस् भन्ने हेतुले उहाँ तिनीहरूलाई जीवनको रोटी दिनुहुन्छ ।
- ५) *यूहन्ना ६ : १६ - २१ :* प्रभु येशूले गालीलको समुद्र शान्त पार्नुभयो । सबै पापी मानिसहरू आँधीरूपी खतरामा परेका हुन्छन् । प्रभु येशू तिनीहरूलाई जीवनका सबै आँधीबेह्रीहरूबाट बचाउनुहुन्छ ।
- ६) *यूहन्ना नौ अध्यायः* जन्मकै अन्धा मानिस निको भयो । त्यस अन्धा मानिसले हामी मानिसहरूको हृदयको आत्मिक अवस्था देखाउँछ । जबसम्म ख्रीष्ट येशू आफ्नो ईश्वरीय शक्तिद्वारा हाम्रो हृदयलाई छुनुहुन्न, तबसम्म हामी सबै मानिसहरूको हृदय अन्धा हुन्छ । हाम्रो आत्मिक अन्धोपना कत्रो हुनुपर्छ होला, जब हामीले आफूमा कुनै पाप देख्न सक्दैनौं र मुक्तिदाता प्रभुमा केही सुन्दरता देख्दैनौं ? प्रभु येशूले हाम्रा आँखाहरू खोल्नुभएन र पवित्र आत्माको हामीलाई आफ्नो दिव्य प्रकाश दिनुहुन्न भने हामीमध्ये कुनचाहिँ मानिसले वास्तवमा देख्न सक्छ ?
- ७) *यूहन्ना एघार अध्यायः* प्रभु येशूले लाजरसलाई मरेको अवस्थाबाट उठाएर फेरि जीवित पार्नुभयो । सबै मानिसहरू आफ्ना अपराध र पापहरूमा मरेका छन् । यसकारण तिनीहरूलाई माथिबाट जीवन पाउनु खाँचो छ ।
यी सातवटा चिन्हहरूले प्रभु येशू परमेश्वरका पुत्र 'ख्रीष्ट' हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण दिएका छन् ।

ज) यूहन्ना १३:१-११: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूका पाउहरू धुनुभएको

तेह अध्यायबाट 'माथिल्लो कोठाको उपदेश' नामक खण्ड शुरु हुन्छ। प्रभु येशूले उहाँको दुस्मन मात्र गर्ने खोज्ने यहूदीहरूको बीचमा हिँड्न छोड्नुभयो। यरूशलेममा उहाँ आफ्ना चेलाहरूसित अलग्गै एउटा घरको माथिल्लो कोठामा रहनुभयो। उनीहरूसँग यो उहाँको अन्तिम सङ्गति गर्ने समय थियो, त्यसपछि उहाँको पक्राउ, न्यायको जाँच र क्रूसको मृत्यु हुनेथियो। यूहन्ना १३-१७ अध्यायको खण्ड नयाँ नियममा सबैको प्यारो भाग हो।

यूहन्ना १३:१: प्रभु येशूको क्रूसको मृत्युको अघिल्लो दिनको कुरा हो। मर्ने, बौरिउठ्ने र स्वर्ग फर्केर जाने आफ्नो समय आइपुगेको प्रभु येशूलाई थाहा थियो। उहाँले आफ्नाहरूलाई प्रेम गर्नुहुन्थ्यो। आफ्नाहरू भन्नाले हामीले उहाँका सच्चा विश्वासीहरूलाई बुझ्नुपर्छ। उहाँले उनीहरूलाई आफ्नो सेवकाइको अन्तसम्म प्रेम गर्नुभयो। उहाँ उनीहरूलाई लगातार प्रेम गर्नुहुन्छ, अँ, उहाँले उनीहरूलाई अनन्त-अनन्तसम्म प्रेम गर्नुहुनेछ। अनि उनीहरूप्रति उहाँको प्रेम हल्का प्रेम होइन, तर प्रगाढ़ प्रेम हो भन्ने कुरा उहाँले अब देखाउँदै हुनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना १३:२: त्यस बेलुकीको भोजनको विषयमा प्रेरित यूहन्ना हामीलाई कुनै विशेष जानकारी दिँदैनन्, यद्यपि त्यो भोजन निस्तार चाडको भोजन, प्रभुभोजन वा कुनै अन्य भोजन हुन्थ्यो। त्यस बेला शैतानले येशूलाई पक्राइदिने विचार यहूदाको हृदयमा हालिदिएको थियो। निक्कै अघिबाटै यहूदाको मनमा प्रभु येशूको विरोधमा किसिम-किसिमका विचारहरू उठेका थिए, तर अहिलेचाहिँ त्यसले शैतानबाट आफ्ना दुष्ट योजनाहरू पूरा गर्ने कुनै सङ्केत पायो।

यूहन्ना १३:३: यो पद कुन कुरामा जोड दिन्छ? कसले त्यो खुट्टाहरू धुने काम, त्यो दासदासीको काम गर्न लागेको छ? त्यो तुच्छ काम पूरा गर्ने को हुनुहुन्छ? त्यो काम गर्नेचाहिँ कुनै साधारण गुरु वा

स्वामी होइन, तर आफ्नो ईश्वरीय उच्च स्तर जान्नुहुने येशू हुनुहुन्छ। उहाँले आफ्नो जिम्मामा सुम्पिएको आफ्नो काम जान्नुभएको थियो। आफू परमेश्वरबाट आउनुभएको कुरा उहाँले जान्नुहुन्थ्यो। आफू परमेश्वरकहाँ फर्केर जान लाग्नुभएको कुरा पनि उहाँलाई थाहा थियो।

यूहन्ना १३:४: उहाँ आफू को हुनुहुन्थ्यो, साथै आफू यस संसारमा किन आउनुभएको, त्यसको खास उद्देश्य र आफू कहाँ जाँदै गर्नुभएको, त्यसको गन्तव्य र लक्ष्य जान्न तुल्याउने ज्ञानले प्रेरित हुनुभएको प्रभु येशू निहुरेर आफ्ना चेलाहरूका पाउहरू धुन पूरा सक्षम हुनुभयो। यसैले उहाँ भोजनबाट उठ्नुभयो। उहाँले आफ्नो बाहिरी लुगा एकातिर थन्काउनुभयो। त्यसपछि उहाँले तौलिया लिएर आफ्नो कम्मरमा बाँध्नुभयो। उहाँले एउटा दासको स्थान लिनुभयो। मर्कूसको सुसमाचारमा यस घटनाको विवरण पढ्न पाएका भए हामीलाई हर तरहले उचित लाग्थ्यो; किनभने मर्कूसको सुसमाचारमा प्रभु येशूलाई परमेश्वरका सिद्ध दासको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। तर अचम्म! गजबको कुरा के हो भने, चेलाहरूका पाउहरू धुने विवरण ता यूहन्नाको सुसमाचारमा दिइएको छ, अर्थात् त्यस सुसमाचारमा, जहाँ प्रभु येशूले परमेश्वरका पुत्रको रूप लिनुभएको छ।

चेलाहरूका पाउहरू धुने काममा प्रतीकार्थ छ। यस कार्यले प्रभु येशूले स्वर्गको सारा वैभव छोडेर यस संसारमा आउनुभएको र दासको रूप लिनुभएको कुरा हामीलाई याद दिलाउँछ। यसरी नै उहाँ आफूले रच्नुभएको सृष्टिको सेवा गर्नुभयो।

यूहन्ना १३:५: पूर्वीय देशहरूको चलनअनुसार इस्राएल देशमा पनि मानिसहरूले चट्टी वा चप्पल लाउने गर्थे र लाउने गर्छन्। यसकारण सबै मानिसहरूले घरिघरि आफ्ना खुट्टा धुनुपर्छ। अतिथिलाई सत्कार गर्ने घरको सज्जन मालिकले प्रायः आफ्नो दासलाई पाहुनाहरूका पाउहरू धुन लाउँथ्यो। तर यहाँ यस घटनामा त ईश्वरीय 'घरका मालिक' आफै दास बन्नभयो। उहाँले त्यो दासको काम गर्नुभयो, यहाँसम्म कि उहाँले आफूलाई विश्वासघात गर्न लागेको यहूदा इस्करयोतीका पाउहरू पनि धुनुभयो। कस्तो अनौठो दृश्य! तब के? के हाम्रा निम्ति यहाँबाट सिक्नुपर्ने केही पाठहरू छैनन् र?

यूहन्ना १३:६: 'प्रभु येशूले मेरा खुट्टा धुनुहुने?' यस विचारले विचलित भएका पत्रुसले यो सहन सकेनन्। तिनले प्रभुलाई यसो गर्न दिएनन्। महान् प्रभु तिनीजस्तो अयोग्य व्यक्तिका पाउ कसरी धुनुहुन्छ? अहँ, त्यो ता कदापि हुनुहुँदैन। परमेश्वरले दासको रूप लिनुभएको यस दृश्यले पत्रुसलाई जिल्ल पार्यो।

यूहन्ना १३:७: प्रभु येशूले पत्रुसलाई के भन्नुभयो भने, तिनका पाउ धुँदाखेरि उहाँले जे गर्न लाग्नुभएको थियो, त्यसमा आत्मिक अर्थ र महत्त्व थियो। त्यस पाउ धुने काम र आत्मिक धुलाइको बीचमा सम्बन्ध थियो। पत्रुसले प्रभु येशूले गर्नुभएको यस काममा शारीरिक दृष्टि लगाए, जब यस कार्यमा आत्मिक महत्त्व थियो, जुन महत्त्व तिनले अलिकति पनि बुझेनन्। तर प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई यस कामको महत्त्व बुझाउन लाग्नुभएको हुनाले पत्रुसले अब चाँडै यसको खास अर्थ बुझ्नेथिए। तिनले यसको अर्थ आफ्नो जीवनमा त्यस बेलामा अनुभव गरेर जान्नेथिए, जुन बेला पत्रुसले प्रभुलाई इन्कार गरिसकेपछि प्रभुसित तिनको सम्बन्ध फिरी स्थापित हुनेथियो।

यूहन्ना १३:८: पत्रुसको प्रतिक्रियामा हामी मानिसको स्वभावको ज्वारभाटारूपी तरङ्ग देख्छौं। 'तपाईंले मेरा पाउहरू कहिल्यै धुन पाउनुहुनेछैन' भनेर तिनले शपथ खाए। अनि 'कहिल्यै' भन्ने शब्दको अक्षरशः अनुवाद 'अनन्तसम्म हुँदैन' अर्थात् 'कदापि हुँदैन' हो। तर प्रभु येशूले पत्रुसलाई के जवाफ दिनुभयो भने, उहाँले तिनका पाउ नधोएसम्म उहाँसित तिनको केही हिस्सा हुँदैनथियो। अबचाहिँ पाउ धुने कामको खास अर्थ स्पष्ट भएको छ। इसाई जीवनमा पाउ धुने कामको निम्न अर्थ छ: यस संसारमा हिँड्दाखेरि हाम्रो जीवन संसारका थोकहरूबाट केही मात्रामा अशुद्ध हुन जान्छ; किनभने हामीले फोहोर कुराहरू सुन्नपछि, हामीले अशुद्ध कुराहरू हेर्नुपछि, हामीले भक्तिहीन मानिसहरूसँग काम गर्नुपछि; जस्तो भए पनि यस संसारमा जिउनुपर्ने ख्रीष्ट-विश्वासीको जीवनमा कुनै न कुनै कलङ्क त लाग्छ-लाग्छ। यसकारण उसलाई घरिघरि शुद्ध हुनु खाँचो छ।

अशुद्ध भएको ख्रीष्ट-विश्वासी कसरी शुद्ध हुन्छ ? उसको जीवन वचनरूपी पानीले धोएर शुद्ध हुन्छ । परमेश्वरको वचन पढ्दा वा अध्ययन गर्दा, वचनको प्रचार सुन्दा वा आपसमा वचनको विषयमा बहस गर्दा वचनले हामीमा आएको कलङ्करूपी अशुद्धताबाट हामीलाई शुद्ध पार्छ । तर पवित्र बाइबलको बेवास्ता गर्ने विश्वासीको मन र जीवनमा दुष्ट कुरा-हरूको प्रभाव बढिरहन्छ, यहाँसम्म कि ती अशुद्ध पार्ने कुराहरूको नराम्रो असरमा हामीलाई पर्बाह हुँदैन रहेछ । प्रभु येशूले पत्रसलाई भन्नुभयो: 'मैले तिमीलाई धोइँ भने मसित तिम्रो केही भाग हुँदैन ।' प्रभुका यी शब्दमा 'जबसम्म मैले तिमीलाई धोदिँन, तबसम्म तिम्रो मुक्ति हुँदैन' भन्ने अर्थ लगाउनुहुँदैन । तर प्रभु येशूसितको सम्बन्ध कायम राख्नलाई पत्रसको जीवनमा त्यो पाउ धुने कार्य पो अनिवार्य हो । पवित्र शास्त्रको निरन्तर शुद्धीकरण हामीलाई खाँचो पर्दछ, नत्र प्रभुसित हाम्रो सम्बन्ध रहँदैन, तर टुट्छ ।

यूहन्ना १३:९-१०: पत्रसको स्वभावको भाटा अब ज्वार भएको हो । एकैक्षणमा तिनले अगाडि भनेको 'तपाईंले मेरा पाउहरू कहिल्यै धुन पाउनुहुनेछैन' अबचाहिँ 'प्रभु, मेरा पाउ मात्र होइन, तर मेरा हात र मेरो शिर पनि !' भयो ।

कुनै सार्वजनिक धारामा नुहाइसकेको मानिस आफ्नो बाटो लागेपछि घर नआएसम्म उसका पाउहरू फेरि मैला भइहाल्छन् । तब त्यो मानिस फेरि नुहाउनुपर्दैन । त्यसले आफ्ना पाउहरू धुनुपर्छ । प्रभुका शब्दहरूमा भन्नु हो भने 'जो नुहाएको छ, ऊ पूरा शुद्ध छ; उसलाई पाउहरू धुनुबाहेक अरु केही खाँचो छैन ।' धारामा आफ्नो पूरा शरीर नुहाउनु र बाटामा आफ्ना खुट्टा धुनु यी दुई कुराहरू फरक-फरक छन् । मुक्तिको अनुभव धारामा नुहाएको बराबर हो । त्यस बेला पापको दण्ड भोग्नु नपरोस् भन्ने हेतुले ख्रीष्ट येशूको रगतले हामीलाई सब पापबाट एकैपल्टमा सदाका निम्ति शुद्ध पार्छ । तर बाटामा खुट्टा धुनु भनेको संसारमा भइरहने पापका विभिन्न अशुद्ध पार्ने प्रभावहरूबाट घरिघरि शुद्ध हुनु हो, अनि परमेश्वरको वचनको त्यो शुद्ध पार्ने कार्य हाम्रो जीवनमा लगातार भइरहनुपर्छ । यसर्थ मुक्तिको धारामा नुहाउने काम एकपल्ट गरिन्छ, तर बाटामा खुट्टाहरू धुने काम धेरै पल्ट गरिन्छ ।

अनि 'तिमीहरू शुद्ध हो, तर सबै ता होइन' भनेको के हो ? यहूदा इस्करयोतीबाहेक अरू सबै प्रेरितहरूले नयाँ जन्मको स्नान लिएका थिए । यहूदा इस्करयोतीले मुक्ति पाएको थिएन ।

यूहन्ना १३:११: सबै कुराहरू जान्नुहुने प्रभुले आफूलाई विश्वासघात गरेर सुम्पिदिने यहूदा इस्करयोतीलाई चिन्नुभएको थियो । यसकारण उहाँले 'तिमीहरू सबै ता होइनौ' भनेर त्यस मुक्तिको स्नान नपाएको मानिसलाई उनीहरूको बीचबाट अलग पार्नुभयो ।

भ) यूहन्ना १३:१२-२०: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई उहाँको देखासिकी गर्ने आदेश दिनुभएको

यूहन्ना १३:१२: यसो हेर्दाखेरि ख्रीष्ट येशूले जम्मै बाहजना चेलाहरूका पाउहरू धुनुभएको देखिन्छ । त्यसपछि उहाँले आफ्नो बाहिरी लुगा पहिनुभयो र फेरि बस्नुभयो; किनकि उनीहरूका पाउहरू धुँदा उहाँले के गर्नुभयो, सो कुराको आत्मिक अर्थ उहाँले उनीहरूलाई खोलि चिन्नुभयो । पहिले 'मैले तिमीहरूलाई के गरेको छु, के तिमीहरू जान्दछौ' भनेर उहाँले चेलाहरूलाई सोध्नुभयो । मुक्तिदाता प्रभुले गर्नुभएका प्रश्नहरूको अध्ययन चाखलाग्दो छ । उहाँले सोध्नुभएका ती प्रश्नहरू उहाँको शिक्षा प्रस्तुत गर्ने अति प्रभावशाली प्रणाली र पद्धति भएका रहेछन् ।

यूहन्ना १३:१३-१४: यी चेलाहरूले प्रभु येशूलाई आफ्ना गुरु र स्वामीको रूपमा स्वीकार गर्दथिए । अनि यसो गर्नुमा कुनै गल्ती थिएन; किनकि उहाँ साँच्चै नै उनीहरूका गुरु र प्रभु हुनुहुन्थ्यो । तर उहाँको उदाहरणबाट के बुझिन्छ भने, परमेश्वरको राज्यमा सबैभन्दा ठूलो ओहदा दासको दर्जा हुने रहेछ ।

यी चेलाहरूका प्रभु र गुरुले उनीहरूका पाउहरू धुनुभयो भने, उनीहरूले एक-अर्काका पाउ नधुने बहाना कहाँबाट निकाल्ने ? तर के प्रभु येशूले उनीहरूलाई यहाँ वास्तविक रूपले पानी लिएर एक-अर्काका पाउहरू धुने शिक्षा दिनुभयो ?⁴² के उहाँले यहाँ आफ्नो मण्डलीमा एउटा

धर्मविधि स्थापित गर्नुभयो त ? उहाँले यसो गर्नुभएन; किनभने उहाँको उदाहरणको अर्थ आत्मिक हो । परमेश्वरको वचनमाथि केन्द्रित रहेको उनीहरूको निरन्तर सङ्गतिले उनीहरूले एक-अर्कालाई शुद्ध राख्नुपर्छ भन्ने कुरा उहाँले उनीहरूलाई भन्न खोज्नुभएको हो । कसैले कुनै भाइको विश्वास सिलाएको वा त्यो सांसारिक भएको देख्यो भने, उसले त्यसलाई परमेश्वरको वचन बाइबलबाट प्रेमसाथ सम्झाउनुपर्छ, अर्ती दिनुपर्छ ।

यूहन्ना १३:१५-१६: प्रभु येशूले उनीहरूलाई एउटा उदाहरण दिनुभयो । यस प्रदर्शनबाट उनीहरूले आत्मिक रूपले एक-अर्कासित कस्तो व्यवहार गर्नुपर्छ, सो सिके ।

घमण्ड र वैरभावजस्ता कुराले हामीलाई निहुरेर आफ्ना भाइहरूको सेवा गर्नदेखि रोक्न सक्छन् । तब 'दास आफ्ना मालिकभन्दा ठूलो हुँदैन' भन्ने प्रभुको वचन हामी याद गरौं ! हाम्रा प्रभुले आफूलाई विनम्र तुल्याउनुभयो र ती चेलाहरूका पाउहरू धुनुभयो, जुन चेलाहरू अयोग्य थिए र कृतज्ञ थिएनन् । अनि उनीहरूमध्ये एकजना थियो, जसले उहाँलाई विश्वासघात गरेर सुम्पनेथियो । के हामी नम्र भई यस्तो मानिसका पाउहरू धुन सक्नेथियौं, जसको विषयमा त्यसले हामीलाई विश्वासघात गरेर पैसामा बेचेछ भन्ने कुरा जान्दछौं ? ती पठाइएका प्रेरितहरूले आफूलाई के सम्भेका थिए ? के उनीहरू आफूलाई पठाउनुहुने उनीहरूका प्रभुभन्दा ठूला थिए ? उनीहरू प्रभुभन्दा ठूला होइनन् भने उहाँले गर्नुभएको काम-अनुसार उनीहरूले किन र कसरी नगर्ने ?

यूहन्ना १३:१७: नम्रता र निस्वार्थ सेवाको कुरा जान्नु एउटा कुरा हो, तर ती कुराहरू व्यवहारमा ल्याउनु अर्को कुरा हो । ती कुराहरू जानेर कहिल्यै व्यवहारमा नल्याउनु सम्भव छ । तर हाम्रो वास्तविक धन्यता केमा छ ? यी कुराहरू पूरा गरेकोमा नै ।

यूहन्ना १३:१८: प्रभु येशूले भर्खर सेवाको सम्बन्धमा सिकाउनु-भयो, त्यो कुरा यहूदा इस्करयोतीसित लागू हुनेथिएन । त्यो उनीहरू-मध्येको थिएन, जसलाई उहाँले सुसमाचारसित सारा संसारमा पठाउनु-हुनेथियो । उहाँलाई आफ्नो विश्वासघातको विषयमा भजन ४१:९ पद र

अन्य पवित्र धर्मशास्त्रका वचनहरू थाहा थियो, जो पूरा हुनुपरेको थियो । तीन वर्षसम्म यहूदा इस्करयोतीले प्रभुसँग भोजन गरेको थियो; रपनि त्यसले प्रभुको विरोधमा आफ्नो लात उठाएको थियो । यस सन्दर्भमा प्रभुको विरोधमा लात उठाउनु भनेको उहाँलाई विश्वासघात गरेर सुम्पनु हो । तपाईंले भजन ४१मा हेर्नुभयो भने, तपाईं प्रभुले त्यस विश्वास-घातीलाई 'मेरो चिरपरिचित मित्र' भन्ने नाम दिनुभएको पाउनुहुन्छ ।

यूहन्ना १३:१९: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई आफ्नो विश्वास-घातको विषयमा अघिबाट जानकारी दिनुभयो, कि त्यो कुरा पूरा हुन आएपछि उनीहरूले येशूचाहिँ सत्य परमेश्वर हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा जान्न सक्नु । 'तब म उही रहेछु भनी तिमीहरूले विश्वास गर्न सक' भन्ने वाक्यमा उही भन्ने शब्द अनुवादकद्वारा थपिएको हो । 'म हुँ भन्ने कुरा तिमीहरूले विश्वास गर्न सक' यस वाक्यको सटीक अनुवाद हो । पुरानो नियमका परमप्रभु परमेश्वर नयाँ नियमको येशू हुनुहुन्छ । यसरी नै ती भविष्यवाणीहरू पूरा भए । प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने पक्का प्रमाणहरू ती पूरा भएका भविष्यवाणीहरू हुन्, साथै ती पूरा भएका भविष्यवाणीहरू पवित्र धर्मशास्त्र बाइबल परमेश्वरको आत्माको प्रेरणा लेखिएको पुस्तक हो भन्ने प्रमाण पनि हुन् ।

यूहन्ना १३:२०: हाम्रा प्रभुलाई थाहा थियो, कि उहाँको विश्वासघातले बाँकी चेलाहरूलाई ठेस खुवाउँछ वा उनीहरूमा शङ्का पैदा गर्छ । यसकारण उहाँले उनीहरूका निम्ति यहाँ यो उत्साहको वचन थप्नुभयो । उनीहरूले 'हामी परमेश्वरको काममा उहाँका राजदूत र प्रतिनिधि भएर पठाइँदैछौं' भन्ने कुरा सम्झनु थियो । प्रभु येशूसित उनीहरूको एकीकरण ज्यादा नजिक भएको, अँ, उहाँ र उनीहरूको बीचमा कुनै भिन्नता नरहेको देखिन्छ; किनभने जसले उनीहरूलाई ग्रहण गर्छ, उसले प्रभु येशूलाई नै ग्रहण गरेको हुनेछ । अनि जसले ख्रीष्ट येशूलाई ग्रहण गर्छ, उसले पिता परमेश्वरलाई नै ग्रहण गरेको हुनेछ । यसरी नै परमेश्वर पिता र परमेश्वरका पुत्रसितको सम्बन्धमा पूरा रूपले एक हुनु नै उनीहरूका निम्ति सान्त्वनाको कारण थियो ।

ज) यूहन्ना १३:२१-३०: प्रभु येशूले आफ्नो विश्वासघातको विषयमा भविष्यवाणी गर्नुभएको

यूहन्ना १३:२१-२२: प्रभु येशू यस सम्भननामा ज्यादा विचलित हुनुभयो; किनभने उहाँका चेलाहरूमध्ये एकजनाले उहाँलाई विश्वासघात गर्न लागेको थियो। उहाँले यहाँ विश्वासघातीलाई आफ्नो दुष्ट युक्ति त्याग्ने अन्तिम मौका दिनुभएको देखिन्छ। यहूदालाई सीधा दोष नलगाईकन उहाँले यसो भनेर त्यसको दुष्कर्मको भन्डाफोर गर्नुभयो: 'तिमीहरूमध्ये एकजनाले मलाई विश्वासघात गरेर सुम्पेछ।' तर यस प्रकारको वचनले पनि विश्वासघातीको मन बदल्न सकेन।

बाँकी चेलाहरूले यहूदा इस्करयोतीलाई शङ्का गरेका थिएनन्। अरे, उनीहरूमध्ये एकजनाले प्रभुलाई विश्वासघात गर्ने, कसरी?! उनीहरू छक्क परे; उनीहरू अन्यालमा परे। उनीहरूमध्ये कसले यस्तो काम गर्न सक्लान्?

यूहन्ना १३:२३: त्यस जमानाको दस्तुरअनुसार मानिसहरू खाना खानलाई टेबुलको वरिपरि कुर्सीमा बस्दैथिए, तर तिनीहरू आरामसँग लेटेर वा ढल्केर खाना खाने गर्दथिए। येशूले प्रेम गर्नुभएको चेला यूहन्ना थिए, जसले यो सुसमाचारको पुस्तक लेखे। तिनले आफ्नो नाम लेख्न आँट गरेनन्, तर तिनी मुक्तिदाता प्रभुको हृदयमा आफ्नो विशेष ममताको स्थान भएको कुरा लेख्न लजाएनन्। प्रभु येशूले सबै चेलाहरूलाई प्रेम गर्नुहुन्थ्यो। तर यूहन्नाचाहिँ उहाँसँग सबैभन्दा नजिक थिए।

यूहन्ना १३:२४-२५: यसकारण शिमोन पत्रुसले नबोलीकन ती यूहन्नालाई इशारा गरे। हुन सक्छ, आफ्नो शिर हल्लाएर उनले यूहन्नालाई 'त्यो को हो, सोध!' भन्ने सङ्केत दिए होलान्। येशूको छातीमा अडेसिएर यूहन्नाले कानेखुशी गरेर उहाँलाई त्यो भाग्यसूचक प्रश्न सोधे। अनि हुन सक्छ, प्रभुले तिनलाई सुटुक्कै त्यस प्रश्नको जवाफ दिनुभयो होला।

यूहन्ना १३:२६: प्रभु येशूले तिनलाई जवाफ दिनुभयो: 'जसलाई म यो रोटीको टुक्रा चोपेर दिन्छु, त्यो उही हो।' कसैको भनाइ यस प्रकारको

छः पूर्वीय देशहरूको चलनअनुसार अतिथिसत्कार गर्ने घरका मालिकले भोजमा मुख्य अतिथिलाई रोटीको टुक्रा मासुको भोलमा चोपेर दिने गर्दथिए अरे । यसर्थ प्रभु येशूले यहाँ यहूदा इस्करयोतीलाई मुख्य अतिथि तुल्याउनुभएको देखिन्छ । उहाँले त्यसलाई आफ्नो निगाह र प्रेम देखाएर त्यसलाई पश्चात्तापमा डोस्चाएर ल्याउन खोज्नुभयो । अरूको सुभाउ यस प्रकारको छः निस्तार चाडको भोजमा रोटीको टुक्रा चोपेर अर्कालाई दिने चलन थियो अरे । यसो हो भने प्रभु येशूले प्रभुभोज स्थापित गर्नुभएको अगाडि आफ्ना चेलाहरूसँग निस्तार चाडको भोज खाँदाखेरि नै यहूदा इस्करयोती निस्केर गयो ।

यूहन्ना १३:२७: शैतानले यहूदाको हृदयमा प्रभुलाई पक्राइदिने विचार अघिबाट हालिसकेको थियो । अबचाहिँ शैतान त्यसभित्र पस्यो । शुरुमा प्रभुलाई पक्राइदिने कुरा एउटा विचार, एउटा सुभाउ मात्र थियो, तर यहूदाले त्यो सुभाउ स्वागत गरेको, त्यसलाई मन परेको र त्यससित सहमत भएको थियो । अब शैतानले यहूदालाई आफ्नो वशमा पार्यो, आफ्नो हातमा लियो । अब विश्वासघात गर्नेको मनसाय अदलबदल नहुने गरी पक्का भएको देखेर प्रभु येशूले त्यसलाई 'तिमी जे गर्छौं, त्यो छिटो गरिहाल !' भन्ने आदेश दिनुभयो । पक्का पनि उहाँले यहाँ यहूदालाई खराबी गर्ने हौसला दिनुभएन । तर प्रभुका यी शब्दहरूमा हामीले त्यसको मन बदल्न उहाँलाई कुनै सीप नलागेर 'त्यसो भए लौ, जे गर्नु छ, त्यो गर त' भनेर उहाँले त्यसलाई त्यसको इच्छा पूरा गर्न दिएकोमा आफ्नो खेद प्रकट गर्नुभएको देख्नुपर्छ ।

यूहन्ना १३:२८-२९: त्यस रोटीको टुक्राको विषयमा प्रभु येशू र यूहन्नाको बीचमा भएको बातचित बाँकी चेलाहरूले सुनेनन् भन्ने कुरा यस अट्टाइस पदले पुष्टि गर्छ । यहूदाले प्रभु येशूलाई विश्वासघात गरेर सुम्पन लागेको कुरा उनीहरूलाई अझ पनि थाहा थिएन ।

कति चेलाहरूले सोचे, कि प्रभु येशूले यहूदालाई 'छिटो गरेर चाडका निम्ति फलाना-फलाना चीजहरू किन' भन्नुभयो, अथवा यहूदा खजान्ची भएको नाताले मुक्तिदाता प्रभुले त्यसलाई त्यसले गरिबहरूलाई केही दान देओस् भनेर अह्वाउनुभयो ।

यूहन्ना १३:३०: यहूदाले त्यस रोटीको टुक्रा लियो, जो त्यसका निम्ति विशेष निगाह प्राप्त भएको चिन्ह थियो। त्यसपछि त्यसले प्रभुको र अरू सँगी-चेलाहरूको सङ्गतिलाई सदाका निम्ति छोड्यो। 'अनि रातको समय थियो' भनेर पवित्र शास्त्रमा यी अर्थपूर्ण शब्दहरू थपिएका छन्। त्यस बेला रात त थियो, तर यहूदाका निम्ति अझ पनि आत्मिक अन्धकारको मध्यरात नै थियो। त्यसका निम्ति अब त्यो कालो, उराठलाग्दो रात शुरु भयो, जसको खेद र अफसोसको अन्त कहिल्यै हुनेछैन। मुक्तिदाता प्रभुलाई आफ्नो पिठ्युँ फर्काउने सबै मानिसहरूका निम्ति सधैं रात पर्छ नै।

ट) यूहन्ना १३:३१-३५: प्रभु येशूको नयाँ आज्ञा

यूहन्ना १३:३१: यहूदा इस्करयोती गइसकेपछि प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूसित स्वतन्त्रपूर्वक र धक फुकाएर कुरा गर्नुभयो। जुन तनाउ, जुन पीर थियो, त्यो हटिगयो। यसैले उहाँले भन्नभयो: 'अब मानिसका पुत्रको महिमा भएको छ।' यसो भनेर उहाँ आफूले पूरा गर्न लाग्नुभएको आफ्नो मुक्तिको कार्यमाथि विचार पुऱ्याउनुभयो। कसैले उहाँको मृत्युमा हार सम्भन सक्ला, तर वास्तवमा उहाँको मृत्युचाहिँ आफ्ना पापहरूमा नष्ट हुन लागेका मानिसहरूको मुक्तिको प्रबन्ध थियो। उहाँको मृत्युमा कुरा सकिएको थिएन, तर उहाँको पुनरुत्थान र स्वर्गारोहण हुनु बाँकी थियो। यी सब कुराद्वारा उहाँको ठूलो महिमा भयो। अनि मुक्तिदाता प्रभुको मुक्तिको काममा परमेश्वरको महिमा भयो। उहाँको मुक्तिको कामले परमेश्वर पवित्र परमेश्वर हुनुहुन्छ, जसले पापको बेवास्ता गर्नुहुन्न भन्ने कुरा घोषणा गर्दछ। तर उहाँ प्रेम गर्नुहुने परमेश्वर पनि हुनुहुन्छ, जो पापी मानिसहरूको मृत्युमा प्रसन्न हुनुहुन्न। उहाँको मुक्तिको कामको सम्बन्धमा परमेश्वरको घोषणा यस प्रकारको छ: 'म धर्मी परमेश्वर हुँ; रपनि पापी मानिसहरूलाई धर्मी ठहराएर म बिलकुल धर्मी नै रहिरहेको छु।' परमेश्वरका सबै अनुपम सद्गुणहरू गलगथामाथि भल्केका थिए।

यूहन्ना १३:३२: उहाँ यसो भन्दै आफ्नो कुरामा अघि बढ्नुभयो: 'यदि परमेश्वर उहाँमा महिमित हुनुहुन्छ भने ⁴³⁾ परमेश्वरले पनि उहाँलाई

आफैमा महिमित गराउनुहुनेछ।' आफूले प्रेम गर्नुभएका आफ्ना प्रिय पुत्रलाई दिनुपर्ने सम्मान र महिमा मिलोस् भन्ने परमेश्वरको परबाह हो। '... र तुरुन्तै उहाँलाई महिमित गराउनुहुनेछ।' ढिलो नहुने गरी येशूको महिमा हुनेछ। परमेश्वर पिताले प्रभु येशूलाई मरेकाहरूबाट बौराएर उहाँलाई स्वर्गमा आफ्ना दाहिने हातपट्टि बसाउनुहुँदा येशूका यी भविष्यवाणीरूपी शब्दहरू पूरा गर्नुभयो। परमेश्वरले राज्य स्थापित हुने समय पर्खनुहन्नथियो। होइन, उहाँले तात्कालै आफ्ना पुत्रको महिमा गर्नुहुनेथियो।

यूहन्ना १३:३३: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई 'साना बालकहरू' सम्बोधन गर्नुभएको यो यसको पहिलो पल्ट हो। साना बालकहरू भन्न प्रेमको भाषा हो। यहूदा इस्करयोती गइसकेपछि मात्र प्रभुले उनीहरूलाई यसो भन्नभएको रहेछ। अबचाहिँ उनीहरूसँग रहने उहाँको समय एकदम थोरै बाँकी थियो; त्यसपछि उहाँ क्रसमा मर्नुहुनेथियो। तब उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई खोज्नेथिए, तर उहाँको पछि आउन सक्नेथिएनन्; किनकि उहाँ स्वर्ग फर्केर जानुहुनेथियो। त्यही कुरा प्रभु येशूले अघि यहूदीहरूलाई पनि भन्नभएको थियो। तर तिनीहरूलाई यसो भन्नुहुँदा यी शब्दहरूको अर्थ अर्को थियो। प्रभुका चेलाहरूका निम्ति उहाँको बिदा अल्पकालीन थियो। उहाँ फेरि उनीहरूकहाँ आउनुहुनेछ (यूहन्ना १४ अध्याय)। तर यहूदीहरूका निम्ति उहाँको बिदा अन्तिम थियो। उहाँ स्वर्ग जान लाग्नुभएको थियो, जहाँ तिनीहरूले आफ्नो अविश्वासको कारणले उहाँको पछि आउन सक्नेथिएनन्।

यूहन्ना १३:३४: प्रभु येशू चेलाहरूको साथमा नरहनुहुने समयभरि चेलाहरूको बीचमा निर्धारित प्रमुख्य आज्ञा प्रेम हुनेथियो। प्रेम गर्ने नियम समयको हिसाबले नयाँ त थिएन नै; किनभने दस आज्ञाले परमेश्वरलाई प्रेम गर्ने र आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर्ने आज्ञा दिएको थियो। तर त्यो प्रेम गर्ने आज्ञा अर्को दृष्टिकोणले नयाँ थियो। पवित्र आत्माले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई प्रेम गर्ने शक्ति दिनुभएको हुनाले उनीहरूले यो आज्ञा पालन गर्न सक्नेथिए; त्यो एकदम नयाँ कुरा थियो। अर्को, यो आज्ञा नयाँ थियो; किनकि पुरानो नियमभन्दा यो अति उत्तम

थियो । ‘आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर’ भन्ने आज्ञा पुरानो आज्ञा थियो भने ‘शत्रुहरूलाई प्रेम गर’ भन्ने नयाँ आज्ञा हो ।

‘अरू मानिसहरूलाई प्रेम गर्ने जुन नियम छ, त्यो नियम अब छर्लङ्गे स्पष्ट पारिएको छ, त्यो नयाँ अभिप्रायहरूले प्रेरित भएको छ, त्यसमा नयाँ कर्तव्यहरू थपिएका छन्, त्यसमा हामीले नयाँ उदाहरण पाएका छौं, त्यसलाई नयाँ प्रकारले पालन गर्नुपर्छ ।’ जसले यसो भनेको छ, उसैले असल भनेको छ ।

अभ्र अर्को प्रकारले त्यो आज्ञा नयाँ भएको छ; किनभने यस पदले हामीलाई निम्न शब्दले बताएको छ, कि हाम्रो प्रेम उच्च स्तरीय प्रेम हुनुपर्छ: ‘जसरी मैले तिमीहरूलाई प्रेम गरेको छु, त्यसरी नै तिमीहरूले पनि एक-अर्कांलाई प्रेम गर !’

यूहन्ना १३:३५: ख्रीष्ट येशूका चेलाहरूको चिन्हारी गलामा लगाइएको क्रसको माला होइन, न कोटको कठालोमा लगाउने ब्याज, न कुनै विशेष वैशभूषा हो । यस प्रकारले जुनसुकै मानिसले ख्रीष्टको चेला हुँ भन्ने कुरा देखाउन सक्छ । तर ख्रीष्टका चेलाहरूको साँचो चिन्हारी आपसी प्रेम हो । प्रेम गर्नलाई ईश्वरीय शक्तिको खाँचो पर्छ, र त्यो दिव्य शक्ति तिनीहरूलाई मात्र दिइन्छ, जसभित्र पवित्र आत्मा वास गर्नुहुन्छ ।

ठ) यूहन्ना १३:३६-३८ : पत्रसले प्रभु येशूलाई इन्कार गर्ने विषयमा उहाँको भविष्यवाणी

यूहन्ना १३:३६: प्रभु येशूले आफ्नो मृत्युको कुरा गर्नुभएको शिमोन पत्रसले बुझेनन् । तिनको विचारमा उहाँ कुनै यात्रा गर्न निस्कन लाग्नुभएको थियो; तब तिनले उहाँलाई किन पछ्याउन नसक्ने ? प्रभु येशूले तिनलाई भन्नुभयो: ‘अहिले होइन, पछि तिमीले मलाई पछ्याउनेछौ ।’ पछि तिनको मृत्युमा तिनले उहाँलाई पछ्याउनेथिए ।

यूहन्ना १३:३७: प्रभुप्रति पत्रसले आफ्नो जोश र श्रद्धा प्रकट गर्दै भने: ‘प्रभु, तपाईंका निम्ति त म आफ्नो प्राण अर्पण गर्छु ।’ तिनको विचारमा, तिनले आफ्नै शक्तिमा प्रभुका निम्ति शहीद बन्न सक्छु भन्ठानेका थिए । अन्तमा तिनी प्रभुका निम्ति मरे पनि । तर तिनले आफ्नो

शक्तिमा यसो गरेनन्; परमेश्वरले तिनलाई यसो गर्न विशेष शक्ति-सामर्थ्य र हिम्मत दिनुभयो ।

यूहन्ना १३:३८: प्रभु येशूले पत्रुसलाई तिनले नजानेको एउटा कुरा भनेर तिनको उम्लेको जोश रोक्न लाउनुभयो; किनभने तिनको जोश ज्ञानविनाको उमङ्ग थियो । आज राति त्यो रात नबित्दै तिनले प्रभुलाई तीन पल्ट इन्कार गर्नेथिए । यसैले प्रभुले पत्रुसलाई तिनको कमजोरी, तिनको कायरता, अँ, आफ्नो शक्तिले केही घण्टाधरि उहाँलाई पछ्याउन नसक्ने तिनको शक्तिहीनताको बारेमा याद दिलाउनुपरेको थियो ।

ड) यूहन्ना १४:१-१४: प्रभु येशू बाटो, सत्य र जीवन हुनुहुन्छ

यूहन्ना १४:१: कतिजनाले यो पद यूहन्ना तेह्र अध्यायसँग जोड्ने गर्छन् । तिनीहरूको विचारमा यी वचनहरू प्रभुले पत्रुसलाई भन्नुभयो । तिनले प्रभुलाई तीन पल्ट इन्कार गर्ने नै थिए; ता पनि तिनलाई सान्त्वना दिने यो वचन छँदैथियो । तर 'तिमीहरूको हृदय' भनेपछि प्रभुले यो कुरा आफ्ना सबै चेलाहरूलाई भन्नुभएको बुझिन्छ । यसो हो भने यूहन्ना तेह्र अध्यायपछि एउटा विराम लगाउनुपर्छ । प्रभुको वचनमा विचारको तरङ्ग यसरी बगेको देखिन्छ: 'म गइहाल्छु, र तिमीहरू मलाई देख्न सक्दैनौ । यसकारण तिमीहरूको हृदय विचलित नहोस् ! तिमीहरू परमेश्वरलाई नदेखीकन उहाँमा विश्वास गर्छौं; तब ममाथि पनि यस प्रकारले विश्वास गर न !' प्रभु येशू परमेश्वरसित बराबर हुनुभएको अर्को महत्त्वपूर्ण दाबी यही हो ।

यूहन्ना १४:२: पिताको घर स्वर्ग हो । स्वर्गमा धेरै बस्ने ठाउँहरू रहेछन् । मुक्ति पाएकाहरू सबैका निम्ति त्यहाँ प्रशस्त ठाउँ छ । त्यसो नहुँदो हो ता प्रभुले उनीहरूलाई त्यो कुरा भन्नुहुनेथियो; किनभने उहाँले उनीहरूको आशा निराशा हुन दिनुहुनेछैन । 'म तिमीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पार्न जान्छु ।' यस वाक्यका दुईवटा अर्थ छन् । एक, प्रभु येशू गलगथामा आफ्नो क्रूसको मृत्युद्वारा आफ्ना चेलाहरूका निम्ति ठाउँ तयार पार्नुभयो । स्वर्गमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको ठाउँ सुनिश्चित भएको छ;

किनभने प्रभु येशूको त्राणात्मक मृत्युले यसका निम्ति तिरेको छ । दुई, प्रभु येशू स्वर्ग फर्केर जानुभयो, र त्यहाँ उहाँले तिनीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पार्नुभयो । उहाँले तयार पार्नुभएको ठाउँको विषयमा हामीलाई धेरै जानकारी दिइएको छैन । तर हामी जान्दछौं, कि परमेश्वरको हरेक छोरा र हरेक छोरीका निम्ति उहाँको यो प्रबन्ध भएको हो, र त्यो तयार पारिएको ठाउँ तयार भएका मानिसहरूका निम्ति हो ।

यूहन्ना १४:३: यस पदको सन्दर्भ प्रभु येशूको दोस्रो आगमन हो, जब उहाँ प्रभु येशू वायुमण्डलमा देखा पर्नुहुनेछ र प्रभुमा सुतेका सबै विश्वासीहरू बौराइनेछन्, जिउंदा विश्वासीहरू परिवर्तन हुनेछन् र उहाँको रगतले किनिएको मण्डलीरूपी उहाँका सबै जनहरू स्वर्गमा उठाइनेछन् (१ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८ र १ कोरिन्थी १५:५१-५८) । उहाँको यो आगमन उहाँको व्यक्तिगत र वास्तविक आगमन हुनेछ । के उहाँ स्वर्ग फर्केर जानुभयो ? तब निश्चय उहाँ यस संसारमा फर्केर आउनुहुनेछ; किनभने उहाँले 'म जहाँ छु, त्यहाँ तिमीहरू पनि होओ' भन्ने चाहना राख्नुभएको छ । यसरी नै हामी अनन्तकालसम्म उहाँको साथमा हुनेछौं ।

यूहन्ना १४:४-५: प्रभु येशू स्वर्ग जाँदै हुनुहुन्थ्यो । अनि उहाँका चेलाहरू स्वर्ग जाने बाटो जान्नुपर्नेथियो; किनभने उहाँले उनीहरूलाई धेरै पल्ट त्यसको विषयमा भन्नुभएको थियो ।

तर थोमाले प्रभु येशूका यी शब्दहरूको अर्थ बुझेनन् । हुन सक्छ, पत्रुसले भैं उनले पनि प्रभु संसारको कुनै ठाउँमा यात्रा गर्दै हुनुहुन्छ होला भन्थाने ।

यूहन्ना १४:६: हेर्नुहोस्, यो कति सुन्दर पद हो ! स्वर्ग जाने बाटो प्रभु येशू स्वयम् हुनुहुँदो रहेछ । उहाँले केवल स्वर्गको बाटो देखाउनुहुन्न; उहाँ आफैँ त्यो बाटो हुनुहुन्छ । मुक्ति प्रभु येशूमा छ । प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्नुहोस्, र मुक्ति तपाईंको हुनेछ । इसाई धर्म येशू हुनुहुन्छ । स्वर्ग जाने बाटाहरू धेरै छन् र तीमध्ये प्रभु येशू एक हुनुहुन्छ, कुरा यस्तो हुँदैन । उहाँ स्वर्ग जाने एकमात्र बाटो हुनुहुन्छ । अनि प्रभु येशूविना कोही पनि मानिस पिता परमेश्वरकहाँ पुग्ने सक्दैन । दस आज्ञा परमेश्वरकहाँ पुग्ने बाटो नै होइनन् । स्वर्ण-नियम पालन गरेर स्वर्ग पुगिँदैन । बप्तिस्मा र प्रभुभोज-

जस्तै धार्मिक विधिहरू स्वर्ग पुऱ्याउने माध्यम होइन्। प्रभुको मण्डलीको सदस्यता लिएर स्वर्ग जान पाइँदैन। स्वर्ग जाने हो भने हामी ख्रीष्ट येशूद्वारा पुगनुपर्छ; प्रभु येशूलाई छोडेर अन्त कतै स्वर्ग पुग्ने कुरा छैन नै। आज धेरै मानिसहरूको भनाइ यस प्रकारको छ: 'तिमीले जेसुकै धर्ममा विश्वास गर, तर आफ्नो विश्वासमा इमानदार हुनुपर्छ!' तिनीहरूको विचारमा, संसारका सबै धर्महरू असल छन्; अखिरमा ती सबैले स्वर्ग पुऱ्याउँछन् अरे। तर प्रभु येशूले भन्नुभयो: 'मद्वारा बाहेक कोही पनि पिताकहाँ पुग्दैन-पुग्दैन।'

त्यसपछि प्रभु येशू सत्यता पनि हुनुहुन्छ। उहाँ सत्यताको बारेमा शिक्षा दिनुहुने मात्र हुनुहुन्न। उहाँ स्वयम् सत्यता हुनुहुन्छ। उहाँ सत्यताको स्वरूप हुनुहुन्छ। जससंग ख्रीष्ट येशू हुनुहुन्छ, उनीहरूसंग सत्यता हुन्छ। सत्यता ख्रीष्ट येशूदेखि बाहिर कहीं छैन।

ख्रीष्ट येशू जीवन हुनुहुन्छ। उहाँ जीवनको स्रोत, आत्मिक जीवनको र अनन्त जीवनको स्रोत हुनुहुन्छ। जतिले उहाँलाई ग्रहण गर्छन्, उनीहरूसंग अनन्त जीवन छ; किनभने उहाँ जीवन हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १४:७: यस पदमा प्रभु येशूले सिकाउनुभएअनुसार पिता परमेश्वर र उहाँको बीचमा रहस्यमय एकता थियो। उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई चिनेका भए उनीहरूले उहाँका पितालाई पनि चिन्नेथिए; किनकि प्रभु येशूले पितालाई मानिसहरूकहाँ प्रकट गर्नुभएको हो। 'अबदेखि उसो तिमिहरूले उहाँलाई चिन्छौ' र विशेष गरी उहाँको पुनरुत्थानपछि उहाँका चेलाहरूले येशूचाहिँ पुत्र परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बुझ्नेथिए। त्यस बेला ख्रीष्ट येशूलाई चिन्न र पितालाई चिन्न एउटा कुरा रहेछ भन्ने उनीहरूले थाहा पाउनेथिए; किनकि येशूलाई देख्नु र परमेश्वरलाई देख्नु एउटा कुरा हुँदो रहेछ। यस पदको अर्थ बुझ्नुहोस्: परमेश्वर पिता र प्रभु येशू एकै व्यक्ति हुनुहुन्न। परमेश्वरचाहिँ तीन व्यक्ति एक ईश्वर हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १४:८: 'हामीलाई पिताको विशेष भलक दिनुहोस्, र त्यो हाम्रा निम्ति यथस्त हुन्छ' भन्ने फिलिपको चाहना थियो। प्रभु येशू जे हुनुहुन्थ्यो, उहाँले जे गर्नुहुन्थ्यो र जे बोल्नुहुन्थ्यो, त्यो सबै पितालाई प्रकट गर्ने प्रकाश हो भन्ने फिलिपलाई के थाहा ? !

यूहन्ना १४:९: प्रभु येशूले प्रेमसाथ फिलिपलाई सुधानुभयो । फिलिप लामो समय प्रभु येशूको साथमा रहेका थिए । उहाँले फिलिपलाई शुरुमा बोलाउनुभएको थियो (यूहन्ना १:४३) । तर ख्रीष्ट येशूको ईश्वरत्व र पितासित उहाँको एकताको बारेमा खास सत्यताको उदय अहिलेसम्म फिलिपमाथि भएन । तिनले येशूलाई हेर्दाखेरि पिताको सिद्ध र वास्तविक प्रतिरूप देखेको छु भन्ने कुरा जानेनन् ।

यूहन्ना १४:१०-११: 'म पितामा छु र पिता ममा हुनुहुन्छ ।' यस वाक्यले पिता र पुत्रको बीचमा घनिष्ठ एकताको सम्बन्ध बयान गरेको छ । पिता र पुत्र दुईजना हुनुहुन्छ । तर पिता र पुत्रका सद्गुणहरू एउटै छन् अनि पिता र पुत्रको इच्छा एक हो । हाम्रो दिमागले यो कुरा भ्याउँदैन भन्नेमा हरेस खानुहुँदैन । परमेश्वरको ईश्वरत्वको विषयमा कुनचाहिँ मरणशील मानिसले बुझ्न सक्छ ? हामीले कहिल्यै जान्न नसकिने कुराहरू परमेश्वरको जिम्मामा छोड्नुपर्छ । हामीले उहाँको विषयमा सबै कुराहरू जानेका भए हामी उहाँसित बराबर हुनेथियौं । प्रभु येशूसित बोल्ने अधिकार किन नहुने ? उहाँसँग अचम्मका कामहरू गर्ने शक्ति किन नहुने ? तर उहाँ परमप्रभुको दास भएर यस संसारमा आउनुभयो, अनि उहाँले जे बोल्नुहुन्थ्यो र जे गर्नुहुन्थ्यो, ती सबै कामकुराहरूमा उहाँले सिद्ध र सम्पूर्ण रूपले पिताको आज्ञापालन गर्नुहुन्थ्यो ।

पितासित प्रभु येशू एकसमान हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा उहाँका चेलाहरूले उहाँको मुखको साक्षीको कारणले विश्वास गर्नुपरेको थियो । तर होइन भने, उनीहरूले पक्का पनि उहाँले गर्नुभएका कामहरूको कारणले यो कुरा विश्वास गर्नेथिए ।

यूहन्ना १४:१२: प्रभु येशूको पूर्वजानकारीअनुसार उहाँमाथि विश्वास गर्नेहरूले उहाँले गर्नुहुने आश्चर्यकर्महरू गर्नेछन्, अँ, उहाँका कामहरू-भन्दा अझ महान् कामहरू पनि गर्नेछन् । प्रेरितको पुस्तकमा हामीले प्रभु येशूका प्रेरितहरूका अचम्मका कामहरूको विषयमा पढ्न पाउँछौं, जस्तै प्रभुले गर्नुभएको जस्तै रोगीहरूका चङ्गाइहरू । तर हामीले त्यही पुस्तकमा ती अचम्मका कामहरूभन्दा अझ महान् कामहरूको विषयमा पढ्न पाउँछौं, जस्तै पेन्टेकोष्टको दिनमा तीन हजार आत्माहरूले मुक्ति पाएको

कुरा आदि। निस्सन्देह, अभ्र महान् कामहरू भन्नाले सारा संसारभरि सुसमाचारको प्रचार भएको र लाखौंलाख मानिसहरूले मुक्ति पाएको कुरा शारीरिक चङ्गाइभन्दा ठूला कुराहरू हुन्। प्रभु येशू स्वर्ग फर्केर जानुभयो; उहाँले स्वर्गमा महिमा पाउनुभयो। पवित्र आत्मा संसारमा पठाइनुभयो। अनि पवित्र आत्माको शक्तिले प्रभुका प्रेरितहरूले ती महान्भन्दा महान् कामहरू पूरा गरे।

यूहन्ना १४:१३: यी शब्दहरूबाट चेलाहरूलाई मिलेको कत्रो सान्त्वना! प्रभु येशूले उनीहरूलाई छोड्नुभए ता पनि उनीहरूले येशूको नाममा पितालाई विन्तीहरू चढाउन सक्नेथिए, जुन विन्ती गरेका कुराहरू उनीहरूले पाउने पनि थिए। ख्रीष्ट-विश्वासीले प्रार्थनामा परमेश्वरबाट जे पनि कुरा माग्नु र पाउनु सक्छ भन्ने कुरा यस पदबाट बुझ्नुहुँदैन। यस पदमा गरिएको प्रभुको प्रतिज्ञाको ठीक अर्थ बुझ्ने चाबी 'मेरो नाममा' भन्ने शब्द हो। 'जेसुकै तिमीहरू मेरो नाममा मागौला ...।' येशूको नाममा माग्नु भनेको हाम्रा प्रार्थनाहरूमा अन्तमा 'येशूको नाममा आमेन!' भन्नु मात्र होइन है। उहाँको नाममा माग्नु भनेको उहाँको मन र इच्छासित मिल्ने कुराहरू माग्नु हो। येशूको नाममा प्रार्थना गर्नु भनेको परमेश्वरको महिमा, मानिसहरूको भलाइ र आफ्नो आत्मिक उन्नतिका निम्ति माग्नु हो।

ख्रीष्ट येशूको नाममा विन्ती चढाउनलाई हामी उहाँसित नजिककै घनिष्ठ सम्बन्धमा जिउनुपर्छ; नत्रता हामीले उहाँको मनसाय बुझ्न र जान्न सक्दैनौं। उहाँसित हामी जति नजिकै छौं, त्यति नै हामी उहाँसित उहाँका अभिप्राय र चाहनाहरूमा एक हुन्छौं। 'पुत्रमा पिताको महिमा होस्!' पुत्रमा पिताको महिमा हुन्छ; किनभने पुत्रले पितालाई मन पर्ने र उहाँलाई प्रसन्न तुल्याउने कुराहरू मात्र खोज्नुहुन्छ र गर्नुहुन्छ। यस प्रकारका प्रार्थनाहरू पेश गर्न मिल्छ, यस प्रकारका विन्तीहरूको सुनाइ हुन्छ, यस प्रकारका प्रार्थनाका उत्तरहरूबाट परमेश्वरको ठूलो महिमा हुनेछ।

यूहन्ना १४:१४: प्रतिज्ञा गरिएको कुरामा जोड गर्न यो प्रतिज्ञा फेरि दोहोरिएको छ। यसबाट परमेश्वरका जनहरू ठूलो उत्साह पाउँछन्। परमेश्वरको इच्छाअनुसारको जीवन जिउनुहोस्! प्रभुको सङ्गतिमा उहाँको साथमा हिँड्नुहोस्! प्रभुको इच्छाको जेसुकै कुरा आफ्नो विन्ती

तुल्याउनुहोस्, अनि तपाईंले आफ्ना प्रार्थनाहरूको उत्तर निश्चित पाउनुहुनेछ ।

ढ) यूहन्ना १४:१५-२६: अर्को सहायकको प्रतिज्ञा

यूहन्ना १४:१५: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई छोड्न लाग्नुभएको थियो, अनि यसैले उनीहरू शोकमा डुब्न लागेका थिए । उहाँप्रति उनीहरूले आफ्नो प्रेम कसरी प्रकट गर्ने ? के आँसु भारेर हो, कि आज्ञाकारी भएर हो ? यस प्रश्नको सही उत्तर उहाँका आज्ञाहरू पालन गरेर नै हो । प्रभुका आज्ञाहरूको रूपमा हामीले ती सबै आदेशहरू मान्नुपर्छ, जुन आदेशहरू उहाँले सुसमाचाका पुस्तकहरूमा साथै बाँकी नयाँ नियमभरि दिनुभयो ।

यूहन्ना १४:१६: यस पदमा जुन शब्द 'म प्रार्थना गर्नेछु' भनेर अनुवाद गरिएको छ, त्यो शब्द दुईजना बराबर भएका व्यक्तिहरूको बीचमा गरेको विन्ती प्रयोग गरिन्छ, अनि सानाले ठूलोलाई विन्ती गर्ने शब्द होइन यो । प्रभु येशूले पितालाई विन्ती गर्नुहुनेथियो, र पिताले अर्का शान्तिदाता पठाउनुहुनेथियो । शान्तिदाता अनुवाद गरिएको 'परक्लेटोस्' भन्ने शब्दको अर्थ 'सहायताका निम्ति छेउमा बोलाइएको व्यक्ति' हो । १ यूहन्ना २:१ पदमा त्यो शब्द वकिल अनुवाद गरिएको छ । प्रभु येशू हाम्रा वकिल र सहायक हुनुहुन्छ । अनि पवित्र आत्मा त्यो अर्का वकिल, त्यो अर्का सहायक वा त्यो अर्का शान्तिदाता हुनुहुन्छ । अर्को भन्नाले पवित्र आत्मा प्रभुदेखि भिन्नै किसिमको बुभुहुँदैन, तर प्रभुजस्तै अर्का एकजना बुभुनुपर्छ । पवित्र आत्मा सदा-सर्वदा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूसँग रहिरहनुहुनेछ । पुरानो नियमको समयमा पवित्र आत्मा विभिन्न बेलामा मानिसहरूमाथि उत्रनुभएको थियो, तर प्रायः तिनीहरूलाई फेरि छोड्नुभएको थियो । तर अबचाहिँ उहाँ सदा रहनका निम्ति आउनुहुनेछ ।

यूहन्ना १४:१७: पवित्र आत्मालाई सत्यताको आत्मा भनिन्छ; किनभने उहाँको शिक्षा सधैं सत्य नै हुन्छ, र पवित्र आत्मा ख्रीष्ट येशूको महिमा गर्नुहुन्छ, जुन येशूचाहिँ सत्य हुनुहुन्छ । संसारका मानिसहरूले

पवित्र आत्मालाई ग्रहण गर्दै नन्, ग्रहण गर्ने सक्दैनन्; किनभने तिनीहरूले उहाँलाई देख्न सक्दैनन्। विश्वास नगर्नेहरूले पहिले देख्न चाहन्छन्, त्यसपछि तिनीहरू विश्वास गर्छन्। तर ती मानिसहरू विद्युत र हावाजस्ता कुराहरू नदेखेर पनि तिनमा विश्वास गर्छन्। मुक्ति नपाएका मानिसहरूले पवित्र आत्माको विषयमा केही जान्दैनन् र केही बुझ्दैनन्। उहाँले तिनीहरूलाई पापको विषयमा दोषी ठहराउनुभए पनि तिनीहरूले त्यो चाहिँ पवित्र आत्माको काम हो भनेर जान्दैनन्। येशूका चेलाहरूले पवित्र आत्मालाई चिन्दथिए। उहाँले उनीहरूको जीवनमा काम गर्नुहुन्थ्यो; अनि उनीहरूले उहाँलाई प्रभु येशूको जीवनद्वारा काम गर्नुभएको देखेका थिए।

‘उहाँ तिमीहरूको साथमा रहिरहुनुहुन्छ र तिमीहरूभित्र हुनुहुनेछ।’ पेन्टेकोष्टको दिन हुनुभन्दा पहिले पवित्र आत्मा समय-समयमा मानिस-हरूमाथि उत्रेर आउनुभएको थियो र केही समयसम्म तिनीहरूको साथमा वास गर्नुभएको थियो। तर पेन्टेकोष्टको दिनदेखि उसो पवित्र आत्मा प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्ने व्यक्तिलाई सदासर्वदा आफ्नो वासस्थान तुल्याउनुहुन्छ। राजा दारुदको प्रार्थना थियो: ‘तपाईंको पवित्र आत्मा मबाट नलैजानुहोस्!’ त्यो प्रार्थना आजभोलि सुहाउँदो र उचित नहोला; किनभने पवित्र आत्मा कुनै विश्वासीलाई कहिल्यै छोड्नुहुन्न नै, यद्यपि पवित्र आत्मालाई शोकित पार्न, उहाँलाई निभाउन वा उहाँलाई बाधा दिन सकिन्छ।

यूहन्ना १४:१८: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई टुहुरा वा अनाथ भएर छोड्नुहुन्नथियो। उहाँ फेरि पनि उनीहरूकहाँ आउनुहुनेथियो। उहाँको पुनरुत्थान भएपछि उहाँ फेरि उनीहरूकहाँ आउनुभयो; तर यहाँ प्रभुका यी शब्दहरूमा यस प्रकारको अर्थ लगाइएकोमा दोधार छ। पेन्टेकोष्टको दिनमा उहाँ पवित्र आत्माको रूपमा फेरि उनीहरूकहाँ आउनुभयो। यो आत्मिक अर्थ यहाँ सत्य ठहरिन्छ। पेन्टेकोष्टको दिनको विशेषता यसैमा थियो, कि एक प्रकारले त्यो दिन प्रभु येशूको पुनरागमन थियो। अनि तेस्रो अर्थमा उहाँ यस युगको अन्तमा शारीरिक रूपमा उनीहरूकहाँ आउनुहुनेछ। त्यस बेला उहाँले आफ्ना चुनिएकाहरूलाई स्वर्गको घरमा लैजानुहुनेछ।

यूहन्ना १४:१९: प्रभु येशूको दफन भएपछि विश्वास नगर्नेहरूमध्ये कसैले पनि उहाँलाई फेरि कहिल्यै देखेनन्। उहाँको पुनरुत्थान भएपछि उहाँलाई प्रेम गर्नेहरूले मात्र उहाँलाई देख्न पाए। उहाँको स्वर्गारोहण भएपछि उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई निरन्तर देखिरहे, विश्वासद्वारा। ‘... तर तिमीहरूले मलाई देखेछौं’ भन्ने वाक्यको अर्थ निश्चय यही भएको हुनुपर्छ। संसारले उहाँलाई फेरि कहिल्यै देखेछैन, तर उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई देखिरहेछन्। ‘म जिउँछु; यसकारण तिमीहरू पनि जिउनेछौं।’ यसो भन्नुहुँदा प्रभु येशूले आफ्नो पुनरुत्थानपछिको जीवन विचार गर्नुभयो। उहाँको पुनरुत्थानको जीवनचाहिँ उहाँमाथि भरोसा गर्नेहरूको जीवनको बन्धक हुनेछ। उनीहरू मर्नुपरे पनि उनीहरू फेरि कहिल्यै नमर्ने गरी उनीहरूको पुनरुत्थान हुनेछ।

यूहन्ना १४:२०: ‘त्यस दिन ...’ भनेको पेन्टेकोष्टको दिन अर्थात् पवित्र आत्मा ओर्लेर आउनुभएको दिन बुझिन्छ। उहाँले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई के तथ्यको विषयमा सिकाउनुहुनेथियो भने, जसरी पिता र पुत्रको बीचमा जीवनको घनिष्ठ सम्बन्ध हुन्छ, ठीक त्यस्तै ख्रीष्ट येशू र उहाँका पवित्र जनहरूको बीचमा जीवनको अद्भुत सम्बन्ध र सङ्गम हुनेछ। एकै समयमा ख्रीष्ट येशू विश्वासीभित्र र विश्वासी ख्रीष्टभित्र हुने कुरा बुझाउनु गाह्रो पर्छ। अगुल्टो र आगो यो कुरा बुझाउने सामान्य उदाहरण हो। अगुल्टो आगोभित्र छ र आगो अगुल्टोभित्र छ। अथवा हावामा उड्दै गरेको पक्षीभित्र हावै हुन्छ र पानीभित्र चलहल गरेको माछाभित्र पानी हुन्छ।⁴⁴⁾ तर यी उदाहरणहरूमा एउटा कमी देखिन्छ; किनभने विश्वासीभित्र ख्रीष्ट येशू उसको जीवन हुनुहुन्छ र ख्रीष्टको जीवन उसमा सञ्चार गर्छ। वास्तवमा, प्रभु येशू पवित्र आत्माद्वारा विश्वासीमा वास गर्नुहुन्छ। विश्वासी कुन हिसाबले ख्रीष्टमा छ? परमेश्वरको सामु उसको ठहर ख्रीष्टको जस्तो छ; किनकि ख्रीष्ट येशूको सारा योग्यता र उहाँको प्रायश्चित्तको कामको पुण्यफल उसको हिसाबमा लगाइएको छ।

यूहन्ना १४:२१: प्रभु येशूप्रति हामी आफ्नो प्रेम कसरी प्रमाणित गरौं? उहाँका आज्ञाहरू पालन गरेर नै हामी प्रभुप्रति आफ्नो साँचो प्रेम

देखाउँछौं। प्रभुलाई प्रेम गर्छु भन्न तब व्यर्थ हो, जब हामीले उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्दैनौं वा पालन गर्न चाहँदैनौं। परमेश्वर पिताले सारा संसारलाई प्रेम गर्नुहुन्छ, तर उहाँले आफ्ना पुत्रलाई प्रेम गर्नेहरूलाई विशेष प्रेमले प्रेम गर्नुहुन्छ। यिनीहरूलाई ख्रीष्ट येशूले पनि प्रेम गर्नुहुन्छ र आफूलाई यिनीहरूकहाँ विशेष प्रकाशले प्रकट गर्नुहुन्छ। हामी मुक्तिदाता प्रभुलाई जति बढी प्रेम गर्छौं, त्यति नै बढी हामी उहाँलाई चिन्ने गर्छौं।

यूहन्ना १४:२२: यहूदा नाम हुनु यहाँका चेलाका निम्ति एउटा दुर्भाग्य हो; किनभने प्रभुलाई विश्वासघात गर्नेको नाम पनि यहूदा हो। तर परमेश्वरको आत्माले 'यहूदा नै हो, तर यहूदा इस्करयोतीचाहिँ होइन' भनेर यी दुईजनाको बीचमा छुट्याउनुभएको छ। यी अर्का यहूदाले कुरा बुभेनन्। प्रभु आफ्ना चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुहुँदा संसारले उहाँलाई देखेछैन, कसरी? तिनको विचारमा, मुक्तिदाता प्रभुको आगमन निश्चय नै विजेतारूपी राजाको आगमन वा कम्तीमा ख्याति प्राप्त शूरवीर अभिनायकको आगमनजस्तै पूरा भव्यताको साथ हुनुपरेको थियो। प्रभु येशूले आफूलाई आफ्ना चेलाहरूकहाँ प्रकट गर्नुहुने तरिका अर्को हुनेछ अर्थात् उहाँले आत्मिक रूपले आफूलाई उनीहरूकहाँ प्रकट गर्नुहुनेछ भन्ने कुरा तिनले बुभेनन्। उनीहरूले उहाँलाई देख्न ता देखेछन्, तर विश्वासद्वारा, परमेश्वरको वचनमार्फत।

वास्तवमा, ख्रीष्ट येशू यस संसारमा हुनुहुँदा उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई जति चिनेका थिए, त्योभन्दा राम्ररी हामी आज परमेश्वरको आत्माद्वारा ख्रीष्ट येशूलाई चिन्न सक्छौं। प्रभु येशूको शारीरिक उपस्थितिमा कोही मानिस उहाँको नजिक र कोही मानिस उहाँबाट टाढा भएका थिए। तर आज हामीमध्ये हरेकले विश्वासद्वारा ख्रीष्ट येशूको घनिष्ठ, नजिकको सङ्गति उपभोग गर्न सक्छ। प्रभु येशूले यहूदाको प्रश्नको उत्तर दिनुभयो। उहाँको उत्तरबाट उहाँले आफूलाई आफ्ना चेलाहरूकहाँ प्रकट गर्नुहुने कुरा परमेश्वरको वचनसित सम्बन्धित छ भन्ने बुझिन्छ। हामीले उहाँको वचन पालन गरेका छौं भने पिता र पुत्र हामीकहाँ आएर हामीमा आफ्नो वासस्थान बनाउनुहुने रहेछ।

यूहन्ना १४:२३: जसले प्रभु येशूलाई साँचो प्रेम गर्छ, उसले उहाँका आज्ञाहरूबाट छानी-छानी उहाँको आज्ञापालन गर्दैन, तर उसले उहाँको सम्पूर्ण शिक्षा पालन गर्न चाहन्छ। जसले सवाल, शङ्काउपशङ्का वा प्रतिबन्धहरूविना नै परमेश्वरका पुत्रको आज्ञापालन गर्छन्, उनीहरूलाई पिताले प्रेम गर्नुहुन्छ। पिता र पुत्र पनि यस प्रकारको प्रेम र आज्ञापालन गर्नेहरूको हृदयको नजिकै हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १४:२४: जसले उहाँलाई प्रेम गर्दैनन्, तिनीहरूले उहाँका वचनहरू पालन गर्दैनन्। तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूका वचनहरू मात्र होइन, तर पिताका वचनहरू समेत पालन गर्न अस्वीकार गर्छन्।

यूहन्ना १४:२५: प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूसँग रहनुजेल उहाँले उनीहरूलाई सिकाउँदै लानुभयो र उनीहरूको विश्वास र ज्ञान कुनै हदसम्म ल्याइपुऱ्याउनुभयो। उहाँले उनीहरूलाई बढ्ता सिकाउन सक्नुभएन; किनभने उनीहरूले त्यो बढ्ता ज्ञान लिन सकेनन्।

यूहन्ना १४:२६: तर पवित्र आत्माले उनीहरूलाई अब बढ्ता प्रकाश दिनुहुनेछ। पेन्टेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्मा पिताबाट ख्रीष्ट येशूको नाममा पठाइनुभयो। पवित्र आत्मा ख्रीष्ट येशूको नाममा आउनुको मतलब उहाँले अरू केही पनि गर्ने होइन, तर यस संसारमा ख्रीष्ट येशूको प्रतिनिधित्व गरेर केवल ख्रीष्ट येशूको हित र महिमा खोज्नुहुन्छ। यस संसारमा उहाँ कहिल्यै आफ्नो महिमा खोज्नुहुन्न नै; तर उहाँले मानिसहरूलाई मुक्तिदाता प्रभुकहाँ खिच्नुहुन्छ। पवित्र आत्माको विषयमा प्रभु येशूले यसो भन्नुभयो: 'उहाँले तिमीहरूलाई सबै कुराहरू सिकाउनुहुनेछ।' पहिले पवित्र आत्माले प्रेरितहरूको मौखिक सेवकाइद्वारा त्यो शिक्षा दिने काम शुरु गर्नुभयो भने पछिबाट उहाँले त्यो शिक्षा दिने काम वर्तमान हाम्रो हातमा आएको परमेश्वरको लिखित वचनद्वारा पूरा गर्नुभयो। जुन कुराहरू मुक्तिदाता प्रभुले सिकाउनुभयो, ती सबै कुराहरू पवित्र आत्मा याद दिलाउनुहुन्छ। वास्तवमा, प्रभु येशूले नयाँ नियमको सारा शिक्षा अणु वा बिजनको रूपमा दिनुभयो, जुन शिक्षाको पूरा रूप पवित्र आत्माले बाँकी नयाँ नियमभरि विकास गर्दै आउनुभएको हो।

ण) यूहन्ना १४:२७-३१: प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूका
निम्ति उनीहरूसित आफ्नो शान्ति छोडिदिनुहुन्छ

यूहन्ना १४:२७: कुरा प्रायः यस्तो छ। जब एउटा मानिस मर्न लागेको छ, तब ऊ एउटा इच्छा-पत्र वा वसियतनामा लेख्छ, जसमा उसले आफ्नो मृत्युपछि आफ्नो धनसम्पत्तिको कुनचाहिँ भाग आफ्ना प्रियाजन-हरूमध्ये कसको हुने भयो, सो कुरा उल्लेख गर्छ। यहाँ प्रभु येशूले त्यस्तै गर्नुभयो। तर उहाँले आफ्नो भौतिक धनसम्पत्ति वसियत गर्नुभएन, तर उहाँले पैसाले किन्न नसकिने अमूल्य कुरा छोड्नुभयो। उहाँले वसियत गर्नुभएको कुरा उहाँको शान्ति हो, हृदयभित्रको शान्ति हो। जसका पापहरू क्षमा भएका छन् र परमेश्वरसित जसको मेलमिलाप भएको छ, उसले त्यो दिव्य शान्ति अनुभव गर्छ। प्रभु येशू त्यो शान्ति दिनुहुन्छ; किनभने गलगथामा उहाँले आफ्नो क्रसको रगतद्वारा त्यो शान्ति किन्नभयो। उहाँ आफ्नो शान्ति संसारले दिनै जस्तो अलिअलि गरेर स्वार्थी भावनाले, क्षणिक रूपले दिनुहुन्न। उहाँको शान्ति सदासर्वदा रहिरहने वरदान हो। तब ख्रीष्टको कुनै पनि चेलाचेली विचलित वा भयभीत किन हुने ?

यूहन्ना १४:२८: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई अघि भनिसक्नुभयो। उहाँले उनीहरूलाई छोड्न लाग्नुभएको थियो। अनि पछि कुनै समयमा उहाँ फेरि आउनुहुनेछ, जब उहाँले उनीहरूलाई साथमा स्वर्गको घरमा लैजानुहुनेछ। उनीहरूले उहाँलाई प्रेम गरेका भए उनीहरू यस कुरामा रमाउनेथिए। एक प्रकारले उनीहरूले उहाँलाई प्रेम ता गरेका थिए। तर उहाँका निम्ति उनीहरूको प्रेम जति ठूलो हुनुपर्नेथियो, त्यति भएन; किनभने उनीहरूले उहाँको गुण र महत्त्व चिन्न र मूल्याङ्कन गर्न सकेनन्।

‘... तिमीहरू रमाउनेथियो, किनकि मैले म पिताकहाँ जान्छु भनी भने; किनभने मेरा पिता मभन्दा महान् हुनुहुन्छ।’ भट्टै हेर्दा यस पदमा प्रभु येशूले अघि जे कुरा आफू पिता परमेश्वरसित बराबर हुनुभएको विषयमा सिकाउनुभएको थियो, त्यो कुरा यहाँ खारिज वा खण्डन गर्नुभएको जस्तो

भान हुन्छ । तर यहाँ अघि भनिएको कुरा काटिएको छैन, अस्वीकार पनि गरिएको छैन । यस खण्डमा यस भनाइको अर्थ खोलिन्छ । प्रभु येशू यस संसारमा हुनुहुँदा उहाँलाई घृणा गरिन्थ्यो, उहाँलाई खेदो, सतावट र हेला गरिन्थ्यो । मानिसहरूले उहाँको निन्दा गरे । तिनीहरूले उहाँको अपमान गरे । तिनीहरूले उहाँलाई थुके । सृष्टिकर्ताले आफूले रञ्जुभएका मानिसहरूको तर्फबाट अनेक अनादर र तिरस्कार सहनुपरेको थियो ।

पिता परमेश्वरले मानिसहरूको हातबाट यस्तो दुर्व्यवहार कहिल्यै सहनुपरेन । उहाँ सदैव स्वर्गमा बस्नुहुन्छ, पापी मानिसहरूको दुष्टतादेखि टाढामा रहेर । प्रभु येशू स्वर्ग फर्किसक्नुभएपछि यस्तो एउटा ठाउँमा रहनुहुनेछ, जहाँ मानिसहरूका अनादर र अपमानले उहाँलाई फेरि कहिल्यै भेट्न सक्नेछैनन् । यही कारणले उहाँका चेलाहरू प्रभु येशूले 'म पिताकहाँ जाँदैछु' भन्नुभएकोमा रमाउनुपर्नेथियो; किनकि यस कुरामा पिता उहाँभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो । पिता कुन कुरामा पुत्रभन्दा महान् हुनुहुन्छ त ? परमेश्वर हुनुभएको कुरामा होइन, तर पिता कहिल्यै यस संसारमा मानिस भएर आउनुभएन, मानिसका पुत्र भएर उहाँको अपमान कहिल्यै भएन । तर परमेश्वरका सद्गुणहरूको कुरा गर्नु हो भने, पिता र पुत्रमा केही फरक छैन, तिनमा पिता र पुत्र बिलकुल एकसमान हुनुहुन्छ । तर विचार गर्नुहोस् ! प्रभु येशूले यस संसारमा मानिसको रूप लिनुहुँदा कत्रो दीन र तल्लो स्थान ओगट्नुभयो ! ! तब पिता कुन कुरामा पुत्रभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा हामी बुझौं ! पुत्र यस तुच्छ अवस्थामा पिताभन्दा कम हुनुहुन्थ्यो, तर अरू कुनै कुरामा पुत्रचाहिँ पिताभन्दा कम हुनुहुन्न ।

यूहन्ना १४:२९: स्वार्थहीन प्रभु येशूले आफ्ना भयभीत चेलाहरूको वास्ता गर्नुभयो र उनीहरूलाई पछि हुन आउने कुराहरू प्रकट गर्नुभयो, यस हेतुले कि उनीहरूले ठेस नखाऊन्, निराशमा नडुबून्, वा डरत्रास नगरून्, तर विश्वास र भरोसा गरून् ।

यूहन्ना १४:३०: अब उहाँको विश्वासघात गरिने घडी नजिकै आइपुगेको थियो; यसैले आफ्ना चेलाहरूसित कुरा गर्ने अरू धेरै समय पाउनुहुन्न भन्ने कुरा प्रभुलाई थाहा थियो । शैतान आइरहेको थियो । तर

त्यसले उहाँमा पापको गन्ध समेत पाउनेथिएन भन्ने कुरा येशूले जान्नभयो । शैतानका दुष्ट प्रलोभनहरूमा फस्न खीष्ट येशूसँग कुनै सरोकार थिएन । 'शैतानले ममा केही पनि भेट्टाउन सक्दैन' भन्नु प्रभु येशूलाई छोडेर कसलाई सुहाउँछ? यसो भन्ने जो पनि व्यक्ति सरासर हाँसोको पात्र ठहरिनेछ ।

यूहन्ना १४:३१: यस पदको भावात्मक अनुवाद यसरी गर्न सकिन्छ: 'मेरो विश्वासघात गरिने घडी नजिकै आइरहेको छ; म आफ्नो स्वेच्छाले क्रसमा जाँदैछु; किनभने मेरा निम्ति यो चाहिँ पिताको इच्छा हो । म आफ्ना पितालाई कतिसम्म प्रेम गर्छु, सो कुरा म संसारलाई देखाएर छोड्छु । यसकारण कुनै प्रतिरोध नगरीकन म जानुपर्ने ठाउँमा जाँदैछु ।' यति भन्नभएपछि प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई 'उठ, हामी उता जाँदै गरौं' भन्ने आज्ञा गर्नुभयो । के उहाँहरू तत्कालै त्यस माथिल्लो कोठाबाट निस्कनुभयो? यो हामीलाई थाहा छैन । हुन सक्छ, यस उपदेशको बाँकी भाग प्रभु येशूले उहाँहरू जाँदै गर्नुभएको बेलामा बताउनुभयो होला ।

त) यूहन्ना १५:१-११: प्रभु येशू साँचो दाखको बोट हुनुहुन्छ

यूहन्ना १५:१: पुरानो नियममा इस्राएली जातिलाई परमप्रभुद्वारा रोपिएको दाखको बोटको चित्र दिइएको थियो । तर यो जाति अविश्वास-योग्य र फलहीन ठहरियो । यसकारण प्रभु येशू आफूचाहिँ त्यो साँचो दाखको बोट हुनुभयो । पुरानो नियममा दाखको बोट छोडेर मसीहका अरू जति प्रतीक र छायाचित्रणहरू छन्, प्रभु येशू ती सबै प्रतिबिम्बहरूको सिद्ध वास्तविकता हुनुहुन्छ । प्रभु येशू दाखको बोट हुनुहुन्छ भने परमेश्वर पिता दाखको किसान हुनुहुन्छ ।

यूहन्ना १५:२: उहाँमा भएको फल नफल्ने हाँगाको अर्थ के होला भन्ने कुराको विषयमा एकमत छैन । कतिको विचारमा, फल नफल्ने हाँगाले नामधारी इसाईलाई सङ्केत गर्छ, जसले खीष्टको चेला हुने बहाना गर्छ, तर जसको विश्वासको सम्बन्ध खास खीष्ट येशूसित कहिल्यै भएकै छैन । अरूको विचारमा, त्यस फल नफल्ने हाँगाले एउटा साँचो इसाईको अवस्था देखाउँछ, जसले प्रभुका निम्ति फल फलाउन नसकेको कारणले

आफ्नो मुक्ति गुमाइपठाउँछ । तर यो दोस्रो दृष्टिकोण सत्य हुनै सक्दैन; किनकि यस प्रकारको धारणाले अरू धेरै बाइबलका पदहरूसँग मेल खाँदैन, जसमा ख्रीष्ट-विश्वासीको मुक्ति अनन्त मुक्ति हो भन्ने कुरा सिकाइएको हुन्छ । फेरि अरूको विचारमा, त्यस फल नफल्ने हाँगाले पछि हटेको इसाईलाई चित्रण गर्छ, जसले प्रभुलाई छोड्छ र सांसारिक कुराहरूमा बढी चासो लिन थाल्छ । उसमा आत्माको फल देखा पर्दैन, अर्थात् उसको जीवनमा प्रेम, आनन्द, शान्ति, सहनशीलता, कृपा, भलाइ, विश्वास, नम्रता र संयम छैन ।

परमेश्वर पिताले फल नफल्ने हाँगामासित के गर्नुहुन्छ, सो कुरा मूल भाषाको ग्रीक शब्द 'आइरो'मा कुन अर्थ लगाइन्छ, त्यसमा भर पर्छ । पहिले, यसको अर्थ 'हटाउनु' वा 'उठाएर लैजानु' हो, जसरी के.जे.वी. बाइबलले यो क्रियापद यहाँ र यूहन्ना १:२९ पदमा अनुवाद गरेको छ । यसो हो भने, यहाँ यस पदमा हटाउनुको अर्थ प्रभुको ताडनामा परेर त्यसको शारीरिक मृत्यु हुनु हो (१ कोरिन्थी ११:३०) । तर यही शब्दको खास अर्थ 'उचाल्नु' वा 'उठाउनु' हो, जस्तै यूहन्ना ८:५९ पदमा र अन्य ठाउँहरूमा यस शब्दको अनुवाद यसो गरिएको छ । तब यस सकारात्मक अर्थअनुसार परमेश्वरको सहायताले त्यो फल नफल्ने हाँगा उठाइन्छ, यहाँसम्म कि त्यसले सजिलोसित घाम, पानी र हावा भेट्टाउँछ र हुन सक्छ, यही उचालिएको अवस्थामा कतै फल फलाउँछ कि भन्ने आशा छ । उठाउने अर्थमा यो 'हटाउने' क्रिया एउटा उत्साह दिने सकारात्मक सेवकाइ पो हुन जान्छ ।

फल फलाउने हाँगामासित त्यो ख्रीष्ट-विश्वासी हो, जो भन्-भन् बढी प्रभु येशूको रूपमा बदलिँदै जान्छ । तर फल फलाउने हाँगामासित पनि छोट्टनुपर्छ वा शुद्ध पार्नुपर्छ । दाखको हाँगालाई कीराफट्याइन्ना, ढुँडी, फफूँद र फङ्गस आदि लाग्न सक्छ । फल फलाउने हाँगालाई यस्ता कुराहरूबाट सफा राख्नुपर्छ । ठीक त्यस्तै ख्रीष्ट-विश्वासीको जीवनमा सांसारिक कुराहरू टाँस्न खोज्छन्, जुन कुराहरू हटाएर परमेश्वरले उसलाई शुद्ध पार्नुपर्छ ।

यूहन्ना १५:३: फल फलाउने हाँगा केले शुद्ध पारिन्छ? प्रभुको वचनले नै उसलाई शुद्ध पार्छ । जुन बेलामा प्रभु येशूका चेलाहरू पहिले

उहाँकहाँ फर्केका थिए, त्यस बेलामा वचनले उनीहरूलाई शुद्ध पारेको थियो। अनि त्यसपछि मुक्तिदाता प्रभुले जहिले उनीहरूसित कुरा गर्नुहुन्थ्यो, तहिले उहाँको वचनको प्रभावले उनीहरूको जीवन शुद्ध र भन्नु शुद्ध पारिँदै आएको हो। यसरी यस पदमा धर्माकरण र शुद्धीकरणको अर्थ लाग्न सक्छ।

यूहन्ना १५:४: 'ममा रहो!' रहनुको अर्थ जहाँको त्यहाँ बसिरहनु हो। ख्रीष्ट-विश्वासी ख्रीष्टमा राखिएको छ। त्यो उसलाई ठहराइएको उसको स्थान हो। उसको दैनिक जीवनमा प्रभुसित घनिष्ठ सम्बन्ध राखेर नै ऊ त्यही अवस्थामा रहिरहनुपर्छ। दाखको हाँगा कसरी दाखको बोटमा रहिरहन्छ त? जब त्यसले दाखको बोटबाट जीवनको सारा रस र पोषण तान्छ, तब मात्र त्यो हाँगा बोटमा रहेको हुन्छ। यसकारण ख्रीष्ट येशूमा रहिरहनका निम्ति हामीले प्रार्थना गर्ने र बाइबल पढ्ने समय निकाल्नुपर्छ, हामीले वचन पालन गर्नुपर्छ र उहाँका जनहरूसँग सङ्गति गर्नुपर्छ, साथै प्रभुसित हाम्रो सम्बन्ध छ कि छैन भन्ने कुराको विषयमा सधैं सतर्क रहनुपर्छ। यसरी नै उहाँसित हाम्रो अटुट सङ्गत कायम राखेर उहाँ हामीमा रहनुभएको अनुभव गर्छौं, त्यसको अनुभूति पाउँछौं। यसरी नै उहाँ हामीलाई आत्मिक शक्ति दिनुहुन्छ र हाम्रो आत्मिक पालनपोषण गर्नुहुन्छ। हाँगा दाखको बोटमा रहेर नै फल फलाउँछ। ठीक त्यस्तै ख्रीष्ट-विश्वासीले ख्रीष्टको चरित्ररूपी फल फलाउन सक्ने एकमात्र तरिका क्षण-क्षणै ख्रीष्टसितको सम्बन्धमा रहिरहनु हो।

यूहन्ना १५:५: ख्रीष्ट येशू त्यो दाखको बोट हुनुहुन्छ। ख्रीष्ट-विश्वासीहरू त्यसका हाँगाहरू हुन्। हाँगा बोटका निम्ति जीवन जिउने प्रश्न छैन यहाँ, तर दाखको बोटको जीवन हाँगाहरूमार्फत बगिरहने कुरा पो छ। कहिलेकाहीं हाम्रो प्रार्थना यस प्रकारको छ: 'प्रभु येशू, तपाईंका निम्ति जिउन मलाई सहायता गर्नुहोस्!' तर त्योभन्दा राम्रो प्रार्थना यस्तो छ: 'प्रभु येशू, मद्वारा जिउनुहोस्! मद्वारा आफ्नो जीवन बग्न दिनुहोस्!' ख्रीष्टविना हामी केही पनि गर्न सक्दैनौं। दाखको हाँगाको एकमात्र उद्देश्य फल फलाउनु हो। दाखको हाँगाबाट घर बनाउने थाम, दलिन, बिम, निदाल र तखाजस्तो काठ निस्कँदैन र कुर्सी, टेबुल, पलङ वा दैलोजस्तै

फर्निचर बनिँदैन । दाखको हाँगा दाउरा पनि हुँदैन । तर फल फलाउनु, अँ, यसैका निम्ति त्यो अति उपयोगी हुन्छ, यदि त्यो दाखको बोटमा रहिरह्यो भने ।

यूहना १५:६: यस पदको बारेमा दुईमत मात्र होइन, तर अनेक धारणाहरू छन् । कतिको विचारमा, त्यस पदको बयानले यस्तो ख्रीष्ट-विश्वासको नक्सा कोरेको छ, जो पापमा फसेर नाश हुन्छ । तर यस प्रकारको अर्थ-लगाइले परमेश्वरको वचनका धेरैभन्दा धेरै बाइबल-पदहरूको स्पष्ट शिक्षा काट्न खोज्छ, जसले परमेश्वरको सन्तान, साँच्चै सन्तान हो भने, कहिल्यै नष्ट हुन सक्दैन भनी भन्छन् । अरूको विचारमा, यहाँ एउटा नामधारी इसाईको नक्सा कोरिएको छ, जसले इसाई हुने बहाना गर्छ, तर जसको नयाँ जन्म कहिल्यै भएको छैन । यहूदा इस्करयोती त्यसको उदाहरणको रूपमा पेश गरिन्छ ।

तर यस पदको विषयमा हाम्रो दृढ विश्वास के हो भने, यस पदमा एउटा साँचो विश्वासीको बयान गरिएको छ; किनभने यस पूरा खण्ड साँचो विश्वासीहरूको विषयमा लेखिएको छ । यसको सन्दर्भ मुक्ति होइन, तर ख्रीष्ट येशूमा रहिरहनु र फल फलाउनु हो । एउटा ख्रीष्ट-विश्वासीको लापरवाही र प्रार्थनाहीनताले गर्दा प्रभुसँग उसको संसर्ग टुटेको हुन्छ । उसले पाप गरेर आफ्नो साक्षी बिगार्छ । ख्रीष्टमा नरहेको कारणले त्यो फल नफल्ने हाँगाजस्तो बाहिर मिल्काइन्छ । त्यो मिल्काइन्छ, मिल्काइन्छ, तर ख्रीष्टद्वारा होइन, मानिसहरूद्वारा नै । मिल्काइएका हाँगाहरू बटुलिन्छन् र आगोभित्र फालिन्छन् र जलाइन्छन् । परमेश्वरले यो काम गर्नुहुन्न, यो मानिसहरूले गर्ने काम हो । यसको मतलब के हो ? मानिसहरू त्यस पछि हटेको विश्वासीलाई खिसी गर्छन् । तिनीहरू त्यसको बदनाम गर्छन् । तिनीहरू त्यसको इसाई साक्षी मिल्काएर आगोमा फ्याँक्छन् । राजा दाऊदको जीवन यसको उदाहरण हो । उनी सच्चा विश्वासी हुन् । तर उनी प्रभुप्रति एउटा लापरवाही जीवन जिएका हुनाले उनी व्यभिचार गर्न, अँ, हत्या गर्न पुगे । उनको खातिर परमप्रभु परमेश्वरका शत्रुहरूले निन्दा गर्ने अवसर पाए । अचेल पनि नास्तिक मानिसहरू दाऊदको नामको साथमा दाऊदका परमेश्वरको

नाम हांसोमा उड़ाउंछन् । तिनीहरू उनीसित उनलाई आगोमा फ्याँकेको व्यवहार गर्छन् ।

यूहन्ना १५:७: प्रभुमा रहिरहनुचाहिँ प्रार्थनाको जीवनमा सफल हुने सूत्र वा मन्त्र हो । प्रभुसित हाम्रो सम्बन्ध जति नजिकै हुँदै जान्छ, त्यति नै हाम्रा विचारहरू उहाँकै विचारहरूसित मिल्न जान्छन्, र हामी उहाँले विचार गरेजस्तै सोच सिक्छौं । हामीले उहाँलाई उहाँको वचनद्वारा जति नजिकबाट चिन्छौं, त्यति नै हामी उहाँको इच्छाको ज्ञानमा बढ्छौं । हाम्रो इच्छा उहाँको इच्छासित जति बढी मेल खान्छ, त्यति नै बढ्ता हाम्रा प्रार्थनाहरूको उत्तर पाउनुमा हामी सुनिश्चित हुन सक्छौं ।

यूहन्ना १५:८: जब परमेश्वरका छोराछोरीहरू संसारका मानिसहरूको अगाडि ख्रीष्टको चरित्र प्रस्तुत गर्छन्, तब परमेश्वरको महिमा हुन्छ । मानिसहरू तजुब मानेर स्वीकार गर्छन्: 'अहो, परमेश्वरले यति दुष्ट, अधम पापीहरूलाई बदलेर उहाँको भक्ति गर्ने सन्तहरू तुल्याउन सक्नुभयो भने उहाँ कति महान् परमेश्वर हुनुपर्छ!' यस खण्डमा तपाईंले फलको प्रगतिमा ख्याल गर्नुहोला । पहिले फल (पद २), त्यसपछि धेरै फल (पद २), त्यसपछि अझ बढ्ता फल, धेरैभन्दा धेरै फल हुनेछ (पद ८) ।

'... र तिमीहरू मेरा चेलाहरू हुनेछौं ।' यसर्थ उहाँमा रहिरह्यौं भने यसैबाट हामी पक्का पनि उहाँका चेलाहरू हौं भन्ने प्रमाण दिन्छौं । अरू मानिसहरूले यो देखेछन्; किनभने हामीबाट प्रभुको चरित्र प्रकट भएको छ ।

यूहन्ना १५:९: मुक्तिदाता प्रभुमा हामीप्रति जुन प्रेम छ, त्यो प्रेम र पुत्रका निम्ति परमेश्वर पिताको प्रेम उस्तै-उस्तै छ । यस्ता शब्दहरू पढ्न पाउँदा हाम्रो हृदय श्रद्धाले ढोग्छ । पिताले पुत्रलाई गर्नुभएको जस्तै प्रेम, त्यति नै प्रेम पाएकोमा हामी अवाक् हुन्छौं-हुन्छौं! उहाँको प्रेम कति विशाल, कति अपार, कति प्रगाढ़, अँ, नापतौल गर्न नसकिने हुन्छ । यो ता ज्ञानले जानेर नसकिने र मस्तिष्कले भ्याउन नसकिने अथाह र अगम्य हुन्छ । ख्रीष्टको त्यस दिव्य प्रेमको सागरमा हाम्रा सबै विचारहरू चुर्लुम्म डुब्छन् ।

हाम्रा प्रभुले भन्नुभयो: 'मेरो प्रेममा रहिरहो!' यसकारण हामीले उहाँको प्रेम भुल्नुहुँदैन, तर त्यसलाई सधैं सम्भिरहनुपर्छ। हामीले जीवनभरि नै उहाँको प्रेमको उपभोग गर्नुपर्छ।

यूहन्ना १५:१०: उहाँको प्रेममा कसरी रहिरहनुपर्छ? यस पदको पहिलो भागले हामीलाई त्यसको उत्तर दिएको छ। उहाँका आज्ञाहरू पालन गरेर नै हामी उहाँको प्रेममा रहिरहन्छौं। ख्रीष्ट येशूमा सुखी हुनु हो भने अरू कुनै तरिकाले होइन, केवल विश्वास गरेर र आज्ञाकारी भएर नै हामी सुखी हुनेछौं। यस पदको दोस्रो खण्डमा हाम्रो सामु प्रभु येशूलाई हाम्रो सिद्ध उदाहरण पेश गरिएको छ। प्रभु येशू पिताका आज्ञाहरू पालन गरेर उहाँको प्रेममा रहिरहनुभयो। उहाँले जेपनि गर्नुभयो, त्यो सबको सब परमेश्वरको इच्छाको आज्ञापालन थियो। यसकारण उहाँ सदैव पिताको प्रेम उपभोग गरिरहन पाउनुभयो। पितासितको मीठो प्रेमको सङ्गति बिगार्न कुनै कुराले बीचमा आएर उहाँमा त्यसको मीठो अनुभव कहिल्यै भङ्ग गर्न पाएन।

यूहन्ना १५:११: प्रभु येशूले आफ्नो आनन्द, पूरा आनन्द पिता परमेश्वरको सङ्गतिमा पाउनुहुन्थ्यो। उहाँले उहाँका चेलाहरूको सम्बन्धमा उनीहरूले पनि उहाँमाथि भर परेको जीवनबाट हुने आनन्द पाऊन् भन्ने इच्छा राख्नुभयो। उहाँको आनन्द उनीहरूको आनन्द भएको होस्। मानिसको आनन्द केमा छ? परमेश्वरलाई आफ्नो जीवनदेखि बाहिर राखेर मानिसले आनन्द पाउन खोज्छ। तर प्रभु येशूको शिक्षाअनुसार साँचो आनन्द त्यस मानिसको हुनेछ, जसले जति सक्दो, अँ, सकभर बढी मात्रामा परमेश्वरलाई आफ्नो जीवनमा समावेश गर्छ र ठाउँ दिन्छ। '... र तिमीहरूको आनन्द पूर्ण होस्।' उनीहरूको पूरा आनन्द केमा थियो? त्यो ख्रीष्टमा रहिरहनुमा थियो। उनीहरू कहिल्यै आनन्दले पूर्ण हुनेथियो? उहाँका आज्ञाहरू पालन गरेर नै उनीहरू आनन्दले पूर्ण हुनेथियो।

धेरैजनाले यूहन्ना पन्ध्र अध्याय लिएर ख्रीष्ट-विश्वासीको मुक्ति सुनिश्चित र सुरक्षित भएको शिक्षा उल्टाउन खोजेका छन्। के ख्रीष्ट येशूका भेडाहरूमध्ये एउटा पनि नष्ट हुन सक्छ र? तिनीहरूले अधिको

खण्डका पदहरू लिएर यो प्रमाणित गर्न खोज्दछन्, जब प्रभु येशूको शिक्षामा 'तिमीहरू शङ्काले पूर्ण होओ' भन्ने उद्देश्य कदापि थिएन, तर 'तिमीहरू आनन्दले पूर्ण होओ' भन्ने उद्देश्य थियो ।

थ) यूहन्ना १५:१२-१७: प्रभु येशूको आज्ञा: 'एक-अर्कालाई प्रेम गर !'

यूहन्ना १५:१२: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई छोड्न लाग्नुभएको थियो । उनीहरू उनीहरूको विरोध गर्ने एउटा दुष्ट संसारमा छोडिनेथिए । यस्तो विरोधी वातावरणमा भ्रमेलाहरू बढ्ने हुनाले उनीहरूले आपसमा भगडा गर्ने डर थियो । यसकारण प्रभु येशूले उनीहरूलाई एउटा चिर-स्थायी आदेश दिनुभयो: 'जसरी मैले तिमीहरूलाई प्रेम गरेको छु, त्यसरी नै एक-अर्कालाई प्रेम गर !'

यूहन्ना १५:१३: उनीहरूको आपसी प्रेम कस्तो हुनुपर्छ ? उनीहरू एक-अर्काका निम्ति मर्न तयार हुनुपरेको थियो । एक-अर्काका निम्ति मर्न तयार भएका मानिसहरू आपसमा भगडा गर्दै-गर्दैनन् । आफ्ना इष्ट-मित्रहरूका निम्ति मर्नुचाहिँ मानिसको निस्वार्थ प्रेमको महान् नमुना मानिन्छ । ख्रीष्टका चेलाहरूमा यस प्रकारको बलिदानयुक्त भक्ति चाहिएको छ । यो उनीहरूको बोलावट हो । ख्रीष्टका चेलाहरूमध्ये कतिले यसरी नै आफ्नो प्राण दिएका पनि छन् । अरू कति चेलाहरूको योगदान परमेश्वरका जनहरूको सेवामा तिनीहरूको जीवनभरिको अथक परिश्रम हो । प्रभु येशू हाम्रो उदाहरण हुनुहुन्छ । उहाँले आफ्ना मित्रहरूका निम्ति आफ्नो प्राण अर्पण गर्नुभयो । उहाँ उनीहरूका निम्ति मर्नुहुँदा उनीहरू उहाँका शत्रुहरू थिए । तर मुक्ति पाएपछि उनीहरू उहाँका मित्र बने । यसकारण उहाँ आफ्ना मित्रहरूका निम्ति लगायत आफ्ना शत्रुहरूका निम्ति मर्नुभयो भन्नुमा कुनै गल्ती नहोला ।

यूहन्ना १५:१४: हामी प्रभुका मित्र हौं भने यो कुरा केले देखाउने ? उहाँले आज्ञा गर्नुभएका कुराहरू पालन गरेर हामी यो कुरा देखाउँछौं । यो

उहाँको मित्र बन्ने तरिका होइन, तर संसारका मानिसहरूलाई हामी उहाँका मित्र हौं भन्ने कुरा देखाउने तरिका हो ।

यूहन्ना १५:१५: प्रभु येशूले यहाँ मित्रहरू र दासहरूको बीचमा छुट्टयाउनुभयो । अह्लाइएको काम गर्नेहरू दासहरू हुन्, तर मित्रताचाहिँ आपसी विश्वासको सम्बन्ध हो । एउटा मित्रलाई हामी आफ्ना आउँदा योजनाहरू बताउँछौं, गोपनीय कुरा समेत उसलाई बताउँछौं । हुन त प्रभुका चेलाहरू सधैंभरि उहाँका दासहरू रहिरहनेछन्, तर उनीहरू दास-भन्दा बढी हुनेछन्; उनीहरू मित्र हुनेछन् । अँ, हालैमा उहाँले पिताबाट सुन्नभएका कतिपय कुराहरू उनीहरूलाई प्रकट गर्दै हुनुहुन्थ्यो । उहाँले उनीहरूसित उनीहरूबाट हुने आफ्नो बिदा, पवित्र आत्माको आइपुग्ने विषयमा, उहाँको दोस्रो आगमन र त्यस बेलासम्म उहाँप्रति उनीहरूको कर्तव्य के हो, सो सम्बन्धमा बोल्नुभयो । अन्तमा हामी अज्ञात व्यक्तिको यो टिका सुनौं: 'उहाँमा हामी हाँगा हौं भने हामी उहाँबाट पोषण पाउँछौं (पद ५), उहाँका चेला हौं भने हामी उहाँको देखासिकी गर्छौं (पद ८) र उहाँका मित्र हौं भने हामी आपसमा सङ्गति र बातचित गर्छौं (पद १५) ।'

यूहन्ना १५:१६: हरेस खाएर पछि हट्नु मानिसको स्वभाव हो । यसकारण प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई के याद दिलाउनुभयो भने, उहाँले उनीहरूलाई छान्नभएको हो । यसर्थ उहाँले उनीहरूलाई अनन्त मुक्तिका निम्ति, चेलापनाका निम्ति र फलवन्त जीवनका निम्ति चुन्नभयो । उहाँले उनीहरूको सामु उनीहरूको काम प्रस्तुत गर्नुभयो । उहाँका चेलाहरू गएर फल फलाउनुपर्छ । फल फलाउनुका दुईवटा अर्थ हुन्छन्: कि ता हामीले प्रेम, आनन्द, शान्ति आदि ख्रीष्टीय जीवनका सद्गुणहरूको प्रदर्शन गर्नुपर्छ, कि ता हामीले प्रभु येशू ख्रीष्टका निम्ति आत्माहरू जित्नुपर्छ । यी दुईवटा कुराहरूको बीचमा नजिकको सम्बन्ध छ; किनकि ख्रीष्टीय सद्गुणहरूरूपी फल फलाएर नै हामीले आत्माहरू जित्न सक्छौं ।

'... र तिमिहरूको फल रहिरहोस्' भन्ने वाक्यांशमा विचार गर्दा यहाँ चर्चा गरिएको फलचाहिँ प्रभुका निम्ति जितेका आत्माहरू हुनुपर्छ । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई उनीहरू जानुपर्छ र उनीहरूले रहिरहने

किसिमको फल फलाउनुपर्छ भन्ने उद्देश्यले छान्नभयो। मुखले मात्र उहाँलाई स्वीकार गर्नेहरूमा उहाँलाई के चासो? उहाँ मुक्तिको वास्तविक अनुभव गरेकाहरूमा मात्र रुचि राख्नुहुन्छ। यस सम्बन्धमा श्री एल. एस. चप्फरले यसो टिप्पणी गरेका छन्: 'यूहन्ना पन्ध्र अध्यायमा हामी प्रभावकारी प्रार्थना (पद ७), अलौकिक आनन्द (पद ११) र चिरस्थायी फलको विषयमा पढ्न पाएका छौं (पद १६)।'

'... र तिमिहरूले पितालाई मेरो नाममा जे मागौला।' प्रभावकारी सेवाको मर्म हामीले प्रार्थनामा खोज्नुपर्छ। ख्रीष्ट येशूले उहाँको नाममा प्रेरितहरूले पिता परमेश्वरलाई विन्ती गरेको जुनसुकै कुरा पाउने निश्चयता दिएर उनीहरू संसारमा पठाइन्छन्।

यूहन्ना १५:१७: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई संसारबाट आउने शत्रुताको विषयमा चेतावनी दिन आँटनुभएको थियो। यसकारण उहाँले शुरुमा उनीहरूलाई एक-अर्काको प्रेम गर्ने, आपसमा टाँसिरहने र एक मनको भई सँगै शत्रुको सामना गर्ने आज्ञा दिनुभयो।

द) यूहन्ना १५:१८-१६:४: प्रभु येशूले आफ्ना चेला- हरूलाई संसारबाट आउने घृणाको पूर्वजानकारी दिनुभयो

यूहन्ना १५:१८-१९: संसारका मानिसहरूले प्रभु येशूका चेला-हरूलाई घृणा गर्छन् नै। त्यसमा उनीहरूलाई अचम्म लाग्ने वा निराश पार्ने केही पनि थिएन। 'यदि ... भने' भन्ने शब्दले संसारको घृणाको बारेमा शङ्का उठ्न दिन खोजेको ता होइन, तर त्यस विषयमा भन्नु निश्चयता पो दिएको हो। संसारले प्रभुलाई घृणा गर्थ्यो भने त्यसले उहाँका सबै प्रतिनिधिहरूलाई पनि घृणा गर्ने नै छ।

संसारका मानिसहरूले कसलाई प्रेम गर्छन्? तिनीहरूले आफूजस्तै मानिसहरूलाई प्रेम गर्छन्। तिनीहरूको जस्तै पापले भरिएको जीवन जिउनेहरू, तिनीहरूको अशुद्ध, अश्लील भाषा चलाउनेहरू, तिनीहरूले गरेजस्तै शरीरका अभिलाषाहरू पूरा गर्नेहरू, अँ, तिनीहरूजस्तै आफ्ना निम्ति जिउने सभ्य मानिसहरूलाई तिनीहरूले प्रेम गर्छन्। प्रभुका

चेलाहरूको पवित्र जीवनले यस्ताहरूको दोष प्रकट गर्छ; यसकारण संसारले उनीहरूलाई घृणा गर्छ ।

यूहन्ना १५:२०: 'दास आफ्नो मालिकभन्दा ठूलो हुँदैन ।' दासको अर्थ कमारा हो । चेलाहरूले संसारबाट त्यसले उनीहरूका स्वामीप्रति देखाएको घृणाभन्दा असल व्यवहार पाउँछौं भन्ने आशा किन राख्ने ? चेला भएका नाताले उनीहरूले ख्रीष्ट येशूले सहनुभएको उस्तै-उस्तै सतावट भोग्नेछन् । मुक्तिदाता प्रभुको वचन अस्वीकार गरियो; तब उनीहरूको वचन पनि अस्वीकार गरिनेछ ।

यूहन्ना १५:२१: उनीहरूले भोग्नुपर्ने घृणा र सतावट उहाँको नामको खातिर हो । ख्रीष्ट-विश्वासीको सम्बन्ध ख्रीष्टसित छ; उसको संसार-सितको सम्बन्ध ख्रीष्टद्वारा टुटेको छ । ख्रीष्टमा उसको नाम कहलाइन्छ, र उसले ख्रीष्टको चरित्र प्रस्तुत गर्छ; यसकारण, अँ, केवल यही कारणले मात्र ऊमाथि त्यो घृणा आइपर्थे । संसारले परमेश्वरलाई चिन्दैन, र संसार उहाँको विषयमा अनजान छ । पिताले पुत्रलाई संसारको मुक्तिदाता हुनलाई यस संसारमा पठाउनुभएको कुरा तिनीहरू जान्दैनन् । तर तिनीहरूको यो अज्ञानता पक्का पनि निर्दोषता गर्निदैन ।

यूहन्ना १५:२२: प्रभुको शिक्षामा हामीले यस ठाउँमा प्रभु येशू यस संसारमा नआउनुभएको भए मानिसहरू पापी नहुने गलत अर्थ लगाउनु-हुँदैन; किनभने आदमको समयदेखि नै सबै मानिसहरू पापी छन् । तर परमेश्वरका पुत्रलाई देखेका र उहाँका अद्भुत, अजिब, अद्वितीय वचनहरू सुनेका मानिसहरूको तुलनामा परमेश्वरको अगाडि अरू मानिसहरूको पाप त्यति ठूलो पाप ठहरिँदैन । यिनीहरूले प्रभु येशूमा कुनै दोष वा गल्ती नभेट्टाएर पनि यिनीहरूले उहाँलाई रद्द गरे र उहाँलाई पूरा रूपले तिरस्कार गरे । योजस्तो ठूलो पाप केही पनि हुँदैन । एउटा पाप अर्को पापको तुलना कि ता सानो, कि ता ठूलो गनिन्छ । महिमाका प्रभुलाई इन्कार गर्ने डरलाग्दो पापको तुलनामा तिनीहरूका अरू सबै पापहरू केही पनि थिएनन्, अँ, नगन्य हुन्छन् । तर अबचाहिँ तिनीहरूको पापका निम्ति तिनीहरूसँग कुनै बहाना रहेन । अरे, तिनीहरूले संसारको ज्योतिलाई पो तिरस्कार गरे ।

यूहन्ना १५:२३: तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूलाई घृणा गर्दा पिता परमेश्वरलाई पनि घृणा गरे; किनभने पिता र पुत्र एउटै हुनुहुन्छ। तिनीहरूले परमेश्वरलाई प्रेम गर्छौं के भन्न सक्थे र? परमेश्वरलाई प्रेम गर्नेहरूले परमेश्वरबाट पठाइनुभएकोलाई पनि प्रेम गर्छन् नि !

यूहन्ना १५:२४: तिनीहरूले परमेश्वरलाई त्यसको लेखा दिनु थियो; किनकि तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूको शिक्षा सुनेका थिए; यति मात्र होइन, तिनीहरूले उहाँका आश्चर्यकर्महरू पनि देखाएका थिए। यसकारण तिनीहरूको दोष अझ ठूलो थियो। तिनीहरूले यस्ता कामहरू देखेका थिए, जुन कामहरू अघि अरू कसैले कहिल्यै गरेको थिएन। यति अचूक प्रमाणहरू पाएर पनि ख्रीष्ट येशूलाई अस्वीकार गर्नु यो ता तिनीहरूका निम्ति अक्षम्य अपराध ठहरिन्थ्यो। प्रभु येशूले यहाँ तिनीहरूले गरेका अरू जम्मै पापहरू तिनीहरूको त्यस एउटै पापसित तुलना गर्नुभयो। उहाँको विचारमा, तिनीहरूको त्यस एउटै पापको तुलनामा तिनीहरूका अरू सबै पापहरू केही पनि थिएनन्, अँ, नगन्य हुन्छन्। तिनीहरूले पुत्रलाई घृणा गरे; यसर्थ तिनीहरूले उहाँका पितालाई पनि घृणा गरे। अनि त्योभन्दा ठूलो डरलाग्दो दोष अरू केही पनि हुँदैन।

यूहन्ना १५:२५: मानिसहरूले प्रभुसित गरेको व्यवहारमा उहाँले निम्न दिव्य भविष्यवाणी अक्षरशः पूरा भएको देख्नुभयो; किनकि भजन ६९:४ पदमा ख्रीष्टको विषयमा 'तिनीहरूले मलाई विनाकारण घृणा गरे' भन्ने भविष्यवाणी लेखिएको थियो। अनि त्यस भविष्यवाणीले भनेको जस्तै कुरा हुन आयो। यसकारण प्रभु येशूले ती यहूदी मानिसहरूको विषयमा टिप्पणी गर्नुभयो, कि तिनीहरूले उहाँलाई घृणा गरेर उहाँप्रति देखाएको मूर्ख व्यवहारको विषयमा तिनीहरूले मूल्यवान् सम्भेको त्यस पुरानो नियमले अघिबाट भविष्यवाणी गरेको थियो। यस प्रकारको भविष्यवाणी भएको हुनाले तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूलाई घृणा गर्ने तिनीहरूको बाध्यता थियो भन्ने कुरा सम्भन्नुहुँदैन। होइन नि ! तिनीहरूले उहाँलाई घृणा गर्नुचाहिँ तिनीहरूकै इच्छा थियो। परमेश्वरले त्यो अघिबाट जान्नुभएको थियो; यसैले उहाँले दाऊदलाई यो कुरा भजन ६९मा लेख्न लगाउनुभएको थियो।

यूहन्ना १५:२६: मानिसहरूले ख्रीष्ट येशूलाई तिरस्कार गर्नु कि नगरून्; उहाँको गवाही निरन्तर बनिरहनेछ। शान्तिदाता अर्थात् पवित्र आत्माले उहाँको गवाही दिइरहनुहुनेछ। यस पदमा प्रभुले भन्नुभयो, कि उहाँले पवित्र आत्मालाई पिताको तर्फबाट पठाउनुहुनेछ। यूहन्ना १४:१६ पदमा पवित्र आत्मालाई पठाइदिनुहुनेचाहिँ परमेश्वर पिता हुनुहुन्छ। पिता र पुत्र एकसमान हुनुहुन्छ भन्ने कुरा प्रमाणित गर्ने अर्को प्रमाण यो होइन र? किनकि परमेश्वर हुनुभएको पवित्र आत्मालाई पठाउन सक्नुहुनेचाहिँ परमेश्वर हुनुभएको हुनुपर्छ। सत्यको आत्मा पिताबाट निस्कनुहुन्छ। यसर्थ परमेश्वर पवित्र आत्मालाई निरन्तर पठाइरहनुहुँदो रहेछ। यसो हो भने, पेन्टेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्मा आउनुभएको क्षणचाहिँ पिताले पवित्र आत्मालाई पठाइरहनुभएको कार्यभित्र एउटा विशेष घटना मात्र गनिनु ठीक होला। पवित्र आत्मा ख्रीष्ट येशूको गवाही दिनुहुन्छ। यो पवित्र आत्माको महान् उद्देश्य, कार्य र कर्तव्य हो। तीन व्यक्ति एक ईश्वरभित्र पर्नुहुने पवित्र आत्मा मानिसहरूको ध्यान आफ्नो विषयमा व्यस्त तुल्याउनुहुन्न नै। उहाँ पापी मानिसहरूको ध्यान र सन्तहरूको पनि ध्यान महिमित प्रभु येशूपट्टि खिच्नुहुन्छ।

यूहन्ना १५:२७: पवित्र आत्माले येशूका प्रेरितहरूमार्फत ख्रीष्टको गवाही दिनुहुनेछ। प्रभुको सेवकाइको शुरुदेखि नै उनीहरू उहाँको साथमा थिए। यसकारण उनीहरू उहाँ र उहाँको कामको विषयमा बताउनु अति नै सुयोग्य थिए। प्रभु येशूमा कुनै कसूर भएको भए उनीहरूले त्यो जान्नेथिए; किनभने उनीहरूले उहाँसँग यति धेरै समय बिताइरहेका थिए। तर उनीहरूले उहाँलाई कहिल्यै कुनै समयमा पनि कुनै पाप गर्नुभएको देखेनन्। यसकारण परमेश्वरका पापरहित पुत्र संसारका मुक्तिदाता येशू हुनुहुँदो रहेछ भन्ने प्रत्यक्ष साक्षी उनीहरू हुन्।

यूहन्ना १६:१: अरू सबै यहूदीहरूले भैं ती चेलाहरूले पनि मसीहले आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुनेछ र रोमी सरकारको शासनरूपी जुवा तोडिनेछ भन्ने आशा गरेका थिए। तर यसो हुनु परै जाओस्, प्रभु येशूले उनीहरूलाई पो भन्नुभयो, कि उहाँ मर्न लाग्नुभएको थियो, बौरिउठ्नुहुनेछ

र स्वर्ग फर्केर जानुहुनेछ । पवित्र आत्मा आउनुहुनेछ, अनि प्रेरितहरू ख्रीष्ट येशूका गवाही भएर संसारमा निस्किजानेछन् । उनीहरूलाई घृणा गरिनेछ, उनीहरू सतावटमा पर्नेछन् । प्रभु येशूले उनीहरूलाई यी सबै कुराहरूको पूर्वजानकारी दिनुभयो, यस हेतुले कि उनीहरू भ्रममा नपर्नु, उनीहरूले ठेस नखाऊन् र यो उनीहरूको मनमा धक्का नलागोस् ।

यूहन्ना १६:२-३: यहूदीहरूका निम्ति सभाघररूपी आफ्नो समाज-बाट बहिष्कृत हुनुभन्दा खराब केही पनि हुँदैनथियो । र ठीक यही कुरा प्रभु येशूका यी चेलाहरूलाई उनीहरू यहूदी भएको नाताले हुनै लागेको थियो । इसाई मतको विश्वासको सिद्धान्त यहूदीहरूका निम्ति यति घृणित कुरा गनिनेथियो, कि ख्रीष्टीय विश्वासको नामनिसान मेटाउन खोज्ने-हरूले आफ्नो विषयमा परमेश्वरलाई प्रसन्न तुल्याउने सेवा गरेको ठान्नेथिए । यसबाट कुनै मानिस निष्कपट र खूब जोशिलो हुन सक्छ, र पनि त्यो मानिस बिलकुल गलत हुन सक्छ भन्ने कुरा स्पष्ट बुझिन्छ ।

ख्रीष्ट येशूको ईश्वरत्व स्वीकार गर्न नचाहने अनिच्छा यहूदीहरूको गल्तीको मूलकारण थियो । तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण गर्न मानेनन्; यसो गरेर तिनीहरूले पिता परमेश्वरलाई पनि अस्वीकार गरे ।

यूहन्ना १६:४: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई ती दुःखकष्टहरू उनीहरूमाथि आइपर्दा उनीहरूले हरेस नखाऊन् भन्ने उद्देश्यले फेरि पनि चेताउनी दिनुभयो । सतावटमा पर्दा उनीहरूले प्रभुका यी पूर्वजानकारीका शब्दहरू याद गर्नेछन् । उनीहरूको जीवनमाथि आइपरेका यी सबै दुःख-कष्टहरू उहाँको योजनाअन्तर्गत रहेछन् भन्ने कुरा उनीहरूले जान्नेछन् । यसको विषयमा प्रभु येशूले उनीहरूलाई अधिबाट केही भन्नभएको थिएन; किनभने उहाँ उनीहरूको साथमा हुनुहुन्थ्यो । अगाडि उनीहरूलाई यसको विषयमा बताउनु दरकार थिएन; त्यस बेला उनीहरूलाई विचलित पार्नु वा उनीहरूको ध्यान भङ्ग गर्नु के काम, जब उनीहरूले प्रभुको शिक्षाका अरू बुँदाहरूमा ध्यान दिनुपरेको थियो ? तर अबचाहिँ उहाँले उनीहरूलाई छोड्न लाग्नुभएको थियो । यसकारण उहाँले उनीहरूको सामु राखिदिएको बाटोको विषयमा यति बेला उनीहरूलाई बताउनु-पर्थ्यो ।

ध) यूहन्ना १६:५-१५: सत्यको आत्माको आइपुग्ने
विषयमा प्रभुको पूर्वजानकारी

यूहन्ना १६:५: यस पदअनुसार उहाँका यी चेलाहरूले प्रभु येशूमाथि आइपर्न लागेका कुराहरूमा अलिकति पनि चासो नलिएकोमा उहाँको मन निक्कै दुखेको हुनुपर्छ। 'तपाईं कहाँ जाँदै हुनुहुन्छ' भन्ने प्रश्न उनीहरूले उहाँलाई किन नसोधेका? के उनीहरू गम्भीर थिएनन्?

यूहन्ना १६:६: उनीहरूले उहाँको विषयमा भन्दा आफ्नो भविष्यको बारेमा बढी चिन्तित भएका रहेछन्। प्रभुको सामु क्रूसको मृत्यु र चिहान थियो। उनीहरूको सामु ख्रीष्ट येशूको सेवा र त्यसको खातिर सतावट थियो। उनीहरू शोकले भरिएका ता थिए, तर प्रभुमाथि आइपर्ने समस्याहरूले गर्दा होइन, तर उनीहरूमाथि आइपर्ने समस्याहरूले गर्दा।

यूहन्ना १६:७: तर उनीहरूका निम्ति सहायता ता थियो र उनीहरूको सान्त्वनाको प्रबन्ध गरिएको थियो। ख्रीष्ट येशूले पवित्र आत्मालाई उनीहरूको सहायकको रूपमा उनीहरूकहाँ पठाउनुहुनेछ। शान्तिदाता आउनुबाट उनीहरूलाई फायदा हुनेथियो; किनभने उहाँले उनीहरूलाई शक्ति दिनुहुनेछ; उहाँले उनीहरूलाई साहस दिनुहुनेछ। उहाँले उनीहरूलाई शिक्षा दिनुहुनेछ। उहाँले उनीहरूलाई अधिभन्दा अभि राम्रो ख्रीष्ट येशूको पहिचानमा ल्याउनुहुनेछ। जबसम्म प्रभु येशू स्वर्ग फर्केर जान्नुहुन्न र स्वर्गमा उहाँको महिमा हुँदैन, तबसम्म उनीहरूको सहायक आउनुहुनेछैन। हुन ता, यस समयभन्दा अधि पवित्र आत्मा यस संसारमा हुनुहुन्थ्यो। तर अबचाहिँ उहाँ नयाँ तरिकाले आउनुहुनेछ। अबचाहिँ उहाँ संसारका मानिसहरूलाई पापको दोष देखाउन र आफूलाई मुक्ति पाएका-हरूको सेवामा समर्पण गर्न आउनुहुनेछ।

यूहन्ना १६:८: पवित्र आत्माले संसारलाई पापको विषयमा, धार्मिकताको विषयमा र न्यायको विषयमा दोषी ठहराउनुहुनेछ। सामान्य विचारले यसको अर्थ यही हो: उहाँ पापी मानिसहरूको विवेक जगाएर तिनीहरूको हृदयमा पाप, धार्मिकता र न्यायको विषयमा भित्रीय बोध

दिलाउनुहुन्छ। यो सत्य हो। तर यो विचार यस खण्डमा प्रभुले दिनुभएको शिक्षासित पूरा मेल खाँदैन। पवित्र आत्माले आफ्नो उपस्थितिद्वारा संसारलाई दोषी ठहराउनुहुनेछ। उहाँ यस संसारमा हुनुमा के कारण छ? के खास प्रभु येशू यस संसारमा हुनुपर्नेथिएन र? हो, उहाँले यस संसारमाथि राज्य गर्नुपर्नेथियो। तर संसारका मानिसहरूले उहाँलाई तिरस्कार गरे। यसकारण उहाँ स्वर्ग फर्केर जानुभयो। तिरस्कार गरिनुभएको ख्रीष्ट येशूको बदलीमा पवित्र आत्मा आउनुभयो र हुनुहुन्छ पनि। संसारको दोष यसैमा प्रकट भयो।

यूहन्ना १६:९: पवित्र आत्मा संसारका मानिसहरूलाई तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास नगरेको पापको विषयमा दोषी ठहराउनुहुन्छ। प्रभु येशू मानिसहरूले उहाँमाथि विश्वास गरेको पूरा योग्य हुनुहुन्छ। उहाँमा कुनै यस्तो कुरा नै छैन, जसले गर्दा मानिसहरूले उहाँमाथि भरोसा राख्न सक्दैनन्। तर मानिसहरूले उहाँमाथि विश्वास गरेनन्, उहाँमाथि विश्वास गर्न अस्वीकार गरे। अनि पवित्र आत्मा यस संसारमा किन हुनुहुन्छ? तिनीहरूको यस अपराधको विरुद्ध उहाँ गवाही हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १६:१०: मुक्तिदाता प्रभुले आफू धर्मी हुनुहुन्छ भन्ने दाबी गर्नुहुन्थ्यो। तर मानिसहरूले उहाँलाई भूत लागेको छ भनी भने। तर यस कुरामा परमेश्वरको अन्तिम फैसला सत्य ठहरियो। यस फैसलाअनुसार भावात्मक रूपले उहाँले यसो भन्नुभयो: 'येशू मेरा पुत्र बिलकुल धर्मी हुनुहुन्छ, अनि उहाँलाई मरेकाहरूको बीचबाट बौराएर उहाँलाई फेरि स्वर्गमा लगेर म यो कुरा प्रमाणित गरेर छोड्छु।' ख्रीष्ट येशू बिलकुल ठीक हुनुहुन्छ, तर संसार सबको सब गलत हो भन्ने कुरामा पवित्र आत्मा गवाही हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १६:११: पवित्र आत्माको उपस्थितिले संसारलाई आउँदो दिनको न्यायको विषयमा दोषी ठहराउँछ। पवित्र आत्मा संसारमा आउनुभयो र उहाँ यहाँ हुनुहुन्छ; यसर्थ शैतानले ख्रीष्टको क्रसमा दण्डको आज्ञा पाइसक्यो र आउँदो दिनको न्यायमा पर्दा मुक्तिदाता प्रभुलाई इन्कार गर्नेहरू सबैजना शैतानको त्यस भयानक सजायमा सहभागी हुनेछन्।

यूहन्ना १६:१२: प्रभु येशूसँग चेलाहरूलाई भन्नुपर्ने अभि धेरै कुराहरू थियो, तर हालैमा उनीहरूले ती कुराहरू मनमा लिन सकेनन्। यो शिक्षाको महत्त्व पद्धति हो। पहिले अधि पाइएको शिक्षा पचुपर्छ, त्यसपछि मात्र मानिसमा थप तथ्यका निम्ति ठाउँ हुन्छ। प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई कहिल्यै चाहिँदोभन्दा बढी भक्कु शिक्षा दिनुभएन। उहाँले उनीहरूलाई अलिअलि गर्दै आज्ञामाथि आज्ञा, नियममाथि नियम थपेर दिनुहुन्थ्यो।

यूहन्ना १६:१३: प्रभु येशूले थाल्नुभएको काम सत्यको आत्माले जारी राख्नुहुनेछ र अगाडि बढाउँदै लानुहुनेछ। उहाँले उनीहरूलाई बाटो देखाउँदै र डोस्चाउँदै उनीहरूलाई सम्पूर्ण सत्यताभित्र ल्याइ-पुर्‍याउनुहुनेछ। यसको मतलब यो हो कि, सबै सत्यता प्रेरितहरूलाई उनीहरूको जीवनअवधिभित्र दिइएको हुनुपर्छ। उनीहरूले सबै सत्यता नयाँ नियमका पत्रहरूमा लेखे वा लेख्न लगाए। यसैले आज हामीसँग सबै सत्यता नयाँ नियममा छ। नयाँ नियम पुरानो नियममा थपियो, र मानिसहरूका निम्ति परमेश्वरको लिखित प्रकाश सिद्धियो। तर दोस्रो अर्थमा यस विषयमा कुरा यस्तो छ: पवित्र आत्मा जुनसुकै पुस्तामा जिउने परमेश्वरका जनहरूलाई सारा सत्यताभित्र बाटो देखाउँदै र डोस्चाउँदै हुनुहुन्छ। यो सत्यताभित्र डोस्चाउने काम उहाँ पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलद्वारा गर्नुहुन्छ। उहाँ ती कुराहरू मात्र बोल्नुहुन्छ, जुन कुराहरू उहाँलाई पिता र पुत्रबाट भन्न दिइन्छन्।

‘उहाँले तिमीहरूलाई आउने कुराहरू बताउनुहुनेछ।’ नयाँ नियमभरि उहाँले यो भविष्य बताउने काम गर्नुभयो र विशेष गरी प्रकाशको पुस्तकमा भविष्य बताउने काम पूरा गर्नुभयो। प्रकाशको पुस्तकमा भविष्यमा हुन आउने कुराहरू प्रकट गरिएका छन्।

यूहन्ना १६:१४: पवित्र आत्माको प्रमुख काम ख्रीष्ट येशूको महिमा गर्नु हो। यस नापदण्डले हामी सबै शिक्षा र प्रचार नाप्न र जाँचन सक्छौं। कुनै शिक्षा वा प्रचारले प्रभु येशूलाई उच्च पार्छ, तब त्यो शिक्षा वा त्यो प्रचार पवित्र आत्माको प्रेरणाले दिइएको शिक्षा वा प्रचार हो। ‘जे मेरो छ, त्यहीबाट उहाँले प्राप्त गर्नुहुनेछ र तिमीहरूलाई बताइदिनुहुनेछ।’ यसर्थ

पवित्र आत्मा ख्रीष्टका महान् सत्यताहरू प्राप्त गर्नुहुन्छ । यी ख्रीष्टसम्बन्धी कुराहरू उहाँ विश्वासीहरूकहाँ प्रकट गर्नुहुन्छ । अनि ख्रीष्टका महान् सत्यताहरू प्रकट गरिदिने विषयचाहिँ कहिल्यै नटुङ्गिने विषय हो ।

यूहन्ना १६:१५: पिताका सबै सद्गुणहरू पुत्रमा पनि हुन्छन् । प्रभु येशूले यी ईश्वरीय सर्वश्रेष्ठताहरूको विषयमा यूहन्ना १६:१४ पदमा कुरा गर्नुभयो । पवित्र आत्माले ख्रीष्ट येशूका यी महिमाले पूर्ण सर्वश्रेष्ठताहरू, उहाँका सेवकाइहरू, उहाँका उच्च पदहरू, उहाँको चरित्रका परम-सुन्दरताहरू र उहाँको परिपूर्णता प्रेरितहरूकहाँ प्रकट गर्नुभयो ।

न) यूहन्ना १६:१६-२२: चेलाहरूको शोक आनन्दमा परिणत हुनेछ

यूहन्ना १६:१६: यस पदमा प्रस्तुत गरिएको त्यस समय-तालिकाको क्रमको विषयमा निश्चित हुन गाह्रो पर्ला । के त्यसको मतलब 'उहाँ तीन दिनसम्म लोप हुनुहुनेछ र उहाँको पुनरुत्थानपछि उहाँ फेरि उहाँका चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुहुनेछ' हो ? के त्यसको अर्थ 'उहाँ आफ्ना पिताकहाँ स्वर्ग फर्केर जानुहुनेछ, र यस वर्तमान युगरूपी एकै क्षणपछि उहाँको दोस्रो आगमनमा उहाँ फर्केर आउनुहुनेछ' हो ? कि के उहाँका चेलाहरूले एक क्षणका निम्ति उहाँलाई आफ्ना आँखाले देखेछैनन्, तर पेन्टेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्मा दिइनुभएपछि उनीहरूले उहाँलाई अघि कहिल्यै नदेखेको विश्वासको आँखाले छर्लङ्गे देखेछन् ?

यूहन्ना १६:१७: उहाँका चेलाहरू अलमल्ल परे; किनकि मुक्तिदाता प्रभुले दस पदमा 'म पिताकहाँ जान्छु, र तिमीहरूले मलाई फेरि देख्दैनौ' भन्नुभएको थियो । तर अबचाहिँ उहाँले यसो भन्नुभयो: 'एकै क्षण र तिमीहरूले मलाई देखेछैनौ; अनि फेरि एक क्षणपछि तिमीहरूले मलाई देखेछौ ।' यी दुईवटा वचनहरूले उनीहरूका निम्ति मेल नखाएको हुनाले उनीहरूलाई अलमल्याए ।

यूहन्ना १६:१८: उनीहरूले उहाँका यी शब्दहरूको बारेमा एक-अर्कालाई सोधासोध गर्न लागे: 'एकै क्षणको मतलब के हो?' अनि

अचम्म, आजको दिनसम्म यही समस्या जारी रहेको छ। उहाँले भन्नुभएको त्यस एकै क्षणले उहाँको पुनरुत्थानको अगाडिका तीन दिनलाई सङ्केत गरेको हो, कि पेन्टेकोष्टको अधिका चालीस दिनलाई सङ्केत गरेको हो, कि उहाँको दोस्रो आगमनसम्म लगभग हुने दुई हजार वर्षलाई सङ्केत गरेको हो, सो हामीलाई पनि थाह छैन।

यूहन्ना १६:१९-२०: प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ। यसैले उहाँले उनीहरूको मनमा उठेका प्रश्नहरू पढ्न सक्नुभयो। उहाँले उनीहरूलाई सोध्नुभएको प्रश्नबाट स्पष्ट हुन्छ, कि उहाँले उनीहरूलाई अन्योलमा पारेको त्यो विषय पूरा रूपले जान्नुभएको थियो।

उहाँले उनीहरूको समस्या एकै तालमा हाल गर्नुभएन, तर त्यस एकै क्षणको विषयमा उनीहरूलाई अधिक जानकारी दिनुभयो। संसारका मानिसहरू रमाउनेछन्; किनभने प्रभु येशूलाई क्रूसमा टंगाउनुमा तिनीहरू सफल हुनेछन्। तर त्यही कुरामा उहाँका चेलाहरू रुनेछन्, र उनीहरूले विलाप गर्नेछन्। तर उनीहरूको रुवाइ र विलापको समय छोटो हुनेछ। उनीहरूको शोक आनन्दमा परिणत हुनेछ। कहिले, कसरी? पहिले, उहाँको पुनरुत्थानद्वारा र दोस्रो, पवित्र आत्मा आउनुभएको हुनाले उनीहरूको शोक आनन्दमा परिवर्तन हुनेछ। अन्तमा, पुस्तापुस्तौंका सबै चेलाहरूको शोक आनन्दमा बदली हुनेछ, प्रभु येशूको दोस्रो आगमनमा।

यूहन्ना १६:२१: गजब, बालक जन्माएकी स्त्रीले आफ्नो प्रसूति-वेदना के साह्रै छिटो बिर्सन्छे? ! ठीक त्यस्तै चेलाहरूको अवस्था हुनेछ। प्रभुको अनुपस्थिति उनीहरूको शोकको कारण हुनेछ। तर उनीहरूले उहाँलाई फेरि देख्नेछन्, अनि उहाँलाई देखासाथ तत्कालै उनीहरूको पीडाको सम्भना लोप्ट हुनेछ।

यूहन्ना १६:२२: 'म तिमीहरूलाई फेरि भेट्नेछु।' प्रभुका यी शब्दहरूले कुन समय सङ्केत गरेको होला? हामीलाई थाहा छैन। यी शब्दहरूमा हामीले के बुझ्नुपर्छ - उहाँको पुनरुत्थान, पेन्टेकोष्टको दिनमा पवित्र आत्मालाई पठाउने घटना वा उहाँको दोस्रो आगमन? किनकि यी तीनवटा घटनाहरूले चेलाहरूमा आनन्द पैदा गर्नेछन्, जुन आनन्द कसैले उनीहरूबाट खोसेर लैजान सक्नेछैन।

प) यूहन्ना १६:२३-२८ : येशूको नाममा पितालाई
चढाइएको विन्ती

यूहन्ना १६:२३: त्यस बेलासम्म प्रभु येशूका चेलाहरूले आफ्ना सबै प्रश्नहरू र विन्तीहरू उहाँलाई पेश गर्न सके। तर एउटा दिन आउनेछ, जुन दिनले पवित्र आत्मा ओर्लने पेन्टेकोष्टको दिनदेखि शुरु हुने युग सङ्केत गर्छ, जब उहाँ शारीरिक रूपले उनीहरूसँग हुनुहुनेछैन। यसैले उनीहरूले उहाँलाई अरू प्रश्नहरू सोध्न सक्नेछैनन्। तर के त्यसको अर्थ 'उनीहरूले आफ्ना प्रश्नहरू लिएर जाने उनीहरूको शरणस्थान हुनेछैन' भन्नु हो? होइन नि! त्यस दिन उनीहरूले पितालाई प्रश्न र विन्ती गर्न सक्नेछन् - कत्रो सौभाग्य!! पिताले उनीहरूका विन्तीहरूको उत्तर दिनुहुनेछ, येशूको खातिर। हाम्रा प्रार्थनाहरूको उत्तर पाउँदा यो आफ्नो योग्यता सम्भन्हुँदैन; हाम्रा प्रार्थनाहरूको उत्तर केवल प्रभु येशूको सुयोग्यताको फल हुनेछ।

यूहन्ना १६:२४: त्यस दिनसम्म उहाँका चेलाहरूले परमेश्वर पितालाई येशूको नाममा कुनै पनि विन्ती चढाएका थिएनन्। तर अबचाहिँ उनीहरूले पितालाई विन्तीप्रार्थना चढाउने निम्तो पाएका छन्। आफ्ना प्रार्थनाको उत्तर पाएर उनीहरूको आनन्द पूरा हुनेछ।

यूहन्ना १६:२५: धेरैपल्ट प्रभु येशूले दिनुभएको शिक्षाको अर्थ बाहिरी तहबाट तत्कालै स्पष्ट हुँदैनथियो; किनकि उहाँले दृष्टान्तहरूमा बोल्नुहुन्थ्यो, उहाँले उपमा र पहेलीहरू प्रयोग गर्नुहुन्थ्यो। अँ, यस अध्यायमा प्रस्तुत भएको प्रभुको शिक्षामा पनि हामी हरेक कुरामा सधैं सुनिश्चित हुन सक्दैनौं। पवित्र आत्मा आउनुभएपछि पिताको विषयमा प्रभु येशूले दिनुभएको शिक्षा भन् स्पष्ट हुन थाल्यो। प्रेरितको पुस्तकमा र नयाँ नियमका पत्रपत्रीहरूमा सत्यताको प्रकाशले फेरि दृष्टान्तहरूको रूप लिँदैन, तर त्यहाँ त्यो स्पष्ट वाक्यहरूमा पेश गरिएको छ।

यूहन्ना १६:२६: त्यस दिनले पवित्र आत्माको युग अर्थात् वर्तमान युगलाई सङ्केत गर्छ। प्रभु येशूको नाममा पितालाई पुकार्न पाउने सौभाग्य

हाप्रै हो । 'तिमीहरूका निम्ति म पितालाई प्रार्थना गर्नेछु भनी म तिमीहरूलाई भन्दिनँ ।' यसर्थ पितालाई हाम्रा प्रार्थनाहरूको उत्तर दिनका निम्ति छुट्टै प्रेरणा पर्दैन । प्रभु येशूले पितालाई हाम्रा प्रार्थनाहरूको उत्तर दिनलाई मनाउनुपर्दैन । यसो भए पनि हामीले सधैं याद गर्नुपर्छ, कि परमेश्वर र मानिसहरूको बीचमा एकमात्र मध्यस्थ प्रभु येशू हुनुहुन्छ । उहाँ जहिले पनि परमेश्वरको सिंहासनको सामु हामी परमेश्वरका जन-हरूका निम्ति अन्तर्विन्ती गर्नुहुन्छ ।

यूहन्ना १६:२७: पिता परमेश्वरले प्रभु येशूका चेलाहरूलाई प्रेम गर्नुहुन्थ्यो; किनभने उनीहरूले ख्रीष्ट येशूलाई ग्रहण गरे, उहाँलाई प्रेम गरे र उहाँको ईश्वरत्वमाथि विश्वास गरे । यही कारणले प्रभु येशूले उनीहरूको पक्षमा पितालाई अनुरोध वा आग्रह गर्नुपरेन । पवित्र आत्मा उनीहरूकहाँ आउनुभएपछि पितासित उनीहरूको घनिष्ठ सम्बन्ध बढ्नेछ र उनीहरूले यो नयाँ अनुभव उपभोग गर्नेछन् । पिताकहाँ उनीहरूको प्रवेश हुनेछ, त्यसमा उनीहरू दुक्कै हुन सक्छन्; किनभने उनीहरू उहाँका पुत्रलाई प्रेम गर्छन् ।

यूहन्ना १६:२८: परमेश्वर पितासित येशूको समानताको दाबी यसैमा छ: परमेश्वरबाट पठाइएका अरू कुनै अगमवक्ताले जस्तै भएर उहाँले 'म परमेश्वरबाट निस्केर आएँ' भनेर भन्नुभएन, तर उहाँले 'म पिताबाट निस्कें' भनेर भन्नुभयो । यसर्थ उहाँ अनन्त पिताका अनन्त पुत्र हुनुहुन्छ, जो परमेश्वर पितासित एकसमान हुनुहुन्छ । उहाँ यस संसारमा आउनुभयो; यसर्थ उहाँ आफ्नो यस आगमनभन्दा पहिले अन्त कहीं रहनुभएको हुनुपर्छ । उहाँको स्वर्गारोहणमा उहाँ पिताकहाँ फर्कन यस संसारलाई छोडेर जानुभयो । हाम्रा महिमित प्रभुको जीवनीको सङ्क्षिप्त विवरण यस प्रकारको छ ।

फ) यूहन्ना १६:२९-३३: सङ्कष्ट र शान्ति

यूहन्ना १६:२९-३०: अबचाहिँ प्रभु येशूका चेलाहरूले पहिलो पल्ट उहाँको कुरा बुझ्न सके क्यारे । अबचाहिँ उहाँले दृष्टान्तिक भाषा प्रयोग गर्नुभएन अरे । उनीहरूको विचारमा, अब उनीहरू उहाँको व्यक्तित्वको

रहस्यको ज्ञानभिन्न पसे-पसे। उहाँ सबै कुराहरू जान्नुहुन्छ; उहाँ परमेश्वरबाट निस्केर आउनुभयो। त्यसमा उनीहरू निश्चित भए। तर उहाँ त पिताबाट निस्केर आउनुभएको हो। के उनीहरूले यसको खास माने बुझे त? के तीन व्यक्ति एक ईश्वरमा प्रभु येशू एक हुनुहुन्छ भन्ने कुरा उनीहरूले जाने?

यूहन्ना १६:३१: 'के अब तिमीहरू विश्वास गर्छौं?' यस प्रश्नबाट प्रभु येशूले उनीहरूको विश्वासमा केही कमी भएको देख्नुभएको उहाँको अनुमान देखिन्छ। उनीहरूले उहाँलाई प्रेम गरे, उनीहरूले उहाँमाथि विश्वास गरे; तर के उनीहरूले उहाँलाई मानिस हुनुभएको परमेश्वर भनेर चिने?

यूहन्ना १६:३२: एकै क्षणमा प्रभु येशू पक्राउ पर्नुहुनेछ, उहाँको न्यायको जाँच हुनेछ र उहाँलाई क्रूसमा टाँगिनेछ। उहाँका चेलाहरू सबले उहाँलाई छोड्नेछन्, र उनीहरू आ-आफ्ना ठाउँमा भाग्नेछन्। तर उहाँ एकलै छोडिनुहुनेछैन नै; किनभने पिता उहाँको साथमा रहनुहुनेछ। परमेश्वर पितासितको उहाँको सम्बन्धको ज्ञानले उनीहरूको दिमागमा पस्नै सकेन। तर ठीक यही कुराले प्रभु येशूलाई सम्हालिरहेको थियो। उनीहरू आ-आफ्नो ज्यान बचाउन भाग्नेछन्, तर पिताले उहाँलाई छोड्नुहुनेछैन।

यूहन्ना १६:३३: यस सम्पूर्ण खण्डमा पेश गरिएको प्रभु येशूको यस उपदेशको उद्देश्य उनीहरूलाई शान्ति मिल्नु थियो। जब उनीहरूको घृणा र खेदो गरिनेछ, जब उनीहरू सतावटमा पर्नेछन् र उनीहरूलाई अनेक भूटा आरोपहरू लगाइनेछन्, अँ, जब उनीहरूलाई शारीरिक र मानसिक पीडा दिइनेछ, तब येशूमा उनीहरूलाई शान्ति हुनेछ। उहाँले संसारलाई जित्नुभयो, गलगथामा आफ्नो क्रूसको मृत्युद्वारा। चेलाहरूमाथि सङ्कष्टहरू आइपर्दा पनि उनीहरू ढुक्कै हुन सक्नेछन्; किनभने उनीहरूको पक्ष हारको होइन, तर विजेताको पक्ष थियो।

पवित्र आत्मा आउनुहुनेछ; अनि उहाँले उनीहरूलाई दुःखकष्टहरू सहने शक्ति दिनुहुनेछ। यो नयाँ कुरा हुनेछ। अनि पवित्र आत्माको त्यस नवीन शक्ति र साहसमा निश्चय उनीहरूले शत्रुको सामना गर्न सक्नेछन्।

**ब) यूहन्ना १७:१-५: प्रभु येशूले आफ्नो सेवकाइको
सम्बन्धमा प्रार्थना गर्नुभएको**

यस खण्डको नाम 'महापूजाहारी येशूको प्रार्थना' भनिन्छ। यस प्रार्थनामा उहाँ आफ्ना मानिसहरूका निम्ति अन्तर्विन्ती गर्नुहुन्छ। यस प्रार्थनाले वर्तमान समयमा उहाँको स्वर्गीय सेवकाइ के हो, सो सेवकाइको चित्रण गर्छ; किनभने त्यहाँ उहाँले आफ्ना जनहरूका निम्ति प्रार्थना चढाइरहनुभएको छ।

श्री मार्कुस् रेन्स्फोर्डले स्वर्गमा प्रभु येशूको सेवकाइको वर्णन असल प्रकारले गरेका छन्, जब उनी यसो भन्छन्: 'शुरुदेखि अन्तसम्म यो प्रार्थनाचाहिँ परमेश्वरको दाहिने हातपट्टी बसीकन हाम्रा सबै धन्यवादको योग्य प्रभु येशू कसरी अन्तर्विन्ती गर्नुहुन्छ, सो कुरा स्पष्ट पार्ने आदर्शरूपी सुन्दर नमुना हो। आफ्नो प्रार्थनामा उहाँ आफ्ना जनहरूको विरोधमा एउटै शब्द पनि भन्नुहुन्न। तिनीहरूका असफलताहरू वा तिनीहरूका कमजोरीहरूको नाम समेत छैन यहाँ। ... होइन, जब उहाँ यस प्रार्थनामा तिनीहरूको कुरा गर्नुहुन्छ, तब तिनीहरूका निम्ति पिताको उद्देश्य र अभिप्राय, आफूसित तिनीहरूको सम्बन्ध र तिनीहरूले पाउन लागेको आशिषको भरपूरीको सम्बन्धमा उहाँ तिनीहरूको नाम लिनुहुन्छ; किनभने उहाँ स्वर्गबाट यस संसारमा तिनीहरूलाई आशिषको भरपूरी प्रदान गर्न आउनुभयो। ... प्रभुले आफ्ना जनहरूका निम्ति चढाउनुभएका अन्तर्विन्तीहरू जति छन्, ती सबै आत्मिक कुराहरूको विषयमा मात्र छन्। सबै विन्तीहरूमा कुनै न कुनै स्वर्गीय आशिषको माग थियो। उहाँले तिनीहरूका निम्ति धनसम्पत्ति, सम्मान र संसारमाथि तिनीहरूको ठूलो प्रभाव वा त्यसमा तिनीहरूको ठूलो ओदहा मागनुभएन। तर उहाँले सम्पूर्ण यत्नसित दुष्टदेखि तिनीहरूको रक्षा होस्, संसारबाट तिनीहरू अलग होऊन्, सेवाका निम्ति तिनीहरू योग्य बनुन् र सुरक्षासाथ तिनीहरू आफ्नो स्वर्गीय घर पुग्नु भनेर प्रार्थना गर्नुभएको छ। आत्मिक प्रगति सबभन्दा असल प्रगति हो। आत्मिक प्रगति वास्तविक रूपले प्रगति गरेको सङ्केत हो।' ⁴⁵⁾

यूहन्ना १७:१: 'हे पिता, घड़ी आइपुगेको छ।' धेरै पल्ट प्रभु येशूका शत्रुहरूले उहाँलाई पक्रन खोजेका थिए, तर तिनीहरूले उहाँलाई पक्रन सकेनन्; किनकि उहाँको घड़ी आइपुगेको थिएन। तर अबचाहिँ प्रभु येशूको ज्यान लिने घड़ी आइपुगेको थियो। 'तपाईंको पुत्रको महिमा गर्नुहोस्!' यही मुक्तिदाता प्रभुको प्रार्थना थियो। उहाँले आफ्नो क्रूसको मृत्युको बाटो हेरिरहनुभएको थियो। उहाँ मरेका-मरेकै हुनुहुन्छ र चिहानभित्र रहनुहुन्छ भने उहाँ केवल हामीजस्तै मानिस हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा संसारले जान्दछ। तर यदि परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट बौराएर उठाउनुहुन्छ र यसरी नै उहाँको महिमा गर्नुहुन्छ भने योचाहिँ परमेश्वरका पुत्र र संसारका मुक्तिदाता येशू हुनुहुँदो रहेछ भन्ने पक्का प्रमाण हुनेछ। परमेश्वरले प्रभु येशूको यस विन्तीको उत्तर दिनुभयो। उहाँले प्रभु येशूलाई मरेको तेस्रो दिनमा मरेकाहरूको बीचबाट बौराएर उठाउनुभयो। उहाँले प्रभु येशूलाई फेरि स्वर्गमा फर्काएर लानुभयो र आफ्ना पुत्रलाई महिमा र आदरको मुकुट लगाइदिनुभयो।

प्रभु येशू प्रार्थना गर्दै अगाडि बढ्नुभयो, र भन्नुभयो: '... र तपाईंको पुत्रले पनि तपाईंको महिमा गरून्।' यस वाक्यको अर्थ निम्न दुई पदहरूमा खोलिन्छ। प्रभु येशू पिताको महिमा कसरी गर्नुहुन्छ? उहाँले उनीहरू सबैलाई अनन्त जीवन दिनुहुन्छ, जसले उहाँमाथि विश्वास गर्छन्। जब भक्तिहीन मानिसहरू प्रभु येशूकहाँ फर्कन्छन् र तिनीहरूले यस पृथ्वीमा आफ्नो जीवनको परिवर्तनबाट प्रभु येशूको जीवन प्रकट गर्नेछन्, तब परमेश्वरको ठूलो महिमा हुनेछ।

यूहन्ना १७:२: प्रभु येशूले क्रूसमा पूरा गर्नुभएको त्राणको कामको फलस्वरूप परमेश्वरका पुत्रले पिताबाट सबै मानिसहरूमाथि अधिकार पाउनुभयो। त्यस अधिकारअन्तर्गत उहाँले उनीहरू सबैलाई अनन्त जीवन दिनुहुन्छ, जस-जसलाई पिताले उहाँलाई दिनुभयो। यस ठाउँमा हामीलाई के याद दिलाइन्छ भने, संसारको उत्पत्ति हुनुभन्दा पहिले नै परमेश्वरले ख्रीष्टका हुनेहरूलाई अलग गर्नुभएको थियो। यस सम्बन्धमा यो पनि ख्याल गर्नुहोस्! परमेश्वरले मुक्ति ती सबै मानिसहरूलाई उपलब्ध गर्नुभएको छ र गर्नुहुन्छ, जसले प्रभु येशूलाई ग्रहण गर्न चाहन्छन्।

मुक्तिदाता प्रभुमाथि विश्वास गरेर मुक्ति नपाउने को पो छ र? येशूमाथि विश्वास गर्नेहरू सबैले मुक्ति पाउने नै छन् ।

यूहन्ना १७:३: अनन्त जीवन कसरी प्राप्त गरिन्छ? यसको सरल स्पष्टीकरण यहाँ दिइएको छ। अनन्त जीवनचाहिँ एकमात्र सत्य परमेश्वरलाई र प्रभु येशू ख्रीष्टलाई चिनु हो। सबै मूर्तिहरू प्रतिकूल एकमात्र सत्य परमेश्वर हुनुहुन्छ। मूर्तिहरू ईश्वर नै हुँदैनन्। प्रभु येशू ख्रीष्ट ती परमेश्वर हुनुहुन्छ। यस पदले अन्यथा भन्न खोजेको होइन। आफू विचार गर्नुहोस्! जब उहाँको नाम पिता परमेश्वरको साथसाथमा राखिएको छ र यी दुवै नामहरू अनन्त जीवन पाउने संयुक्त स्रोत बनेका छन्, तब पिता र पुत्र बराबर हुनुपर्छ, होइन र? प्रभुले यहाँ आफ्नो नाम येशू ख्रीष्ट हो भनेर प्रस्तुत गर्नुभयो। अनि ख्रीष्ट भनेको मसीह हो। प्रमाण खोज्नेहरूका निम्ति प्रमाण यहाँ छ: येशूले आफूलाई मसीह भन्नुभएको हो रहेछ। अनि यो कुरा इन्कार गर्ने खोज्नेहरू उल्टू ठहरिन्छन्।

यूहन्ना १७:४: यसो प्रार्थना गर्दाखेरि प्रभु येशूले आफू मरिसक्नु-भएको, गाडिइसक्नुभएको र बौरिउठिसक्नुभएको जस्तै कुरा गर्नुभएको जस्तो लाग्दछ। उहाँले आफ्नो पापरहित जीवनद्वारा पिताको महिमा गर्नुभएको थियो। उहाँले आफ्ना आश्चर्यकर्महरूद्वारा पिताको महिमा गर्नुभयो। उहाँले दुःखकष्टहरू सहेर र आफ्नो मृत्युद्वारा पिताको महिमा गर्नुभयो। उहाँले आफ्नो पुनरुत्थानद्वारा पिताको महिमा गर्नुभयो। पिताले उहाँलाई जुन काम पूरा गर्न दिनुभयो, त्यो मुक्तिको काम उहाँले यसरी नै पूरा गर्नुभयो।

यस सन्दर्भमा श्री जे. सी. रायलले यसो भनेका छन्: 'प्रभु येशूको क्रूसको मृत्युले परमेश्वर पिताको महिमा गरेको छ। येशूको त्यस क्रूसमा परमेश्वरको बुद्धि, उहाँको विश्वासयोग्यता, उहाँको पवित्रता र उहाँको प्रेमको महिमा भएको छ। परमेश्वरले भक्तिहीन मानिसहरूलाई धर्मी ठहराएर आफूचाहिँ धर्मी रहनुभएकोमा आफ्नो बुद्धि प्रकट गर्नुभयो। स्त्रीका सन्तानले सर्पको टाउको कुच्च्याइदिने आफ्नो प्रतिज्ञाप्रति उहाँ विश्वासयोग्य हुनुभयो; किनभने उहाँले क्रूसमा आफ्नो यो प्रतिज्ञा पूरा

गर्नुभयो । मोशाको व्यवस्थाले माग गरेका सबै पवित्र विधिरूपी दाबीहरू क्रूसमा हाम्रो ठाउँ लिनुभएको र हाम्रो सट्टामा मरिदिनुभएको हाम्रा महान् पूरक येशूमा परमेश्वर पिताको पवित्रताको महिमा भएको छ । परमेश्वर आफूले मानिस र आफ्नो बीचमा मेल मिलाप गराउने काम गर्ने एकमात्र मध्यस्थको प्रबन्ध गर्नुभएको, आफूले पापी मानिसहरूलाई तिनीहरूका पापहरूबाट बचाउने एकमात्र मुक्तिदाताको बन्दोबस्त गर्नुभएको र आफ्ना एकमात्र अनन्त पुत्रलाई दिएर पापीहरूको एकमात्र मित्र बन्नभएकोमा आफ्नो प्रेम प्रमाणित गर्नुभयो ।

त्यस क्रूसको मृत्युले परमेश्वरका पुत्रको महिमा गरेको छ । त्यस क्रूसमा येशूको दया, उहाँको सहनशीलता र उहाँको शक्ति प्रकट भएर उहाँको महिमा भएको छ । हाम्रा निम्ति मरेर, हाम्रो सट्टामा दुःखकष्ट सहेर हाम्रा निम्ति पाप र श्राप बनेर, साथै आफ्नो रगतको दाममा हाम्रो अनन्त मुक्ति खरिद गरेर प्रभु येशूले आफू दयाको सागर हुनुभएको प्रमाण दिनुभयो । उहाँ अति सहनशील हुनुहुन्थ्यो; किनभने उहाँ प्रायः सबै मानिसहरूमाथि आइपर्ने सर्वसाधारण मृत्यु मर्नुभएन, तर उहाँले आफूलाई राजीखुशीले कल्पना पनि गर्न नसकिने असह्य पीडा र अथाह वेदनामा सुम्पनुभयो, जब उहाँले एकै शब्द मात्र बोल्नुपर्नेथियो र आफ्ना पिताका सबै स्वर्गदूतहरूलाई बोलाउन र एकैपल्टमा यी सबै पीडा र कष्टबाट छुटकारा पाउन सक्नुहुनेथियो । प्रभु येशू कति शक्तिशाली हुनुहुन्छ ? सारा संसारका मानिसहरूका अधर्मरूपी बोझ उठाएर भोग्नुहुँदा र शैतानसित लडेर त्यसमाथि जय पाउनुहुँदा र त्यसबाट त्यसको हातमा परेको लुटको माल खोस्नुहुँदा उहाँको महान् शक्तिको प्रदर्शन भएको हो ।⁴⁶⁾

यूहन्ना १७:५ : प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभन्दा अघि उहाँ स्वर्गमा पिताको साथमा हुनुहुन्थ्यो । जब स्वर्गदूतहरूले उहाँलाई हेर्दथिए, तब तिनीहरूले उहाँमा परमेश्वरको सारा महिमा देख्दथिए । परमेश्वरका पुत्र हर हिसाबले र हर दृष्टिकोणले परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो, र हुनुहुन्छ; त्यसमा शङ्का छैन । तर जब उहाँ मानिस भएर मानिसहरूको बीचमा आउनुभयो, तब उहाँको ईश्वरत्वमा घुम्टो हालिएको थियो । मानिसको रूप लिनुहुँदा उहाँ परमेश्वर त हुनुहुन्थ्यो; तर उहाँलाई देख्ने प्रायः सबै मानिसहरूले

उहाँलाई यसरी देखेनन्, यसरी चित्र सकेनन् । तिनीहरूले उहाँमा केवल सिकर्मीका छोरालाई देख्न सके । तर यहाँ आएर प्रभु येशूको प्रार्थना के थियो भने, उहाँको महिमा स्वर्गमा फेरि प्रत्यक्ष रूपले स्थापित भएको होस् । ‘... आफूसितै मेरो महिमा गर्नुहोस् !’ भन्ने वाक्यको अर्थ भनेको ‘स्वर्गमा तपाईंको उपस्थितिमा मेरो महिमा गर्नुहोस् ! मानिस हुनुभन्दा अघि तपाईंसित हुँदाखेरि मेरो जुन महिमा थियो, त्यो शुरुको महिमा मलाई फिर्ता दिनुहोस् !’ ख्रीष्ट येशू मानिस हुनुभन्दा अघि हुनुहुन्थ्यो । त्यसको स्पष्ट शिक्षा यी शब्दहरूमा छ ।

भ) यूहन्ना १७:६-१९: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूका निम्ति प्रार्थना गर्नुभएको

यूहन्ना १७:६: प्रभु येशूले आफ्ना पिताको नाम आफ्ना चेलाहरूकहाँ प्रकट गर्नुभयो । पवित्र धर्मशास्त्रमा कसैको नाम प्रकट गर्नु भन्नाले त्यो व्यक्ति, त्यसका सबै गुणहरू र त्यसको चरित्र प्रकट गर्नु हो । ख्रीष्ट येशूले परमेश्वर पिताको वास्तविक स्वभाव पूरा रूपले प्रस्तुत गर्नुभयो । अनि ती चेलाहरूचाहिँ पिताले संसारबाट येशूलाई दिनुभएको उपहार हुँदा रहेछन् । विश्वास नगर्ने मानिसहरूको असंख्य भीडहरूको बीचमा अलग पारिएर उनीहरू छुट्टै ख्रीष्टका भए । यस विषयमा श्री जे. जी. बेल्लेटले यसो भनेका छन्: ‘चुनाउको सम्बन्धमा उनीहरू संसारको उत्पत्ति हुनुभन्दा पहिले पिताका थिए; अनि पिताको तर्फबाट उनीहरू उपहारको रूपमा पुत्रका भए, साथै रगतको दाममा उनीहरू पुत्रका भए ।

प्रभु येशू यसो भन्दै प्रार्थनामा अघि बढ्नुभयो: ‘उनीहरूले तपाईंको वचन पालन गरेका छन् ।’ चेलाहरूका असफलताहरू, कमीहरू र कमजोरीहरू जेजति भए पनि उनीहरूले प्रभु येशूमाथि विश्वास गरेका र उहाँको शिक्षा पालन गरेकामा उहाँले उनीहरूको श्रेय गर्नुभयो । श्री मार्कुस् रेन्स्फोर्डले लेखेभैं ‘आफ्नो प्रार्थनामा उहाँ आफ्ना जनहरूको विरोधमा एउटै शब्द पनि भन्नुहुन्न । उनीहरूले अधिको समयमा के-के गरेका थिए अथवा उनीहरूले उहाँलाई त्यागेर के कुरा गर्न लागेका थिए, त्यसको विषयमा उहाँको यस प्रार्थनामा कुनै सङ्केत छैन ।’

यूहन्ना १७:७-८: मुक्तिदाता प्रभुले यस संसारमा सिद्ध रूपले आफ्ना पिताको प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्थ्यो । उहाँले आफ्नो अधिकारमा केही बोल्नुभएन र केही गर्नुभएन । तर उहाँले जे बोल्नुहुन्थ्यो र जे काम गर्नुहुन्थ्यो, त्यो सब पिताको आदेशअनुसार गर्नुहुन्थ्यो । यसकारण पिताले पुत्रलाई पठाउनुभएको कुरा चेलाहरूले विश्वास गरे ।

प्रभु येशूले आफ्नो मिसन-संस्था शुरु गर्नुभएन । उहाँ पिताको इच्छा पालन गरेर आउनुभयो । उहाँ परमप्रभुका सिद्ध दास हुनुहुन्थ्यो ।

यूहन्ना १७:९: महापूजाहारीको रूपमा प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूका निम्ति प्रार्थना गर्नुभयो । उहाँले संसारका निम्ति प्रार्थना गर्नुभएन । यो कुरा हामीले प्रभु येशूले संसारका मानिसहरूका निम्ति कहिल्यै प्रार्थना चढाउनुभएन भन्ने अर्थमा लिनुहुँदैन; किनभने क्रूसमा उहाँले प्रार्थना गरेर भन्नुभयो: 'पिता, तिनीहरूलाई क्षमा गर्नुहोस्; किनकि तिनीहरूले के गरिरहेका छन्, सो जान्दैनन् ।' तर यहाँ उहाँले परमेश्वरको सिंहासनको सामु विश्वासीहरूको प्रतिनिधित्व गर्नुभयो । त्यहाँ उहाँ केवल आफ्ना जनहरूका निम्ति प्रार्थना गर्नुहुन्छ ।

यूहन्ना १७:१०: पिता र पुत्रको बीचमा रहेको पूरा एकता यहाँका शब्दहरूमा प्रस्तुत गरिएको छ । कुनचाहिँ मानिसले यसो भन्न सक्छ र? हुन सक्छ, हामीले परमेश्वरलाई 'मेरा जति छन्, ती सबै तपाईंकै हुन्' भन्न सक्छौं; तर हामीले कहिल्यै यसो भन्न सक्दैनौं: 'तपाईंकाचाहिँ मेरा हुन् ।' पुत्र पितासित बराबर हुनुभएको हुनाले उहाँले यसो भन्न सक्नुभयो । प्रभु येशूले यूहन्ना १७:६-१९ पदको खण्डमा गरिब र पछाडि परेको आफ्नो बगाललाई प्रस्तुत गर्नुभएको छ, अनि त्यस बगालको एक-एक भेडालाई एउटा रडबिरङ्गी पोशाक लगाएर 'अनि म तिनीहरूमा महिमित भएको छु' भनेर घोषणा गर्नुहुन्छ ।

यूहन्ना १७:११: प्रभु येशूले फेरि पनि आफू स्वर्ग फर्केर जाने कुरामा ध्यान दिनुभयो । उहाँ आफ्नो प्रार्थनामा आफू त्यहाँ पुगिसक्नुभएको जस्तै कुरा गर्नुहुन्छ । 'पवित्र पिता' भन्ने सम्बोधनमा परमेश्वरको उच्च पद याद गर्नुहोस्! पवित्र भन्नाले पापीहरूदेखि असीम उच्चमा हुनुहुनेलाई सङ्केत गर्छ । पिता भन्नाले अति नै घनिष्ठ हुनुहुनेलाई सङ्केत गर्छ ।

प्रभु येशूले 'तिनीहरू पनि हामीजस्ता एक होऊन्' भनेर प्रार्थना गर्नुभयो । ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको एकता स्वाभाविक एकता हो । पिता र पुत्र नैतिक तवरले एकसमान हुनुहुन्छ; ठीक त्यस्तै ख्रीष्ट-विश्वासीहरू पनि एक हुनुपर्छ, उनीहरू प्रभु येशूजस्तो हुनुपर्छ ।

यूहन्ना १७:१२: मुक्तिदाता प्रभु आफ्ना चेलाहरूको साथमा हुनुभएको समयसम्म उहाँले उनीहरूलाई पिताको नाममा रक्षा गर्नुभएको थियो । पिताको नाममा रक्षा गर्नु भनेको पिताको अधिकार र शक्तिमा, उहाँप्रति पूरा इमानदार रहेर रक्षा गर्नु हो । 'उनीहरूमध्ये विनाशको पुत्रबाहेक अरू कोही पनि नष्ट भएन ।' विनाशको पुत्र यहूदा इस्करयोती थियो । यहूदाचाहिँ खास गरी पिताले पुत्रलाई दिनुभएका मानिस-हरूमध्येको थिएन, न ता त्यो साँचो विश्वासी नै थियो । यस वाक्यको अर्थ हामीले यसरी बुझ्नुपर्छ: 'तपाईंले मलाई जतिजना दिनुभयो, उनीहरूलाई मैले रक्षा गरेँ र उनीहरूमध्ये कोही पनि नष्ट भएन; तर पवित्र शास्त्र पूरा होस् भन्ने हेतुले विनाशको पुत्र मात्र नष्ट भयो ।' यहूदालाई विनाशको पुत्रको नाम दिइयो, किनभने त्यो अनन्त विनाश वा अनन्त दण्डको योग्य ठहरियो । यो भविष्यवाणी पूरा गर्नलाई यहूदाका निम्ति ख्रीष्ट येशूलाई विश्वासघात गरेर सुम्पिदिने बाध्यता थिएन, तर त्यसले मुक्तिदाता प्रभुलाई विश्वासघात गरेर सुम्पने निर्णय गर्‍यो; अनि उहाँलाई विश्वासघात गरेर सुम्पेको हुनाले त्यसले पवित्र शास्त्रको यो वचन पूरा गर्‍यो ।

यूहन्ना १७:१३: प्रभु येशूले यहाँ किन आफ्ना चेलाहरूको उपस्थितिमा पिता परमेश्वरलाई यो प्रार्थना चढाउनुभएको, त्यसको कारण प्रकट गर्नुभयो । मानौं उहाँले उनीहरूलाई यस्तो भन्नुभयो: 'म यस प्रकारका अन्तर्विन्तीहरू स्वर्गमा परमेश्वर पितालाई तिमीहरूका निम्ति चढाउन कहिल्यै छोड्नेछैनँ । तर हालैमा म यस संसारमा यी अन्तर्विन्तीहरू तिमीहरूले आफ्ना कानले सुन्ने गरी चढाएको छु; किनभने म स्वर्गमा तिमीहरूको भलाइ र हितका निम्ति निरन्तर प्रार्थनामा लागि-पर्नेछु भन्ने कुरा तिमीहरूले स्पष्टसँग बुझेका म चाहन्छु । किनकि तिमीहरू प्रशस्त मात्रामा मेरो आनन्दमा सहभागी हुनुपर्छ ।'

यूहन्ना १७:१४: प्रभु येशूले आपना चेलाहरूलाई परमेश्वरको वचन दिनुभयो । अनि उनीहरूले उहाँबाट परमेश्वरको वचन ग्रहण गरे । फलस्वरूप संसार उनीहरूमाथि जाइलाग्यो, र त्यसले उनीहरूलाई घृणा गर्न थाल्यो । प्रभु येशूका चेलाहरूमा उहाँका गुण र लक्षणहरू देखा परेको हुनाले संसारले उनीहरूलाई तुच्छ ठान्यो । संसारको ढाँचासित उनीहरू मिलेनन् ।

यूहन्ना १७:१५: विश्वासीहरूका निम्ति 'पिता, उनीहरूलाई संसारबाट भ्रष्ट स्वर्गीय घरमा लगिहाल्नुहोस्' भन्ने प्रभु येशूको विन्ती थिएन । उनीहरू अनुग्रहमा बढ्नु थियो । उनीहरू ख्रीष्टका गवाही बन्न थियो । यसकारण उनीहरूलाई संसारमा छोडियो । तर 'उनीहरूलाई दुष्टबाट रक्षा गर्नुहोस्' भन्ने ख्रीष्ट येशूको प्रार्थनाको विषय थियो । उनीहरूका निम्ति उम्कने निकास होइन, तर उनीहरूको संरक्षण उहाँको चिन्ताको कारण थियो ।

यूहन्ना १७:१६: ख्रीष्ट-विश्वासीहरू यस संसारका होइनन्, जसरी ख्रीष्ट येशू पनि संसारको हुनुहुन्नथियो । पापको परीक्षामा पर्दा हामीले यो कुरा सम्झना गर्नुपर्छ । जब हामी कुनै सांसारिक रङ्गरस र मोजमज्जाबाट आकर्षित हुन्छौं वा ख्रीष्ट येशूको नामको अनादर गर्ने कुनै सांसारिक सङ्गतमा भाग लिन खोज्छौं, तब हामीले यो कुरा याद गर्नुपर्छ ।

यूहन्ना १७:१७: 'उनीहरूलाई पवित्र पार्नुहोस् !' पवित्र पार्नु भनेको छुट्ट्याएर राख्नु वा विशेष प्रयोगका निम्ति अलग पार्नु हो । परमेश्वरको वचनमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको जीवन पवित्र पार्ने शक्ति छ । उनीहरू परमेश्वरको वचन पढ्ने गर्छन्; उनीहरू परमेश्वरको वचन पालन गर्ने गर्छन् । यसरी नै उनीहरू अलग पारिएका हुन्छन् र आपना मालिकका निम्ति काममा आउने आदरका भाँडाहरू हुन जान्छन् । यहाँ प्रभु येशूको विन्ती ठीक यही थियो । उहाँका जनहरू संसारबाट अलग र परमेश्वरका निम्ति अलग हुनुपर्छ । उनीहरू परमेश्वरका निम्ति काममा आउनुपर्छ । प्रभु येशूका यी शब्दअनुसार 'तपाईंको वचन सत्य हो ।' परमेश्वरको वचनभित्र सत्यता पाइन्छ भन्ने अचेल धेरैजनाको राय हो । तर खास कुरा यस्तो छ: 'तपाईंको वचन सत्यता हो ।'

यूहन्ना १७:१८: परमेश्वर पिताले प्रभु येशूलाई यस संसारमा यस उद्देश्यले पठाउनुभयो कि उहाँले परमेश्वरको गुण मानिसहरूकहाँ प्रकट गर्नु। प्रभु येशूले प्रार्थना गर्नुहुँदा आफू चाँडै स्वर्ग फर्कनुभएको कुरा पूरा ख्याल गर्नुभयो। तर आउने पुस्ता-पुस्ताका मानिसहरूलाई परमेश्वरको विश्वासयोग्य साक्षीको खाँचो पर्नेथियो। अनि ठीक यही काम ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले गर्नुपरेको थियो। यसैका निम्ति उनीहरूलाई पवित्र आत्माको शक्ति दिइनेछ। हुन ता ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले परमेश्वरको प्रतिनिधित्व ख्रीष्ट येशूले गर्नुभएको जस्तो सिद्ध प्रकारले गर्न सक्दैनन्। किनकि उनीहरू कहिल्यै येशूजस्तै परमेश्वरसित बराबर हुन सक्नेछैनन्। तरैपनि ख्रीष्ट-विश्वासीहरू यस संसारमा राखिएका छन्, कि उनीहरूले संसारमा परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गर्नु। यसैका निम्ति प्रभु येशूले उनीहरूलाई संसारमा पठाउनुभयो।

यूहन्ना १७:१९: 'उनीहरूका निम्ति म आफूलाई पवित्र गर्दछु।' यहाँ, यस ठाउँमा पवित्र गर्नुको अर्थ आफूलाई शुद्ध पार्ने अर्थमा लिनु-हुँदैन; किनभने प्रभु येशू पूरापूर पवित्र हुनुहुन्थ्यो। तर प्रभु येशूले आफूलाई त्यस कामका निम्ति अलग पार्नुभयो, जुन विशेष कामका निम्ति परमेश्वर पिताले उहाँलाई पठाउनुभएको थियो। प्रभु येशूले आफूलाई त्यस बलिदानरूपी मृत्युका निम्ति अलग पार्नुभयो। यहाँ पवित्र गर्नुको मतलब अलग पार्नु हो भने, यस वाक्यको दोस्रो अर्थ यो हुनु सम्भव छ: स्वर्गको महिमामा प्रवेश गरेर उहाँले आफूलाई संसारबाट अलग्गै राख्नुभयो र संसारदेखि बाहिरको स्थान लिनुभयो। यस विषयमा श्री वाइन्ले यसो भनेका छन्: 'उहाँको पवित्र, संसारबाट अलग भएको जीवन हाम्रो नमुना हो; उहाँको पवित्रता हाम्रो शक्ति हो।' हामी संसारबाट अलग बस्नुपर्छ; हामीले उहाँसित आफ्नो स्थान लिनुपर्छ; किनकि उहाँको भाग हाम्रै भाग हो।

म) यूहन्ना १७:२०-२६: प्रभु येशूले सबै विश्वासीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्नुभएको

यूहन्ना १७:२०: अबचाहिँ महापूजाहारी येशूले आफ्ना चेलाहरूका निम्ति प्रार्थना गर्न छोडेर आउने पुस्ताहरूमा जिउने विश्वासीहरूका निम्ति

विन्ती गर्नुभयो । यो पद पढ्ने हरेक विश्वास भन्न सक्छ: 'अहो, दुई हजार वर्षअघि प्रभु येशूले मेरा निम्ति प्रार्थना गर्नुभएको रहेछ !'

यूहन्ना १७:२१: सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको बीचमा एकता भएको होस् ! यो प्रभुको विन्ती थियो । मुक्ति पाएका मानिसहरूको बीचमा एकता हुनुपर्छ भन्ने कुरामा उहाँको ध्यान केन्द्रित थियो । तर ख्रीष्ट येशूले यस प्रार्थनाद्वारा व्यक्त गर्नुभएको एकता सामुदायिक र सम्प्रदायिक 'बाहिरी' एकता होइन, तर यो एकता नैतिक समानतामाथि आधारित भएको एकता हो । ख्रीष्ट-विश्वासीहरू परमेश्वरको गुण, अँ, ख्रीष्टको गुण प्रकट गर्नुमा एक होऊन् भन्ने प्रभुको प्रार्थनाको विषय थियो । यसैबाट संसारका मानिसहरूले परमेश्वरले प्रभु येशूलाई पठाउनुभएको कुरा विश्वास गर्नेछन् । इसाईहरूमा यस प्रकारको एकता देखेर संसारका मानिसहरूले 'यी ख्रीष्टयानहरूमा हामी ख्रीष्टलाई देख्छौं' भनी स्वीकार गर्नेछन्, जसरी मानिसहरूले ख्रीष्ट येशूमा पिता परमेश्वरलाई देख्न सके ।

यूहन्ना १७:२२: यूहन्ना १७:११ पदमा प्रभु येशूले चेलाहरूको आपसी सङ्गतिमा हुनुपरेको एकताका निम्ति प्रार्थना गर्नुभयो भने, यूहन्ना १७:२१ पदमा उहाँले विश्वासीहरूको गवाहीमा हुनुपरेको एकताका निम्ति प्रार्थना गर्नुभयो । अनि यहाँचाहिँ महिमाको एकता उहाँको प्रार्थनाको विषयवस्तु हो । यस प्रकारको महिमाको एकता भविष्यको दिनमा पूरा हुनेछ, जुन दिनमा ख्रीष्ट येशूका पवित्र जनहरूले आ-आफ्ना महिमित शरीर पाउनेछन् । 'तपाईंले मलाई दिनुभएको महिमा मैले उनीहरूलाई दिएको छु ।' पिताले प्रभु येशूलाई दिनुभएको महिमा उहाँले पुनरुत्थान र स्वर्गारोहणमा पाउनुभएको महिमा हो ।

यो महिमा हामीलाई अहिलेसम्म दिइएको छैन । परमेश्वरको अभिप्रायमा यो महिमा हामीलाई दिइसकेको छ, तर यो महिमा हामीले खास गरी मुक्तिदाता प्रभुको दिनमा मात्र पाउनेछौं, जब उहाँले हामीलाई लिन र हामीलाई स्वर्ग लैजान फर्केर आउनुहुनेछ । ख्रीष्ट येशू यस पृथ्वीमा आफ्नो राज्य स्थापित गर्न फर्केर आउनुहुँदा यो महिमा संसारमा प्रकट हुनेछ । त्यस बेला संसारका मानिसहरूले पिता र पुत्रको बीचको सजीव एकता, अनि पुत्र र उहाँका जनहरूको बीचको सक्रिय एकता छ

भन्ने कुरा बुभ्नेछन् । त्यस बेला नै तिनीहरूले परमेश्वरले येशूलाई पठाउनुभएको कुरा विश्वास गर्नेछन्; तर तिनीहरूका निम्ति ढिलो हुनेछ ।

यूहन्ना १७:२३: त्यस बेला संसारका मानिसहरूले प्रभु येशूचाहिँ परमेश्वर पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बल्ल महसुस गर्नेछन्, साथै परमेश्वरले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई त्यही प्रेमले प्रेम गर्नुहुन्छ, जुन प्रेमले उहाँले ख्रीष्टलाई प्रेम गर्नुहुन्छ भन्ने कुरा बुभ्नेछन् । परमेश्वर हामीलाई यति विघ्न प्रेम गर्नुहुन्छ ! ? कसरी ? विश्वास गर्न असम्भव लाग्ने यो ईश्वरीय प्रेम हाम्रो हो ! यो साँचो हो; किनकि यो लेखिएको छ ।

यूहन्ना १७:२४: पुत्रको इच्छा के हो ? उहाँले आफ्ना जनहरूलाई महिमामा आफ्नो साथमा भएको चाहनुभयो । जब एउटा ख्रीष्ट-विश्वासीको मृत्यु हुन्छ, तब प्रभु आफ्नो यस प्रार्थनाको उत्तर पाउनुहुन्छ । हाम्रो शोकित अवस्थामा कत्रो सान्त्वना !! महसुस गर्नुहोस्, ख्रीष्ट-विश्वासीका निम्ति मर्नु भन्नेको ख्रीष्टको साथमा हुन जानु हो; मर्नु भन्नेको उहाँको महिमा हेर्न जानु हो । ख्रीष्ट येशूको यो महिमा उहाँसँग पहिले भएको उहाँको ईश्वरत्वको महिमामा सीमित भएको महिमा होइन, जुन महिमा उहाँसँग थियो, जब संसार हुनुभन्दा अघि उहाँ परमेश्वर पिताको साथमा हुनुहुन्थ्यो । तर अब पुत्रको त्यस पहिलो महिमामा उहाँ मुक्तिदाता र उद्धारक हुनुभएको महिमा थपिएको छ । परमेश्वरले ख्रीष्ट येशूलाई संसारको उत्पत्ति हुनुभन्दा पहिल्यै प्रेम गर्नुभएको प्रमाण खोज्ने हो भने उहाँको त्यो परममहिमा यसको प्रमाण हो ।

यूहन्ना १७:२५: संसारका मानिसहरूले येशूलाई चित्र सकेनन्; तिनीहरूले येशूमा परमेश्वर प्रकट हुनुभएको कुरा देख्न सकेनन् । तर ती थोरै चेलाहरूले देख्न र जान्न सके । परमेश्वरले येशू प्रभुलाई पठाउनुभएको कुरा उनीहरूले विश्वास गरे । अचम्म, उहाँको क्रूसको मृत्यु-अधिको रातमा सारा मानव-जातिको बीचमा यति थोरै मानिसहरूमा मात्र उहाँमाथि विश्वास गर्ने हृदय पाइयो ! अनि उनीहरूले पनि उहाँलाई अब एकैक्षणमा छोड्नेथिए ।

यूहन्ना १७:२६: प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई उनीहरूको साथमा रहनुभएको समयमा पिताको नाम जनाउनुभएको थियो । यसर्थ उहाँले

पितालाई उनीहरूकहाँ प्रकट गर्नुभएको थियो । उहाँका वचन र कामहरू पिताका वचन र कामहरू थिए । उनीहरूले ख्रीष्ट येशूमा पिताको सिद्ध प्रतिरूप देख्न सके । पवित्र आत्माको सेवकाइद्वारा प्रभु येशूले पिताको नाम जनाउने काम गर्दै आउनुभएको छ । पेन्टेकोष्टको दिनदेखि पवित्र आत्मा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई पिता परमेश्वरको विषयमा शिक्षा दिँदै हुनुहुन्छ । विशेष गरी परमेश्वरको वचनमार्फत परमेश्वर कस्ता हुनुहुन्छ, सो हामी जान्न सक्छौं । जब मानिसहरू प्रभु येशूले प्रकट गर्नुभएको परमेश्वरलाई पिताको रूपमा ग्रहण गर्छन्, तब तिनीहरू परमेश्वर पिताको प्रेमपात्र बन्छन् । प्रभु येशू सबै विश्वासीहरूमा वास गर्नुहुन्छ; यसकारण पिता उनीहरूमाथि दृष्टि लगाउने बेलामा आफ्ना पुत्रलाई देख्नुहुन्छ र उनीहरूसित आफ्ना एकमात्र पुत्रलाई देखाउनुभएको समान व्यवहार देखाउन सक्नुहुन्छ ।

यस सम्बन्धमा श्री रेयुसले यसो भनेका छन्: 'यूहन्ना १७:२४ पदबाट के बुझिन्छ भने, भौतिक संसारको सृष्टि हुनुभन्दा अघि परमेश्वरले आफ्नो पुत्रमा आफ्नो प्रेम राख्ने सुपात्र पाउनुभएको थियो । तर अब एउटा नयाँ आत्मिक जगत् सृष्टि गर्नुभएपछि उहाँ आफ्नो एकमात्र पुत्रसित एक भएकाहरू सबैलाई प्रेम गर्नुहुन्छ ।'⁴⁷⁾

अनि त्यसमा श्री गडेटले थप टिप्पणी दिएका छन्: 'आफ्नो पुत्रलाई यस संसारमा पठाउनुभएकोमा परमेश्वरको इच्छा र उद्देश्य के थियो ? मानव-जातिको बीचबाट उहाँले आफ्ना निम्ति एउटा नयाँ समाज, अँ, उहाँजस्तै भएका छोराछोरीहरूको एउटा परिवार स्थापित गर्नु थियो ।'⁴⁷⁾

परमेश्वर हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीलाई ख्रीष्ट येशूलाई भैं प्रेम गर्न सक्नुहुन्छ; किनकि प्रभु येशू हरेक विश्वासीभित्र हुनुहुन्छ ।
परमेश्वरको प्रिय, अति प्रिय ! त्योभन्दा अझ प्रिय म हुनै सक्दिनँ;
किनकि जुन प्रेमले उहाँ आफ्ना एकमात्र पुत्रलाई प्रेम गर्नुहुन्छ,
त्यस प्रेमले उहाँले मलाई नै प्रेम गर्नुहुन्छ ।

क्याटस्बी पजेट

श्री मार्कुस् रेन्स्फोर्डको टिप्पणी पनि हामी यहाँ प्रस्तुत गर्छौं, जसले यसो भनेका छन्: 'ख्रीष्ट येशूले आफ्ना जनहरूका निम्ति चढाउनुभएका

अन्तर्विन्तीहरूचाहिँ आत्मिक कुराहरू, अँ, स्वर्गीय आशिषहरूको सम्बन्धमा थिए। उहाँले उनीहरूका निम्ति धनसम्पत्ति, सम्मान र संसारमाथि उनीहरूको ठूलो प्रभाव वा त्यसमा उनीहरूको उच्च ओदहा लाग्नुभएन। तर दुष्टदेखि उनीहरूको रक्षा होस्, संसारबाट उनीहरू अलग होऊन्, सेवाका निम्ति उनीहरू योग्य बनून् र सुरक्षासाथ उनीहरू आफ्नो स्वर्गीय घर पुगून् भनेर उहाँ प्रार्थना गर्नुहुन्छ।⁴⁸⁾

८) यूहन्ना १८-१९: परमेश्वरको पुत्रको कष्ट र मृत्यु

क) यूहन्ना १८:१-११: यहूदा इस्करयोतीले प्रभु येशूलाई विश्वासघात गरेको

यूहन्ना १८:१: यूहन्ना तेह्र अध्यायदेखि यूहन्ना सत्र अध्यायसम्म उल्लेख गरिएका वचनहरू प्रभु येशूले यरूशलेममा बोल्नुभएको हो। अब उहाँ यरूशलेम शहरलाई छोडी जानुभयो र त्यसको पूर्वपट्टि जैतुन डाँडातिर लाग्नुभयो। किद्रोन खोला पार गरेर उहाँ गेत्समनीको बगैंचामा आउनुभयो। त्यो बगैंचा जैतुन डाँडाको पश्चिमपट्टिको पाखामा पर्दथियो।

यूहन्ना १८:२-३: बेला-बेलामा प्रभु येशू त्यस बगैंचामा गएर प्रार्थनामा धेरै समय बिताउनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा यहूदा इस्करयोतीलाई थाहा थियो। यसकारण प्रभु येशूलाई फेला पार्ने हो भने उहाँलाई त्यस बगैंचामा उहाँको प्रार्थना गर्ने ठाउँमा भेट्टाइन्छ भन्ने कुरा त्यसले जान्दथियो।

सिपाहीहरूको त्यो टोलीचाहिँ रोमी सिपाहीहरू भएको हुनुपर्छ। तर अफिसरहरूचाहिँ यहूदी कर्मचारीहरू भएका हुनुपर्छ, जो मुख्य पूजाहारीहरू र फरिसीहरूका प्रतिनिधिहरू थिए। तिनीहरू बत्ती, राँका र हतियारहरू बोकेर आएका थिए। कति हाँसउट्टो, तिनीहरू बत्तीहरू बोकेर संसारको ज्योतिलाई खोज्न आए।

यूहन्ना १८:४: ती मानिसहरूले प्रभु येशूलाई खोज्नुपरेन; किनभने उहाँ अघि सर्नुभयो, र तिनीहरूलाई भेट्न अघिबाट निस्कनुभयो। उहाँ क्रूसमा जान पूरा तयार हुनुहुन्थ्यो। सिपाहीहरूले आफ्ना हतियारहरू घरमा राखिछोडे पनि हुनेथियो; किनभने मुक्तिदाता प्रभुले नाइँनास्ति गर्नुहुने-थिएन। उहाँले तिनीहरूलाई 'तिमीहरू कसलाई खोज्दैछौं?' भन्ने प्रश्न सोध्नुभयो; किनकि तिनीहरू कुन कामले आएका थिए, त्यो कुरा उहाँले तिनीहरूकै ओठबाट सुन्न चाहनुभयो।

यूहन्ना १८:५: तिनीहरूले खोजेको मानिस नासरतको येशू हुनुहुन्थ्यो। तर तिनीहरूको सामु सृष्टिकर्ता परमेश्वर, तिनीहरूको पालनहार र तिनीहरूको सबैभन्दा असल मित्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरा तिनीहरूलाई के थाहा! प्रभु येशूले 'मै हुँ' भन्नुभयो। उही भन्ने शब्द त्यसमा एउटा थपिएको शब्द हो। यसको मतलब उहाँ नासरतको येशू मात्र हुनुहुन्नथियो, तर उहाँचाहिँ परमप्रभु परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। अघि दिएको जानकारीअनुसार, पुरानो नियममा परमप्रभु परमेश्वरको एक नाम 'म हुँ' नै हो। प्रभुको यस जवाफले ती भीडका मानिसहरूसँग उभिरहेको यहूदालाई चस्स भयो, कि के हो?

यूहन्ना १८:६: एकै क्षणका निम्ति प्रभु येशूले तिनीहरूका निम्ति आफूलाई 'म हुँ' भन्ने सर्वशक्तिमान् परमेश्वरको रूपमा प्रकट गर्नुभयो। उहाँको यस प्रकाशको प्रभावले तिनीहरू पछि हटे र भुइँमा पछारिइहाले।

यूहन्ना १८:७: तब 'तिमीहरू कसलाई खोज्दैछौं?' भनेर प्रभु येशूले तिनीहरूलाई फेरि सोध्नुभयो। अनि तिनीहरूको जवाफ अघिजस्तै थियो। तिनीहरूमाथि ख्रीष्ट येशूका 'म हुँ' भन्ने ती दुई शब्दहरूको प्रभाव कहाँ गयो त?

यूहन्ना १८:८-९: प्रभु येशूको उत्तरमा ध्यान दिनुहोस्! 'मै हुँ भनेर मैले तिमीहरूलाई भनिसकेको छु।' नासरतको येशू उहाँ, परमप्रभु परमेश्वर उहाँ। तिनीहरूले उहाँलाई खोजेका हुनाले तिनीहरूले उहाँका चेलाहरूलाई छोडिदिऊन् भन्ने प्रभुको अनुरोध थियो। अचम्म, प्रभुको जीवन खतरामा परेको बेलामा पनि उहाँले अरू मानिसहरूको विषयमा फिक्री गर्नुभएको थियो। हाम्रा प्रभु कति निस्वार्थी हुनुहुन्थ्यो!! यसरी नै यूहन्ना १७:१२ पदको वचन पूरा भयो।

यूहन्ना १८:१०: शिमोन पत्रुसको प्रतिक्रिया विचार गर्दा तिनलाई बल गरेर आफ्ना स्वामीलाई यस भीडबाट बचाउनुपर्‍यो भन्ने लागेको थियो। प्रभुबाट कुनै आदेश नपाईकन तिनले आफ्नो तरवार निकालेर प्रधान पूजाहारीको दासलाई हिर्काइहाले। तिनले त्यसलाई मार्न खोजे; त्यसमा शङ्का छैन। तर परमेश्वरको हात बीचमा आएर त्यो तरवार छलि-दिएको थियो; यसैले तिनले त्यसको दाहिने कान मात्र काटिदिए।

यूहन्ना १८:११: प्रभु येशूले पत्रुसलाई तिनको अनुचित जोशले गर्दा हप्काउनुभयो। कष्ट र मृत्युरूपी कचौरा पिताले उहाँलाई दिनुभएको हो; यसैले उहाँले त्यो कचौरा पिउन चाहनुभयो। डाक्टर लूकाको वृत्तान्त-अनुसार प्रभु येशूले तत्कालै त्यस दास माल्कसको कान छोएर त्यो निको पारिदिनुभयो (लूका २२:५१)।

ख) यूहन्ना १८:१२-१४: प्रभु येशू पक्राउ पर्नुभएको

यूहन्ना १८:१२-१३: बितेको समयमा दुष्ट मानिसहरूले धेरै पल्ट प्रभु येशूमाथि हात हाल्न खोजेका थिए। यसपालि तिनीहरू सफल भए। तिनीहरूले उहाँलाई पक्रेर बाँधे।

हन्नासचाहिँ भूतपूर्व प्रधान पूजाहारी थिए। तिनीहरूले येशूलाई पहिले तिनीकहाँ ल्याए; तिनीहरूले यसो गरेको कारण के थियो, सो स्पष्ट भएन। हन्नासका जुवाइँ कायफा त्यस बेलाका प्रधान पूजाहारी थिए। यस सम्बन्धमा बुभनुपर्ने महत्त्वपूर्ण कुरा के हो भने, प्रभु येशूको प्रथम जाँच यहूदीहरूको सामु भयो, जसले उहाँलाई ईश्वरनिन्दा र विधर्मको प्रचारको दोषमा साबित तुल्याउन खोजे। त्यस जाँचलाई धार्मिक जाँच भनिन्छ। त्यसपछि उहाँलाई रोमी सरकारको सामु उहाँको जाँच गर्न लगियो। अनि यहाँ तिनीहरूले पिलातसको सामु उहाँलाई सिजरका महाशत्रु बनाएर उहाँमा राजद्रोहको दोष प्रमाणित गर्न खोजे। त्यसलाई कानूनी जाँच भनिन्छ। यहूदीहरू रोमी सरकारको अधीनतामा थिए; यसैले तिनीहरूले त्यो मुद्दा रोमी अदालतमा ल्याए। तिनीहरूले कसैलाई मृत्युदण्ड दिन सक्दैनथिए। यो काम पिलातसले आफू रोमी राज्यपाल भएको नाताले, मात्र गर्न सक्नेथिए।

यूहन्ना १८:१४: यो सुसमाचारको पुस्तक लेखे लेखक यूहन्नाले यहाँ कायफाको विषयमा स्पष्टीकरण दिएका छन्। तिनीचाहिँ ती कायफा थिए, जसले येशू नै यस जातिका निम्ति मर्नुपर्छ भन्ने भविष्यवाणी गरेका थिए (यूहन्ना ११:५०)। अनि अहिले तिनले आफ्नो त्यो भविष्यवाणी पूरा हुनुमा भाग लिइरहेका थिए। यस विषयमा श्री जेम्स स्टुवर्टले यसो भनेका छन्: 'ती कायफालाई यहूदी जातिको प्राणको अभिभावक र रक्षक मानिन्थ्यो। परमप्रधानको प्रतिनिधिको नाताले तिनले गरेका फैसलाहरूलाई अन्तिम फैसला, अँ, परमेश्वरका फैसला मानिन्थ्यो। वर्षमा एकपल्ट महापवित्र स्थानभित्र प्रवेश गर्ने अधिकार र महिमित सौभाग्य तिनको थियो। तब कसरी तिनले परमेश्वरका पुत्रलाई दोषी ठहराउन सके? तिनीजस्तै उदाहरण कहाँ पाउने? इतिहास त्यस वास्तविकताको साक्षी बसेको छ, कि धार्मिक दृष्टिले संसारका सबैभन्दा उत्तम सौभाग्यहरू पाएको वा आशाले पूर्ण असलभन्दा असल वातावरणहरूमा राखिएको मानिसले मुक्ति पाउँछ भन्ने कुरा निश्चित छैन। यस्ता सर्वोत्तम सौभाग्य र वातावरणहरूले कसैको आत्मालाई मुक्तिको योग्य तुल्याउँदैनन्। श्री जोह्न बन्धानले यात्रीको प्रगति नामक आफ्नो पुस्तकको अन्तमा यस्तो लेखे: "अनि मैले देखें; स्वर्गका ढोकाहरूको सामुबाट पनि नरकमा पुग्नाउने बाटो हुँदो रहेछ।" '49)

ग) यूहन्ना १८:१५-१८: पत्रुसले आफ्ना प्रभुलाई पहिलो पल्ट इन्कार गरे

यूहन्ना १८:१५: प्रायः सबै बाइबल-विद्वान्हरूको कुरा विश्वास गर्ने हो भने ती अर्का चेलाचाहिँ प्रेरित यूहन्ना थिए। तर तिनी विनम्र व्यक्ति थिए; यसैले तिनले यहाँ आफ्नो नाम उल्लेख गर्ने सकेनन्। किनकि यस घटनामा पत्रुसको असफलता साह्रै लाजलाग्दो थियो। यूहन्नासित प्रधान पूजाहारीको परिचय कहाँ र कसरी भएको थियो, सो हामीलाई थाहा छैन। तर प्रधान पूजाहारीले तिनलाई राम्ररी चिनेको हुनाले तिनी त्यस चोकभित्र पुग्नमा सफल भए।

यूहन्ना १८:१६-१७: तर पत्रुसले चाहिँ भित्र पस्न पाएनन् । यूहन्नाले ढोकामा पहरा दिइरहेकी स्त्रीसँग कुरा गरेपछि मात्र पत्रुस त्यस चोकभित्र पसे । पछिल्लिर फर्केर हेर्दा र यो घटना विचार गर्दा हामीलाई शङ्का लागेको छ; के यूहन्नाले प्रधान पूजाहारीसितको आफ्नो सम्बन्ध प्रयोगमा ल्याउने यस कुराले पत्रुसको भलाइ गरेको हो र ? पत्रुसले अपना प्रभुलाई पहिलो पल्ट इन्कार गर्दाखेरि तिनले उहाँलाई एउटा शक्तिशाली वीरयोद्धाको सामु होइन, तर ढोकामा पहरा बस्ने एउटा छुद्र दासीको सामु उहाँलाई इन्कार गरे भन्ने कुरा याद गर्न लायक छ । त्यस बेला तिनले येशूको चेला हुने कुरा इन्कार गरे ।

यूहन्ना १८:१८: अब पत्रुस आफ्ना प्रभुका विरोधीहरूसित मिसिन पुगे । तिनले आफ्नो परिचय लुकाउन खोजे । अरू धेरै चेलाहरूले गरेभैं तिनले संसारको आगो तापेर आफूलाई न्यानो पारिरहेका थिए ।

घ) यूहन्ना १८:१९-२४: प्रभु येशू प्रधान पूजाहारीको सामु

यूहन्ना १८:१९: यहाँ उल्लेख गरिएका प्रधान पूजाहारीचाहिँ हन्नास कि कायफा हुन सक्छन् । कुरा स्पष्ट भएन । हुन सक्छ, ती प्रधान पूजाहारी हन्नास थिए । तिनलाई किन प्रधान पूजाहारी भनिन्छ त ? यो शिष्टाचारको व्यवहार हो, किनकि एक समय तिनी प्रधान पूजाहारी थिए । तब प्रधान पूजाहारीले येशूलाई उहाँका चेलाहरू र उहाँको शिक्षाको विषयमा सोधे, कतै उहाँहरू र उहाँको शिक्षाबाट मोशाको व्यवस्था वा रोमी सरकारका निम्ति खतरा आउंथ्यो कि भनेर । कुरा स्पष्ट छ: ती मानिसहरूसँग प्रभुको विरुद्ध मुद्दा लड्ने ठोस कुरा थिएन; यसैले तिनीहरूले बनावटी ममिलाको निहुँ पार्नुपरेको थियो ।

यूहन्ना १८:२०: प्रभु येशूले प्रधान पूजाहारीलाई जवाफ दिनुभयो, कि उहाँले आफ्नो सेवकाइ खुल्लमखुल्ला गर्नुभएको थियो । उहाँले कुनै कुरा लुकाउनुभएन । उहाँले सभाघरहरूमा र यरूशलेमको मन्दिरमा यहूदीहरूलाई शिक्षा दिनुभएको थियो । त्यसमा गोपनीय कुरा केही पनि थिएन ।

यूहन्ना १८:२१: प्रभु येशूले तिनीहरूलाई चुनौती दिनुभयो । उहाँको कुरा सुन्ने केही यहूदीहरू खडा होऊन्; तिनीहरूले उहाँको विरोधमा आरोप लगाइदिऊन् । उहाँले कुनै गल्ती गर्नुभएको थियो वा कुनै अनुचित कुरा भन्नुभएको थियो भने ती गवाहीहरूले त्यसको बारेमा साक्षी दिऊन् ।

यूहन्ना १८:२२: प्रभुको यस चुनौतीले ती यहूदीहरूको रिस उठायो । यस परिस्थितिमा तिनीहरूसित उहाँको विरुद्ध मुद्दा लड्ने कुनै कुरा नै रहेन । यसकारण तिनीहरूले उहाँको अपमान गर्न थाले । उहाँले प्रधान पूजाहारीलाई यस प्रकारको जवाफ दिनुभएको कारणले अफिसर-हरूमध्ये एकजनाले येशूलाई थप्पड लगायो ।

यूहन्ना १८:२३: यसो भए पनि प्रभु येशूको मनमुद्रा पूरा सन्तुलित भइरहेको थियो । उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूको भूटो दोष देखाइदिनुभयो, जसको प्रतिउत्तरमा तिनीहरूले केही भन्न सकेनन् । उहाँले कुनै खराबी बोल्नुभएकै थिएन । तिनीहरूको आरोप आधाररहित थियो । तैपनि उहाँले सत्य बोल्नुभएकोमा तिनीहरूले उहाँलाई हिर्काए ।

यूहन्ना १८:२४: यहाँसम्म हन्नासको सामु भइरहेको प्रभु येशूको जाँचको बयान जाँदैछ । अनि कायफाको सामु भएको जाँच यूहन्नाको सुसमाचारमा उल्लेख गरिएको छैन । तर यूहन्ना १८:२४ र १८:२८ पदको बीचमा त्यो जाँच हाल्न मिल्छ ।

ङ) यूहन्ना १८:२५-२७: पत्रुसले आफ्ना प्रभुलाई अभि दुई पल्ट इन्कार गरे

यूहन्ना १८:२५: अबचाहिँ यो वृत्तान्त शिमोन पत्रुसकहाँ फर्कन्छ । रात बिल्न लागेको बेलामा कठ्याङ्ग्रिने जाडोमा पत्रुस आगो तापिरहेका थिए । निस्सन्देह, तिनको लवाइ र तिनको बोलीले तिनलाई तिनी गालीली जलाहारी हुन् भन्ने कुरा जनाइहाले । तिनको साथमा उभिरहेकाहरूले तिनलाई सोधे: 'के तिमी त्यस येशूको चेला होइनौ र?' तर तिनले आफ्ना प्रभुलाई फेरि इन्कार गरे ।

यूहन्ना १८:२६: अब दास माल्कसको आफन्त अघि सस्यो, र त्यसले पत्रुसलाई भन्यो: 'मैले तिमीलाई त्यस बगैंचामा येशूसित देखेको

जस्तै मलाई लाग्दछ ।’ किनकि त्यसले तिनलाई माल्कसको कान काटेको देखेको थियो ।

यूहन्ना १८:२७: पत्रुसले आफ्ना प्रभुलाई फेरि पनि इन्कार गरे । यो तिनको तेस्रो पल्ट थियो । तुरुन्तै तिनले भाले बासेको आवाज सुने । भट्टै तिनले प्रभुको यो वचन सम्भे: ‘तिमीले मलाई तीन पल्ट इन्कार नगरेसम्म भाले बास्नेछैन’ (यूहन्ना १३:३८) । मती, मर्कूस र लूकाका अरू तीनवटा सुसमाचारका पुस्तकहरूबाट के थाहा लाग्यो भने, त्यस बेला पत्रुस बाहिर गए र धुरुधुरु रोए ।

च) यूहन्ना १८:२८-४०: प्रभु येशू राज्यपाल पिलातसको सामु उभिनुभएको

यूहन्ना १८:२८: प्रभु येशूको धार्मिक जाँच सकियो । अब उहाँको कानूनी जाँच शुरु हुन लागेको थियो । त्यो जाँच राज्यपालको राजभवनको न्यायालयमा सम्पन्न भयो । यहूदीहरूले अन्यजातिको दरवारमा जान मानेनन् । तिनीहरूको विचारमा, यसो गरेर तिनीहरूले आफूलाई अशुद्ध पार्नेथिए, र यस अशुद्ध भएको अवस्थामा तिनीहरूले निस्तार चाडको भोज खान सक्नेथिएनन् । तर अचम्म, परमेश्वरका पुत्रको हत्या गर्ने युक्ति रच्च तिनीहरूलाई केहीजस्तो लागेन । अन्यजातिको घरमा पस्नु तिनीहरूका निम्ति एउटा महाआपत्ति ! तर हत्याजस्तो पाप तिनीहरूले एउटा खेलाँची ठाने ।

यस विषयमा सन्त अगुस्टिनले यसो भनेका छन्: ‘भक्तिहीन मानिसहरूको अन्धोपना कहाँसम्म जान्छ ? अन्यजातिको मानिसको घरमा पस्दा पक्का अशुद्ध ठहरिनु, तर आफ्नै अपराधले अशुद्ध नहुनु कसरी ? विदेशी न्यायाधीशको भवनमा खुट्टा टेक्दा तिनीहरूलाई अशुद्ध हुने डर, तर त्यही मानिसहरूलाई आफ्नै जातिको निर्दोष भाइको रक्तपातले अशुद्ध हुने कति पनि डर नहुनु कसरी ?’⁵⁰

यस सम्बन्धमा बिशप हॉलको टिप्पणी यस प्रकारको छ: ‘हे पूजाहारी, शास्त्री र बूढा प्रधानहरूहो, हे कपटीहरूहो ! यस संसारमा तिमीहरूको छातीरूपी छतभन्दा बढी अशुद्ध कुरा कुनचाहिँ हो र ?

पिलातसको महलका भित्ताहरू होइन, तर तिमीहरूका हृदय पो अशुद्ध छन्। तिमीहरूको मन हत्याले भरिएको छ, तब कुनै छुवाइले छुत हुने कुरा छोड! हे चुना पोतिएका पर्खालहरूहो, परमेश्वरले तिमीहरूलाई हपारून्! हे परमेश्वरको रक्तपात गरेको रगतले कलङ्कित हुन माग्नेहरूहो, के तिमीहरूलाई पिलातसको दरवारको फर्सको छुवाइले अशुद्ध हुने डर लागेको हो र? के त्योजस्तो सानो भुसुना तिमीहरूको घाँटीमा अड्किन्छ, जब तिमीहरूले ऊँटजत्तिकै नीच दुष्टचाईं निल्न लागेका छौ? हे अविश्वासीहरूहो, तिमीहरू अशुद्ध हुन चाहँदैनौ भने तिमीहरू यरूशलेमदेखि बाहिर निस्केर जानुपर्छ। बरु पिलातसलाई तिमीहरूको उपस्थितिले तिनको महल अशुद्ध हुने डर पो हुनुपर्छ; किनभने तिमीहरूचाहिँ घोर अधर्म गर्ने विशाल क्रूर दानव र राक्षसहरू हौ।⁵¹

यस विषयमा श्री पूलले भनेका छन्: 'रीतिहरूको विषयमा जोशिला र अत्युत्साही व्यक्तिहरूले नैतिक आचरणलाई बेवास्ता गरेको अति सामान्य कुरा हुँदो रहेछ।'⁵²

'निस्तार चाडको भोज खान सकौ' भन्ने वाक्यमा जुन भोजको कुरा गरिएको छ, त्यो भोज निस्तार चाडको भोलिपल्टको भोज भएको हुनुपर्छ; किनकि अधिल्लो रातमा निस्तार चाड मनाइएको थियो।

यूहन्ना १८:२९: रोमी राज्यपाल पिलातस तिनीहरूकहाँ निस्के; किनभने उनले ती यहूदीहरूलाई तिनीहरूका धार्मिक संकोचहरूमा सहे। उनले येशूको जाँच शुरु गरे, र तिनीहरूलाई त्यस कैदीको विरोधमा तिनीहरूको आरोप के थियो, सो सोधे।

यूहन्ना १८:३०: ती यहूदीहरूको जोशिलो उत्तर साह्रै रूखो थियो। तिनीहरूको जवाफमा तिनीहरूले यसो भन्न खोजे: 'हामीले त्यस मानिसको जाँच अधिबाटै गरिसक्यौं र त्यसको दोष प्रमाणित भइसक्यो।' पिलातसले केवल न्यायको फैसला गरून् भन्ने तिनीहरूको एकमात्र चाहना थियो।

यूहन्ना १८:३१: तर पिलातसले त्यसका निम्ति जिम्मा लिन मानेनन्। यसैले 'तिमीहरू उसलाई लैजाओ र उसको न्याय गर' भनेर उनले कुरा तार्न खोजे। ठिक्कै छ; तिनीहरूले येशूको जाँच गरिसके र

उहाँलाई दोषी साबित गरिसके भने तिनीहरू आफैले आफ्नो व्यवस्था-अनुसार उहाँको न्याय गरून् । ती यहूदीहरूले दिएको जवाफ साह्रै महत्त्वपूर्ण हो । तिनीहरूको त्यस लामो जवाफको तात्पर्य के थियो भने, 'हामी स्वाधीन राष्ट्र होइौं; रोमी सरकारले हामीलाई कब्जा गरेको हो । कानुन हाम्रै हातमा छैन; यसैले हामी कसैलाई मृत्युदण्ड दिन सक्दौं ।' तिनीहरूको जवाफ अन्यजातिको अधीनतामा बसेको र तिनीहरूको बन्धनमा परेको प्रमाण दिन्छ । यसरी नै तिनीहरूले ख्रीष्ट येशूलाई मृत्युदण्ड दिएको अपमान पिलातसको टाउकोमाथि सार्न खोजे ।

यूहन्ना १८:३२: यो पद दुईवटा अर्थमा बुझ्न सकिन्छ । १) मत्ती २०:१९ पदमा प्रभु येशूले पूर्वजानकारी दिएर भन्नुभएको थियो, कि तिनीहरूले उहाँलाई गिल्ला गर्न, कोर्सा लाउन र क्रूसमा टाँग्न अन्य-जातिहरूको हातमा सुम्पनेछन् । अनि यहाँ, यस पदमा ती यहूदीहरूले ठीक त्यही कुरा पूरा गरिरहेका थिए । २) यूहन्ना ३:१४, ८:२८, १२:३२ र १२:३४ पदमा प्रभु येशूले आफू माथि उचालिनुपर्ने कुरा गर्नुभएको थियो । अनि माथि उचालिनुको सङ्केतात्मक अर्थ उहाँको क्रसको मृत्यु थियो । यहूदीहरूले अपराधीलाई ढुङ्गाले हानेर मृत्युदण्ड दिन्थे, तर रोमीहरूले क्रूसमा भुन्ड्याएर अपराधीलाई मृत्युदण्ड दिने गर्थे । यहूदीहरूले उहाँलाई आफ्नै हातले मृत्युदण्ड दिन इन्कार गरे । यसरी नै तिनीहरूले अनजानमा मसीहको विषयमा गरिएका दुईवटा भविष्यवाणीहरू पूरा गरे (भजन २२:१६ पद पनि हेर्नुहोस्) ।

यूहन्ना १८:३३: अब पिलातसले प्रभु येशूलाई राजभवनभित्र लगे । उनले उहाँसित व्यक्तिगत अन्तर्वार्ता गर्न चाहे । उनले उहाँलाई सीधै सोधे: 'के तिमि यहूदीहरूका राजा हो ?'

यूहन्ना १८:३४: प्रभु येशूको जवाफ हामी यस प्रकारले व्यक्त गर्छौं: 'तपाईं राज्यपाल हुनुहुन्छ । के मैले रोमी सरकारको विरोधमा षड्यन्त्र रचेको तपाईंले कहीं कतै सुन्नुभयो ? के सिजरको साम्राज्यको पतन गराउनलाई मैले आफूलाई राजाको रूपमा उद्घोषणा गरेको खबर तपाईंकहाँ आएको छ ? ममाथि लगाइएको यो अभियोग तपाईंको व्यक्तिगत राय हो कि के तपाईंले यी यहूदीहरूको मुखबाट सुन्नुभएको कुरा हो ?

यूहन्ना १८:३५: 'के म यहूदी हुँ र?' पिलातसको जवाफमा यहूदीहरूप्रति उनको अवहेलना प्रकट भयो। रैथाने यहूदीहरूको रगडा-भगडा मा मिल्ने मामुली मानिस उनी कहाँ हुन् र? तर उनको जवाफबाट बुझिन्छ, कि येशूको विरुद्ध लगाइएको तिनीहरूको भूटो अभियोग-बाहेक उनले उहाँको विरोधमा केही ठोस कुरा जानेका थिएनन्। उहाँको विषयमा उनले जे जान्दथिए, त्यो सब उनले यी यहूदीहरूका नेताहरूसँग सुनेका थिए।

यूहन्ना १८:३६: अब 'म राजा हुँ' भन्ने कुरा प्रभु येशूले स्वीकार गर्नुभयो। तर उहाँ यहूदीहरूको अभियोगअनुसारको राजा हुनुहुन्नथियो। उहाँ रोमी सरकारको पतन खोज्ने राजा हुनुहुन्नथियो। ख्रीष्ट राजाको राज्य मानिसहरूले प्रयोग गरेका हतियारहरूको सशस्त्र-बलद्वारा अघि बढ्ने होइन। नत्रता उहाँ यहूदीहरूको हातमा नपर्नु भनेर उहाँका चेलाहरूले उहाँका निम्ति लडाइँ गर्नेथिए। ख्रीष्ट येशूको राज्य यस संसारको हुँदै-होइन। ख्रीष्ट येशू संसारबाट आफ्नो राज्य ग्रहण गर्नुहुन्न, नता उहाँको राज्य स्थापित गर्ने अधिकार संसारबाट आउँछ। उहाँको राज्यका उद्देश्य र लक्ष्यहरू संसारका भन्दा बिलकुल भिन्नै छन्।

यूहन्ना १८:३७: जब पिलातसले उहाँलाई 'यसो भए तिम्रो एउटा राजा हो?' भनेर सोधे, तब प्रभु येशूले उनलाई जवाफ दिनुभयो: 'म राजा हुँ भनी तपाईंले सही भन्नभएको हो।' तर प्रभु येशूको राज्य सत्यता आधारित थियो। उहाँको राज्यमा तरवार र ढालहरूको के काम! सत्यताको विषयमा गवाही दिन उहाँ यस संसारमा आउनुभएको हो। सत्यता भन्नाले परमेश्वरको विषयमा हुने सत्यता, ख्रीष्टको विषयमा हुने सत्यता, पवित्र आत्माको विषयमा हुने सत्यता, साथै मानिस, पाप, मुक्ति र अरू अन्य महत्त्वपूर्ण इसाई शिक्षाहरूको विषयमा हुने सत्यता हो। हरेक जसले सत्यतालाई प्रेम गर्छ, उसले प्रभु येशूको सोर सुन्छ। अनि यसरी नै प्रभु येशूको राज्यको वृद्धि हुँदै जान्छ।

यूहन्ना १८:३८: 'सत्यता के हो?' भनेर पिलातसले के भन्न खोजे, सो भन्न गाह्रो छ। के उनी अलमल्ल परेका थिए? के उनले छेंडपेच हात्र खोजे? अथवा के उनले सत्यता जान्ने जिज्ञासा गरे? हामी यति जान्दछौं,

कि सत्यता शारीरिक रूपले उनको सामु उभिरहनुभएको थियो, तर उनले उहाँलाई चित्र सकेनन् । अब पिलातसले हतार गरे । उनी यहूदीहरूका निस्के, र तिनीहरूलाई यसो भने: 'म येशूमा एउटै पनि दोष पाउँदैनं ।'

यूहन्ना १८:३९: यहूदीहरूको निस्तार चाडको एउटा दस्तूर थियो । तिनीहरूले त्यस चाडको उपलक्ष्यमा रोमी सरकारको हातबाट एउटा यहूदी कैदीलाई छोड्नुमाग्ने चलन थियो । पिलातसले त्यस दस्तूरको आँड लिएर यहूदीहरूलाई खुशी पार्ने र येशूलाई छोड्नुमाग्ने इच्छा गरे ।

यूहन्ना १८:४०: तर उनको यो युक्ति विफल भयो । यहूदीहरूले येशूको छुटकारा चाहना गरेनन् । तिनीहरूले बरब्बालाई मागे; तर बरब्बा-चाहिँ डाँकू थियो । सृष्टिकर्ता परमेश्वरलाई छोडेर डाँकूलाई रुचाउनुचाहिँ मानिसको दुष्ट हृदयको कत्रो चाल !

छ) यूहन्ना १९:१-१६: पिलातसको न्यायको फैसला: निर्दोष प्रभु येशूमाथि दण्डको आज्ञा दिइयो

यूहन्ना १९:१: निर्दोष येशूलाई कोर्लेले हिर्काएकोमा पिलातसले ठूलो अपराध गरे । हुन सक्छ, उनले यसरी नै यहूदीहरूलाई खुशी पार्न सक्छु कि, र यस दण्डमा प्रसन्न भएका यहूदीहरूले येशूको ज्यानचाहिँ लिन माग्दैनन् कि भन्ने आशा गरे होलान् । कोर्ला लगाउनुचाहिँ रोमीहरूको सजाय दिने तरिका थियो । तिनीहरूले कैदीहरूलाई कोर्ले वा लहुरोले हिर्काउँथे । कोर्ला धातुका वा हाडका तीखा-तीखा टुक्राटुक्राहरू हुन्थे, यसले गर्दा कोर्ला खानेको शरीरमा गहिरा-गहिरा चोटहरू लाग्थे ।

यूहन्ना १९:२-३: रोमी सिपाहीहरूले येशूको गिल्ला गरे: 'लौ, राजा येशू, हजरलाई एउटा मुकुट !' तर त्यो मुकुटचाहिँ काँडाको पो थियो । तिनीहरूले त्यो मुकुट उहाँको शिरमा खाँदा उहाँलाई साह्रै दुःख्यो । काँडाहरू श्रापको एउटा चिन्ह हुन्, जुन श्राप पापले गर्दा सबै मानिस-हरूमाथि आइपरेको छ । प्रभु येशूले हाम्रा निम्ति हामीले महिमाको मुकुट लाउन पाऔं भन्ने हेतुले हाम्रा पापबाट आएको श्राप भोग्नुभएको चित्रण यस कार्यमा स्पष्ट देखिन्छ । बैजनी रङ्गको वस्त्र पनि गिज्याउने वस्तु थियो । बैजनी रङ्ग राजालाई सङ्केत गरेको रङ्ग हो । तर हामी परमेश्वरको

धार्मिकतारूपी वस्त्र पहिरन पाओं भन्ने हेतुले येशूमाथि हाम्रा गाढा रङ्गका पापहरू लादिए भन्ने स्मरण-चिन्ह यो हो ।

‘तिनीहरूले उहाँलाई थप्पड लगाए ।’ आफूले सृष्टि गर्नुभएका मानिसहरूले परमेश्वरका अनन्त पुत्रमाथि हात लगाएको कुरा बडो गम्भीर !! उहाँले बनाउनुभएका मानिसका मुखहरूले उहाँकै अपमान गरेका, कति सोच्चीय कुरा हो !

यूहन्ना १९:४: पिलातस फेरि बाहिर भीडकहाँ निस्के । उनले आफ्ना घोषणाअनुसार येशूलाई निर्दोष भेट्टाएको हुनाले अब तिनीहरूकहाँ ल्याउन लागेका थिए । यसरी नै पिलातसले आफ्ना शब्दले आफूलाई दोषी ठहराए । उनले ख्रीष्ट येशूमा कुनै गल्ती भेट्टाएनन्, रपनि उहाँलाई छोडेनन् ।

यूहन्ना १९:५: प्रभु येशू काँडाहरूको मुकुट र बैजनी वस्त्र पहिरनु-भएको अवस्थामा बाहिर निस्कनुभयो । तब पिलातसले उद्घोषणा गरे: ‘हेर, यो मानिस !’ उनले कुन मनसायले यसो भने, सो भन्न गाह्रो छ । के उनले येशूको गिल्ला गरे ? के उनले उहाँप्रति सहानुभूति देखाए ? उनको मनोभाव कस्तो थियो, खोज कस्तो ?

यूहन्ना १९:६: मुख्य पूजाहारीहरूले पिलातसलाई अकमकाएको देखे र आफ्नो मौका छोपिहाले । तिनीहरूले ठूलो सोरले कराए: ‘त्यसलाई क्रूसमा टाँगुहोस् !’ मुक्तिदाता प्रभुको क्रूसको मृत्यु ल्याउनुमा अग्रसर हुनेहरू धर्मनेताहरू थिए । इतिहासको कुरा हो: धेरै पल्ट सच्चा विश्वासीहरूलाई क्रूर रूपले घोर सताउनेहरू इसाई धर्म-अधिकारीहरू थिए । पिलातसले तिनीहरूको अमन गरेको र तिनीहरूले कारणविना येशूको निरन्तर घृणा गरेकोदेखि उनलाई वाक्कै भएको देखिन्छ । उनले खास यसो भन्न खोजे: ‘तिमीहरूलाई ठीक लाग्छ भने तिमीहरूले उसलाई लगेर क्रमा टाँग न ! मेरो दृष्टिमा ऊ निर्दोष छ ।’ तर ती यहूदीहरूले उहाँलाई क्रूसमा टाँग्न सक्दैनन् भन्ने कुरा पिलातसलाई राम्ररी थाहै थियो; किनभने मृत्युदण्ड दिने अधिकार केवल रोमी सरकारसित थियो ।

यूहन्ना १९:७: येशूचाहिँ रोमी सरकारका निम्ति खतरा हुनुहुन्छ भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न तिनीहरू असफल भए । यसकारण तिनीहरूले उहाँलाई

धार्मिक अभियोग लगाए। परमेश्वरको पुत्र हुँ भन्ने येशूले आफूलाई परमेश्वरसित बराबर तुल्याउनुभएकोमा यहूदीहरूले ईश्वरनिन्दा गरेको दोष भेट्टाए। अनि ईश्वरनिन्दकलाई मृत्युदण्ड दिइनुपर्छ।

यूहन्ना १९:८-९: येशूचाहिँ परमेश्वरका पुत्र हुनुहुने कुराले पिलातसलाई विचलित पार्यो। यस सम्पूर्ण मुद्दाभरि उनलाई अशान्ति भएकै थियो। तर त्यस कुराले उनमा भन् बढ्ता डर पैदा गर्‍यो।

पिलातसले येशूलाई राजभवनको न्यायालयभित्र लगे। तब उनले उहाँलाई सोधे: 'तिमी कहाँका हौं?' पिलातस कति अभागी मानिस! उनले आफ्नो मुखले स्वीकार गरिसके: 'म उसमा कुनै दोष पाउँदैन'; तैपनि उनले उहाँलाई छोडिदिने साहस गरेनन्; किनकि उनी ती यहूदी-हरूदेखि डराइरहेका थिए। प्रभु येशूले उनलाई जवाफ दिनुभएन। किन होला? हुन सक्छ, पिलातस आफूले पाएको प्रकाशअनुसार व्यवहार गर्दैनन् भन्ने कुरा उहाँलाई थाह थियो। पिलातसले पाप गरेर आफ्नो मौका गुमाइपठाए। उनले पाएको प्रकाशभन्दा बढी प्रकाश उनलाई अझ किन दिने, जब उनी आफूले पाएको प्रकाशअनुसार कामै गर्दैनथिए?

यूहन्ना १९:१०: पिलातसले प्रभु येशूबाट जवाफ पाउन उहाँलाई धम्की दिए र उहाँलाई करमा पारे। रोमी राज्यपाल उनी नै थिए। उहाँलाई क्रूसमा टंगाउने वा उहाँलाई छोडिदिने अधिकार उनीसित थियो।

यूहन्ना १९:११: प्रभु येशूको आत्मसंयम अचम्म हो। बेचैनी पिलातसको सामु उहाँ कति शान्त हुनुहुन्थ्यो! उहाँले शान्त भावले उत्तर दिनुभयो: 'तपाईंलाई माथिबाट नदिइएको भए मेरो विरोधमा तपाईंसित कुनै अधिकार हुने नै थिएन।' संसारका सबै सरकारहरू परमेश्वरबाट हुन्; अनि तिनीहरूको सारा अधिकार परमेश्वरबाटको हो। किनभने कानुनी अधिकार वा आत्मिक अधिकार दिनुहुने परमेश्वर हुनुहुन्छ।

'जसले मलाई तपाईंकाहाँ सुम्पिदियो, त्यसैलाई भन् ठूलो पाप लाग्छ।' यस वाक्यको अर्थ क) प्रधान पूजाहारी कायफालाई, ख) येशूलाई विश्वासघात गरेर सुम्पिने यहूदा इस्करयोतीलाई अथवा ग) त्यस यहूदी जातिलाई लाग्न सक्छ। ती यहूदीहरूले जान्नुपर्नेथियो। तिनीहरूको

हातमा पवित्र धर्मशास्त्र थियो, जसले मसीहको आगमनको भविष्यवाणी गरेको थियो। यसैले मसीह आउनुहुँदा तिनीहरूले उहाँलाई चिन्नपर्ने-थियो। तर तिनीहरूले उहाँलाई तिरस्कार गरे र हालैमा कराइ-कराईकन उहाँको क्रूसको मृत्यु मागिरहेका थिए। यस पदअनुसार पापको दोष कि ता ठूलो कि ता सानो हुन सक्छ। पिलातसको दोष त थियो, तर कायफाको दोष, यहूदा इस्करयोतीको दोष र ती दुष्ट यहूदीहरू सबैको दोष तिनको भन्दा ज्यादा थियो।

यूहन्ना १९:१२: पिलातस येशूलाई छोडिदिने निष्कर्षमा पुगे। तब यहूदीहरूले आफ्नो अन्तिम र मूलतर्क चलाइहाले। 'तपाईंले यस मानिसलाई छोडिदिनुभयो भने तपाईं सिजरको मित्र हुनुहुन्न।' सिजरचाहिँ रोमी सम्राटको उपाधि हो। तपाईं आफैँ भन्नुहोस्, यहूदीहरूले सिजरमा कुनचाहिँ चासो राखे? तिनीहरूले सिजरलाई घृणा पो गर्थे। तिनीहरूले सिजरको परतन्त्रताबाट छुटकारा पाउनलाई सम्भव भए तिनलाई मार्नेथिए। तर यहाँ तिनीहरूले सिजरको साम्राज्यको रक्षा गर्ने बहाना गरिरहेका थिए; किनकि राजा बनाउँदा येशूबाट तिनको राज्यलाई खतरा आएको अरे। पछिबाट तिनीहरूले आफ्नो यस कपटको फल भोगे; किनभने इस्वी संवत् ७० सालमा रोमी सेनाहरू यरूशलेमलाई आक्रमण गरे, त्यस शहरको सत्यानाश गरे र त्यसका बासिन्दाहरूलाई मारिदिए।

यूहन्ना १९:१३: यहूदीहरूले लगाएको यो आरोप पिलातसले सहन सकेनन्। तिनी सिजरप्रति अविश्वासी हुने, असम्भव! यसकारण तिनी भीडको इच्छा मात्र पुगे। अब तिनले येशूलाई बाहिर चौतारा भन्ने मञ्चमा ल्याए। प्रायः त्यस मञ्चबाट न्यायका फैसलाहरूको घोषणा गिरन्थ्यो।

यूहन्ना १९:१४: वास्तवमा निस्तार चाड अघिल्लो साँभमा मनाइसक्यो। तब निस्तार चाडको तयारीको दिनको अर्थ कसरी बुझ्नु त? योचाहिँ निस्तार चाडपछि हुने भोजको तयारी हुनुपर्छ। 'समय प्रायः छ बजे भएको थियो।' यसर्थ यसको खास समय बिहानको छ बजे भएको हुनुपर्छ। तर सुसमाचारका पुस्तकहरूभित्र समयको गणनाको सम्बन्धमा समाधान नभएका केही समस्या रहेका छन्। 'हेर, तिमीहरूका

राजा !' पिलातसका यी शब्दहरूमा व्यङ्ग्य हालेको देखिन्छ; तिनले यहूदीहरूलाई छेड्न हाने। तिनीहरूले जालभेल गरेर तिनलाई येशूको विरुद्ध न्यायको फैसला गर्ने बाध्यता पारेका थिए; यसैले तिनले यी शब्दद्वारा तिनीहरूलाई त्यसको दोष लगाइदिए।

यूहन्ना १९:१५: यहूदीहरूले जिद्दी गरे। येशूलाई क्रूसमा टाँगिनुपर्छ। पिलातसले तिनीहरूलाई यो चस्काउने प्रश्न सोधे: 'के म तिमीहरूका राजालाई क्रूसमा टाँगूँ?' 'सिजरबाहेक हाम्रो अरु कुनै राजा नै छैन' भनेर यहूदीहरू भुके, अहह, कहाँसम्म भुके!? यो कस्तो अविश्वासी जाति! आफ्ना परमेश्वरलाई छाडेर आफूलाई एउटा दुष्ट अन्यजातिका सम्राटको अधीनतामा सुम्पेर राखिछोड्ने?

यूहन्ना १९:१६: पिलातसले यहूदीहरूलाई खुशी पार्न चाहे। यसकारण तिनले येशूलाई क्रूसमा टाँग्न भनी उहाँलाई सिपाहीहरूको हातमा सुम्पे। तिनले परमेश्वरबाट आउने आदरभन्दा मानिसहरूको प्रशंसा बढी रुचाए।

ज) यूहन्ना १९:१७-२४: प्रभु येशू क्रूसमा

यूहन्ना १९:१७: जुन शब्द 'क्रूस' भनेर अनुवाद गरिएको छ, त्यो शब्द कि ता एउटै काठको खाँबो कि ता क्रूसको जस्तो ठाडो काठमा तेस्रो काठ लगाइएको, दुईवटा काठका निम्ति प्रयोग गरिएको शब्द हो। जे होस्, त्यो क्रूस मानिसले बोक्न सक्ने आकारप्रकार भएको हुनुपर्छ। प्रभु येशूले केही समयसम्म आफ्नो क्रूस आफूले बोक्नुभयो। त्यसपछि अरू सुसमाचारका पुस्तकहरूको बयानअनुसार कुरेनीको शिमोनले त्यो क्रूस बोके। खोपडी भनिने ठाउँको नाम कहाँबाट आयो? एक, त्यस जग्गाको रूपचाहिँ खोपडीजस्तै भएको हुनुपर्छ। यस पहिलो अर्थमा अचेलको इस्त्राएल देशमा 'श्री गोर्डनको गलगथा' नामक स्थल छ; त्यो एउटा खोपडीको आकारको डाँडा हो, जसको पाखामा ओडारहरू पनि छन्। दुई, त्यस ठाउँमा अपराधीहरूलाई मृत्युदण्ड दिइएको हुनाले त्यस जग्गाको नाम यो भएको थियो। त्यस जग्गामा अपराधीहरूका खोपडी र

सुकेका हड्डीहरू छरिएको कल्पना गर्नुहोस् ! तर मोशाको व्यवस्थाको मुर्दा गाड्ने नियमअनुसार यस प्रकारको कल्पना मिथ्या होला ।

यूहन्ना १९:१८: हातखुट्टामा कीला ठोकेर प्रभु येशू क्रूसमा टाँगिनुभयो । त्यसपछि त्यो क्रूस ठाडो पारियो र भुइँमा खनिएको एउटा डोबमा ठ्याक्क लगाइयो । एकमात्र सिद्ध मानिस उहाँ, र उहाँले आफ्ना मानिसहरूबाट सहनुपरेको स्वागतको सत्कार यस्तो ? आजको दिनसम्म तपाईंले प्रभु येशूलाई आफ्नो व्यक्तिगत प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्नुभएको छैन भने उहाँको मृत्युको सरल वृत्तान्त पढ्नुहुँदा उहाँमाथि विश्वास गरेर उहाँलाई ग्रहण गर्नुहोस् ! किनभने त्यस क्रूसमा प्रभु येशू तपाईंका निम्ति मर्नुभयो । उहाँको साथमा अरू दुईजनाको क्रसीकरण गरियो, एकजनालाई यतापट्टि र अर्को एकजनालाई उतापट्टि । ती दुईजना चोर थिए । यसरी नै यशैया ५३:१२ पदको भविष्यवाणीको वचन पूरा भयो, जहाँ लेखिएको छ: *‘उहाँ अपराधीहरूसँग गनिनुभयो ।’*

यूहन्ना १९:१९: क्रूसमा टाँगिएको व्यक्तिको टाउकोदेखि मास्तिर दोषपत्र भुन्ड्याउने चलन थियो, जुन दोषपत्रमा अपराधीको आरोप लेखिन्थ्यो । ‘नासरतको येशू, यहूदीहरूका राजा’ नामक दोषपत्र पिलातसले लेख्न लगाए, र त्यो उहाँको क्रूसमा ठोकियो ।

यूहन्ना १९:२०: यस सम्बन्धमा श्री आलेक्जान्डरको व्याख्या यस प्रकारको छ: ‘दोषपत्र तीनवटा भाषामा लेखियो । हिब्रू भाषामा; किनकि त्यो इस्राएलीहरूका पितापुर्खाहरू र भविष्यवक्ताहरूको पवित्र मानिएको भाषा हो । ग्रीक भाषामा, किनभने त्यस भाषाको मधु लयले गर्दा सुनौलो भाषा भनिन्थ्यो; दार्शनिकहरूले त्यही भाषा प्रयोग गर्थे, जब तिनीहरूले आफ्नो दिमागबाट उठेका निराकार कल्पनाहरूलाई एउटा रूप दिन खोजेका थिए । अनि ल्याटिन भाषामा; किनकि त्यो भाषा रोमी जाति, त्यस बेलाको संसारको सबैभन्दा बलवान् जातिको भाषा थियो । ती तीनवटा जातिका तीनवटा भाषाहरूले हिब्रूहरूको ईश्वरीय प्रकाश, ग्रीकहरूको कला र ल्याटिनमा लेखिएको रोमी साहित्यलाई सङ्केत गर्छन् । तीनवटा भाषा तीनवटा विचार: विकाश, लडाइँ र न्याय । मानव-जातिभित्र जहाँ-जहाँ ती तीनवटा चाहनाहरू भेटिन्छन् र जहाँ-जहाँ ती

तीनवटा चाहनाहरू कुनै मानवीय भाषामा व्यक्त गरिन्छन्, त्यहाँ पाप गर्ने हरेक हृदय, बोल्न सक्ने हरेक जिब्रो र पढ्न सक्ने हरेक आँखाका निम्ति प्रभुको क्रूसमा एउटा सन्देश छँदैछ ।⁵³⁾

प्रभु येशू क्रूसमा टाँगिनुभएको ठाउँ यरूशलेम शहरको नजिकमा थियो । त्यस शहरदेखि बाहिर उहाँ क्रूसमा मर्नुभयो । त्यो जग्गा कहाँ थियो, त्यसको पत्ता पाइँन ।

यूहन्ना १९:२१: मुख्य पूजाहारीहरूले दोषपत्रका यी शब्दहरू मन पराएनन् । तिनीहरूको विचारमा, येशू यहूदीहरूका राजा हुनुहुन्नथियो; यसैले यो वास्तविकता होइन, तर 'म यहूदीहरूको राजा हुँ' भन्ने उहाँको दाबी मात्र थियो; तिनीहरूले त्यसमा उहाँको यो दाबी लेखिएको चाहना गरे ।

यूहन्ना १९:२२: तर पिलातसले त्यस दोषपत्रका शब्द बदलेनन् । तिनी यहूदीहरूप्रति अधीर भए । अबदेखि चाहिँ तिनले तिनीहरूको कुनै कुरा सुन्नेछैनन् । तर के गर्ने ? तिनले यस प्रकारको दृढ़ अठोट अधि येशूको मुद्दामा देखाउनुपर्नेथियो ।

यूहन्ना १९:२३: योजस्तो मृत्युदण्ड दिइने अवसरहरूमा जल्लाद-हरूले प्राण लिइएका अपराधीहरूको सम्पत्ति आपसमा बाँड्ने अनुमति पाउँथे । यहाँ, यस पदमा ती सिपाहीहरूले येशूका वस्त्रहरू आपसमा बाँडे । उहाँका वस्त्रका टुक्राहरू जम्मै पाँचवटा थिए । तिनीहरूले ती वस्त्रको चार भाग गरे । तर सिउनीविनाको अलखाचाहिँ रह्यो । त्यसलाई टुक्राउन मिलेन; नत्र त्यो बेकम्मा हुनेथियो ।

यूहन्ना १९:२४: त्यस अलखाका निम्ति तिनीहरूले चिट्ठा हाले । अनि चिट्ठा जसको नाममा पर्यो, अलखा त्यसको हुने भयो । यसरी नै तिनीहरूले अनजानमा हजार वर्ष पहिले गरिएको भविष्यवाणी पूरा गरे (भजन २२:१८) । जब पवित्र बाइबलमा लेखिएका भविष्यवाणीहरू पूरा भएका हुन्छन्, तब एक हामी यो धर्मशास्त्र परमेश्वरको आत्माको प्रेरणाले लेखिएको उहाँको पवित्र वचन हो रहेछ भन्ने अकाट्य प्रमाण पाउँछौं, अनि दुई, तब विशेष गरी येशू ख्रीष्टचाहिँ यी भविष्यवाणीहरूमा प्रतिज्ञा गरिनुभएको मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा सुस्पष्ट र सुनिश्चित हुन्छ ।

भ) यूहन्ना १९:२५-२७: प्रभु येशूले आफ्नी आमालाई यूहन्नाको हातमा जिम्मा लगाउनुभएको

यूहन्ना १९:२५: यस पदमा चारजना स्त्रीहरूका नाम उल्लेख गरिएका छन् भन्ने कुरामा बाइबल-अध्ययन गर्नेहरूको वर्गमध्ये धेरैको राय मिल्छ। यी नाम तिनीहरूका नाम हुन्: क) येशूकी आमा मरियम, ख) उहाँकी आमाकी बहिनी सलोमी, जो यूहन्नाकी आमा पनि थिइन्, ग) क्लियोफासकी पत्नी मरियम र घ) मरियम मगदलिनी।

यूहन्ना १९:२६-२७: प्रभु येशू दुःख सहिरहनुभएको बेलामा उहाँले अरूको भलाइको चिन्ता गर्नुभयो। क्रूसको छेवैमा उहाँले आफ्नी आमालाई र प्रेरित यूहन्नालाई देख्नुभयो। उहाँले आफ्नी आमालाई यूहन्नाको परिचय दिनुभयो। अबदेखि उसो यूहन्नाले उहाँको बदलीमा तिनको हेरचाह गर्नेथिए। प्रभु येशूले आफ्नी आमालाई 'हे नारी' भन्नुभयो। यसो गर्दा उहाँले कुनै हालतमा पनि तिनको अनादर गर्नुभएन। तर के तपाईंले याद गर्नुभयो? उहाँले तिनलाई 'आमा' भन्नुभएन। के त्यस कुरामा ती मानिसहरूका निम्ति एउटा पाठ छ, जसले 'परमेश्वरकी आमा' भनेर मरियमलाई चाहिँदो भन्दा बढ्ता आदर दिएर तिनलाई उच्च स्थानमा उचालेर तिनको श्रद्धाभक्ति गर्न खोज्छन्। प्रभु येशूले यूहन्नालाई आफ्नी आमालाई गरेभैं मरियमको हेरचाह र वास्ता गर्ने आदेश दिनुभयो। यूहन्नाले त्यो आज्ञा पालन गरे र त्यस दिन येशूकी आमा मरियमलाई आफ्नो घरमा लगे।

ज) यूहन्ना १९:२८-३०: प्रभु येशूको त्राणको काम पूरा भयो

यूहन्ना १९:२८: यूहन्ना १९:२७ र २८ पदको बीचमा दिउँदोको बाह्र बजेदेखि तीन बजेसम्म तीन घण्टा अन्धकार भयो। यस अवधिभित्र प्रभु येशू परमेश्वरबाट त्यागिनुभयो; किनकि क्रूसको दुःख सहेर उहाँले हाम्रा पापहरूको सजाय भोग्नुभयो। 'मलाई तिर्खा लाग्यो!' भनेर उहाँ

कराउनुभयो । क्रूसको शासना भोग्नुहुँदा उहाँलाई साँच्चिकै तिर्खा लाग्यो । तर याद गर्नुहोस्, उहाँको खास तिर्खा एउटा आत्मिक तृष्णा थियो, अँ, मानिसहरूले मुक्ति पाऊन् भन्ने उहाँको खास तिर्सना थियो ।

यूहन्ना १९:२९: ती सिपाहीहरूले उहाँलाई सिर्का पिउन दिए । त्यो सिर्का बिग्रेको अमिलो दाखमद्य थियो । हुन सक्छ, तिनीहरूले एउटा सिर्काले भरिएको स्पन्ज हिसपसित लहराको टुप्पामा बाँधे र त्यो उहाँको मुखमा पुर्याए । यसरी नै तिनीहरूले त्यो स्पन्ज उहाँको मुखमा कोचारे होलान् । हिसप एक प्रकारको बुटारूपी वनस्पति हो; हिसप निस्तार चाडमा पनि प्रयोग गरिन्थ्यो (प्रस्थान १२:२२) । उहाँलाई अहिले पिउन दिएको वस्तु र मत्ती २७:३४ पदमा उहाँलाई अधि दिइएको पिउने कुरा एउटै पार्नुहुँदैन । त्यस बेला तिनीहरूले उहाँलाई पित्त मिसाएको सिर्का पिउन दिएका थिए । तर त्यो पिउने कुरा उहाँले लिनुभएको थिएन; किनभने त्यसले चाहिँ पीडा-नाशकको काम गर्थ्यो । किनकि उहाँले हाम्रा पापहरूको सजाय पूरा होशमा सहन चाहनुभयो ।

यूहन्ना १९:३०: 'पूरा भयो !' अबचाहिँ पिता परमेश्वरले उहाँलाई पूरा गर्न दिनुभएको खास काम सिद्धियो । उहाँले आफ्नो प्राण पाप-बलिको रूपमा अर्पण गर्नुभयो । उहाँले मुक्तिको काम पूरा गर्नुभयो । उहाँ हाम्रा प्रायश्चित्त हुनुभयो । यो शब्द बोल्नुहुँदा उहाँको मृत्यु हुन बाँकी थियो । उहाँले आफ्नो प्राण त्याग्नुभएको थिएन । तर उहाँको मृत्यु, उहाँको दफन, उहाँको पुनरुत्थान र उहाँको स्वर्गारोहण भइसकेभैं सुनिश्चित थिए । यसकारण प्रभु येशूले घोषणा गर्नुभयो: अबचाहिँ मुक्तिको बाटो खोल्थ्यो । पापी मानिसहरूले मुक्ति पाउने भयो । परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् ! गलगथाको क्रूसमा प्रभु येशूले पूरा गर्नुभएको त्राणको कामका निम्ति आजै परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउनुहोस् !

कति बाइबलका विद्वानहरूले के भनेका छन् भने उहाँले आफ्नो शिर भुकाउनुको अर्थ उहाँले आफ्नो शिर पछिल्लिर ढल्काउनुभएको पनि हुन सक्छ; किनकि यस विषयमा श्री वाइन्ले भनेका छन्: 'मृत्यु भइसकेको मानिसको लुलो टाउको तल भर्नु एउटा कुरा हो, तर प्रभु येशूले आफ्नो शिरलाई उहाँको पछाडि भएको आराम दिने जग्गामा पो सार्नुभएको हो ।'

‘उहाँले आफ्नो आत्मा सुम्पिदिनुभयो।’ यस वाक्यले उहाँले स्वेच्छापूर्वक आफ्नो प्राण अर्पण गर्नुभएको कुरामा जोड दिएको छ। आफ्नो मृत्यु कहिले हुने हो, त्यसमाथि उहाँको अधिकार थियो। आफू पूरा होश हुनुहुने बेलामा उहाँले आफ्नो आत्मालाई बिदा दिनुभयो। अरू मानिसहरूमध्ये अरू कसले यस्तो गर्न सक्छ र?

ट) यूहन्ना १९:३१-३७: मुक्तिदाता प्रभुको कोखामा भाला घोचिएको

यूहन्ना १९:३१: यस पदमा तपाईंले बयान गरिएका कुराहरूको ख्याल गर्नुभयो भने, तपाईंले के देख्नुभयो भने, आफ्नो धर्ममा लीन भएका ती यहूदीहरूले आफ्नो धर्मका विधिनियमहरू अति होशियारसाथ पालन गरे। तर ती मानिसहरूले हालैमा येशूको निमर्म रक्तपात गरेका थिए। तिनीहरूले भुसुनालाई चाले, तर ऊँटलाई निले। तिनीहरूको दृष्टिमा, विश्रामदिनभरि ती मृत-शरीरहरू क्रूसमा रहनु अनुचित थियो। किनकि यरूशलेम शहरमा मानिसहरूले एउटा ठूलो धार्मिक चाड मानिरहेका थिए। यसकारण तिनीहरूले पिलातसलाई ती तीनैजनाका खुट्टाहरू भाँचिऊन् भन्ने विन्ती गरे। यसरी नै ती क्रूसमा टाँगिएकाहरूको मृत्यु छिटो हुनेथियो।

यूहन्ना १९:३२: खुट्टाहरू कसरी भाँचिए, सो कुरा पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलले बयान गरेको छैन। तर ती खुट्टाहरू धेरै पल्ट भाँचिएको हुनुपर्छ; किनकि खुट्टाको एकै भाँचाइमा कुनै मानिस मर्दैनथियो।

यूहन्ना १९:३३: त्यस कुरामा ती सिपाहीहरूको प्रशस्त अनुभव भएको थियो। यसैले प्रभु येशू अघि मरिसक्नुभएको कुरा तिनीहरूलाई थाह भयो। उहाँ केवल बेहोश, मूर्च्छित वा अचेत हुनुहुन्नथियो; किनकि तिनीहरूले उहाँका खुट्टाहरू भाँचेनन्।

यूहन्ना १९:३४: एउटा सिपाहीले उहाँको कोखामा भालाले घोच्यो। त्यसले कुन मनसायले यसो गर्नु होला? हुन सक्छ, त्यसको दुष्ट हृदयबाट त्यो कुरा फुट्टे निस्केर आयो। लडाइँमा हारेको शत्रुले भैंँ रिसले

चूर भएर हानिएको त्यस भालाले परमेश्वर र उहाँको ख्रीष्टका निम्ति मानिसको हृदयमा गाडिएको घृणा कति छ, सो सङ्केत गर्छ ।

‘तुरुन्तै रगत र पानी निस्के ।’ रगत र पानी निस्केको कुराको विषयमा एकमत छैन । कतिको विचारमा, तिनीहरूले त्यसमा प्रभु येशूको मुटु फुटेको प्रमाण देखेका छन् । तर हामीले अघि भनिसक्यौं, कि उहाँ स्वेच्छापूर्वक मर्नुभएको हो । अरूको विचारअनुसार रगतले प्रभुभोजलाई र पानीले बप्तिस्मालाई सङ्केत गरेको छ । तर यस प्रकारको अर्थ काल्पनिक मान्नुपर्दो । किनकि रगतचाहिँ पापको दोषबाट शुद्ध पार्छ भने पानीले वचनद्वारा पापको दाग वा खोट मेटाउने कुराको चित्रण गर्छ । निम्न कविताले यो कुरा यस प्रकारले व्यक्त गरेको छः

भालाले घोचिएको तपाईंको कोखाबाट बहेको पानी र रगतचाहिँ
पापको रोगबाट मलाई दुई प्रकारले चङ्गाइ दिने औषधी बनून्,
जसले मलाई यी दुवै कुराबाट, अर्थात् पापको दोष र पापको
शक्तिबाट बचाइराख्छन् ।

अगस्टस टप्लेडी

यूहन्ना १९:३५: यस पदमा दिइएको गवाहीचाहिँ प्रभु येशूका खुट्टाहरू नभाँचिएको, उहाँको कोखामा भालाले घोचिएको वा सम्पूर्ण क्रूसीकरणको घटनालाई समेटेको हुन सक्छ । ‘जसले यो देख्यो, उसैले गवाही दिएको हो ।’ त्यो कुराको गवाही दिने व्यक्ति प्रेरित यूहन्ना भएका हुनुपर्छ, जसले यस सुसमाचारको वृत्तान्त लेखे ।

यूहन्ना १९:३६: अनि स्पष्ट छ, कि यस पदले हामीलाई यूहन्ना १९:३३ पदमा फर्काएर लगेको छ । निस्तारको पाठोको विषयमा लेखिएको ‘तिमीहरूले त्यसको कुनै हड्डी नभाँच्नु’ भन्ने प्रस्थान १२:४६ पद पूरा भयो । परमेश्वरको यस आदेशअनुसार निस्तारको पाठोका हड्डीहरू भाँच्नुहुँदैनथियो । अनि ख्रीष्ट येशू त्यो साँचो निस्तारको पाठो हुनुहुन्थ्यो । प्रभु येशू निस्तारको पाठोद्वारा छया गरिएका कुराहरूको वास्तविकता हुनुहुन्छ । उहाँमा सबै कुराहरू अक्षरशः पूरा भए ।

यूहन्ना १९:३७: अनि यस पदले यूहन्ना १९:३४ पदमा फर्केर हेरेको छ । त्यस सिपाहीले अनजानमा पवित्र शास्त्रको अर्को अचम्मको

भविष्यवाणी पूरा गरेको त्यसलाई के थाहा थियो र (जकरिया १२:१०) ? मानिसले आफ्नो दुष्टताअनुसार काम गरे पनि परमेश्वरको इच्छा र योजना पूरा हुन्छ। जकरियाले गरेको भविष्यवाणीले भविष्यमा घट्ने एउटा विशेष घटनामाथि नजर लगाएको छ; किनकि त्यस दिन विश्वास गर्ने यहूदीहरूले प्रभु येशूलाई यस पृथ्वीमाथि फर्केर आउनुभएको देखेछन्। 'तिनीहरूले मलाई हेर्नेछन्, जसलाई तिनीहरूले छेंडेका थिए; अनि आफ्नो एकमात्र छोराका निम्ति विलाप गरेभैं तिनीहरूले उहाँका निम्ति विलाप गर्नेछन्।'

ठ) यूहन्ना १९:३८-४२: प्रभु येशूको दफन अरिमथियाका यूसुफको चिहानमा भएको

यूहन्ना १९:३८: यस पदबाट प्रभु येशूको दफनको बयान शुरु हुन्छ। त्यस दिनसम्म अरिमथियाका यूसुफचाहिँ प्रभु येशूका गुप्त चेला भएका थिए। यहूदीहरूको डरले गर्दा तिनले ख्रीष्ट येशूलाई खुल्लम-खुल्ला स्वीकार गर्न सकेका थिएनन्। तर अबचाहिँ तिनी साहसी भई अघि सरे; तिनले दफन गर्न पिलातसबाट येशूको मृत-शरीर मागे। यसरी नै तिनले आफूलाई बहिष्कृत हुने, सतावट र अत्याचारमा पर्ने खतरामा हाले। दुःखलाग्यो कुरा यति हो, कि प्रभु येशूले मानिसहरूको बीचमा सेवकाइ गर्नुभएको बेलामा तिनले आफ्ना तिरस्कृत स्वामीको पक्षमा उभिन सकेका थिएनन्।

यूहन्ना १९:३९-४०: यहाँसम्म यूहन्नाको सुसमाचार पढ्दै गरेका हुनाले हामी निकोदेमस नाम गरेका व्यक्तिसित सुपरिचित भइसकेका छौं। यूहन्ना तीन अध्यायमा तिनी राति येशूकहाँ आएका थिए। सन्हेद्रीन नामक महासभामा तिनले येशूलाई उचित न्याय गर्नुपर्छ भन्ने आह्वान/अपिल गरेका थिए (यूहन्ना ७:५०-५१)। अनि अब तिनले यूसुफसँग येशूको दफन गरे। तिनले पचास सेरजति गन्धरस र अगरु ल्याए। ती सुगन्धित द्रव्यहरूको चूर्णक/धूलो येशूको मृत-शरीरमाथि छरियो; त्यसपछि उनीहरूले त्यसलाई सुती कपडाहरूमा लपेटे।

यूहन्ना १९:४१: यहाँ, यस पदमा उल्लेख गरिएको एक-एक कुरामा भविष्यवाणीहरू पूरा भए। यशैयाले के भविष्यवाणी गरेका थिए भने, मानिसहरूले मसीहको दफन दुष्ट मानिसहरूको साथमा ठहराउनेछन्, तर आफ्नो मृत्युमा उहाँ धनवान्को साथमा हुनुहुनेछ (यशैया ५३:९)। त्यस बगैँचाभित्र भएको त्यो नयाँ चिहान एउटा धनी मानिसको चिहान भएको हुनुपर्छ। त्यो चिहान अरिमथियाका यूसुफको थियो भन्ने कुरा मत्तीको सुसमाचारबाट हामीलाई थाहा लागेको छ।

यूहन्ना १९:४२: येशूको मृत-शरीर त्यस चिहानभित्र राखियो। यहूदीहरूको चाड त्यस साँझबाट घाम अस्ताएपछि शुरु हुनेथियो। यसकारण तिनीहरूले त्यो मृत-शरीर छिटो-छिटो गाडिहाले। तर यो सबका सब परमेश्वरको पूर्वयोजनाअनुसार भएको थियो; किनभने प्रभु येशूको मृत-शरीर तीन दिन र तीन रात पृथ्वीको पेटभित्र हुनेछ। यस सम्बन्धमा हामीले याद गर्नुपर्ने कुरा के हो भने, यहूदीहरूको गणना-अनुसार दिनहरू गन्दाखेरि दिनको जुनसुकै भाग एक पूरा दिन गनिन्थ्यो। यसकारण प्रभु येशू त्यस चिहानभित्र रहनुभएका तीन दिनहरूमध्ये कुनै दिनहरू आंशिक दिनहरू भए पनि तिनमा उहाँले मत्ती १२:४० पदमा भन्नुभएको भविष्यवाणी पूरा भएकै हो।

९) यूहन्ना २०: परमेश्वरको पुत्रको विजय

क) यूहन्ना २०:१-१०: प्रभुको चिहान रिक्तो छ

यूहन्ना २०:१: हप्ताको पहिलो दिन आइतवार हो। त्यस दिनमा भिसमिसे उज्यालो खस्नुभन्दा अघि मरियम मगदलिनी त्यस चिहानमा पुगिन्। अनुमान गरिन्छ, कि त्यो चिहान त्यस गलगथाको डाँडाको पाखाको पहरामा खोपेर बनाइएको एउटा सानो कोठा थियो। त्यसमाथि लगाइएको ढुङ्गाचाहिँ चक्का आकारको, चेप्टो र गोला भएको हुनुपर्छ।

त्यस चिहानको मुखमा कुलोजस्तो एउटा नाली थियो, जसभित्र त्यो ढुङ्गा ख्वापै बसेको थियो र त्यसमा चिहान बन्द गर्न त्यो वरबाट पर गुडाइन्थ्यो । जब मरियम त्यस चिहानमा पुगिन्, तब त्यो ढुङ्गा अघिबाटै हटाइएको थियो । यसबाट यहाँको घटना खीष्ट येशूको पुनरुत्थान भइसकेपछि घटेको थियो भन्ने प्रमाण पाइयो । मत्ती २८ अध्यायले पनि हामीलाई त्यही बताएको छ ।

यूहन्ना २०:२: त्यो ढुङ्गा प्रभुको चिहानबाट हटाइएको देखासाथ मरियम दगुरिन्, र स्वाँस्वाँ गर्दै तिनले शिमोन पत्रुस र यूहन्नालाई 'तिनीहरूले प्रभुको शरीर चिहानबाट लगेछन्' भन्ने खबर सुनाइन् । कसले यस्तो काम गरेको थियो, सो तिनलाई थाहा थिएन । यसैले तिनले 'तिनीहरूले लगेछन्' भनिन् । प्रभुको क्रूसको मृत्यु र उहाँको पुनरुत्थान हुने बेलामा विश्वासयोग्य स्त्रीहरूको भक्ति प्रशंसनीय छ । चेलाहरू प्रभुलाई छोडेर भागे, तर ती स्त्रीहरूचाहिँ आफ्ना ज्यानको केही वास्ता नराखी उहाँको छेवैमा उभिरहे । यस कुरामा अर्थ नभएको होइन है ।

यूहन्ना २०:३-४: पत्रुस र यूहन्ना हतारसँग यरूशलेम शहरदेखि बाहिर भएको त्यस बगैँचामा दगुरे, जो गलगथानिर थियो । जाँदै गर्दा उनीहरूले के सोचिरहेका थिए, सो अनुमान मात्र गर्न सकिन्छ । पत्रुसभन्दा जवान भएका यूहन्ना पहिले चिहानमा पुगे ।

यूहन्ना २०:५: त्यस चिहानभित्र हेर्न सक्नलाई निहुरेर हेर्नुपर्ने कारण त्यो चिहान गहिरीमा परेको ठाउँमा बनाइएको थियो, कि के हो ? यूहन्नाले त्यहाँ सुती कपडाहरू पडिरहेका देखे । के ती कपडाहरू उहाँको शरीरबाट फुकालिएका थिए ? कि के ती कपडाहरू अघि उहाँको शरीरमा बेहेरिएकै जस्ता थिए, अहिले त्यस्तै थिए ? हाम्रो सोचाइमा ती कपडाहरू त्यस्तै पडिरहेका हुनुपर्छ । यूहन्ना त्यस चिहानभित्र पसेनन् ।

यूहन्ना २०:६-७: अब पत्रुस पनि आइपुगे । तिनी केही सङ्कोच नमानी भित्र पसिहाले । पत्रुसको आवेगले पूर्ण आनीबानीमा कताकतै हामी आफ्नै प्रतिबिम्बित भएको देख्न सक्छौं के ? तिनले पनि ती सुती कपडाहरू पडिरहेका देखे । तर प्रभुको शरीरचाहिँ त्यहाँ थिएन ।

अब त्यस रुमालको कुरा आयो । प्रभु येशू चिहानबाट हतारसँग निस्केर जानुभएन भन्ने कुरा देखाउनलाई यो सानोभन्दा सानो कुराको

बेलीबिस्तार यहाँ हालिएको छ । अनि कसैले उहाँको शरीर चोरेर लगेको भए त्यसले त्यो रुमाल लपेटेर राख्ने फुर्सद के पाउनेथियो र ?

यूहन्ना २०:८: अब यूहन्ना पनि त्यस चिहानभिन्न पसे; तिनले ती सुती कपडा र त्यो रुमाल मिलाएर राखिएका देखे । 'तिनले देखे र विश्वास गरे।' यहाँ देख्नु भनेको आँखाले देख्नु मात्र होइन, तर मनले बुझ्नु पनि हो । ती सुती कपडाहरू र त्यस रुमालमा खीष्ट येशूको पुनरुत्थानका प्रमाणहरू तिनको सामु प्रस्तुत भएका थिए । ती चीजहरूले तिनलाई त्यसको पक्का प्रमाण दिए, र तिनले विश्वास गरे ।

यूहन्ना २०:९: त्यस बेलासम्म उहाँका चेलाहरूले 'मसीहचाहिँ मरेकाहरूबाट बौरिउठ्नुपर्छ' भन्ने पुरानो नियमको वचन जानेका थिएनन् र बुझेका थिएनन् । हुन ता, प्रभु येशूले उनीहरूलाई यो कुरा बारम्बार भन्नुभएको थियो, तर यो कुरा उनीहरूको मनमा पसेको थिएन । यो कुरा बुझेर विश्वास गर्नुमा यूहन्ना प्रथम भए ।

यूहन्ना २०:१०: त्यसपछि ती दुईजना चेलाहरू फर्के । हुन सक्छ, उनीहरू यरूशलेममा बसेका थिए । अब त्यस चिहानमा कुरेर बस्ने के काम ? होइन, उनीहरूले अरू चेलाहरूलाई आफूले देखेको यो कुरा बताउनुपर्छ ।

ख) यूहन्ना २०:११-१८: मरियम मगदलिनीकहाँ देखा पर्नुभएको प्रभु येशू

यूहन्ना २०:११: 'तर मरियमचाहिँ ...;' यी दुई-तीन शब्द घतलाग्दा छन् । पत्रस र यूहन्ना घर गए, तर मरियमचाहिँ ... । मरियम मगदलिनीमा हामीले फेरि पनि प्रभुको प्रेम र भक्ति गर्ने एउटी स्त्रीलाई भेट्टाएका छौं । तिनलाई धेरै पापहरू क्षमा भएका थिए; यसकारण तिनले धेरै प्रेम गर्थिन् । त्यस चिहानबाहिर तिनी एकलै रुँदैथिइन् । तिनी रुँदैथिएन्; किनभने तिनको विचारमा, कसैले प्रभुको शरीरको चोरी गरेको हुनुपरेको थियो । शायद प्रभुका शत्रुहरूले गरेको काम हो यो कि ?

यूहन्ना २०:१२: अब तिनले चिहानभिन्न हेरिन्, अनि जहाँ येशूको शरीर राखिएको थियो, त्यहाँ तिनले दुईजना स्वर्गदूतहरूलाई देखिन् ।

त्यस्ता अद्भुत घटनाहरूको बयान आवेगमा आएर नलेखेको यूहन्नाको त्यो शान्त भाव अचम्मको छ ।

यूहन्ना २०:१३: स्वर्गदूतहरू देखेर मरियमलाई न कुनै डर लाग्यो न कुनै चासो । ती स्वर्गदूतहरूले सोधेको प्रश्नमा तिनले दिएको उत्तरबाट तिनलाई यस प्रकारको अनुभवमा केही असाधारण नलागेको बुझिन्छ । तिनले दिएको उत्तरबाट प्रभु येशू बौरिउठ्नुभएको र फेरि जीवित हुनु-भएको कुरा तिनलाई अझ थाहै भएको थिएन भन्ने स्पष्ट हुन्छ ।

यूहन्ना २०:१४: अचानक तिनले पछिल्लिर फर्केर हेरिन् । त्यहाँ प्रभु येशू उभिरहनुभएको थियो, तर तिनले उहाँलाई चिनिन् । हुन सक्छ, उज्यालो नखसेको र अझ अँध्यारो भएको हुनाले तिनले उहाँलाई स्पष्ट देख्न सकिन् । हुन सक्छ, तिनी निरन्तर रोइरहेकी हुनाले तिनको दृष्टि धमिलो भएको थियो होला । तर परमेश्वरले उपयुक्त समय नआएसम्म प्रभु येशूलाई चिन्नदेखि तिनलाई रोकिराख्नुभएको कुरा बढी सम्भव छ ।

यूहन्ना २०:१५: प्रभु येशूले तिनलाई सोध्नुभएका प्रश्नहरूको उत्तर जान्नुहुन्थ्यो, तापनि उहाँले ती प्रश्नहरूको उत्तर तिनको मुखबाट सुन्न चाहनुभयो । मरियमले उहाँलाई माली ठानिन् । संसारको मुक्तिदाता मानिसहरूको छेवैमा हुनुहुँदा पनि तिनीहरूले उहाँलाई नचिन्नु सम्भव छ । जब उहाँ हामीकहाँ आउनुहुन्छ, तब प्रायः उहाँ साधारण भेष र रूप धारण गरेर आउनुहुन्छ । उहाँ कहिल्यै संसारका ठूलाठालाको रवाफमा आउनुहुन्न । मरियमाले आफ्नो उत्तरमा येशूलाई प्रभु भनेर सम्बोधन गरिन् । तीन पल्ट तिनले येशूलाई 'उहाँलाई' भनिन् । तिनको एकमात्र ध्यान एउटै व्यक्तिमाथि अडिएको थियो । उहाँको विषयमा बेलीबिस्तार गर्न तिनले कुनै आवश्यकता देखिन् ।

यूहन्ना २०:१६: अबचाहिँ मरियमले आफ्नो नाम काढिएको सुनिन् । अरे, त्यो स्वर तिनले अधिबाटै चिनेकी थिइन्, होइन र? अहो, यो ता येशूको स्वर हुँदो रहेछ ! त्यसमा कुनै शङ्का छैन । तिनले उहाँलाई 'रब्बोनी' अर्थात् 'मेरा एकमात्र स्वामी' भनिन् । तिनले उहाँलाई अगाडि महान् गुरुको रूपमा चिनेकी थिइन् । तिनको विचारमा, उहाँ अझै त्यही महान् शिक्षक हुनुहुन्थ्यो । तर उहाँ अब तिनको शिक्षक मात्र कहाँ

हुनुहुन्थ्यो र? अब त उहाँ तिनका प्रभु र मुक्तिदाता पो हुनुभएको । यसैले तिनले उहाँलाई अबदेखि उसो एउटा नयाँ तरिकाले र पहिले भन्दा बढ्ता हुने गरी चित्र पाउनेछिन् भन्ने कुरा तिनलाई बताउन अब प्रभु येशू तयार हुनुभयो ।

यूहन्ना २०:१७: त्यस बेलासम्म मरियमले प्रभु येशूलाई व्यक्तिगत रूपले, अँ, उहाँलाई मानिसको रूपमा चिनेकी थिइन् । येशूको उपस्थितिमा तिनले उहाँका हातबाट अनेकौं आश्चर्यकर्महरू देखेकी थिइन् । यसकारण उहाँ शरीरमा तिनको साथमा उपस्थित हुनुहुन्न भने तिनले उहाँबाट कुनै आशिष पाउन सक्दिनँ भन्थानिन् । प्रभु येशूले तिनको यो गलत विचार सुधार्नुपरेको थियो । यसकारण उहाँले तिनलाई भन्नुभयो: 'मलाई नछोऊ!' किनभने उहाँ अब शरीरमा उपस्थित हुनुभएको मानिस हुनुहुन्न । 'म अझै पनि माथि मेरा पिताकहाँ गएकै छैनँ।' यस भनाइको अर्थ हामीले यसरी बुझ्नुपर्छ: 'म अब स्वर्ग फर्केर जान्छु, त्यसपछि म पवित्र आत्मालाई यस संसारमा पठाउनेछु । पवित्र आत्मा आउनुभएपछि उहाँले मलाई तिम्रो हृदयमा प्रकट गर्नुहुनेछ, र तिमिले मलाई अघि कहिल्यै नचिनेभैं मलाई खूबै राम्ररी चित्र पाउनेछौ । म अबचाहिँ पहिले शरीरमा हुनुभएको भन्दा तिम्रो नजिकमा हुनेछु; अँ, तिम्रा निम्ति म पहिलेभन्दा प्रिय हुनेछु । अब यो सम्भव भएको छ ।'

त्यसपछि प्रभु येशूले तिनलाई 'मेरा भाइहरूका जाऊ र उनीहरूलाई भनिदेऊ' भन्ने आदेश दिनुभयो । अब एउटा नयाँ व्यवस्था, एउटा नयाँ संघ शुरु भएको छ । प्रथम चोटि प्रभु येशूले यहाँ आफ्ना चेलाहरूलाई 'मेरा भाइहरू' भनेर सम्बोधन गर्नुभयो । अबचाहिँ उहाँको पिता उनी-हरूको पिता हुनुहुन्छ । अब उहाँको परमेश्वर उनीहरूको परमेश्वर हुनुहुन्छ । अबचाहिँ ख्रीष्ट-विश्वासीहरू धर्मपुत्रहरू भए, अँ, परमेश्वरका हकवाला भए ।

हामी प्रभु येशूका यी शब्दमा ध्यान दिऔं! उहाँले 'हाम्रा पिता' भन्नुभएन, तर 'मेरा पिता र तिमिहरूका पिता' भन्नुभयो । परमेश्वर उहाँको पिता हुनुमा र हाम्रा पिता हुनुमा कुरा फरक छ । अनादिकालदेखि

अनन्तकालसम्म परमेश्वर प्रभु येशूका पिता हुनुहुन्थ्यो, हुनुहुन्छ र हुनुहुनेछ। ख्रीष्ट येशू पुस्तौंदेखि पुस्तौंसम्म उहाँको एकमात्र पुत्र हुनुहुन्छ। प्रभु येशू परमेश्वर पितासमान परमेश्वर पुत्र हुनुहुन्छ। तर हामीचाहिँ परमेश्वरका धर्मपुत्र हौं। परमेश्वर पितासित यो हाम्रो सम्बन्ध हामीले मुक्ति पाएको दिनदेखि नै शुरु भएको हो, र उहाँसितको यो सम्बन्ध कहिल्यै अन्त हुनेछैन। धर्मपुत्रको स्तरमा हामी कहिल्यै परमेश्वरसित बराबर हुँदैनौं, अँ, उहाँसित हामी कहिल्यै समान हुनेछैनौं।

यूहन्ना २०:१८: मरियम मगदलिनीले प्रभुको यो आदेश मानिन्। यसरी नै तिनी 'प्रेरितहरूकी प्रेरितिका' बनिन्। तिनको ख्रीष्ट येशूप्रतिको ठूलो श्रद्धाभक्तिले गर्दा तिनलाई त्यो ठूलो सौभाग्य दिइयो भन्ने कुरामा हामीमध्ये कसैलाई शङ्का भएको छैन होला।

ग) यूहन्ना २०:१९-२३: प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुभएको

यूहन्ना २०:१९: आइतवारको साँझ भएको थियो; अनि चेलाहरू भेला भए। उनीहरूको भेला भएको ठाउँ त्यही माथिल्लो कोठा हुन सक्छ, जहाँ उनीहरू तीन दिन अगाडि भेला भएका थिए। यहूदीहरूको डरले त्यहाँ ढोकाहरू बन्द थिए। अचानक उनीहरूका आँखाको सामु प्रभु येशू उनीहरूको माझमा खडा हुनुभयो। तिनीहरूले उहाँको मुखबाट 'तिमीहरूलाई शान्ति' भन्ने शब्द सुने। प्रभु येशूले ढोकाहरू नखोलीकन त्यस कोठामा आउनुभएको छर्लङ्ग बुझिन्छ। त्यो एउटा अचम्मको काम थियो। याद रहोस्, प्रभु येशूको बौरिउठाइको शरीर मासु र हाड भएको वास्तविक शरीर थियो। तर उहाँलाई न भित्ताले, न पर्खालले छेक्न सक्नेथियो। उहाँको शरीरको व्यवहार प्राकृतिक नियमहरूभित्र रहनुपरेको थिएन। 'तिमीहरूलाई शान्ति होस्!' यी शब्दहरूले एउटा नयाँ अर्थ बोकेका थिए; किनभने ख्रीष्ट येशूले आफ्नो क्रूसको रगतद्वारा मेलमिलाप गराउनुभएको थियो। विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएकाहरूको मेलमिलाप परमेश्वरसित स्थापित भएकै छ।

यूहन्ना २०:२०: 'शान्ति' भन्नुभएको प्रभुले उनीहरूलाई आफ्ना हातहरू र आफ्नो कोखामा भएका डोबहरू देखाइदिनुभयो; किनकि उहाँका दुःखका चोटहरूद्वारा उहाँले त्यो शान्ति दाम तिरेर कमाउनुभएको थियो। उहाँका हातहरूमा उनीहरूले कीलाका डोब र उहाँको कोखामा भालाले पुर्चाएको चोटको चिन्ह देखे। उनीहरूका हृदयहरू आनन्दले भरिए; किनभने उहाँ प्रभु नै हुनुहुन्छ भन्ने कुरा स्पष्ट भयो। उहाँले अघि भन्नुभएअनुसार उहाँ मरेकाहरूको बीचबाट बौरिउठ्नुभयो। बौरिउठ्नुभएको प्रभु ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको आनन्दको कारण र उनीहरूको आनन्दको स्रोत हुनुहुन्छ।

यूहन्ना २०:२१: यो पद कति सुन्दर पद हो। ख्रीष्ट-विश्वासीहरू शान्ति उपभोग गर्छन्; तर त्यो शान्ति उनीहरूमा मात्र सीमित राख्नुहुँदैन। उनीहरूले त्यो शान्ति अरू मानिसहरूसित बाँड्नुपर्छ। यसैले प्रभु येशूले अब उनीहरूलाई त्यही प्रकारले संसारमा पठाउनुहुन्छ, जसरी पिताले उहाँलाई पठाउनुभएको थियो।

क) ख्रीष्ट येशू गरिब भई यस संसारमा आउनुभयो।

ख) उहाँ दासको रूपमा आउनुभयो।

ग) उहाँले आफूलाई रिक्तो पार्नुभयो।

घ) पिताको इच्छा पूरा गर्नु नै उहाँको आनन्द थियो।

ङ) उहाँले आफूलाई मानिसहरूसित एक तुल्याउनुभयो।

च) उहाँले चारैतिर सबै मानिसहरूको कल्याण र भलाइ गर्नुहुन्थ्यो।

छ) उहाँले जुन कामहरू गर्नुहुन्थ्यो, ती कामहरू उहाँले पवित्र आत्माको शक्तिले गर्नुहुन्थ्यो।

ज) आफ्नो क्रूसको मृत्यु उहाँको परम लक्ष्य थियो।

अनि उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो: 'त्यसरी नै म पनि तिमी-हरूलाई पठाउँछु।'

यूहन्ना २०:२२: यस सुसमाचारको पुस्तकभरि सबैभन्दा गाह्रो पद यही होला। प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूमाथि सास फुकिदिनुभयो र उनीहरूलाई भन्नुभयो: 'पवित्र आत्मा लेओ!' त्यसमा समस्या के हो त ?

पवित्र आत्मा खास केही समयपछि पेन्टेकोष्टको दिनमा दिइनुभएको हो । तर पेन्टेकोष्टको दिन नभईकन त्योभन्दा अगाडि प्रभुले यी शब्दहरू कुन अर्थमा भन्नुभयो ?

यसको स्पष्टीकरण यस प्रकारले दिइएको छः १) कतिको सुभाउ-अनुसार प्रभु येशूले यहाँ पेन्टेकोष्टको दिनमा पूरा हुने कुराको प्रतिज्ञा मात्र गर्नुभयो । तर यस पदको सफा अर्थ यो हुन सक्दैन । २) कतिले भनेका छन्, कि प्रभु येशूले 'पवित्र आत्मा लेओ' भन्नुभएन, तर 'पवित्र आत्माबाट केही लेओ' भन्नुभयो अरे । तिनीहरूको रायअनुसार उहाँका चेलाहरूले त्यस समयमा पवित्र आत्माको भरपूरी होइन, तर आंशिक रूपले पवित्र आत्माको केही सेवकाइ मात्र पाए, जस्तै सत्यता बढ्ता जात्रे ज्ञान वा आफ्ना सेवकाइका निम्ति शक्ति र अगुवाइ आदि । तिनीहरूको भनाइअनुसार उहाँका चेलाहरूले पवित्र आत्माको बैना पाएर उहाँको पूर्वअनुभव गरे । ३) फेरि अरूले यहाँ, यस घडीमा पवित्र आत्माको भरपूरी प्रभु येशूका यी चेलाहरूमाथि खन्याइयो भनी भनेका छन् । तर लूका २४:४९ र प्रेरित १:४-५ र १:८ पदसित तुलना गर्दा यस पदको अर्थ यो भएको लाग्दैन; किनभने ती पदहरूमा पवित्र आत्मा आउनुहुने कुरा अभि भविष्यमा हुने कुरा भएको बताइएको छ । अनि यूहन्ना ७:३९ पदबाट स्पष्ट छ, कि प्रभु येशूको महिमा नभएसम्म अर्थात् उहाँ स्वर्ग नफर्कुञ्जेल पवित्र आत्मा पूर्णतया आउनुभएकै होइन ।

यूहन्ना २०:२३: यो पद पनि बुझ्नु गाह्रो पर्छ । यसको अर्थ के हो, सो सम्बन्धमा एकमत छैन । १) पहिलो धारणाअनुसार प्रभु येशूले आफ्ना प्रेरितहरूलाई र ती प्रेरितहरूका उत्तराधिकार पाउनेहरूलाई मानिसहरूका पापहरू क्षमा गर्ने र क्षमा नगर्ने अधिकार दिनुभयो । तर लूका ५:२१ पद-अनुसार परमेश्वरबाहेक अरू कसैले पापहरू क्षमा गर्न सक्दैन । त्यस धारणाले बाइबलको यस शिक्षामा ठेस खान्छ । २) श्री गेबेलाइन्ले दोस्रो धारण यसरी प्रस्तुत गरेका छन्: 'प्रभु येशूले प्रतिज्ञा गर्नुभएको यो क्षमा दिने अधिकार सुसमाचारको प्रचारको सिलसिलामा दिइएको छ, जुन सुसमाचारको सन्देशमा पापहरूको क्षमा कुन-कुन सर्तमा दिइन्छ, सो सूचित गरिन्छ । अनि जसले यी सर्तहरू पूरा गर्दैनन्, तिनीहरूका पापहरू

पनि क्षमा हुँदैनन् ।’ अनि तेस्रो धारणा, जो दोस्रोको जस्तो छ र जसको समर्थन हामी पनि गर्छौं, त्यो तेस्रो धारण यस प्रकारको छ: प्रभु येशूका चेलाहरूलाई पापहरू क्षमा भएको कुरा घोषणा गर्ने अधिकार दिइयो ।

हामी यहाँ यो तेस्रो धारणाका निम्ति उदाहरण दिन्छौं । प्रभुका चेलाहरू सुसमाचार प्रचार गर्न निस्कन्छन् । कति मानिसहरू आफ्ना पापहरूको विषयमा पश्चात्ताप गर्छन् र प्रभु येशूलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्छन् । यस्ताहरूलाई प्रभुका चेलाहरूले ‘तपाईंका पापहरू तपाईंलाई क्षमा भए’ भन्ने अधिकार पाएका छन् । अरू मानिसहरू आफ्ना पापहरूको पश्चात्ताप गर्दैनन् र ख्रीष्ट येशूमाथि विश्वास गर्दैनन् । यस्ताहरूलाई प्रभुका चेलाहरू ‘तिमीहरू आफ्ना पापमा छँदैछौ, र यही अवस्थामा तिमीहरू मर्चौ भने तिमीहरू अनन्त विनाशमा पर्नेछौ’ भनेर जनाउँछन् ।

यस स्पष्टीकरणमा हामी अझ एउटा थप कुरा भन्छौं: कुनै विशेष पापहरूसित व्यवहार गर्न प्रेरितहरूलाई प्रभु येशूबाट विशेष अधिकार दिइएको थियो । उदाहरणका निम्ति प्रेरित ५:१-११ पदको खण्डमा पत्रसले यो विशेष अधिकार प्रयोग गरे, फलस्वरूप हननिया र सफिराको मृत्यु भयो । अनि १ कोरिन्थी ५:३-५ र ५:१२-१३ पदमा प्रेरित पावलले पापहरू क्षमा नगरेको कुरा र २ कोरिन्थी २:४-८ पापको क्षमा गरेको कुरा हामी पढ्न पाउँछौं । यी सबै उदाहरणहरूमा यस जीवनमा विशेष पापहरूको फलस्वरूप दण्ड भोग्नु नपरोस् भन्ने हेतुले यी पापहरू प्रेरितहरूद्वारा क्षमा गरिएका छन् ।

घ) यूहन्ना २०:२४-२९: थोमाको शङ्का विश्वासमा परिणत भएको

यूहन्ना २०:२४: थोमाको अनुपस्थितिमा हामीले कुनै दोष देख्नु उचित नहोला; किनकि तिनी किन अनुपस्थित थिए, त्यसको कारण बताइएको छैन ।

यूहन्ना २०:२५: तर थोमाको अविश्वासी हृदयमा हामीले तिनको खास दोष भेट्टाएका छौं । प्रभु येशूको पुनरुत्थान भएको प्रमाण तिनले

आफ्नै आँखाले देख्नुपर्छ, तिनले आफ्नै हातले छाम्नुपर्छ, नत्र ता तिनले विश्वासै गर्दैनथिए। अचेल धेरै मानिसहरूको भावना यस्तै छ, तर यो न्यायसंगत हुँदैन; किनकि धेरै वैज्ञानिकहरू आफ्नै आँखाले नदेखेका र आफ्नै हातले नछामेका धेरै कुराहरूमाथि विश्वास गर्छन्।

यूहन्ना २०:२६: एक हप्ता बितिगयो, अनि प्रभु येशू फेरि आफ्ना चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुभयो। यस बेला थोमा उनीहरूको साथमा थिए। यसपालि पनि उहाँ अलौकिक पाराले त्यस कोठाभित्र आउनुभयो। अनि फेरि पनि उहाँले 'तिमीहरूलाई शान्ति होस्' भनेर तिनीहरूको अभिवादन गर्नुभयो।

यूहन्ना २०:२७: प्रभु येशूले धीरज र ममतासाथ थोमासित, उहाँको अविश्वास गर्ने चेलासित व्यवहार गर्नुभयो। 'तिम्रो हात यहाँ ल्याऊ र मेरो कोखाभित्र हाल!' भनेर उहाँले तिनलाई भालाले घोचिएको कोखाभित्र हात हालीकन उहाँको पुनरुत्थान भएको प्रमाण जाँचेर पत्ता लगाऊन् भन्ने आज्ञा गर्नुभयो।

यूहन्ना २०:२८: थोमा कायल भए; तिनको दोष साबित भयो। के तिनले प्रभु येशूको कोखामा हात हाले कि? यो कुरा हामीलाई थाह छैन। तर तिनले अब एउटा कुरा जाने: प्रभु येशू बौरिउठ्नुभएकै थियो; उहाँ प्रभु र परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। यस विषयमा श्री जोह्न बोइस्ले यसो भनेका छन्: 'येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ; उहाँको अदृश्य ईश्वरत्वको यो अङ्गीकार तिनले देखेका चोटका डोबहरूमा आधारित थियो।'

यूहन्ना २०:२९: हाम्रो ध्यानमा रहनुपर्ने महत्त्व कुरा के हो त? थोमाले उहाँलाई परमेश्वर मानेर उहाँको आराधना गरेको कुरा प्रभु येशूले ग्रहण गर्नुभयो। प्रभु येशू मानिस मात्र हुनुभएको भए उहाँले त्यो आराधना अस्वीकार गर्नुपरेको थियो, र अवश्य अस्वीकार गर्नुहुनेथियो। तर प्रभु येशूको दृष्टिमा थोमाको विश्वास उहाँलाई सबभन्दा बढी मनपर्दो विश्वास थिएन; किनकि तिनको विश्वास देखेर गरेको विश्वास थियो। 'धन्य उनीहरू हुन्, जसले नदेखेर विश्वास गर्छन्!'

विश्वासको सुनिश्चित ठोस प्रमाण परमेश्वरको वचन हो। परमेश्वरले जे भन्नुभयो, त्यो कुरा हामीले विश्वास गर्छौं भने यस

प्रकारको विश्वासद्वारा हामी उहाँको आदर गरेका हुन्छौं । तर विश्वास गर्न हामीलाई थप प्रमाणहरू चाहेमा हामी उहाँको अनादर गर्छौं । परमेश्वर स्वयंमूले यसो भन्नुभएको हुनाले उहाँको वचन हाम्रो विश्वासका निम्ति यथेष्ट हुनुपर्छ; किनभने परमेश्वर भूट बोल्न सक्नुहुन्न; उहाँ आफ्नो वचनप्रति विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ ।

ड) यूहन्ना २०:३०-३१: यूहन्नाको सुसमाचार लेख्नुको उद्देश्य

यूहन्ना २०:३०-३१: प्रभु येशूले गर्नुभएका सबै आश्चर्यकर्महरू यूहन्नाले लेखेको सुसमाचारको पुस्तकमा उल्लेख गरिएका छैनन् । पवित्र आत्माले कुनै-कुनै विशेष चिन्हहरू छान्नुभयो, जुन चिन्हहरू उहाँको उद्देश्यबद्ध थिए । यूहन्नाले कुन उद्देश्यले यो पुस्तक लेखे ? तिनको यो पुस्तक पढ्नेहरूले येशू नै परमेश्वरका अभिषिक्त मसीह, परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने कुरा विश्वास गर्न सक्नु भन्ने हेतुले यो पुस्तक लेखियो । अनि जस-जसले विश्वास गर्छन्, उनीहरूले उहाँको नाममा अनन्त जीवन पाउँछन् । तब के ? के तपाईंले विश्वास गर्नुभएको छ ?

१०) यूहन्ना २१: उपसंहार: बौरिउठ्नुभएको परमेश्वरको पुत्र आफ्ना चेलाहरूसित

क) यूहन्ना २१:१-१४: ख्रीष्ट येशू गालीलमा आफ्ना केही चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुभएको

यूहन्ना २१:१: अबको घटनास्थल तिबेरियसको समुद्र हो, जो गालीलको ताल पनि भनिन्छ । प्रभु येशूका चेलाहरूले बीचमा यरूशलेम

छोडेका थिए र उत्तरपट्टि गालीलतर्फ, आफ्नो घरको यात्रा गरेका थिए । अनि प्रभु येशूले उनीहरूलाई त्यहाँ भेटनुभयो । ‘अनि यस प्रकारले उहाँले आफूलाई प्रटक गर्नुभयो’ भन्ने वाक्यको अर्थ यूहन्नाले अबचाहिँ ख्रीष्ट येशू ती चेलाहरूकहाँ कसरी देखा पर्नुभयो, सो कुरा बयान गर्न लागेका छन् ।

यूहन्ना २१:२: त्यस बेला सातजना चेलाहरू सँगै थिए अर्थात् पत्रुस, थोमा, नथनएल, जब्दीका छोराहरू याकूब र यूहन्ना अनि अरू दुईजना, जुन दुईजनाका नाम दिइएका छैनन् ।

यूहन्ना २१:३: शिमोन पत्रुसले ‘तालमा माछा मार्न जान्छु’ भन्ने निर्णय गरे । त्यसमा अरूले पनि तिनलाई साथ दिए । आफ्नो रोजीरोटी खोज्नु स्वाभाविक कुरा हो । तब बाइबल अध्ययन गर्नेहरूमध्ये कतिले ‘तिनले परमेश्वरको इच्छाअनुसारै गरेनन्; तिनले पहिले प्रार्थना गर्नुपर्ने-थियो’ भनेर तिनको यस निर्णयमा कुनचाहिँ दोष भेट्टाएका छन् ? जेजस्तो भए पनि, त्यही रात उनीहरूले कुनै माछा पक्रेनन् । उनीहरूलाई छोडेर रातभरि माछा मारेर माछा नपक्रेका जालाहारीहरू संसारमा कति छन् कति ! ! यस कुराले परमेश्वरको सहायता र आशिषविना हाम्रो परिश्रम कति व्यर्थ रहेछ भन्ने कुरा सङ्केत गर्न खोजेको हो । अनि ‘माछा मार्ने’ नामक आत्मा जित्ने क्रममा यो कुरा भन् बढ्ता गरी सत्य हो ।

यूहन्ना २१:४: बिहान उनीहरू आफ्नो डुङ्गामा किनारतिर फर्किरहेका थिए; त्यस बेला प्रभु येशू उनीहरूलाई पर्खिरहनुभएको थियो । उनीहरूले उहाँलाई चिनेनन् । हुन सक्छ, उज्यालो नखसेको हुनाले अभ्र अँध्यारो थियो कि ? हुन सक्छ, परमेश्वरले उनीहरूलाई उनीहरूले प्रभुलाई नचिनु भन्ने रोकिराख्नुभएको थियो ?

यूहन्ना २१:५: ‘हे नानीहरूहो, के तिमीहरूसँग केही खानेकुरा छ ?’ नानीहरूहो भन्नु जवानहरूहो भन्नु बराबर हो । ‘छैन’; यो उनीहरूको निराशाजनक जवाफ थियो ।

यूहन्ना २१:६: उनीहरूको विचारमा, येशू एउटा बिराना मानिस हुनुभएको थियो, जो किनारमा टहल्नुभएको थियो । तर उहाँको सल्लाह-अनुसार उनीहरूले डुङ्गाको दाहिनेपट्टि जाल हाने । अनि हेर, अब पक्रेको

त्यो माछाको थुप्रो ! उनीहरूको जालमा यति विघ्न माछा परे कि उनीहरूले आफ्नो जाल तान्नै सकेनन् । त्यस तालमा माछाहरू कहाँ-कहाँ बस्दा रहेछन्, सो कुरा सर्वज्ञानी प्रभुलाई विदित थियो । यस कुराबाट प्रभु येशूले हाम्रा परिश्रम गर्ने हातहरूको अगुवाइ गर्नुभयो भने हाम्रा 'जालहरू' रिक्तो हुँदैनन् भन्ने शिक्षा छ । मुक्ति ग्रहण गर्न तयार भएका मानिसहरू कहाँ छन्, सो उहाँ जान्नुहुन्छ । निश्चय नै उहाँ हामीलाई ती मानिसहरूकाँडोस्वाउनुहुन्छ, यदि हामी उहाँको अगुवाइ ग्रहण गर्न तयार छौं भने ।

यूहन्ना २१:७: पहिले यूहन्नाले प्रभु येशूलाई चिन्न सके । तिनले तत्कालै यो कुरा पत्रुसलाई भनिहाले । पत्रुसले आफ्नो बाहिरपट्टि लाउने लुगा कम्मरमा बेरे । त्यसपछि तिनी समुद्रमा हाम फाले, र किनारमा पुगे । तिनी कसरी पुगे, सो बताइएको छैन । तिनी पौडेर पुगे, कि कम्मर-कम्मरसम्मको पानीमा हिँडेर पुगे, कि कतिको कल्पनाअनुसार पानीमाथि-माथि हिँडेर पुगे, सो हामीलाई बताइएको छैन ।

यूहन्ना २१:८: अरू चेलाहरू माछा मार्ने आफ्नो ठूलो डुङ्गाबाट एउटा सानो खियाउने डुङ्गामा सरे । अनि बाँकी तीन सय फीट यस सानो डुङ्गामा बसेर उनीहरूले माछाले भरिएको त्यो जाल तान्दै-तान्दै किनारमा ल्याइपुस्चाए ।

यूहन्ना २१:९: मुक्तिदाता प्रभुले उनीहरूका निम्ति बिहानको भोजन तयार गर्नुभएको थियो: माछाको सेकुवा र रोटीहरू । प्रभु येशूले ती माछाहरू पक्रनुभयो वा अचम्म रीतिले तिनको प्रबन्ध गर्नुभयो, सो हामीलाई थाहा भएन । तर हामीले सिक्नुपर्ने कुरा यस प्रकारको छ: उहाँ हाम्रा कमजोर हातहरूको सेवामा निर्भर गर्नुहुँदैन रहेछ । स्वर्गमा पुगेपछि कति धेरै मानिसहरूले हाम्रो सुसमाचारको प्रचार र व्यक्तिगत गवाहीको कारणले मुक्ति पाएको कुरामा हामी छक्कै पर्नेछौं, तर त्यहाँ हामी अरू धेरैभन्दा धेरै मानिसहरूलाई देखेछौं, जसलाई प्रभु येशूले हाम्रो सहायता-विना स्वयम्ले बचाउनुभयो ।

यूहन्ना २१:१०: उहाँले उनीहरूलाई 'जालमा भर्खरै पक्रेका माछाहरू ल्याओ !' भन्ने आदेश दिनुभयो । माछा गन्ने उद्देश्यले उहाँले उनीहरूलाई

यो आज्ञा गर्नुभयो, माछा पकाउने हेतुले होइन । सफलताको रहस्य उहाँको आज्ञा मान्नुमा हुँदो रहेछ । अँ, उहाँको वचनप्रति जो आज्ञाकारी हुन्छ, उसले सफलता पाउँछ-पाउँछ ।

यूहन्ना २१:११: पवित्र बाइबलको बयान यस कुरामा विस्तृत छ: पक्रेका माछाको गन्ती एक सय त्रिपन्न थियो । यस गन्ती गरिएको सङ्ख्याको बारेमा निक्कै चाखलाग्दो अनुमानहरू सुन्नमा आएका छन् । **क)** त्यस बेलाको संसारमा बोलिने जम्मा एक सय त्रिपन्न भाषाहरू, **ख)** सुसमाचारको प्रचाररूपी 'जाल' संसारका एक सय त्रिपन्न जातिहरूमा फैलाइन्छ, वा **ग)** गालीलको समुद्रमा वा संसारभरि पाइने एक सय त्रिपन्न प्रकारका माछाहरू अरे । निस्सन्देह, यस सङ्ख्याले संसारको हरेक जाति र हरेक कुल र वर्गबाट सुसमाचारको प्रचारद्वारा बचाइएका किसिम-किसिमका मानिसहरूलाई सङ्केत गरेको हो । यति धेरै माछाहरूले भरिएको जाल नफाट्नु अचम्मको कुरा हो रहेछ भनेर ती जालाहारी-हरूलाई थाहा थियो । परमेश्वरले सिकाउनुभएको तरिकाले उहाँको काम गरेमा परमेश्वरको प्रबन्ध सुनिश्चित हुन्छ र कहिल्यै त्यसको अभाव हुँदैन भन्ने कुरा पुष्टि गर्ने प्रमाण हो यो । उहाँ त्यो जाल फाट्न दिनुहुन्न ।

यूहन्ना २१:१२: 'आओ, खाना खाओ!' चेलाहरूका निम्ति बिहानको भोजन लिने प्रभुको यो निम्तो छ । यसैले प्रभुको यस उत्तम खानाको बन्दोबस्तमा सहभागी हुन ती चेलाहरू कोइलाको आगोको वरिपरि बस्न लागे । यो कोइलाको आगो देखेर पत्रस आफ्नो सोचमा डुबेको हुनुपर्छ; किनकि आफूले प्रभुलाई इन्कार गर्ने बेलामा तिनले यस प्रकारको आगो तापिरहेका थिए । कस्तो सम्भना !! प्रभुको उपस्थितिमा ती चेलाहरूलाई अनौठो लाग्यो । यस गम्भीर क्षणमा उनीहरूलाई कत्रो भक्तिभय भएको थियो होला । यहाँ, उनीहरूका आँखाको सामु पुनरुत्थानको शरीरमा उनीहरूका बौरिउठ्ठनुभएको प्रभु हुनुहुन्थ्यो । उनीहरूसँग उनीहरूले उहाँलाई सोध्न चाहेका थुप्रै प्रश्नहरू थिए । तर उनीहरूले सोध्ने आँटै गरेनन् । उहाँमा एक प्रकारको रहस्यमय छाया परेको त थियो, तर निश्चय उहाँ प्रभु नै हुनुहुन्छ भन्ने उनीहरूले जान्दथिए ।

यूहन्ना २१:१३: प्रभु येशूले उनीहरूलाई बिहानको भोजन खुवाउनु-भयो । के उनीहरूलाई कताकतै उहाँले केही रोटी र केही माछा लिएर पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभएको घटनाको आभास भयो कि ?

यूहन्ना २१:१४: यूहन्नाको वृत्तान्तअनुसार यो चाहिँ प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुभएको तेस्रो पल्ट भएको थियो । अरू तीनवटा सुसमाचारका पुस्तकहरूअनुसार उहाँ अघिपछि अरू कति पल्ट देखा पर्नुभएको थियो । तर यूहन्नाको सुसमाचारअनुसार उहाँ बौरिउठनुभएको आइतवार बेलुका, त्यसपछि एक हप्तापछि र यहाँ गालीलको तालको किनारमा देखा पर्नुभयो ।

ख) यूहन्ना २१:१५-१७: पत्रुसको विश्वासको पुनर्स्थापना

यूहन्ना २१:१५: पहिले प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूको शारीरिक खाँचो पूरा गर्नुभयो । आगो तापेर उनीहरूलाई न्यानो भएपछि, र उनीहरू अघाएपछि उहाँले पत्रुसको आत्मिक आवश्यकतामाथि नजर लगाउनु-भयो । पत्रुसले खुल्लमखुल्ला प्रभु येशूलाई तीनपल्ट इन्कार गरेका थिए । त्यसपछि तिनले आफ्नो यस पापको पश्चात्ताप गरेका थिए, र तिनको प्रभुसितको सङ्गति फेरि पनि भएको थियो । तर यस खण्डमा प्रभु येशूले पत्रुसको पुनर्स्थापना खुलस्त पार्न लाग्नुभएको थियो ।

यस खण्डमा प्रभुले प्रेमका निम्ति दुईवटा शब्द प्रयोग गर्नुभएको कुरा प्रचलित भएको छ । यसकारण यूहन्ना २१:१५ पदको अनुवाद यस प्रकारले गर्न सकिन्छ: 'योनाको⁵⁴ छोरा शिमोन, के तिमी मलाई यी अरू चेलाहरूले भन्दा बढी प्रेम गर्छौं?' 'तिनले उहाँलाई भने: 'हजुर प्रभु, तपाईं जान्नुहुन्छ, म तपाईंलाई औधि माया गर्छु ।' 'प्रभु, अरू सबैले तपाईंलाई छोडे ता पनि म तपाईंलाई कुनै हालतमा छोड्नेछैनँ भन्ने कुरामा अब तिनको घमण्ड थिएन; किनकि तिनले प्रभुबाट यो पाठ सिक्सकेका थिए ।

प्रभुले तिनलाई भन्नुभयो: 'मेरा पाठाहरू चराऊ !' ख्रीष्ट येशूप्रति आफ्नो प्रेम देखाउन चाहनेहरूले उहाँको बगालका पाठाहरू चराएर यो

व्यवाहरिक रूपले देखाउन सकछन्। माछा मार्ने कुरा छोडेर प्रभुको पत्रुससितको बातचितको तरङ्ग गोठाला गर्ने काममा पो सरेर आएको कुरा हाम्रा निम्ति चाखलाग्दो छ। माछा मार्ने कामले सुसमाचारको प्रचारको कामलाई सङ्केत गर्छ भने गोठालाले गर्ने कामले खुराकरूपी शिक्षा दिने र हेरचाह गर्ने पाष्टरीय सेवकाइलाई सङ्केत गर्छ।

यूहन्ना २१:१६: 'के तिमी मलाई प्रेम गर्छौं?' भनेर प्रभु येशूले पत्रुसलाई दोस्रो पल्ट सोध्नुभयो। पत्रुसले जवाफ दिए: 'हजुर प्रभु, तपाईं जान्नुहुन्छ, म तपाईंलाई औधि माया गर्छु।' तिनको जवाफमा हामी तिनको स्वाभिमान चेतको पाउँछौं। यसपालि उहाँले तिनलाई भन्नुभयो: 'मेरा भेडाहरूको हेरचाह गर!' ख्रीष्ट येशूको बगालमा पाठाहरू छन्, र भेडाहरू पनि छन्। अनि ती पाठाहरू र भेडाहरूलाई तिनीहरूको प्रेम र वास्ता गर्नेको खाँचो पर्दछ। मुख्य गोठालालाई प्रेम गर्नेचाहिँ तिनीहरूको हेरचाह गर्नुको सुयोग्य हुन्छ।

यूहन्ना २१:१७: पत्रुसले प्रभुलाई तीनैपल्ट इन्कार गरेका थिए। ठीक त्यस्तै तिनले यहाँ प्रभुलाई तीनैपल्ट स्वीकार गर्ने मौका पाए।

तर यसपल्ट पत्रुसले आफ्नो जवाफमा प्रभु येशू सबै कुराहरू जान्नुहुने परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुराको सहारा लिएर यसो भने: 'तपाईं सबै कुराहरू जान्नुहुन्छ, मैले तपाईंलाई माया गरेको पनि जान्नुहुन्छ।' अनि यस तेस्रो र अन्तिम पल्ट तिनले प्रभुबाट 'मेरा भेडाहरू चराऊ!' भन्ने जवाफ पाए। ख्रीष्ट येशूप्रति तिनको प्रेम छ भने तिनले उहाँका भेडाहरू चराएर त्यो देखाउनुपर्छ। यहाँबाट हाम्रा निम्ति सिक्नुपर्ने पाठ के हो भने, ख्रीष्ट येशूप्रतिको प्रेमचाहिँ उहाँको सेवा गर्ने एकमात्र प्रेरणा हो, जो परमेश्वरको सामु ग्रहणयोग्य हुन्छ।

ग) यूहन्ना २१:१८-२३: पत्रुसको मृत्युको विषयमा प्रभु येशूको पूर्वजानकारी

यूहन्ना २१:१८: पत्रुस जवान हुँदा जहाँ गए पनि तिनलाई पूरा स्वतन्त्रता भएको थियो। तिनलाई जहाँ जान इच्छा लाग्थ्यो, त्यहाँ तिनी

जान्थे । तर प्रभुको यस पूर्वजानकारीअनुसार तिनको जीवनको अन्तमा यस्तो समय आउनेथियो, जुन समय तिनी पक्राउ पर्नेथिए, तिनलाई बाँधिनेथियो र तिनलाई तिनको मृत्युदण्ड दिने ठाउँमा लगिनेथियो ।

यूहन्ना २१:१९: यो पद अघिल्लो पदको व्यख्या गर्छ । पत्रुसले परमेश्वरको महिमा केले गर्नेथिए ? तिनी शहीद भएर प्रभुका निम्ति मर्नेथिए । प्रभुलाई इन्कार गर्ने तिनीजस्तो मानिसलाई प्रभुका निम्ति आफ्नो प्राण हिम्मतसाथ अर्पण गर्ने मौका दिइनेथियो । यस पदले हामीलाई के याद दिलाउँछ भने, हामी आफ्नो जीवनद्वारा मात्र नभएर, तर आफ्नो मृत्युद्वारा पनि परमेश्वरको महिमा गर्न सक्छौं । त्यसपछि प्रभुले तिनलाई आज्ञा गर्नुभयो: 'मलाई पछ्याऊ !' उहाँले तिनलाई यसो भन्नासाथ त्यहाँदेखि हिँड्न लाग्नुभएको हुनुपर्छ ।

यूहन्ना २१:२०: पत्रुसले प्रभुको पछि लाग्न थालेका यस्तो बुझिन्छ । तर त्यसपछि तिनी पछिल्लिर फर्केर हेरे र यूहन्नालाई पनि पछि-पछि आइरहेका देखेछन् । यूहन्नाले आफ्नो वृत्तान्त एकक्षण रोकिराखेर आफ्नो परिचय यी शब्दहरूले दिएका छन्: 'तिनी यी व्यक्ति थिए, जसले बेलुकीको भोजनको समयमा उहाँको छातीमा अडेसिएर भनेका थिए: "प्रभु, तपाईंलाई पक्राइदिने को हो ?" '

यूहन्ना २१:२१: जब पत्रुसले यूहन्नालाई देखे, तब तिनको मनमा निम्न प्रश्नहरू उठे: 'अनि यूहन्नाको विषयमा कसो ? के तिनी पनि शहीद भएर मर्नुपर्छ ? अथवा के तिनी प्रभुको दोस्रो आगमनसम्म जीवित रहनेछन् ?' यसैले पत्रुसले प्रभुलाई यूहन्नाको भविष्यको बारेमा सोधे ।

यूहन्ना २१:२२: प्रभुले पत्रुसलाई जवाफमा भन्नुभयो, कि यूहन्नाको अन्तको बारेमा जान्न तिनलाई किन चासो भएको ? यूहन्ना प्रभुको दोस्रो आगमनसम्म रहे पनि, नरहे पनि पत्रुसलाई के परबाह ? तिनका निम्ति त्यसमा केही फरक नहुनुपर्नेथियो । ख्रीष्ट येशूका निम्ति गरेको आफ्नो सेवामा धेरैजना विश्वासीहरू असफल भएका छन्; किनकि तिनीहरूको ध्यान प्रभुमा होइन, तर एक-अर्कामा केन्द्रित रहेको हुन्छ ।

यूहन्ना २१:२३: पत्रुसलाई भन्नुभएका प्रभुका यी शब्दहरू उद्धृत गर्दा ती यताउता भएछन् । तिनको सुधार गर्नु खाँचो भएको देखेर यूहन्नाले

सच्याएर भनेका छन्: 'यिनी मर्देनन् भन्ने कुरा येशूले तिनलाई भन्नुभएको थिएन, तर म आउन्जेल यिनी रहिरहेको प्रभुको इच्छा भए त्यसमा तिनलाई के चासो?' धेरैजनाले प्रभु येशूले यहाँ यूहन्नाको जीवन आफ्नो दोस्रो आगमनसित जोड्नुभएको कुरामा केही महत्त्व देखेका छन्। किनकि यही यूहन्नाले येशू ख्रीष्टको प्रकाश नामक पुस्तक लेख्न पाए; पवित्र बाइबलको यस अन्तिम पुस्तकमा यिनले विस्तृत रूपले अन्तिम दिनहरूको बयान गरे।

घ) यूहन्ना २१:२४-२५: अन्तमा प्रेरित यूहन्नाले प्रभु येशूको विषयमा दिएको गवाही

यूहन्ना २१:२४: यूहन्नालाई आफ्नो वृत्तान्तको अन्तमा आफ्नो एक-दुई शब्द लेख्न उचित लाग्यो। तिनले यस वृत्तान्तमा लेखेका सबै कुराहरू बिलकुल सत्य र अक्षरशः भएको पुष्टि गरे। अरू कतिजनाले यी शब्दहरूमा यूहन्नाको होइन, तर यूहन्नाको सुसमाचारको विषयमा एफेससको मण्डलीका एल्डरहरूको सिफारिस वा अगुवाजनहरूको समर्थनको वचन देखेका छन्।

यूहन्ना २१:२५: यो पद जस्तोको त्यस्तो लिनुदेखि हामीलाई केको डर! प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्छ। यसकारण उहाँ असीमित हुनुहुन्छ। उहाँका वचनहरूको अर्थमा सीमा छैन। उहाँका कामहरूको सङ्ख्याको अन्त हुँदैन। उहाँ यस संसारमा उपस्थित हुनुहुँदा पनि सूर्य/घाम, चन्द्रमा/जून र ताराहरू सम्हाल्नुभएको थियो। अनि विश्वमण्डलका सबै नियमहरू कायम राख्दा के-के चाहिन्छ र कुन-कुन कुराले कुन-कुन भूमिका खेल्छ, त्यसको बयान कसले गरेर सक्छ? अनि यस संसारमा प्रभु येशूले गर्नुभएका उहाँका आश्चर्यकर्महरूको विषयमा कसो, जसको साधारण वर्णन मात्र हामीले पाएका छौं? यसो हेर्दा एउटा साधारण चङ्गाइको काम भएको थियो, तर त्यस बिरामी मानिसको शरीरमा भएका अङ्गप्रतङ्गहरू, अँ, त्यसका नसाहरू, मांसपेशीहरू र रगतका नाली र रक्तकणहरू उहाँको नियन्त्रण रहेको कुराको विषयमा के भयो? उहाँले जीवाणुहरूदेखि लिएर

पक्षी, माछा र पशुहरूलाई समेत आदेश दिनुभएको छ। उहाँले मानिसका सन्तानहरूको कुशलतामा नजर राखेर तिनीहरूलाई जीवन, सास र सबै थोकहरू दिनुभएको छ। विश्वमण्डलको कुनचाहिँ पदार्थ छ, जसको कण-कणको बनावट र नियन्त्रणमा उहाँको हात छैन? तब विचार गर्नुहोस्, यी सबै कुराहरूको विषयमा सानातिना कुराको बेलीबिस्तार गरेका भए लेखिएका पुस्तकहरू यस संसारमा किन नअटाउने? यी किताबहरू पक्का पनि अटाउने नै थिएनन्।

यूहन्नाले लेखेको सुसमाचारको पुस्तकको व्यख्या गर्दै-गर्दा हामी यस टिप्पणीको अन्तमा आइसकेका छौं। यहाँसम्म आएर पवित्र बाइबलको सबैभन्दा बढी रुचाइएको पुस्तक किन यूहन्नाको सुसमाचार भएको हो भन्ने कुरा हाम्रा बाइबल-अध्ययनवर्गले केही मात्रामा बुझ्न थाल्नुभयो भन्ने आशा छ। हामीलाई के लाग्छ भने, ध्यानसित र प्रार्थनासहित यो पुस्तक पढ्ने तर यस पुस्तकमा प्रस्तुत गरिनुभएको यी परमधन्य प्रभु येशूप्रतिको प्रेमले विवश नहुने मानिस छैन होला। प्रभु येशूले तपाईंहरू सबैलाई यस अध्ययनद्वारा प्रशस्त आशिष दिनुभएको होस्!

ENDNOTES:

- ¹ **(1:18)** The critical text (NU in NKJV margin) reads only begotten God. The traditional only begotten Son is found in most manuscripts and also in 3:16.
- ² **(1:29)** J. Cynddylan Jones, *Studies in the Gospel According to St. John*, p. 103.
- ³ **(1:45)** James S. Stewart, *The Life and Teaching of Jesus Christ*, pp. 66, 67.
- ⁴ **(1:51)** Only John reports the “double amen” (NKJV, most assuredly). The other Gospels, apparently condensing our Lord’s expression, read “amen” (NKJV, assuredly).
- ⁵ **(2:4)** George Williams, *The Student’s Commentary on the Holy Scriptures*, p. 194.
- ⁶ **(2:11)** Jones, *Studies*, p. 148.
- ⁷ **(3:1)** The little Greek connective *decan* mean and, now, but, etc. Modern English Bibles tend to delete these frequently. This is one of the few places where the KJV did so, and the NKJV followed suit.
- ⁸ **(3:5)** Another valid interpretation that fits the context of contrasting spiritual and physical birth is that the water refers to physical birth and the Spirit refers to the Holy Spirit. The rabbis used “water” for the male seed, and water could also refer to the sack of watery liquid which breaks when a baby is born.
- ⁹ **(3:16)** F. W. Boreham, further documentation unavailable.
- ¹⁰ **(4:41, 42)** The critical text (NU) omits the Christ.
- ¹¹ **(4:48)** In Greek there are separate forms for addressing one person (cf. Old English *thou, thee*) and more than one (cf. *ye, you*). The plural is used here.
- ¹² **(5:2)** The critical text reads *Bethzatha*, but archaeology has confirmed the traditional name used in the majority of manuscripts and the KJV tradition.
- ¹³ **(5:3)** James Gifford Bellett, *The Evangelists*, p. 50.
- ¹⁴ **(5:18)** J. Sidlow Baxter, *Explore the Book*, V:309.
- ¹⁵ **(5:24)** There are other verses which teach that a believer will one day stand before the Judgment Seat of Christ (Rom.

14:10; 2 Cor. 5:10). However, the question of his sins will not be brought up at that time for punishment. That question was settled at Calvary. At the Judgment Seat of Christ, the believer's life and service will be reviewed, and he will either receive rewards or suffer loss. It will not be then a question of his soul's salvation, but of his life's fruitfulness.

- ¹⁶ **(5:29)** If this were the only verse in the Bible on the subject of resurrection, one would think that all the dead will be raised at the same time. However, we know from other portions of Scripture, particularly Revelation 20, that a period of at least one thousand years elapses between the two resurrections. The First Resurrection is the resurrection of those who have been saved through faith in Christ. The Second Resurrection includes all who have died as unbelievers.
- ¹⁷ **(5:39)** The Greek verb form for search is ambiguous. It may be imperative ("Search," KJV) or indicative ("you search," NKJV). The context favors the NKJV translation.
- ¹⁸ **(5:47)** Guy King, *To My Son*, p. 104.
- ¹⁹ **(6:11)** W. H. Griffith Thomas, *The Apostle John: His Life and Writings*, pp. 173, 74.
- ²⁰ **(6:15)** Frederick Brotherton Meyer, *Tried By Fire*, p. 152.
- ²¹ **(6:31)** The manna was a small, round, white food which God miraculously provided for Israel in the wilderness. They had to gather the manna from the ground each morning of the first six days of every week.
- ²² **(6:55)** NU text reads "true food&elipsis;true drink," but the meaning is virtually the same (reality).
- ²³ **(6:59)** A synagogue is a local Jewish religious meeting place, but is not the same as the temple in Jerusalem where alone animal sacrifices could be made.
- ²⁴ **(6:69)** The critical text (NU) reads "You are the Holy One of God."
- ²⁵ **(7:1)** It is helpful to know that the Greek word for "Jew" (*Ioudaios*) can mean (1) a Judean (as opposed to a Galilean); (2) a Jewish person of any sort (including one who accepts Christ); (3) or an opponent of Christianity, especially a religious leader. John uses it mostly in the

last sense, though he himself was a Jew in the second sense.

- ²⁶ **(7:7)** Meyer, Tried, p. 129.
- ²⁷ **(7:8)** The critical (NU) text's omission of "yet" is unfortunate. It seems to imply deception on our Lord's part.
- ²⁸ **(8:5)** J. N. Darby, further documentation unavailable.
- ²⁹ **(8:11)** 7:53 through 8:11 does not appear in the most ancient mss. of John, but is found in over 900 Greek mss. (the vast majority). There is some question as to whether these verses form a part of the original text. We believe that it is proper to accept them as part of the inspired text. All that they teach is in perfect agreement with the rest of the Bible. Augustine writes that some excluded this passage for fear it would promote loose views on morality.
- ³⁰ **(8:45)** R. C. H. Lenski, The Interpretation of Colossians, Thessalonians, Timothy, Titus, Philemon, pp. 701, 02.
- ³¹ **(9:35)** The NU text reads "Son of Man" here, which does not fit the context of worship nearly as well as the majority reading.
- ³² **(10:28)** The Greek has a double negative for emphasis (not permitted in standard English).
- ³³ **(10:36)** Samuel Green, "Scripture Testimony to the Deity of Christ," p. 7.
- ³⁴ **(11:1)** Arthur W. Pink, Exposition of the Gospel of John, III:12.
- ³⁵ **(11:25)** Burkitt, further documentation unavailable.
- ³⁶ **(11:35)** The shortest verse in the Greek NT is on the opposite side of the emotional spectrum, "Rejoice always" (Pantote chairete, 1 Thess. 5:16).} It is one of the three instances in the NT{NT New Testament
- ³⁷ **(11:47)** J. C. Ryle, Expository Thoughts on the Gospels, St. John, II:295.
- ³⁸ **(11:48)** Meyer, Tried, p. 112.
- ³⁹ **(12:5)** Ryle, John, II:309, 10.
- ⁴⁰ **(12:7)** The critical text's reading "that she may keep" instead of "she has kept" seems to contradict both this context and Mary's absence at the tomb on Easter morning. NIV solves the problem by paraphrasing.
- ⁴¹ **(12:24)** T. G. Ragland, further documentation unavailable.

- ⁴² **(13:13, 14)** Of course, there are times, especially in Eastern lands, when one would literally wash someone else's feet, but this is only one example of humble service.
- ⁴³ **(13:32)** The Greek grammar (first class condition plus ei with the indicative) assumes it to be true.
- ⁴⁴ **(14:20)** Other popular illustrations include the bird in the air with the air in the bird, and the fish in water with the water in the fish.
- ⁴⁵ **(17:1)** Marcus Rainsford, *Our Lord Prays for His Own*, p. 173.
- ⁴⁶ **(17:4)** Ryle, *John*, III:40, 41.
- ⁴⁷ **(17:26)** F. L. Godet, *Commentary on the Gospel of John*, II:345.
- ⁴⁸ **(17:26)** Rainsford, *Our Lord Prays*, p. 173.
- ⁴⁹ **(18:14)** Stewart, *Life and Teaching*, p. 157.
- ⁵⁰ **(18:28)** Augustine, Quoted by Ryle, *John*, III:248.
- ⁵¹ **(18:28)** Bishop Hall, *Ibid.*
- ⁵² **(18:28)** Poole, *Ibid.*
- ⁵³ **(19:20)** Alexander, further documentation unavailable.
- ⁵⁴ **(21:15)** The critical (NU) text names Peter's father John instead of Jonah (also vv. 16, 17).

BIBLIOGRAPHY

Godet, F. L. *Commentary on the Gospel of John*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1969 (Reprint of 1893 ed., 2 vols. in one).

Hole, F. B. *The Gospel of John Briefly Expounded*. London: The Central Bible Truth Depot, n.d.

Ironside, H. A. *Addresses on the Gospel of John*. New York: Loizeaux Bros., 1956.

Jones, J. Cynddylan. *Studies in the Gospel according to St. John*. Toronto: William Briggs, 1885.

Kelly, William. *An Exposition of the Gospel of John*. London: C. A. Hammond Trust Bible Depot, 1966.

Lenski, R. C. H. *The Interpretation of St. John's Gospel*. Minneapolis: Augsburg Publishing House, 1942.

Macaulay, J. C. *Obedience Unto Death: Devotional Studies in John's Gospel*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1942.

Pink, Arthur W. *Exposition of the Gospel of John. Vol. III*. Swengel, Pennsylvania: Bible Truth Depot, 1945.

Rainsford, Marcus. *Our Lord Prays for His Own*. Chicago: Moody Press, 1955.

Ryle, J. C. *Expository Thoughts on the Gospels: St. John*. London: James Clarke and Co., Ltd., 1957.

Tasker, R. V. G. *The Gospel According to St. John*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1968.

Tenney, Merrill C. *JOHN: The Gospel of Belief*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1948.

Thomas, W. H. Griffith. *The Apostle John: Studies in His Life and Writings*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1968.

Van Ryn, A. *Meditations in John*. Chicago: Moody Press, 1949.

विलियम म्याक डोनाल्डका अरू किताबहरूः

- १) साँचो चेलापन
- २) मामुली जीवनभन्दा उच्च जीवन
- ३) आफ्नो भविष्यको विषयमा सोचुहोस् !
- ४) प्रश्नमाथि प्रश्न - जवाफ कसले दिने ?
- ५) अब यो परमेश्वरको अचम्मको अनुग्रह
- ६) मेरो हृदय, मेरो जीवन र मेरो सबै थोक
- ७) त्यो बिर्सेको आज्ञा: पवित्र होओ !
- ८) मत्तीको सुसमाचारको टिप्पणी
- ९) मर्कूसको सुसमाचारको टिप्पणी
- १०) रोमीको पुस्तकको टिप्पणी
- ११) गलातीको पुस्तकको टिप्पणी

यी नेपाली किताबहरू तपाईंले निम्न ठेगानाहरूबाट पाउन सक्नुहुन्छः

Great Joy Book Shop
Maa Supermarket, 1st Floor
Thana Dara
P.O. Kalimpong - 734 301
Dist. Darjeeling, W.B., India
Phone No.: +91/9933459069 or +91/9547248389

Or:

Maranatha Books and Stationaries
Chabahil Chowk
P.O. Kathmandu
Nepal
Phone No. 00977/9841275267 or 00977/14478738